โครงการข้อมูลกฎหมาย

เรื่อง กฎหมายของประเทศพม่าและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงของประเทศพม่า

เสนอต่อ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดย

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2563

ผู้รับผิดชอบโครงการ

๑.ผศ. ภัทระ ลิมป์ศิระ หัวหน้าโครงการ

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

๒. ผศ. ดร. ดนพร จิตต์จรุงเกียรติ นักวิจัย

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

๓. รศ. พัชรดา เอื้อวรรณกิจ นักวิจัย

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

๔. ดร. ปิติ เอี่ยมจำรูญลาภ นักวิจัย

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๕. ดร. ธนัสเทพ เธียรประสิทธิ์ นักวิจัย

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

๖. บริษัท เดช่า แอนด์ โก จำกัด นักวิจัย

๗. ยุวดี อมรสิริวิภา ผู้ช่วยนักวิจัย

๘. ณัฐสุดา รัตนมณี ผู้ช่วยนักวิจัย

๙. ธีรศานต์ แก้วสง ผู้ช่วยนักวิจัย

สารบัญ

บทที่ ๑ ..... ๑

ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศเมียนมา ๑

๑.๑ นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม ๑

๑.๑.๑ การพัฒนามนุษย์ ๑

๑.๑.๑.๑ บทวิเคราะห์สถานการณ์ ๑

๑.๑.๑.๒ ด้านการศึกษา ๔

๑.๑.๑.๓ ด้านสุขภาพ (Health) ๑๐

๑.๑.๒ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม ๑๕

๑.๑.๒.๑ ข้อมูลภูมิหลัง ๑๕

๑.๑.๒.๒ กฎหมายและนโยบายที่สำคัญของการคุ้มครองและสวัสดิการสังคม ๑๕

๑.๑.๓.๑ นโยบายและความตกลงแห่งชาติในด้านสิ่งแวดล้อม ๑๙

๑.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่เมียนมาทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ ๒๕

๑.๒.๑ การพัฒนามนุษย์ ๒๕

๑.๒.๑.๑ ด้านการศึกษา ๒๕

๑.๒.๑.๒ ด้านสาธารณสุข ๒๙

๑.๒.๒ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม ๓๓

๑.๒.๒.๑ ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองทางสังคม (ASEAN Declaration on Strengthening Social Protection) ๓๓

๑.๒.๓ ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม ๓๔

๑.๒.๓.๑ แผนปฏิบัติการ ๒๑ ของเมียนมา (Myanmar Agenda 21) ๓๔

บทที่ ๒ ..... ๓๗

ภาพรวมทางการเมืองและความมั่นคงของประเทศเมียนมา ๓๗

๒.๑ นโยบายด้านการเมืองและความมั่นคง ๓๗

๒.๑.๑ นโยบายด้านการเมือง ๓๗

๒.๑.๑.๑ พัฒนาการระบอบประชาธิปไตยในเมียนมา ๓๘

๒.๑.๑.๒ ระบบกฎหมายของเมียนมาและหลักนิติธรรม ๖๑

๒.๑.๑.๓ การยกระดับธรรมาภิบาล ๖๘

๒.๑.๒ นโยบายด้านความมั่นคง ๗๘

๒.๑.๒.๑ ความมั่นคงภายใน (Promotion of peace and stability in region) ๗๙

๒.๑.๒.๒ การคุ้มครองสิทธิมนุษยชน (Protection of human rights) ๑๐๙

๒.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านการเมืองและความมั่นคงที่เมียนมาทำไว้กับประเทศอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศ ๑๒๘

๒.๒.๑ ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยความมั่นคงของประเทศเมียนมา ๑๒๙

๒.๒.๑.๑ ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศระดับภูมิภาคอาเซียน ๑๒๙

๒.๒.๑.๒ ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศระดับนานาชาติ ๑๓๓

บทที่ ๓ ..... ๑๓๘

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมืองและความมั่นคง ๑๓๘

๓.๑ กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา: ระบบการศึกษาแห่งชาติ ๑๓๘

๓.๑.๑ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๓๙

๓.๑.๑.๑ คำนิยาม ๑๓๙

๓.๑.๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๓๙

๓.๑.๑.๓ โครงสร้างการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๔๐
๓.๑.๑.๔ โรงเรียน ๑๔๒
๓.๑.๑.๕ หลักสูตรการเรียน ๑๔๓
๓.๑.๑.๖ การควบคุมดูแลการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๔๔
๓.๑.๑.๗ หน้าที่และความรับผิดชอบที่เกี่ยวกับด้านการศึกษา ๑๔๕
๓.๑.๑.๘ คุณสมบัติของครูผู้สอน ๑๔๖
๓.๑.๑.๙ การประเมินคุณภาพและการประกันคุณภาพ ๑๔๗
๓.๑.๑.๑๐ การบริหารจัดการด้านการศึกษา ๑๔๗
๓.๑.๑.๑๑ ด้านการเงิน ๑๔๗
๓.๑.๒ การศึกษาระดับอุดมศึกษา ๑๔๘
๓.๑.๒.๑ โครงสร้างการศึกษาระดับอุดมศึกษา ๑๔๘
๓.๑.๒.๒ การบริหารจัดการมหาวิทยาลัย ๑๕๐
๓.๑.๒.๓ การเงิน ๑๕๒
๓.๑.๓ การเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา ๑๕๒
๓.๑.๓.๑ วัตถุประสงค์ของเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา ๑๕๓
๓.๑.๓.๒ โครงสร้างการศึกษา ๑๕๔
๓.๑.๓.๓ การบริหารจัดการ ๑๕๕
๓.๑.๓.๔ การเงิน ๑๕๕
๓.๑.๔ การศึกษานอกโรงเรียน (Informal Education) ๑๕๖
๓.๑.๕ การศึกษาด้วยตนเอง (Self-study education) ๑๕๗
๓.๒ กฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน ๑๕๗
๓.๒.๑ รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ ..... ๑๕๙

๓.๒.๑.๑ บุคคลที่เกี่ยวข้องตามรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ ..... ๑๖๐
๓.๒.๑.๒ ความรับผิดของนายจ้าง ๑๖๓
๓.๒.๑.๓ จำนวนเงินค่าทดแทน ๑๖๔
๓.๒.๑.๔ วิธีการคำนวณค่าจ้าง ๑๖๖
๓.๒.๑.๕ ขั้นตอนการจ่ายเงินทดแทน ๑๖๘
๓.๒.๑.๖ อำนาจของกรรมาธิการในกรณีเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง ๑๖๙
๓.๒.๑.๗ ข้อพิจารณาเพิ่มเติมเกี่ยวกับนายจ้างในเรื่องสิทธิและความรับผิด ๑๗๐
๓.๒.๑.๘ การระงับข้อพิพาทโดยกรรมาธิการ ๑๗๒
๓.๒.๒ รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔ ..... ๑๗๓
๓.๒.๒.๑ บทนิยาม ๑๗๔
๓.๒.๒.๒ สิทธิที่จะได้รับค่าชดเชยในวันหยุดและวันลาของลูกจ้าง ๑๗๕
๓.๒.๒.๓ สิทธิขั้นต่ำของลูกจ้างในการได้วันลา ๑๗๘
๓.๒.๒.๔ เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบ ๑๗๙
๓.๒.๒.๕ ความรับผิดของนายจ้างในแต่ละกรณี ๑๗๙
๓.๒.๒.๖ อำนาจในการพิจารณาความผิดที่เกิดขึ้น ๑๘๑
๓.๒.๓ รัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ (Law Relating to Overseas Employment 1999) ๑๘๑
๓.๒.๓.๑ คำนิยาม ๑๘๒
๓.๒.๓.๒ โครงสร้างกฎหมาย ๑๘๔
๓.๒.๓ รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ (Social Secuity Law 2012) ๑๘๖
๓.๒.๓.๑ นิยามและความคุ้มครองทางกฎหมาย ๑๘๗
๓.๒.๓.๒ การดำเนินการในระบบประกันสังคม ๑๘๘

๓.๒.๓.๓ สิทธิของผู้ประกันตนในการได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่ตนประกัน ๑๙๑

๓.๒.๓.๔ ประกันสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงาน..... ๑๙๘

๓.๒.๓.๕ หน้าที่ของนายจ้าง ๒๐๒

๓.๒.๓.๖ การชำระหนี้และการอุทธรณ์ ๒๐๔

๓.๒.๔.๗ สิทธิที่ได้รับจากกองทุนประกันสังคม..... ๒๐๖

๓.๒.๕ รัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ (The Minimum Wage Law 2013)..... ๒๐๘

๓.๒.๕.๑ บทนิยาม..... ๒๐๙

๓.๒.๔.๒ โครงสร้างสถาบันเกี่ยวกับการประกันค่าแรงขั้นต่ำ..... ๒๑๑

3.2.4.3 การประกาศแรงงานขั้นต่ำ ๒๑๒

๓.๒.๔.๔ หน้าที่ของนายจ้าง ๒๑๔

๓.๒.๔.๕ สิทธิของลูกจ้างที่เกี่ยวกับค่าแรงขั้นต่ำ ๒๑๖

๓.๒.๕.๕ การมอบหมายหน้าที่แก่พนักงานตรวจแรงงาน การตรวจแรงงาน และการดำเนินการตามกฎหมาย ๒๑๘

๓.๒. รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ (Employment and Skill Development Law 2013)..... ๒๒๐

๓.๒.๑ ศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงาน ๒๒๑

๓.๒.๖.๒ สัญญาจ้างแรงงาน ๒๒๒

๓.๒.๕.๓ องค์กรการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน ๒๒๔

๓.๒.๕.๔ การจดทะเบียนและการกำกับดูแลโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน ๒๒๖

๓.๒.๕.๕ การจัดตั้ง การบริหารจัดการ และการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน..... ๒๒๙

๓.๓ กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข..... ๒๓๑

๓.๓.๑ รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙ ..... ๒๓๑

๓.๓.๑.๑ ความหมาย ๒๓๒
๓.๓.๑.๒ วัตถุประสงค์ ๒๓๒
๓.๓.๑.๓ คณะกรรมการจัดตั้งธนาคารดวงตา ๒๓๒
๓.๓.๑.๔ เกณฑ์ของผู้บริจาคดวงตา ๒๓๓
๓.๓.๑.๕ การเปลี่ยนถ่ายดวงตา ๒๓๓
๓.๓.๒ รัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ ๒๓๔
๓.๓.๒.๑ ความหมาย ๒๓๔
๓.๓.๒.๒ วัตถุประสงค์ ๒๓๕
๓.๓.๒.๓ คณะกรรมการที่ควบคุมการบริจาคอวัยวะ ๒๓๕
๓.๓.๒.๔ เกณฑ์ของผู้บริจาคอวัยวะ ๒๓๖
๓.๓.๒.๕ การเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ ๒๓๖
๓.๓.๒.๖ โทษของผู้ซื้อขายอวัยวะ ๒๓๘
๓.๓.๓ รัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ ๒๓๘
๓.๓.๓.๑ ความหมาย ๒๓๘
๓.๓.๓.๒ วัตถุประสงค์ของกฎหมาย ๒๓๙
๓.๓.๓.๓ คณะกรรมการกลางควบคุมให้เป็นไปตามกฎหมาย ๒๓๙
๓.๓.๓.๔ สถานที่ห้ามสูบผลิตภัณฑ์ยาสูบ ๒๔๐
๓.๓.๓.๕ ข้อห้ามอื่น ๆ ที่สำคัญ ๒๔๐
๓.๔ กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม ๒๔๓
๓.๔.๑ กฎหมายเด็ก หรือ The Child Law 1993 ..... ๒๔๓
๓.๔.๑.๑ ความหมาย “เด็ก” ๒๔๓
๓.๔.๑.๒ วัตถุประสงค์ ๒๔๔

๓.๔.๑.๓ คณะกรรมการและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ๒๔๔
๓.๔.๒ สถานการณ์การคุ้มครองเด็กในสาธารณรัฐแห่งเมียนมา ๒๕๗
๓.๔.๒.๑ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ๒๕๗
๓.๔.๒.๒ ด้านสังคม ๒๕๘
๓.๔.๒.๓ ความยากจน ๒๕๘
๓.๔.๒.๔ ด้านคุณภาพชีวิต ๒๕๘
๓.๔.๒.๕ ด้านสุขภาพและโภชนาการ ๒๕๘
๓.๔.๒.๖ สิทธิทางด้านการศึกษา ๒๕๙
๓.๔.๒.๗ สิทธิของเด็กในการได้รับความคุ้มครอง ๒๕๙
๓.๕ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร ๒๖๑
๓.๕.๑ การส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของเมียนมา ๒๖๑
๓.๕.๑.๑ วัตถุประสงค์ ๒๖๒
๓.๕.๑.๒ การก่อตั้งสภาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งสหภาพเมียนมา ๒๖๒
๓.๕.๑.๓ การก่อตั้งหน่วยงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเมียนมา ๒๖๔
๓.๕.๒ กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารการโทรคมนาคมแห่งประเทศเมียนมา ๒๖๗
๓.๕.๒.๑ การคุ้มครองผู้บริโภค ๒๗๐
๓.๕.๒.๒ การเข้าถึงและการเชื่อมต่อสัญญาณ ๒๗๑
๓.๕.๒.๕ ความผิดและบทลงโทษ ๒๗๓
๓.๕.๓ ด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ของเมียนมา ๒๗๕
๓.๕.๓.๑ คำนิยาม ๒๗๕
๓.๕.๓.๒ สภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แห่งสหภาพเมียนมา (The Myanmar Computer Science Development Council) ๒๗๖

๓.๕.๓.๓ สหพันธ์คอมพิวเตอร์แห่งเมียนมา (The Myanmar Computer Federation) ... ๒๗๗
๓.๕.๓.๔ การได้รับอนุมัติและได้ใบอนุญาต (Prior Sanction and License) ... ๒๗๘
๓.๕.๓.๕ ความผิดและบทลงโทษ ... ๒๗๙
๓.๖ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ... ๒๘๑
๓.๖.๑ กฎหมายป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕ (The Forest Law ค.ศ. ๑๙๙๒) ... ๒๘๑
๓.๖.๑.๑ การกำหนดเขตป่าสงวน (reserved forest) และการประกาศเขตป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครอง (protected public forest) ... ๒๘๒
๓.๖.๑.๒ การจัดตั้งสวนป่า (forest plantation) ... ๒๘๓
๓.๖.๑.๓ การเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ (Extraction of forest-produce) ... ๒๘๔
๓.๖.๑.๔ การเคลื่อนย้ายผลิตผลจากป่าไม้ ... ๒๘๕
๓.๖.๑.๕ การก่อตั้งอุตสาหกรรมผลิตไม้แผ่น ... ๒๘๕
๓.๖.๑.๖ อำนาจตามกฎหมาย ... ๒๘๕
๓.๖.๑.๗ การฝ่าฝืนและบทลงโทษ ... ๒๘๖
๓.๖.๒ กฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖(Prevention from Danger of Chemical and Associated Materials Law (๒๐๑๓)) ... ๒๘๘
๓.๖.๒.๑ องค์กรรัฐ ... ๒๘๙
๓.๖.๒.๒ ระบบใบอนุญาต ... ๒๙๑
๓.๖.๒.๓ การจดทะเบียนหนังสือรับรอง ... ๒๙๕
๓.๖.๒.๔ การตรวจสอบการปฏิบัติตาม ... ๒๙๖
๓.๗ กฎหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และโบราณคดี ... ๒๙๖
๓.๗.๑ รัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘ (Preservation of Antiquities Law ๒๐๑๕) ... ๒๙๗
๓.๗.๑.๑ คำนิยาม ... ๒๙๗

๓.๗.๑.๒ หน้าที่และความรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรม ๒๙๘

๓.๗.๑.๓ การตรวจสอบโบราณวัตถุ ๒๙๙

๓.๗.๑.๔ การแจ้งเรื่องการค้นพบโบราณวัตถุ ๒๙๙

๓.๗.๑.๕ การดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งใบอนุญาตเกี่ยวกับโบราณวัตถุ ๒๙๙

๓.๗.๑.๖ ความผิดและบทลงโทษ ๓๐๐

๓.๗.๒ รัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖ (University of Culture Law ๑๙๙๓) ๓๐๑

๓.๘ กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ ๓๐๒

๓.๘.๑ กฎหมายเกี่ยวกับรัฐหรือเขตการปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ (Region or State Government Law) ๓๐๒

๓.๘.๑.๑ บุคคลในการปกครองระดับเขตการปกครองหรือรัฐ ๓๐๓

๓.๘.๑.๒ การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ของตุลาการสูงสุดระดับเขตการปกครองหรือรัฐ ๓๐๔

๓.๘.๑.๓ การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ของผู้พิพากษาศาลสูงระดับเขตการปกครองหรือรัฐ ๓๐๕

๓.๘.๑.๔ การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจเงินแผ่นดินของเขตการปกครองหรือรัฐ ๓๐๕

๓.๘.๑.๕ อำนาจและหน้าที่ของมุขมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการประกาศใช้กฎหมาย ๓๐๖

๓.๘.๑.๖ อำนาจและหน้าที่ของสมาชิกของรัฐบาลแห่งเขตการปกครองหรือรัฐ หรืออำนาจบริหารจัดการของเขตการปกครอง หรือรัฐ ๓๐๗

๓.๘.๒ กฎหมายของรัฐบาลสหภาพ ๓๐๗

๓.๘.๒.๑ การก่อตั้ง แต่งตั้งและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของหัวหน้ารัฐบาล ๓๐๘

๓.๘.๒.๒ อำนาจและหน้าที่ของประธานาธิบดีของรัฐสหภาพและรองประธานาธิบดีระดับประเทศ ภูมิภาค และสนธิสัญญาทวิภาคี ๓๑๑

๓.๘.๒.๓ อำนาจและหน้าที่ของผู้บริหารในการบริหารรัฐสหภาพ ๓๑๔

๓.๘.๒.๔ อำนาจและหน้าที่ของรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยว่าการ ๓๑๖

๓.๘.๒.๕ ระยะเวลาการทำงาน การลาออกจากตำแหน่ง การสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ การถอดถอนออกจากตำแหน่ง การบรรจุและแต่งตั้งในตำแหน่งที่ว่าง ๓๑๗

๓.๘.๒.๖ การประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐ ๓๑๙

๓.๘.๒.๗ กรณีอื่น ๆ ๓๒๐

๓.๘.๓ กฎหมายการปกครองตำบลและหมู่บ้าน ๓๒๐

๓.๘.๓.๑ การก่อตั้งพื้นที่ตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๐

๓.๘.๓.๒ คุณสมบัติของผู้บริหารตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๑

๓.๘.๓.๓ การกำหนดและแต่งตั้งผู้บริหารตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๑

๓.๘.๓.๔ จริยธรรมที่เหมาะสม ๓๒๒

๓.๘.๓.๕ หน้าที่และหลักการพื้นฐานของผู้ปกครอง ๓๒๒

๓.๘.๓.๖ อำนาจและหน้าที่ของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๒

๓.๘.๓.๗ อนุญาตให้ลาออก ระงับหน้าที่ชั่วคราว หรือการพ้นจากตำแหน่ง และแต่งตั้งผู้ทำการแทน ๓๒๓

๓.๘.๓.๘ หน้าที่ของบุคคลที่พำนักอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๓

๓.๘.๓.๙ สิทธิของบุคคลที่อาศัยอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๔

๓.๘.๓.๑๐ ความผิดและบทลงโทษ ๓๒๔

๓.๘.๓.๑๑ เงินอุดหนุน ๓๒๔

๓.๘.๓.๑๒ ค่าใช้จ่ายของสำนักงาน ๓๒๕

๓.๘.๓.๑๓ เสมียนประจำตำบลหรือหมู่บ้าน ๓๒๕

๓.๘.๓.๑๔ เรื่องอื่น ๆ..... ๓๒๕

๓.๘.๔ กฎหมายหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเอง ๓๒๖

๓.๘.๔.๑ การก่อตั้ง แต่งตั้งและการกำหนดอำนาจหน้าที่ในตำแหน่งต่างๆ..... ๓๒๗

๓.๘.๔.๒ การเลือกตั้งของประธานแต่ละเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง..... ๓๒๘

๓.๘.๔.๓ การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองระดับชาติ..... ๓๒๙

๓.๘.๔.๔ การเลือกตั้งและแต่งตั้งเพื่อบรรจุเป็นสมาชิกของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองตามจำนวนที่ตั้งไว้..... ๓๓๐

๓.๘.๔.๕ อำนาจและหน้าที่ของประธานหน่วยการปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองในการยื่นและประการใช้กฎหมาย ๓๓๐

๓.๘.๔.๖ อำนาจหน้าที่ของผู้นำและคณะกรรมการบริหารหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง ๓๓๑

๓.๘.๔.๗ วาระการดำเนินงาน การลาออก การสิ้นสุดการทำงาน และการปฏิบัติหน้าที่ การให้ออกและการบรรจุตำแหน่งที่ว่างลง..... ๓๓๒

๓.๙. กฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการและกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่..... ๓๓๔

๓.๙.๑ การสืบสวนข้าราชการ ๓๓๕

๓.๙.๒ กฎหมายหรือคำสั่งที่ออกโดยศาล ๓๓๙

๓.๙.๒.๑ ชนิดและความหมายของหมาย..... ๓๓๙

๓.๙.๒.๒ การส่งคำร้องและการคัดกรอง ๓๔๐

๓.๙.๓ องค์คณะพิจารณาตัดสิน..... ๓๔๑

๓.๙.๔ หน้าที่และสิทธิของผู้ถูกกล่าวหา..... ๓๔๑

๓.๑๐.๑ รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ.๒๕๕๑ ..... ๓๔๒

๓.๑๐.๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘ ..... ๓๔๕

๓.๑๐.๒.๑ คำนิยาม ๓๔๕

๓.๑๐.๒.๒ หน้าที่และความรับผิดชอบของสภาแห่งรัฐ (State Council) ๓๔๖

๓.๑๐.๒.๓ อำนาจของคณะรัฐมนตรี ๓๔๗

๓.๑๐.๒.๔ การจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมือง ๓๔๗

๓.๑๐.๒.๕ หน้าที่และความรับผิดของคณะกรรมการกลาง ๓๔๘

๓.๑๐.๒.๖ การคุมขังบุคคล ๓๔๙

๓.๑๐.๒.๗ การอุทธรณ์ ๓๕๐

๓.๑๐.๒.๘ ความผิดและบทลงโทษ ๓๕๐

๓.๑๑ กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (Law against corruption) ๓๕๐

๓.๑๑.๑ กฎหมายอาญาว่าด้วยเรื่องการต่อต้านการทุจริต ๓๕๒

๓.๑๑.๑.๑ การรับสินบน ๓๕๓

๓.๑๑.๑.๒ การอำนวยความสะดวกแก่การทุจริต ๓๕๓

๓.๑๑.๑.๓ บทสันนิษฐานการทุจริต ๓๕๔

๓.๑๑.๑.๔ ความผิด*อาญา*ว่าด้วยละเมิดทางความไว้ใจ (Criminal breach of trust) ๓๕๕

๓.๑๑.๒ กฎหมายต่อต้านการทุจริต ๓๕๖

๓.๑๑.๒.๑ สินบนภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริต ๓๕๖

๓.๑๑.๒.๒ กรอบสถาบันของระบอบกฎหมายต่อต้านการทุจริต ๓๕๗

๓.๑๑.๒.๓ กระบวนการภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริต ๓๕๘

๓.๑๑.๒.๔ ทรัพย์สินอันเกิดจากการร่ำรวยโดยการติดสินบน (Property due to becoming rich by bribery)..... ๓๕๙

๓.๑๑.๓ โครงการความโปร่งใสในอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (Extractive Industries Transparency Initiative (EITI))..... ๓๖๑

๓.๑๑.๓.๑ ประวัติความเป็นมาของ EITI ในประเทศเมียนมา..... ๓๖๑

๓.๑๑.๓.๒ วัตถุประสงค์และหน้าที่ของ EITI..... ๓๖๓

๓.๑๑.๓.๓ ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง EITI และระบอบฐานความผิดอาญาที่มีอยู่เดิม..... ๓๖๕

บทที่ ๑

ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศเมียนมา

๑.๑ นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม

๑.๑.๑ การพัฒนามนุษย์

๑.๑.๑.๑ บทวิเคราะห์สถานการณ์

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา (Republic of the Union of Myanmar) หรือที่ไทยเรียกว่า ประเทศเมียนมา โดยในอดีตมีชื่อว่า เบอร์ม่า (Burma) เมียนมาตั้งอยู่ในทวีปเอเชียและเป็นประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาที่มีรายได้ต่ำ ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตชนบทและประกอบอาชีพกสิกรรม จึงทำให้เกิดช่องว่างในเรื่องการพัฒนามนุษย์ระหว่างสังคมเมืองกับชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเข้าถึงการรับบริการทางสาธารณสุขและการศึกษาที่ดีรวมถึงโอกาสที่จะได้รับการจ้างงาน ตามรายงานการพัฒนามนุษย์ของโปรแกรมพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ๒๐๑๔ (Human Development Report 2014 of United Nations Development Programme (UNDP)) การพัฒนามนุษย์ของเมียนมาอยู่ในลำดับที่ต่ำมากของโลก โดยสหประชาชาติจัดอันดับเมียนมาไว้อันดับที่ ๑๕๐ จากประเทศทั้งหมด ๑๘๗ ประเทศ[๑]ทั่วโลก

เมียนมาถูกปกครองโดยรัฐบาลทหารมาเป็นระยะเวลายาวนานหลายทศวรรษ ดังนั้น รัฐบาลที่ปกครองโดยทหารเป็นใหญ่ของประเทศเมียนมา จึงกุมอำนาจเด็ดขาดทั้งด้านการเมืองและนโยบายสาธารณะ ซึ่งส่งผลกระทบสำคัญที่ทำให้ทรัพยากรบุคคลของประเทศอยู่ในระดับด้อยพัฒนา แต่ในปัจจุบันประเทศเมียนมาเปิดโอกาสให้มีการดำเนินธุรกิจและการลงทุนจากต่างชาติ จึงส่งผลให้มีการพัฒนามนุษย์เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการศึกษาและสุขอนามัย ซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐจำเป็นต้องให้ความสำคัญมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากหนึ่งในเป้าหมายหลักของนโยบายสังคมแห่งชาติคือ “การยกระดับมาตรฐานด้านสุขภาพ สมรรถภาพของร่างกายและการศึกษาของทั้งประเทศ”[๒]

---

[๑] United Nations Development Programme (UNDP), “Human Development Report 2014 Sustaining Human Progress: Reducing Vulnerabilities and Building Resilience,” จาก http://hdr.undp.org/sites/default/files/hdr14-report-en-1.pdf สืบค้นเมื่อ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๒] “New Light of Myanmar Thursday 31 March 2011,” หน้า .1, จาก http://www.burmalibrary.org/docs11/NLM2011-03-31.pdf สืบค้นเมื่อ สืบค้นเมื่อ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘.

ดังนั้น เนื้อหาในส่วนของบทนี้จะเน้นไปที่สองเรื่องหลัก ได้แก่ ด้านการศึกษาและด้านสุขภาพ โดยจะเริ่มที่ปัญหาทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษา สุขภาพ และสวัสดิการสังคมในเมียนมา ต่อด้วยการสรุปภาพรวมของนโยบายและแผนพัฒนาแห่งชาติ

(๑) ด้านการศึกษา

การศึกษาในเมียนมาถือว่าอยู่ในระดับด้อยพัฒนา ซึ่งเกิดขึ้นมาจากสองสาเหตุหลักได้แก่ ๑. เกิดจากเงินทุนที่ไม่เพียงพอในภาคการศึกษาและ ๒. เกิดจากความไม่เสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษา สำหรับสาเหตุประการแรกนั้น เกิดขึ้นเนื่องจากรัฐบาลจัดสรรเงินทุนให้แก่ระบบการศึกษาไม่เพียงพอ เนื่องด้วยรัฐบาลทหารได้ควบคุมอำนาจในการบริหารมากว่า ๕๐ ปี จึงส่งผลให้ระบบการศึกษาของเมียนมาอยู่ในระดับต่ำมาก ทั้งนี้สาเหตุที่รัฐบาลทหารไม่ต้องการที่จะส่งเสริมและสนับสนุนในเรื่องการศึกษาเนื่องจากมีความเชื่อว่าระบบการบริหารประเทศจะมีอุปสรรคหากประชาชนได้รับการศึกษาเพราะประชาชนที่ได้รับการศึกษานั้นจะต่อต้านรัฐบาลทหารและเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ อันจะส่งผลร้ายต่อการที่จะรักษาอำนาจของรัฐบาลทหารไว้ รวมถึงจะเกิดความยากลำบากในการควบคุมปกครองต่อไป ดังจะเห็นได้จากในกรณีของเหตุการณ์ ๘๘๘๘ (the 8888) ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ วิกฤตการณ์นี้เกิดขึ้นเนื่องมาจากกลุ่มนักเรียน นักศึกษา ซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ ได้ลุกขึ้นมาชุมนุมประท้วง และต่อต้านระบบการปกครองโดยรัฐบาลทหาร ในช่วงเวลานั้นโรงเรียนวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยจำนวนมากถูกปิดลงเป็นเวลาหลายปีและได้รับอนุญาตให้กลับมาเปิดอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ แต่หลักสูตรที่ใช้สำหรับการเรียนนั้นจะต้องถูกควบคุมโดยรัฐบาล จะเห็นได้ว่าระบบการศึกษาของประเทศในขณะนั้นถูกแทรกแซงโดยการเมือง เนื่องจากรัฐบาลทหารไม่ต้องการที่จะลงทุนในภาคการศึกษา ดังนั้น ระบบการศึกษาของประเทศเมียนมาจึงอยู่ในระดับที่ยังคงต้องได้รับการพัฒนาอีกมาก

ครั้งเมื่อสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐหรือรัฐบาลทหารเมียนมา (SPDC) เข้ามามีอำนาจ พ.ศ. ๒๕๓๑ สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐได้ตั้งเป้าหมายที่จะพัฒนาปรับปรุงภาคการศึกษา ภายใต้แนวคิดที่ว่า

“ระบบการศึกษาที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี คุณค่าทางสังคมและรักษาไว้ซึ่งระบบเศรษฐกิจจะเป็นสิ่งที่เอื้ออำนวยให้เกิดการพัฒนาชาติ”[๓]

---

[๓] John V. Dennis, “ A review of national social policies Myanmar,” หน้า .7, จาก http://www.mekonginfo.org/assets/midocs/0002993-society-a-review-of-national-social-policies-myanmar.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘.

ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนภาคการศึกษา สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐจึงได้จัดสรรงบประมาณไปในภาคการศึกษาด้วย อย่างไรก็ตาม เงินงบประมาณที่ถูกจัดสรรมาให้นั้นยังคงมีจำนวนไม่มากพอ เมื่อเทียบกับเงินงบประมาณทั้งหมดของประเทศ กล่าวคือ รัฐบาลแบ่งงบประมาณมาเพียงอัตราส่วนหนึ่งในสามของเงินงบประมาณทั้งหมดเพื่อมาให้ใช้ในภาคสุขอนามัย การศึกษา และสวัสดิการ[๔] และรายจ่ายในภาคการศึกษาถูกตัดให้ลดลงจากร้อยละ ๒.๖ ของค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓-๒๕๓๔ และเหลือเพียงร้อยละ ๑.๑ ของค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘-๒๕๓๙[๕] เนื่องจากภาคการศึกษาขาดงบประมาณสนับสนุนจึงทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น การขาดแคลนครูอาจารย์ การขาดแคลนโรงเรียนที่เหมาะสมเพื่อทำการสอน บุคคลากรขาดแรงจูงใจในการทำงาน เนื่องจากมีรายได้ต่ำ ทรัพยากรด้านการศึกษาล้าสมัยและไม่เพียงพอต่อความต้องการ รวมไปถึงคุณภาพการศึกษาที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ส่งผลให้ระบบการศึกษาของประเทศเมียนมาในตอนนั้นอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐานและไม่มีประสิทธิภาพ

อีกหนึ่งปัญหาที่นับเป็นอุปสรรคสำคัญในเรื่องการศึกษาของเมียนมาคือความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงการศึกษา สาเหตุมาจากปัญหาความยากจน ประเทศเมียนมาถือเป็นหนึ่งในประเทศที่ยากจนที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้[๖] มีค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) อยู่ที่เจ็ดหมื่นสี่พันล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (ค่าประมาณในปี พ.ศ. ๒๕๕๘)[๗] เนื่องด้วยประเทศเมียนมาอยู่ภายใต้การปกครองโดยรัฐบาลทหารจึงทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยประสบปัญหาความยากจนเป็นอย่างมากและได้รับบริการสวัสดิการสังคมที่อยู่ในระดับต่ำ พ่อแม่ผู้ปกครองจำนวนมากตัดสินใจที่จะไม่ส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียน และเด็ก ๆ จากครอบครัวที่มีฐานะยากจนมีภาระหน้าที่ที่จะต้องหาเงินเพื่อมาใช้ในครอบครัว ทำให้เด็กเหล่านี้ไม่มีโอกาสที่จะเรียนหนังสือแต่จะต้องเลือกที่จะทำงานเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวแทน ด้วยเหตุนี้เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจนและอยู่ในชนบทจึงขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

---

[๔] เพิ่งอ้าง.

[๕] เพิ่มอ้าง, หน้า ๘.

[๖] World Bank, “overview,”, จาก http://www.worldbank.org/en/country/myanmar/overview, สืบค้นเมื่อ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๗] Global Finance, “Myanmar GDP and Economic Data,” จาก https://www.gfmag.com/global-data/country-data/myanmar-gdp-country-report, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(๒) ด้านสุขภาพ

การดูแลด้านสุขภาพในเมียนมาอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้ สาเหตุหลักเกิดมาจากปัญหาในเรื่องการให้บริการด้านสาธารณสุขที่ไม่ทั่วถึงและไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการเข้าถึงการให้บริการสาธารณสุข ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้มักเกิดขึ้นกับประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ชนบท นอกจากนี้ ประเทศเมียนมายังประสบกับปัญหาการเสียชีวิตของมารดาและเด็กเป็นจำนวนมาก ในแต่ละปีมีหญิงตั้งครรภ์ประมาณ ๒,๔๐๐ รายและเด็กประมาณ ๗๐,๐๐๐ รายเสียชีวิตลง[๘] ประเทศต้องเผชิญกับการเสียชีวิตที่ไม่จำเป็น โดยการเสียชีวิตส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากการติดเชื้อไข้มาลาเลีย วัณโรค และเอชไอวีหรือเอดส์ ซึ่งเป็นอัตราการเสียชีวิตคิดเป็นร้อยละ ๑๐ ของการเสียชีวิตในแต่ละปี[๙]

รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณรายจ่ายในกิจการด้านสุขภาพเพิ่มสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในภาพรวมเงินงบประมาณที่นำมาใช้ในด้านสุขภาพในปี พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘ อยู่ที่ร้อยละ ๐.๙๙ ของค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)[๑๐] ซึ่งนับว่ายังคงน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนของผู้มารับบริการด้านสาธารณสุข และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการที่มีเงินงบประมาณไม่เพียงพอในภาคสาธารณสุขนี้ส่งผลให้เกิดปัญหาความขาดแคลนบุคคลากรที่มีทักษะและมีคุณภาพในสายวิชาชีพนี้ (เช่น แพทย์ พยาบาล และนางพยาบาลผดุงครรภ์) รวมไปถึงการขาดเครื่องกระตุ้นและการส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการประกอบวิชาชีพ

๑.๑.๑.๒ ด้านการศึกษา

(๑) ระบบการศึกษา: ภาพรวมโดยย่อ

กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education-MOE) เป็นหน่วยงานหลักที่ดำเนินการจัดการเรื่องการศึกษาระดับชาติ โดยเป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ ด้านการศึกษาของประเทศ ริเริ่มทำโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับด้านการศึกษา ดูแลเรื่องงบประมาณและการบริหารจัดการในด้านการศึกษาสาธารณะ และควบคุมดูแล

---

[๘] The Three Millennium Development Goal Fund, “Working together to save lives and improve health for all in Myanmar,” จาก http://www.3mdg.org/about-the-3mdg-fund, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๙] United Nations Development Programmes, “Combat HIV/AIDS, malaria and other diseases,” จาก http://www.mm.undp.org/content/myanmar/en/home/mdgoverview/overview/mdg6.html , สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๑๐] World Health Organization, “Global Health Observatory (GHO) data,” จาก http://www.who.int/gho/health_financing/total_expenditure/en/, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

สถาบันการศึกษาต่างๆ ที่ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการมีหน่วยงานในสังกัดด้วยกันทั้งสิ้น ๖ หน่วยงาน ดังนี้[๑]

๑. สำนักงานอัตรากำลังคน (Office Staff)

๒. สำนักงานอุดมศึกษา (Department of Higher Education)

๓. สำนักงานการศึกษาพื้นฐาน (Department of Basic Education)

๔. สำนักงานคณะกรรมการภาษาเมียนมา (Department of Myanmar Language Commission)

๕. สำนักงานคณะกรรมการการสอบของเมียนมา (Department of Myanmar Board of Examinations)

๖. สำนักงานการวิจัยการศึกษาเมียนมา (Myanmar Educational Research Bureau -MERB)

เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง (U Thein Sein) ได้กล่าวถึงเรื่องการศึกษาระดับชาติไว้ในวาระแรกของการประชุมสภาแห่งประเทศ (Pyidaungsu Hluttaw Parliament) ไว้ว่า

“เราต้องการทรัพยากรบุคคลที่มีปัญญาและมีความสามารถในระดับวิชาการเพิ่มขึ้น เพื่อให้เกิดระบบประชาธิปไตยของชาติที่ทันสมัยและพัฒนาขึ้น ความต้องการพื้นฐานของเรื่องนี้คือการพัฒนาทรัพยากรบุคคลและเด็กรุ่นใหม่ที่จะเข้ามารับผิดชอบบริหารประเทศต่อไป ดังนั้นเราจะพัฒนาส่งเสริมให้มาตรฐานการศึกษาระดับชาติทัดเทียมกับระดับสากลและสนับสนุนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์”[๒]

สำหรับวิสัยทัศน์ในเรื่องการศึกษา ประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง ได้กล่าวไว้ว่า *“การสร้างระบบการศึกษาจะก่อให้เกิดสภาพสังคมแห่งการเรียนรู้สอดรับกับการเผชิญหน้ายุคสมัยแห่งการศึกษา”* ส่วนคำขวัญในเรื่องการศึกษานั้นคือ *“การสร้างชาติที่ทันสมัยและพัฒนาแล้วผ่านการศึกษา”*

(๒) นโยบายและความตกลงของเมียนม่าร์เกี่ยวกับเรื่องการศึกษา

นโยบายหลักในเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ และใน

---

[๑] Myanmar Online Data Information Network Solutions, “Government and Policy,” จาก http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/education.htm, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๒] “New Light of Myanmar Thursday 31 March 2011,” อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๒.

พระราชบัญญัติสองฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖ และพระราชบัญญัติอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๖ (แก้ไขเพิ่มเติมปี พ.ศ. ๒๕๔๑)

(๒.๑) รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๖๖ แห่งรัฐธรรมนูญ กำหนดให้การศึกษาเป็นหน้าที่ของรัฐ ไว้ดังนี้

" มาตรา ๒๘ ประเทศต้อง

(ก) มุ่งมั่นอย่างจริงจังที่จะปรับปรุงด้านการศึกษาและด้านสุขภาพของประชาชน

(ข) บัญญัติกฎหมายที่จำเป็นเพื่อให้ประชาชนในชาติมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้านการศึกษาและสุขภาพของพวกเขา

(ค) ดำเนินการให้เกิดระบบการศึกษาชั้นประถมเป็นภาคบังคับและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

(ง) ดำเนินการให้เกิดระบบการศึกษาที่ทันสมัย ซึ่งจะส่งเสริมให้เกิดการคิดที่ถูกต้องและการมีจริยธรรมที่ดีซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสร้างชาติ

มาตรา ๓๖๖ เพื่อให้สอดคล้องกับแนวนโยบายด้านการศึกษาที่กำหนดไว้โดยประเทศ ประชาชนทุกคน

(ก) มีสิทธิได้รับการศึกษา

(ข) จะต้องได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามที่ประเทศได้กำหนดไว้เป็นภาคบังคับ

(ค) มีสิทธิที่จะทำวิจัยทดลองทางวิทยาศาสตร์ ทำงานร่วมกันกับนักคิดสร้างสรรค์และนักเขียนเพื่อพัฒนาให้เกิดงานศิลปะและดำเนินการวิจัยอย่างอิสระในสาขาวัฒนธรรมอื่น ๆ"

(๒.๒) คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ (The Guidance of the Head State)

เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ระดับการศึกษาของชาติสูงขึ้นและทัดเทียมกับระดับนานาชาติได้ ประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง ซึ่งเป็นประมุขแห่งเมียนมา จึงได้กล่าวสุนทรพจน์รวมถึงให้คำแนะนำและแนวทางในการจัดการศึกษา ดังนี้[๑] ๓

๑) ดำเนินการให้การศึกษาระดับประถมศึกษาเป็น

---

[๑] เพิ่งอ้าง. ๓

ภาคบังคับและไม่เสียค่าใช้จ่าย

๒) ปรับปรุงมาตรฐานของมหาวิทยาลัย วิทยาลัยและโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มีอยู่แล้วในปัจจุบันให้ดียิ่งขึ้น

๓) จัดหาอุปกรณ์ช่วยสอน พัฒนาความสามารถและปรับปรุงสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจให้กับเจ้าหน้าที่ในภาคการศึกษา

๔) เพิ่มค่าลงทะเบียนเรียนในระดับการเรียนชั้นมัธยมศึกษา

๕) ร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศ ทั้งองค์การสหประชาชาติ (UN) องค์การพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (INGOs) และองค์การพัฒนาเอกชน (NGOs)

๖) บัญญัติกฎหมายที่จำเป็นเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชน

๗) จัดหาเงินทุนเพื่อการศึกษาต่อยอดในต่างประเทศและสำหรับเด็กเรียนดี

(๒.๓) กลยุทธ์หลักในด้านการศึกษา

หลายนโยบายหลักในด้านการศึกษาได้ถูกประกาศโดยรัฐบาลเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลและส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาของชาติให้ทัดเทียมกับระดับสากล อาทิเช่น

๑) แผนพิเศษระยะเวลาสี่ปีเพื่อการศึกษา (Special Four-Year Plan for Education (2000-01 FY to 2003-04 FY))

ด้วยความมุ่งมั่นพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพสูงและเพื่อเป็นการนำเสนอแผนพัฒนาทรัพยากรบุคคลระดับภูมิภาค กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดแผนพิเศษระยะเวลาสี่ปีเพื่อการศึกษาขึ้น (Special Four-Year Plan for Education (2000-01 FY to 2003-04 FY)) ถูกแบ่งออกเป็น ๖ โครงการสำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และ ๒๑ โครงการสำหรับการพัฒนาการศึกษาระดับสูงเพื่อการศึกษาระดับสูง ในส่วนของ ๒๑ โครงการนี้จะเน้นไปที่ ๕ เรื่องหลัก ดังนี้

(๑) การส่งเสริมพัฒนาคุณภาพของการศึกษา

(๒) การนำเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารมาใช้ในภาคการศึกษา

(๓) การพัฒนาให้เกิดสังคมเพื่อการเรียนรู้ตลอดช่วงชีวิต

(๔) การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศ

(๕) การทำวิจัยขั้นสูง

๒) แผนการพัฒนาการศึกษาระยะยาวเวลาสามสิบปี (Thirty-Year Long-Term Education Development Plan (2001-02FY to 2030-31FY))

แผนงานนี้เริ่มต้นขึ้นโดยกระทรวงศึกษาธิการ เป้าหมายหลักของแผนนี้เพื่อที่จะลดอุปสรรคของประชาชนที่มีรายได้ต่ำและไม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษา แผนงานนี้ประกอบไปด้วย ๑๐ โครงการสำหรับภาคการศึกษาขั้นพื้นฐานและ ๓๖ โครงการสำหรับภาคการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในส่วน ๓๖ โครงการนี้จะเน้นไปที่ ๖ เรื่องหลัก ได้แก่

(๑) การพัฒนาทรัพยากรบุคคล

(๒) การนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้

(๓) การขยายตัวขึ้นของโครงการวิจัย

(๔) การพัฒนาให้เกิดสังคมเพื่อการเรียนรู้ตลอดช่วงชีวิต

(๕) การส่งเสริมพัฒนาคุณภาพของการศึกษา

(๖) การอนุรักษ์ไว้ซึ่งเอกลักษณ์ประจำชาติและความสามารถของคนในชาติ

วัตถุประสงค์หลักของแผนงานนี้คือ

(ก) เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างมีคุณภาพของการศึกษาในระดับชั้นอุดมศึกษา

(ข) เพื่อให้เกิดความพยายามในการพัฒนาระดับชาติ

(ค) เพื่อคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์และวัฒนธรรมประจำชาติ

๓) โครงการการศึกษาเพื่อทุกคนแห่งชาติ (The National Education for All-EFA) แผนปฏิบัติการแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๘ (National Action Plan) และเป้าหมายประเทศเมียนมา EFA (Myanmar EFA Goals)

ในแผนระยะยาวด้านการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้รับเป้าหมาย EFA แห่งชาติ และนโยบายในภาคการศึกษามาดำเนินการ ซึ่งการดำเนินการตามแผน EFA แห่งชาติให้ความสำคัญกับ ๖ เรื่องหลัก ได้แก่

(๑) การให้การดูแลและการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย (Early Childhood Care and Education -ECCE)

(๒) การทำให้การศึกษาชั้นประถมศึกษาเป็นที่แพร่หลาย (Universalization of Primary education - UPE)

(๓) การเรียนรู้และทักษะการดำรงชีวิต (Learning and Life Skills -LS) สำหรับเด็กและผู้ใหญ่

(๔) ความรู้หนังสือของผู้ใหญ่ (Adult Literacy-AL)

(๕) ความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันทางเพศ (Gender Parity and Equality -GPE)

(๖) คุณภาพของการศึกษา (Quality of Education -QE)

เป้าหมายต่าง ๆ เหล่านี้มีแผนที่จะต้องทำให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งประกอบไปด้วย ๖ เป้าหมายหลัก ดังนี้[๑]

(๑) ต้องทำให้มั่นใจว่ามีความก้าวหน้าเกิดขึ้น กล่าวคือ เด็กวัยเรียนทุกคนจะต้องได้รับโอกาสเข้าเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นภาคบังคับโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ และต้องเป็นการศึกษาที่มีคุณภาพ

(๒) ดำเนินการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานในทุก ๆ ด้าน เช่น การปรับปรุงในเรื่องคุณภาพของครูอาจารย์ผู้สอน เจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านการศึกษาและหลักสูตรการศึกษา

(๓) บรรลุถึงการปรับปรุงสำคัญโดยทำให้ประชาชนมีความรู้หนังสือในระดับที่สามารถปฏิบัติการได้และดำเนินการให้เกิดการศึกษาต่อเนื่องแก่ทุกคน

---

[๑] Bo Win, "Access to and Quality of Education: Education for All in Myanmar," จาก http://yangon.sites.unicnetwork.org/files/2013/05/Final-UBW-presentation-12-2-12-UBW.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(๔) ต้องทำให้มั่นใจได้ว่าความต้องการเรียนรู้ของผู้เยาว์และผู้ใหญ่ได้รับการตอบรับ ผ่านการศึกษานอกระบบ ทักษะการใช้ชีวิตและการเรียนรู้เพื่อการป้องกันต่าง ๆ

(๕) ดำเนินการขยายและปรับปรุงการดูแลและการศึกษาของเด็กปฐมวัยให้ครอบคลุม

(๖) เพิ่มประสิทธิภาพให้กับระบบข้อมูลด้านการบริหารจัดการการศึกษา (Education Management Information System-EMIS)

๑.๑.๑.๓ ด้านสุขภาพ (Health)

(๑) ระบบสุขภาพ : ภาพรวมโดยย่อ

ประชากรส่วนใหญ่ในเมียนมาอาศัยอยู่บริเวณต่างจังหวัด ในขณะที่การให้บริการด้านสุขภาพเน้นไปในเขตสังคมในเมืองใหญ่ ทำให้เห็นได้ว่าการบริการด้านสุขภาพของเมียนมายังคงไม่เพียงพอต่อความต้องการและยังด้อยพัฒนาเพราะขาดแคลนเครื่องมือทางการแพทย์การสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญและยารักษาโรค[๑] [๕]

การจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ กระทรวงสาธารณสุขถือเป็นหน่วยงานสำคัญในประเทศเมียนมาที่จะสนับสนุนและรักษาไว้ซึ่งด้านสุขภาพ โดยจะต้องดำเนินการจัดการระบบสุขภาพอย่างครอบคลุมเพื่อยกระดับสถานะด้านสุขภาพของคนทั้งชาติ ปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุขจึงเป็นผู้ดูแลในเรื่องเกี่ยวกับระบบการดูแลสุขภาพ มีวัตถุประสงค์หลักสองเรื่อง ได้แก่

๑.) เพื่อพัฒนาชีวิตของประชาชนในเมียนมาทุกคนให้มีอายุยืนและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และ

๒.) เพื่อให้ประชาชนทุกคนปลอดภัยจากโรคร้ายต่าง ๆ

การที่จะบรรลุถึงวัตถุประสงค์หลักในด้านสุขภาพของเมียนมา ได้นั้น กระทรวงสาธารณสุขไม่เพียงแต่จะต้องมีบทบาทในการสนับสนุนในด้านสุขภาพ ป้องกันโรคต่าง ๆ แล้ว ยังมีหน้าที่ที่จะต้องจัดหาการให้การรักษาและสถานที่รักษาพักฟื้นที่มีประสิทธิภาพด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยสนับสนุนการดำเนินงานของกระทรวงสาธารณสุข องค์การเพื่อสังคม และองค์การการกุศลต่าง ๆ เช่น องค์การอนามัยโลก (The World Health Organization -WHO) ได้ร่วมกับภาคส่วนที่ดูแลเรื่องสุขภาพริเริ่มกิจกรรมในด้านสุขภาพต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

---

[๑] Ministry [๕] of Health, “Government &Policy,” จาก www. modins.net /myanmarinfo/ministry/health.htm, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(๒) นโยบาย กลยุทธ์ และแผนงานด้านสุขภาพแห่งชาติ

ประเทศเมียนมาเผชิญกับความท้าทายที่จะต้องพัฒนาสถานการณ์ด้านสุขภาพ ดังนั้น การที่จะผ่านพ้นอุปสรรคสำคัญในด้านสุขภาพและพัฒนาระบบงานสุขภาพของชาติไปได้นั้น รัฐบาลจึงต้องนำนโยบายในด้านสุขภาพนี้ไปบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ นอกจากนี้แนวนโยบายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพและแผนการพัฒนาด้านสุขภาพก็ได้เกิดขึ้นและถูกปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบาย “สุขภาพดีถ้วนหน้า (Health for All Goal)”

(๒.๑) รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

เรื่องการบริการด้านสุขภาพ ถูกบัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๖๗ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีเนื้อความดังต่อไปนี้

“ <u>มาตรา ๒๘</u> ประเทศต้อง

(ก) มุ่งมั่นอย่างจริงจังที่จะปรับปรุงด้านการศึกษาและด้านสุขภาพของประชาชน

(ข) บัญญัติกฎหมายที่จำเป็นเพื่อให้ประชาชนในชาติมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้านการศึกษาและสุขภาพของพวกเขา

<u>มาตรา ๓๒</u> ประเทศต้อง

(ก) ให้ความดูแลแก่มารดาและบุตร เด็กกำพร้า เด็กที่มีภูมิคุ้มกันบกพร่อง ผู้สูงอายุ และผู้พิการ...

<u>มาตรา ๓๖๗</u> เพื่อให้สอดคล้องกับแนวนโยบายด้านสุขภาพที่กำหนดไว้โดยประเทศ พลเมืองทุกคนต้องมีสิทธิได้รับการดูแลสุขภาพ”

(๒.๒) คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ (The Guidance of the Head State)

เพื่อดำเนินการยกระดับมาตรฐานด้านสุขภาพ ประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง ประมุขแห่งประเทศเมียนมา จึงได้ให้คำแนะนำรวมถึงกำหนดแผนงานแก่การดำเนินงานภาคสุขภาพ ดังนี้

(ก) ดำเนินการปรับปรุงคุณภาพของโรงพยาบาลต่าง ๆ ที่ได้เปิดให้บริการมาแล้วกว่าสองทศวรรษและปรับปรุงคุณภาพเพิ่มทักษะของบุคลากรทางการแพทย์

(ข) ปรับปรุงคุณภาพของศูนย์สุขภาพในชนบทและบุคลากรทางการแพทย์

(ค) บัญญัติกฎหมายที่จำเป็นเพิ่มเติมเพื่อกำหนดมาตรฐานในการดูแลสุขภาพของศูนย์สุขภาพภาคเอกชน

(ง) วางระบบการดูแลสุขภาพโดยร่วมมือกันระหว่างรัฐ ประชาชนและองค์กรการกุศลในการให้ความใส่ใจการดูแลสุขภาพชุมชนเพิ่มมากขึ้น

(๒.๓) นโยบายด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๖ (National Health Policy 1993)

ในระดับประเทศ คณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (the National Health Committee-NHC) ได้กำหนดคำแนะนำเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามแนวนโยบายด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๖ โดยกำหนดวัตถุประสงค์หลักไว้ว่าเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายของนโยบาย “สุขภาพดีถ้วนหน้า (the Health For All)” และเพื่อเป็นการสนับสนุนความเท่าเทียมกันของประชาชน โดยต้องแน่ใจว่าประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงการบริการขั้นพื้นฐานด้านสุขภาพได้ โดยนโยบายด้านสุขภาพแห่งชาตินี้ได้กำหนดเป้าหมายไว้ด้วยกันทั้งสิ้น ๑๕ เรื่อง ดังต่อไปนี้[๑]

(ก) ยกระดับคุณภาพด้านสุขภาพของประเทศและส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกายและจิตใจของคนในชาติเพื่อให้สำเร็จเป็นไปตามนโยบาย “สุขภาพดีถ้วนหน้า (the Health For All)” โดยใช้วิธีการดูแลสุขภาพเบื้องต้น

(ข) ดำเนินการตามแนวทางแห่งนโยบายด้านประชากรที่กำหนดไว้ในประเทศ

(ค) สร้างทรัพยากรบุคคลเพื่อทำงานในด้านสุขภาพให้เพียงพอและมีคุณภาพ เพื่อไปปฏิบัติงานในระดับท้องถิ่นเป็นการดำเนินการในบริบทของกรอบการทำงานในวงกว้างตามแผนพัฒนาสุขภาพระยะยาว

(ง) ดำเนินการตามกฎและข้อบังคับแห่งกฎหมายยาเสพติดที่บัญญัติขึ้นในรัฐอย่างเคร่งครัด

(จ) เพิ่มบทบาทของสหกรณ์ (co-operative) กิจการร่วมค้า (joint venture) ภาคเอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) เพื่อเป็นผู้ร่วมในการให้ความดูแลสุขภาพแก่ประชาชนในมุมมองของระบบเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป

---

[๑] Ministry of Health, “Health policy, Legislation and Plans,” จาก http://www.moh.gov.mm/file/HEALTH%20POLICY,%20LEGISLATION%20AND%20PLA NS.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(ฉ) สำรวจและพัฒนาระบบการจัดหาแหล่งเงินทุนในการดูแลสุขภาพทางเลือก

(ช) ดำเนินกิจกรรมด้านสุขภาพ โดยร่วมมือกันระหว่างกระทรวงอย่างใกล้ชิดและประสานงานกันมากขึ้น

(ซ) ประกาศกฎระเบียบและข้อบังคับใหม่ โดยสอดคล้องกับเงื่อนไขด้านสุขภาพและที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพโดยทั่วไป อีกทั้งเมื่อมีความจำเป็น

(ฌ) ดำเนินการอย่างจริงจังและขยายกิจกรรมอนามัยด้านสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการป้องกันและควบคุมมลพิษทางอากาศและน้ำ

(ญ) ส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของคนในชาติ โดยส่งเสริมให้มีการเล่นกีฬาและกิจกรรมการศึกษาด้านกายภาพอย่างแพร่หลายมากขึ้น พร้อมสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านี้ สนับสนุนนักกีฬาที่มีความสามารถโดดเด่นและฟื้นฟูกีฬาท้องถิ่น

(ฎ) สนับสนุนให้มีการวิจัยด้านยารักษาโรค ไม่เพียงแต่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพโดยทั่วไปเท่านั้น แต่รวมไปถึงการให้ความสนใจในระบบการวิจัยด้านสุขภาพด้วย

(ฏ) ขยายการบริการด้านสุขภาพไปยังชนบทและพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเพียงพอต่อความต้องการในภาพรวมทางด้านสุขภาพของประเทศ

(ฐ) คาดการณ์ปัญหาด้านสุขภาพที่จะเกิดขึ้นใหม่ ซึ่งจะเป็นภัยคุกคามต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ของประชาชนในเมียนมา เพื่อให้สามารถป้องกันและหามาตรการในการรักษาได้ทันท่วงที

(ฑ) ส่งเสริมการฟื้นฟูกิจกรรมภาคบริการและการวิจัยในยาท้องถิ่นให้ทัดเทียมกับมาตรฐานระดับสากล และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมดูแลสุขภาพระดับชุมชน

(ฒ) เพิ่มประสิทธิภาพในการร่วมมือกันระหว่างประเทศเพื่อให้เกิดการพัฒนาด้านสุขภาพของชาติ

(๒.๔) แผนงานด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๙ (National Health Plan (2011 to 2016))

รัฐบาลได้กำหนดแผนการพัฒนาด้านสุขภาพระยะกลางซึ่งเป็นแผนงานระดับชาติขึ้น ครอบคลุมระยะเวลาการดำเนินการ ๕ ปีตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๙ แผนงานให้ความสนใจในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ ปัญหาด้านสุขภาพทั่วไปของคนในประเทศ ความต้องการที่จะทำความเข้าใจเป้าหมายเกี่ยวกับด้านสุขภาพที่ได้ถูกบัญญัติไว้ในปฏิญญาแห่งสหัสวรรษของ

สหประชาชาติ (the UN Millennium Declaration) ความสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคงของระบบงานด้านสุขภาพ และการเติบโตขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญของปัจจัยด้านสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมในด้านสุขภาพ ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย “สุขภาพดีถ้วนหน้า (the Health For All)” แผนงานด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๙ นี้จึงเน้นไปที่ ๑๑ โครงการ[๑] ได้แก่ (๑) การควบคุมโรคติดต่อ (๒) การป้องกัน ควบคุม และดูแลโรคไม่ติดต่อ (๓) ปรับปรุงการดูแลด้านสุขภาพของมารดา เด็กเกิดใหม่ เด็ก วัยรุ่นและคนชราในรูปแบบการดูแลตลอดชีวิต (๔) ปรับปรุงการดูแลโรงพยาบาล (๕) การพัฒนายาแผนโบราณ (๖) การพัฒนาทรัพยากรบุคคลเพื่อทำงานในวงการด้านสุขภาพ (๗) สนับสนุนการวิจัยด้านสุขภาพ (๘) ปัจจัยด้านสุขภาพ (๙) สนับสนุนด้านโภชนาการ (๑๐) เสริมสร้างความแข็งแรงให้กับระบบงานด้านสุขภาพ และ (๑๑) ขยายการให้บริการดูแลด้านสุขภาพไปยังพื้นที่ชนบท ชานเมืองและชายแดน โดยแผนงานมีวัตถุประสงค์ดังนี้[๑]

(ก) เพื่อรับรองว่าการให้บริการดูแลด้านสุขภาพอย่างมีคุณภาพนั้น ประชาชนทุกคนต้องสามารถเข้าถึงการบริการได้อย่างเท่าเทียม

(ข) เพื่อให้ประชาชนได้ตระหนักถึงและปฏิบัติตามคำแนะนำต่าง ๆ ด้านสุขภาพ

(ค) เพื่อเป็นการป้องกันและบรรเทาปัญหาสุขภาพสาธารณะผ่านทางมาตรการการเตรียมความพร้อมที่ครอบคลุมและมาตรการควบคุม

(ง) เพื่อรับรองว่าประชาชนจะได้รับการดูแลด้านสุขภาพอย่างมีคุณภาพ โดยการปรับปรุงคุณภาพในการให้บริการรักษาทางการแพทย์ซึ่งนับเป็นมาตรการสำคัญลำดับต้น และโดยการเพิ่มประสิทธิภาพในมาตรการป้องกันไม่ให้เกิดความพิการและการฟื้นฟูสมรรถภาพ

(จ) การจัดหาข้อมูลเกี่ยวกับด้านสุขภาพที่ถูกต้องและสมบูรณ์แก่ผู้รับบริการทางการแพทย์ รวมถึงการใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย

(ฉ) เพื่อวางแผนและอบรมทรัพยากรบุคคลเพื่อไปทำงานในวงการด้านสุขภาพ ตามความต้องการของแต่ละภาคส่วน ในลักษณะที่มีความสมดุลและสอดคล้องกันระหว่างตัวบุคคลและความต้องการในการนำไปใช้

(ช) เพื่อกระชับมาตรการในการพัฒนายาแผนโบราณ

(ซ) เพื่อผลิตยาทั่วไป หรือ จำเป็นที่มีคุณภาพ วัคซีนและยาแผนโบราณให้มีจำนวนที่เพียงพอ

---

[๑] Ministry of Health, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๑๕.

[๑] เพิ่งอ้าง.

(ฌ) เพื่อใช้มาตรการกำกับดูแลและควบคุมเพื่อให้แน่ใจได้ว่าสาธารณะชนจะสามารถบริโภคและใช้อาหาร น้ำและน้ำดื่ม ยารักษาโรค เครื่องสำอางและอุปกรณ์เครื่องใช้ภายในบ้านได้อย่างปลอดภัย

๑.๑.๒ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม

๑.๑.๒.๑ ข้อมูลภูมิหลัง

การเข้าถึงการได้รับบริการตามสวัสดิการสังคมเป็นเรื่องที่ถูกจำกัดมากในกลุ่มผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยที่อยู่ในเขตชนบท รัฐบาลใช้จ่ายเงินในโครงการและภาคการให้บริการคุ้มครองทางสังคมเพียงไม่ถึงร้อยละ ๐.๕ ของค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) นับเป็นจำนวนเงินที่น้อยมาก ดังนั้นเพื่อที่จะให้บรรลุเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสังคม กระทรวงสวัสดิการสังคม การบรรเทาทุกข์ และการย้ายถิ่นฐาน (Ministry of Social Welfare, Relief and Resettlements) จึงได้กำหนดนโยบายที่สำคัญ อาทิเช่น การสร้างแผนปฏิบัติการตามที่กระทรวงประเทศได้รับมอบหมายให้ดำเนินการและการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติให้เทียบเท่ามาตรฐานสากล สอดคล้องตาม AADMER Work Programme 2010-2015 และ MAPDRR

๑.๑.๒.๒ กฎหมายและนโยบายที่สำคัญของการคุ้มครองและสวัสดิการสังคม

(๑) รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

รัฐธรรมนูญเมียนมาได้กำหนดหน้าที่ของสาธารณรัฐให้ความดูแลช่วยเหลือแก่กลุ่มบุคคลที่อาจต้องการความช่วยเหลือโดยได้กำหนดบทบัญญัติไว้ดังนี้

“ <u>มาตรา ๓๒</u> ประเทศต้อง

(ก) ให้ความดูแลแก่มารดาและบุตร เด็กกำพร้า เด็กที่มีภูมิคุ้มกัน บกพร่อง ผู้สูงอายุและผู้พิการ

(ข) ทำให้เป็นที่แน่ใจได้ว่าทหารผ่านศึกผู้พิการทั้งหลายจะต้องมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและได้รับการอบรมวิชาชีพโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย”

(๒) แผนยุทธศาสตร์ในการคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติประเทศเมียนมา

(๒.๑) วิสัยทัศน์ของประเทศเมียนมาในการคุ้มครองทางสังคม (Myanmar's Vision for Social Protection)

วิสัยทัศน์ด้านนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นภายใต้การควบคุมดูแลของคณะกรรมการคุ้มครองแรงงานทางสังคม (Social Protection Working Committee - SPWC) โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสวัสดิการสังคม การบรรเทาทุกข์ และการย้ายถิ่นฐานเป็นประธานคณะกรรมการ วิสัยทัศน์ของประเทศเมียนมาในการคุ้มครองทางสังคม คือ สร้างระบบที่ครอบคลุมเท่าเทียมและมีเสถียรภาพ ซึ่งหมายถึง

(ก) ให้การส่งเสริมในทรัพยากรบุคคลหรือทุนมนุษย์ โดยการให้ความสะดวกในการเข้าถึงการบริการด้านสังคมที่จำเป็นต่าง ๆ เช่นในเรื่องการศึกษา สุขภาพ บ้านเรือนและน้ำ

(ข) การปกป้องประชาชนจากความเสี่ยงและการกระทบทางจิตใจอย่างรุนแรงต่าง ๆ

(ค) ให้ความสนใจความเปราะบางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่อาจเกิดขึ้นและความไม่มั่นคงทางอาหารตลอดช่วงชีวิตของคนและสนับสนุนในการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ

(ง) ลดการกีดกันทางสังคมที่เกิดขึ้น

(๒.๒) การคุ้มครองทางสังคมของประเทศเมียนมา: วิสัยทัศน์ของประธานาธิบดี

ในการประชุมการคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๕ ประธานาธิบดียูเต็งเส่งได้ให้สุนทรพจน์ไว้ว่า *"เราจำเป็นต้องรับระบบการคุ้มครองทางสังคม โดยรัฐบาลเมียนมาพร้อมจะให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ รวมไปถึงองค์การสหประชาชาติซึ่งมีกฎเกณฑ์สำคัญในด้านการให้ความคุ้มครองทางสังคม"* ทั้งนี้ ประธานาธิบดีได้แลกเปลี่ยนความเห็นของท่านเกี่ยวกับเรื่องการคุ้มครองทางสังคม ดังนี้

๑) ดำเนินการตาม "ระบบการคุ้มครองทางสังคมของเมียนมา (Myanmar Social Protection System)" โดยคำนึงถึงความแตกต่างพื้นฐานของแต่ละสังคมและภาคส่วน รวมไปถึงความเป็นเด็กและสตรี ผู้ป่วย ผู้สูงอายุและผู้พิการ

๒) ตระหนักถึงความต้องการขั้นพื้นฐานของพลเมืองทุกคน ซึ่งหมายถึงการดูแลสุขภาพที่ครอบคลุมการให้การศึกษา ความมั่นคงทางรายได้ และความมั่นคงในอาชีพการงาน

๓) สนับสนุนในสิทธิของคนงานและเกษตรกร โดยการวางรากฐานระบบการบริการด้านสุขภาพอย่างทั่วถึง

๔) ให้การรับรองว่านโยบายการคุ้มครองทางสังคมจะได้รับการพัฒนาและถูกปรับให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การปฏิรูปในภาพรวมของรัฐบาล การพัฒนาโดยให้บุคคลเป็นศูนย์กลางและโดยเฉพาะการเชื่อมโยงการคุ้มครองทางสังคมให้ควบคู่ไปกับการพัฒนาชนบทและแผนการบรรเทาความยากจน (Poverty Alleviation Strategies)

๕) สนับสนุนให้ตื่นตัวในการร่วมมือกันดำเนินงาน ทั้งทวิภาคีและพหุภาคี ทั้งระหว่างองค์การต่างๆและองค์การพัฒนาเอกชน (NGOs) เพื่อให้เกิดระบบการคุ้มครองทางสังคมทั้งระบบ

๖) ก่อตั้งสถาบัน (หรือคณะกรรมการ) แห่งชาติระดับสูงขึ้นเพื่อประสานงานในด้านคุ้มครองทางสังคมให้เป็นที่แน่ใจได้ว่ามีการสร้างหลักสูตรตามนโยบาย รวมถึงเพื่อตรวจสอบถึงผลการดำเนินการเพื่อรายงานไปยังผู้กำหนดนโยบายและแก่สาธารณะ

๗) การพัฒนานโยบายและยุทธศาสตร์ในด้านการคุ้มครองทางสังคมให้กว้างขวางครอบคลุม

(๒.๓) แผนกลยุทธ์การคุ้มครองทางสังคมระดับชาติ (The national social protection strategic plan)

แผนกลยุทธ์นี้ได้ริเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง และได้รับการตอบรับโดยกระทรวงสวัสดิการสังคม การบรรเทาทุกข์ และการย้ายถิ่นฐาน (Ministry of Social Welfare , Relief and Resettlements) รับแนวคิดมาปฏิบัติและพัฒนามาเป็นแผนการคุ้มครองทางสังคมของรัฐ โดยแผนงานนี้แบ่งเป็น ๔ มิติสำคัญ ได้แก่ การให้ความคุ้มครองในการคุ้มครองทางสังคม การป้องกันในการคุ้มครองทางสังคม การคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐาน และการปฏิรูปการคุ้มครองทางสังคม วัตถุประสงค์ของแผนงานนี้ก็เพื่อที่จะคงไว้ซึ่งความปลอดภัยในสังคมของพลเมืองทุกคนในชาติ ซึ่งแผนนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ [๑]

(ก) การให้คำจำกัดความกับประเด็นหลัก (ความยากจน ความเสี่ยง และความอ่อนแอ) ซึ่งการคุ้มครองทางสังคมพึงให้ความสนใจ

---

[๑] The Republic of the Union of Myanmar, “Myanmar National Social Protection Strategic Plan,”จ า ก http://www.socialprotection.org/gimi/gess/RessourcePDF.action?ressource.ressourceId=50377, สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(ข) การเชื่อมโยงและการลดขนาดพื้นที่ความเสี่ยงและความอ่อนแอเฉพาะของในแต่ละช่วงชีวิต เช่น การบริหารจัดการความเสี่ยงในการเกิดภัยพิบัติ และการระบุวัตถุประสงค์ของการคุ้มครองทางสังคมของแต่ละพื้นที่

(ค) การตระหนักถึงแนวทางการปฏิบัติของประเทศในภูมิภาคและของโลก ที่แสดงให้เห็นไว้ว่าเศรษฐกิจและสังคมจะขยายตัวขึ้นหากมีการเข้าแทรกแซงจัดการช่วงชีวิตตั้งแต่แรกเกิดและป้องกันมิให้เกิดปัญหาขึ้นไว้ตั้งแต่ต้น

(ง) การตระหนักถึงความจำเป็นในการจัดลำดับความสำคัญและลำดับเหตุการณ์ของการคุ้มครองทางสังคมที่จะต้องเข้าแทรกแซงจัดการในเมียนมา

นอกจากนี้ แผนยุทธศาสตร์นี้ได้กำหนด ๘ กุญแจสำคัญไว้ภายใต้ชื่อโครงการ “flagships programmes” ขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพความสามารถของระบบการคุ้มครองทางสังคมของประเทศเมียนมาในทุกช่วงชีวิต โดยแนวทางการแทรกแซงเพื่อคุ้มครองทางสังคม มีดังนี้

๑) การให้เงินช่วยเหลือแก่สตรีที่ตั้งครรภ์และแก่เด็กทารกจนถึงอายุ ๒ ขวบ

๒) การพัฒนาและขยายการให้เงินช่วยเหลือแก่เด็กที่โตขึ้น

๓) การให้เงินช่วยเหลือแก่ผู้พิการ

๔) โครงการช่วยเหลือเงินค่าอาหารแก่โรงเรียน

๕) โครงการจ้างงานสาธารณะและการศึกษาระดับอาชีวศึกษา

๖) เงินบำนาญสังคม

๗) กลุ่มช่วยเหลือผู้สูงอายุ

๘) การประสานงานกันในงานด้านการคุ้มครองทางสังคม

๑.๑.๓ การสร้างความมั่นคงในการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ประเทศเมียนมาเป็นหนึ่งในประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ร่ำรวยในทรัพยากรธรรมชาติเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ประเทศเมียนมาก็ประสบกับปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมไม่น้อยเช่นกัน เนื่องจากกฎหมายและกฎเกณฑ์สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้ถูกบัญญัติขึ้นโดยฝ่ายปกครองทางทหาร เป็นผลให้กฎหมายและกฎเกณฑ์เหล่านี้อ่อนมากและไม่ได้มีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเฉพาะในเรื่องการควบคุมมลพิษโดยตรง นอกจากนี้ชาวเบอร์ม่า (Burmese) ยังไม่ค่อยได้ให้ความสนใจกับปัญหาสิ่งแวดล้อมเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาไม่เข้าใจถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและผลเสียที่จะเกิด

ขึ้นกับพวกเขา รวมถึงรัฐบาลทหารไม่ได้ให้การศึกษาในเรื่องสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชนและพยายามที่จะกีดกันไม่ให้ภาคสาธารณะได้รับรู้ถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ให้มากที่สุด ดังนั้น ชาวเบอร์ม่าจึงขาดความรู้ในเรื่องนี้และได้รับข้อมูลข่าวสารน้อยมาก[๒]

ปัจจุบัน รัฐบาลประเทศเมียนมาได้ให้ความสนใจในประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้นประกอบกับประเทศเมียนมามีภาระที่จะต้องดำเนินการให้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๗ (MDGs 7) คือ การสร้างความมั่นคงในการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ นี้ ดังนั้น รัฐบาลจึงได้ก่อตั้งคณะกรรมการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาติขึ้น (the National Commission for Environmental Affairs) เพื่อดำเนินการตามนโยบายและกฎเกณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

๑.๑.๓.๑ นโยบายและความตกลงแห่งชาติในด้านสิ่งแวดล้อม

(๑) รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติถึงเรื่องการดำเนินการให้เกิดการคุ้มครองอนุรักษ์ไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมของชาติ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

“มาตรา ๔๕ ประเทศต้องคุ้มครองและอนุรักษ์ไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

มาตรา ๓๙๐ (ข) พลเมืองทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือประเทศเพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อม”

(๒) คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ (The Guidance of the Head State)

ประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง ประมุขแห่งรัฐประเทศเมียนมา ได้กล่าวสุนทรพจน์โดยให้คำแนะนำพร้อมทั้งวางแผนเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไว้ ดังนี้

“เราจะต้องให้ความสนใจเป็นอย่างมากในการอนุรักษ์ป่าไม้และพื้นที่ป่า รวมถึงสร้างมาตรการต่าง ๆ เพื่อที่จะลดการเกิดมลพิษทางอากาศและทางน้ำ ควบคุมการทิ้งเทของเสียของอุตสาหกรรมและจะต้องอนุรักษ์ไว้ซึ่งสัตว์ป่า เราจะต้องวางนโยบายใหม่ในเรื่องนี้เพื่อพัฒนาด้านเศรษฐกิจควบคู่ไปกันกับการอนุรักษ์ไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อม”

---

[๒] Gutter Peter, “Environment and Law in Burma,” Burma Lawyer’s Council.

(๓) นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (The National Environment Policy (1994))

นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาตินี้เกิดขึ้นโดยคณะกรรมการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (the National Commission for Environmental Affairs) เป็นผู้กำหนด โดยนโยบายนี้ถือเป็นหนึ่งในความตั้งใจของรัฐบาลเพื่อที่จะดำเนินการให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน วัตถุประสงค์หลักของนโยบายดังกล่าว มีดังนี้[๒] [๑]

๑) ดำเนินการให้บรรลุซึ่งการสอดคล้องและการสร้างสมดุลระหว่างสังคม เศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมีการผสมผสานระหว่างการพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมกับการดำเนินการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลเมืองทุกคน

๒) รัฐมีหน้าที่ที่จะต้องสงวนไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติของตนเพื่อประโยชน์ของคนในยุคปัจจุบันและชนรุ่นหลัง

๓) ทุกชาติต่างมีอำนาจอธิปไตย (sovereign rights) ที่จะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของตนตราบใดที่สอดคล้องกับนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม ในขณะเดียวกันจะต้องไม่เป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดเขตอำนาจศาล (jurisdiction) ของชาติอื่นหรือเป็นการกระทำที่ขัดต่อผลประโยชน์ของชาติอื่นด้วย

๔) การคุ้มครองทางสิ่งแวดล้อมควรถูกจัดเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรกเสมอที่จะต้องดำเนินการพัฒนา

(๔) แผนการปฏิบัติการและกลยุทธ์ความหลากหลายทางชีวภาพระดับชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๓ (The National Biodiversity Strategy and Action Plan (2015-2020) - NBSAP)

NBSAP เป็นกลยุทธ์ระดับชาติที่สร้างขึ้นเพื่ออนุรักษ์ไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพและการใช้ธรรมชาติอย่างยั่งยืน กลยุทธ์นี้ประกอบไปด้วย ๖ เรื่องด้วยกัน เริ่มต้นด้วยการให้นิยามภาพรวมของคำว่า “ความหลากหลายทางชีวภาพของเมียนมา” และขยายเป็นกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน

---

[๒] SLORC Notification No. 26/94, dated 5 December 1994.

วัตถุประสงค์ของแผนการ NBSAP ได้แก่[๒] [๒]

๑) เพื่อสร้างกรอบแผนงานกลยุทธ์ให้ดำเนินงานไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลในการสงวนและบริหารจัดการความหลากหลายทางชีวภาพและทรัพยากรธรรมชาติ โดยดำเนินการให้โปร่งใสมากขึ้น การรับผิดชอบและเป็นธรรมให้มากขึ้น

๒) เพื่อจัดลำดับการลงทุนเพื่อการอนุรักษ์ในการบริหารจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ

๓) เพื่อพัฒนาทางเลือกต่าง ๆ เพื่อการแก้ไขปัญหาเรื่องการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

ตารางสรุปนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศเมียนมา

๑. การพัฒนามนุษย์		
๑.๑ นโยบายด้านการศึกษาของเมียนมา		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๖๖	หน้าที่ของรัฐในการดูแลจัดการด้านการศึกษา	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ	เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ระดับการศึกษาของชาติสูงขึ้นเพื่อให้ทัดเทียมกับระดับนานาชาติและส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทรัพยากรบุคคล	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
แผนพิเศษระยะเวลาสี่ปีเพื่อการศึกษา (Special Four-Year Plan for Education (2000-01	พัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพสูงและเพื่อเป็นการนำเสนอแผนพัฒนาทรัพยากรบุคคลระดับภูมิภาค	กระทรวงศึกษาธิการ

[๒] The republic of the Union of Myanmar National Biodiversity Strategy and Action Plan," จาก http://www.cbd.int/doc/world/mm/mm-nbsap-01-en.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘.

FY to 2003-04 FY))		

แผนการพัฒนาการศึกษาระยะยาวเวลาสามสิบปี Thirty-Year Long-Term Education Development Plan (2001-02FY to 2030-31FY)	เพื่อให้ประชาชนที่มีรายได้ต่ำและไม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาได้มีโอกาสเข้าถึงการศึกษามากขึ้น	กระทรวงศึกษาธิการ
โครงการการศึกษาเพื่อทุกคนแห่งชาติ (The National Education for All-EFA) แผนปฏิบัติการแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๘ (National Action Plan) และเป้าหมายเมียนมา EFA (Myanmar EFA Goals)	เพื่อเพิ่มและลดจำนวนเด็กที่ด้อยโอกาสหรือเจ็บป่วยมีโอกาสที่จะเข้าถึงการศึกษาระดับประถมศึกษา	กระทรวงศึกษาธิการ
๑.๒ นโยบายด้านสุขภาพของเมียนมา		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๖๗)	หน้าที่ของรัฐในการดูแลจัดการด้านสุขภาพ	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ	ยกระดับมาตรฐานด้านสุขภาพ	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
นโยบายด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๖	ดำเนินการให้สำเร็จตามเป้าหมายของนโยบายสุขภาพดีถ้วนหน้า (the Health For All) เพื่อเป็นการสนับสนุนความเท่าเทียมกัน	กระทรวงสาธารณสุขและคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (the National Health Committee-

	ของประชาชน โดยต้องเป็นที่แน่ใจได้ว่าประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงการบริการขั้นพื้นฐานด้านสุขภาพ	NHC)
วิสัยทัศน์ด้านสุขภาพของประเทศเมียนมา 2573	ดำเนินการเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายด้านการพัฒนาสุขภาพประจำสหัสวรรษ ซึ่งมีสาระสำคัญคือการลดอัตราการตายของทารกและพัฒนาสุขภาพของมารดา	กระทรวงสาธารณสุข องค์การอนามัยโลก และองค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ
แผนงานด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๙	ดำเนินการให้พลเมืองมีสุขภาพที่ดีและมีอายุยืน	กระทรวงสาธารณสุข

๒. นโยบายการคุ้มครองและสวัสดิการสังคมของเมียนมา		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ.๒๕๕๑ (มาตรา ๓๒)	หน้าที่ของรัฐในการดูแลจัดการด้านการคุ้มครองและสวัสดิการสังคม	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
วิสัยทัศน์ของประธานาธิบดี	ดำเนินการรับระบบการคุ้มครองทางสังคมเพื่อเมียนมา พร้อมให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ รวมไปถึงองค์การสหประชาชาติซึ่งมีกฎเกณฑ์สำคัญในด้านการให้ความคุ้มครองทางสังคม	กระทรวงสวัสดิการสังคม การบรรเทาทุกข์และการย้ายถิ่นฐาน

แผนกลยุทธ์การคุ้มครองทางสังคมระดับชาติ	ดำเนินการตามแผนงาน ๔ มิติซึ่งได้แก่ การให้ความคุ้มครองในการคุ้มครองทางสังคม การป้องกันในการคุ้มครองทางสังคม การคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานและการปฏิรูปการคุ้มครองทางสังคม โดยวัตถุประสงค์ของแผนงานนี้ก็เพื่อที่จะคงไว้ซึ่งความปลอดภัยในสังคมของพลเมืองทุกคนในชาติ	กระทรวงสวัสดิการสังคม การบรรเทาทุกข์และการย้ายถิ่นฐาน
๓. นโยบายการสร้างความมั่นคงในการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนของเมียนมา		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ (มาตรา ๔๕ และมาตรา ๓๘๐ (ข))	หน้าที่ของรัฐในการดูแลจัดการในด้านการสร้างความมั่นคงในการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
คำแนะนำของประมุขแห่งรัฐ	วางแผนเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗	สร้างสมดุลระหว่างสังคมเศรษฐกิจทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการผสมผสานระหว่างการพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมเข้ากันกับการดำเนินการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลเมืองทุกคน	คณะกรรมการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (the National Commission for Environmental Affairs)
แผนการปฏิบัติการและกลยุทธ์ความหลากหลายทางชีวภาพระดับชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๓ (The National Biodiversity Strategy and Action Plan	เอกสารแนวทางหลักสำหรับแผนการอนุรักษ์ไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพในเมียนมา และการใช้ธรรมชาติอย่างยั่งยืนและสร้างกรอบแผนงานกลยุทธ์อย่างมีประสิทธิภาพ	กระทรวงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและป่าไม้

(2015-2020) - NBSAP)	และประสิทธิผลในการสงวนและบริหารจัดการความหลากหลายทางชีวภาพและทรัพยากรธรรมชาติ	

๑.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่เมียนมาทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ

๑.๒.๑ การพัฒนามนุษย์

๑.๒.๑.๑ ด้านการศึกษา

(๑) การทบทวนระบบการศึกษา (Comprehensive Education Sector Review: CESR)

การปฏิรูปภาคการศึกษาครั้งสำคัญเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เมื่อกระทรวงศึกษาธิการและองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้ร่วมกันก่อตั้งโครงการทบทวนระบบการศึกษา (Comprehensive Education Sector Review: CESR) ขึ้นเพื่อพัฒนาด้านการศึกษาของประเทศ วัตถุประสงค์ของโครงการ CESR นี้ก็เพื่อที่จะ “ส่งเสริมให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้สอดรับกับการเผชิญหน้ายุคสมัยแห่งการศึกษา” และจะช่วยสร้างให้เกิด “ชาติที่ทันสมัยและพัฒนาแล้วผ่านการศึกษา”[๒] ด้วยความร่วมมือระหว่างรัฐบาล และ UNESCO ซึ่งเป็นผู้นำในการร่วมกันพัฒนากำหนดนโยบาย การตรากฎหมาย การบริหารจัดการและด้านการเงินของ CESR กระทรวงศึกษาธิการและ UNESCO ได้ร่วมกันเริ่มต้นให้เกิดโครงการพัฒนาความสามารถด้านศึกษาเพื่อปวงชน (Capacity-Development for Education for All-CapEFA) ซึ่งมุ่งเน้นที่เรื่องการกำหนดนโยบายในภาพรวมและการวางแผนต่าง ๆ แบ่งขั้นตอนดำเนินการเป็นสามระยะ ในระยะแรกของ CESR (phrase I) ได้รับการสนับสนุนจากธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ดำเนินการสำเร็จในปีพ.ศ. ๒๕๕๕ ครอบคลุม ๔ เรื่องใหญ่ ได้แก่ งานด้านนโยบาย การตรากฎหมาย การบริหารจัดการ และการฝึกอบรมด้านเทคนิคการอาชีวศึกษาและการศึกษาสายสามัญ ในการดำเนินการระยะที่สอง (phrase

[๒] “Myanmar Comprehensive Education Sector Review,” จาก http://www.cesrmm.org/index.php/en/documents/category/27comprehensiveeducationsectorreview-cesr-phasei-rapidassessmentreport?download=43:comprehensiveeducationsectorreview-cesr-phasei-rapidassessmentreport, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

II) เป็นขั้นตอนการวิเคราะห์ในเชิงลึก (In-depth Analysis) โดยการเสริมสร้างและเพิ่มพูนเพื่อแสวงหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะของการประเมินอย่างรวดเร็ว (the Rapid Assessment-RA) ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการระยะแรก (phrase I) ของการดำเนินงาน และการดำเนินการระยะที่สาม (phrase III) ในปัจจุบันยังอยู่ในขั้นการดำเนินการระยะเวลาในการดำเนินการระยะที่สามนี้จะใช้เวลาทั้งสิ้น ๗ ปี โดยโครงการแรกจะครอบคลุมปี พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๙ และโครงการที่สองใช้ระยะเวลา ๕ ปีครอบคลุมช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๔ ซึ่งเป้าหมายของระยะที่สามนี้ก็เพื่อจัดให้เกิดทิศทางยุทธศาสตร์ในการดำเนินการและสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของระบบการปฏิรูปและพัฒนาภาคการศึกษา

(๒) การตอบรับต่อเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals-MDGs)

เมียนมาเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ประเทศเมียนมา จึงมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการให้บรรลุผลไปตามแปดเป้าหมายของแผนงาน “เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals-MDGs)” ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ MDGs นี้มีสองเป้าหมายที่กล่าวถึงเรื่องการศึกษาไว้ รัฐบาลจึงได้ดำเนินการกำหนด “แผนระยะยาวในการพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน” ขึ้น เพื่อสนองรับต่อเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (MDGs) ที่ ๒ และ ๓

(๒.๑) เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๒ (MDGs 2): บรรลุเป้าหมายการศึกษาระดับประถมศึกษาสากล

เป้าหมายการพัฒนาแห่งศตวรรษที่ ๒ คือ ให้เด็กทุกคนมีโอกาสที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘[๒] เพื่อให้เกิดการบรรลุเป็นไปตามเป้าหมาย รัฐบาลได้สร้างโครงการระดับประเทศขึ้นมากมาย เช่น โครงการ All-School Age Children in school และโครงการ School Enrolment Week ดำเนินการสำรวจความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของภาคครัวเรือน และสร้างแผนการพัฒนาระดับภูมิภาคโดยเน้นที่บริเวณพื้นที่ชายแดนและผู้ที่มีสัญชาติเมียนมา[๒] [๕]

---

[๒] United Nations Development Programmes, “Achieve universal primary education,” จาก http://www.undp.org/content/undp/en/home/mdgoverview/mdg _goals/mdg2/, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๒] The Minister for National Planning and Economic Development, “The Millennium Development Goals Report of Myanmar,” จาก http://www.searo.who. int/entity/health_situation_trends/documents/MMR_MDG_Report_2005.pdf?ua=1, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(๒.๒) เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๓ (MDGs 3): สนับสนุนให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเพศและการให้อำนาจแก่สตรี

เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๓ (MDGs3) คือ ขจัดความแตกต่างกันทางเพศในการเข้าศึกษาระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘[๒] ทั้งนี้ ในการดำเนินงานเพื่อให้เป็นผลสำเร็จตามเป้าหมายดังกล่าว จึงก่อให้เกิดแผนยุทธศาสตร์แห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิง พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๖๔ (the National Strategic Plan for the Advancement of Women - NSPAW) เกิดขึ้นโดยกรมสวัสดิการสังคม กระทรวงสวัสดิการสังคม การบรรเทาทุกข์ และการย้ายถิ่นฐาน (Ministry of Social Welfare , Relief and Resettlements) ร่วมมือกับกลุ่มให้ความสำคัญด้านเพศแห่งสหประชาชาติ (UN Gender Theme Group - UNGTG) โดยแผนยุทธศาสตร์นี้ประสงค์จะพัฒนาให้สิทธิของสตรีและเด็กเกิดขึ้นได้จริง และลดการกีดกันทางเพศในสังคม เนื่องจากที่ผ่านมาผู้หญิงที่มีการศึกษาดีในเมียนมามักถูกกีดกันไม่ให้เข้าทำงานหรือเข้าไปในสถานที่บางแห่ง รวมไปถึงแผน NSPAW นี้ยังวางแผนที่จะให้เกิดการพัฒนาด้านการศึกษาและสื่อแก่สตรี นอกจากนี้ ในปัจจุบัน UNESCO ในความร่วมมือกับกลุ่มให้ความสำคัญด้านเพศแห่งสหประชาชาติ (UN Gender Theme Group - UNGTG) ยังให้การสนับสนุนแก่ภาครัฐบาลในการดำเนินการตามแผนโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการปฏิรูปภาคการศึกษา ด้านอาชีวะศึกษา การศึกษาในมหาวิทยาลัยระดับอุดมศึกษา ความรู้หนังสือ และการจ้างงานในกลุ่มสตรี

(๒.๓) การปฏิรูปในภาคการศึกษาและการฝึกอบรมด้านอาชีวะศึกษา (Reforms in education and vocational training)

ตามที่ประธานาธิบดีอูเต็งเส่งได้ให้สุนทรพจน์ไว้ก่อนหน้านี้ รัฐบาลจึงมีความเต็มใจที่จะทำงานร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ รวมไปถึงองค์การสหประชาชาติด้วย ทั้งนี้ “เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานระดับการศึกษาของชาติให้ทัดเทียมกับระดับสากล”[๒] โดยความร่วมมือที่เกิดขึ้นระหว่างกระทรวงศึกษาธิการ องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือ UNESCO และบริษัท เป๊ปซี่จำกัด (Pepsico) ได้ก่อให้เกิดการดำเนินการและจัดให้เป็นผลขึ้นซึ่งการศึกษาเพื่อการลดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติที่เริ่มขึ้นที่เมียนมา (the Disaster Risk Reduction Education initiatives in Myanmar) จัดตั้ง

---

[๒] United Nations Development Programme, “Promote gender equality and empower women,” จาก http://www.undp.org/content/undp/en/home/mdgover view/mdg_goals/mdg3/, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘

[๒] “New Light of Myanmar Thursday 31 March 2011,” อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๒.

ศูนย์แห่งการพัฒนาทักษะด้านธุรกิจให้ดีเลิศ (A Centre of Excellence for Business Skills Development - CEBSD) โดยตั้งอยู่ที่สถาบันเศรษฐศาสตร์ย่างกุ้ง (Yangon Institute of Economics) วัตถุประสงค์ของโครงการนี้คือเพื่ออบรมและพัฒนาทักษะเพื่อให้เกิดแนวโน้มในการจ้างงานในกลุ่มผู้เยาว์เพิ่มขึ้นในเมียนมา[๒] CEBSD จัดหลักสูตรและการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติสำหรับผู้นำ อบรมทักษะในด้านธุรกิจและการบริการ และให้คำแนะนำด้านอาชีพเพื่อช่วยเหลือและเตรียมความพร้อมให้แก่คนหนุ่มสาวเพื่อพร้อมที่จะเข้าสู่ชีวิตการทำงาน

ในขณะเดียวกัน UNESCO ก็ดำเนินการจัดหารือเกี่ยวกับการศึกษาในระดับภูมิภาคเช่นกัน โดยจัดให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการและการประชุมมากมาย เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาคในเรื่องการศึกษาเทียบหลักสูตรและการเรียนรู้ทางเลือก (a regional workshop on Equivalency Programmes) การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาคในการอ่านของเด็กทุกคน (a regional workshop on All Children Reading) การประชุมระดับภูมิภาคเกี่ยวกับหลักสูตรทางเลือกเพื่อการเรียนรู้หรือการศึกษาในระดับประถมศึกษาไปยังผู้ที่ยังไม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษา และการสัมมนาบนปัจจัยด้านวัฒนธรรมในเรื่องการป้องกันและการสนับสนุนในเรื่องความรุนแรงทางเพศที่อยู่บริเวณอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง [๒] [๙]

ในส่วนของการให้การดูแลและการศึกษาแก่เด็กปฐมวัย (Early Childhood Care and Education: ECCE) หรือการศึกษาพื้นฐาน UNESCO ได้รับและแปลหนังสือแนะแนวเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูให้การศึกษา (the Parenting Education Guidebook) และคู่มือผู้สนับสนุนด้านการอบรมเลี้ยงดูให้การศึกษา (Facilitators' Handbook for Parenting Education) ภายใต้โปรแกรมเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูให้การศึกษาภาคชุมชนของ UNESCO กรุงเทพมหานคร (UNESCO Bangkok's Community-Based Parenting Education Programme)[๓] ชิ้นงานที่ได้นี้ ประสงค์จะนำไปแจกจ่ายให้กับสถาบันการศึกษาและเพื่อให้นำไปใช้ระดับท้องถิ่นและระดับระหว่างประเทศ

---

[๒] United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization, "Public-Private Partnership in education pioneered with the launch of the Centre of Excellence for Business Skills Development in Myanmar," จาก http://www.unescobkk.org/news/ article/public-private-partnership-in-education-pioneered-with-the-launch-of-the-centre-of-excellence-for-bu, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๒] United nations Educational, Scientific and Cultural Organization, "Myanmar: UNESCO Country Programming Document 2013-2015," จาก http://www.unesdoc. unesco. org/images/ 0022/002237/223703E.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘

[๓] เพิ่งอ้าง. [๐]

เพื่อเป็นการสนับสนุนการปฏิรูปภาคการศึกษานี้ UNESCO และกระทรวงศึกษาธิการได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้น ทั้งการเขียนวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบนโยบายด้านการศึกษาในระหว่างกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน+๖ (ASEAN+6 countries) เพื่อสนับสนุนมาตรการในการทบทวนและปฏิรูปนโยบายของประเทศเมียนมา[๓] การรับเป็นเจ้าภาพในสองการประชุมเชิงปฏิบัติการว่าด้วยมุมมองในการสร้างความสามารถในการวิเคราะห์ภาคการศึกษา วางแผนและบริหารจัดการโดยกระทรวงศึกษาธิการและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทบทวนนโยบายการศึกษาของรัฐบาลในภาพรวม วางแผนและบริหารจัดการ ตระเตรียมวางแผนโครงการด้านทรัพยากรเกี่ยวกับการศึกษาตามที่กระทรวงศึกษาธิการร้องขอ

๑.๒.๑.๒ ด้านสาธารณสุข

(๑) วิสัยทัศน์ด้านสุขภาพของเมียนมา พ.ศ. ๒๕๗๓ (Myanmar Health Vision 2030)

ประเทศเมียนมาตกลงที่จะทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals-MDGs) ซึ่งเป้าหมายของการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๔ (MDGs 4) คือ การลดจำนวนการเสียชีวิตของเด็กและเป้าหมายของการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๕ (MDGs 5) คือ การพัฒนาสุขภาพของมารดา เพื่อให้สำเร็จเป็นไปตามเป้าหมายของการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (MDGs) ซึ่งเป็นแผนระยะยาวซึ่งใช้เวลาในการดำเนินการตามแผนทั้งสิ้น ๓๐ ปี วิสัยทัศน์ด้านสุขภาพของประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงได้ถูกพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับความ ท้าทายในอนาคต ซึ่งเจตนารมณ์ของวิสัยทัศน์ที่ได้กำหนดขึ้นนั้น มีดังนี้[๓] ๒

(ก) การยกระดับคุณภาพด้านสุขภาพของประชาชน

(ข) การจัดการกับปัญหาสุขภาพสาธารณะในเรื่องโรคติดต่อให้หมดไป และการลดขนาดของปัญหาสุขภาพเรื่องอื่น ๆ

(ค) การสร้างหลักประกันให้เกิดการบริการด้านสุขภาพถ้วนหน้าให้กับคนทั้งชาติ

(ง) จัดการอบรมและผลิตทรัพยากรบุคคลในทุกด้านให้กับภาคสุขภาพในประเทศ

(จ) สร้างความมั่นใจว่าจะมียาที่จำเป็นและยาแผนโบราณที่มีคุณภาพในจำนวนที่เพียงพอในประเทศ

---

[๓] เพิ่งอ้าง. ๑

[๓] เพิ่งอ้าง. ๒

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ด้านสุขภาพของเมียนมา องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องในการให้คำแนะนำทางเทคนิคในด้านสุขภาพ โดยองค์การอนามัยโลกยังได้ทำงานร่วมกับรัฐบาลเมียนมา และหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งระดับชาติและต่างประเทศในหลายโครงการและหลายแผนงาน[๓] เช่น ได้ร่วมทำงานในโปรแกรมหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (Universal Health Coverage - UHC) ซึ่งเป็นโปรแกรมที่มีวัตถุประสงค์ที่จะปรับปรุงคุณภาพด้านสุขภาพของประชาชนผู้ยากจนและผู้ป่วยโดยเฉพาะในกลุ่มสตรีและเด็ก[๓] นอกจากนี้ ยังได้ทำงานในโครงการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบงานด้านสุขภาพ (Health system strengthening - HSS) ซึ่งเป็นโครงการที่มุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงการให้บริการที่สำคัญต่อการสร้างภูมิคุ้มกัน การดูแลสุขภาพของแม่และเด็ก (MCH) โภชนาการและสุขภาพด้านสิ่งแวดล้อมและโรคติดต่อโดยการส่งเสริมการประสานงานโปรแกรม ระบบการวางแผนด้านสุขภาพและการบริหารจัดการพัฒนาทรัพยากรบุคคล[๓] ทั้งนี้ ปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุข กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (the United Nations Children's Fund- UNICEF) และได้ร่วมมือกันดำเนินการในแผนงานระยะยาวต่อเนื่องหลายปี (a comprehensive Multi-Year Plan - cMYP) เพื่อโครงการสร้างความคุ้มกันโรค (the Expanded Programme on Immunization: EPI) โดยโครงการนี้มีระยะเวลาในการดำเนินงานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙ ซึ่งเป็นแผนงานที่ดำเนินการต่อเนื่องจากแผนงาน cMYP ปี พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔[๓] ๔ ๖

(๒) การดำเนินการตามแผนพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals -MDGs)

การดำเนินตามแผนงานพัฒนาด้านสุขภาพระยะกลางและระยะยาวขึ้นก็เพื่อเป็นการดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๔ ๕ และ ๖

---

[๓] World Health Organization, "WHO Country Cooperation Strategy Myanmar 2014-2018," จาก http://www.who.int/countryfocus/cooperationstrategy/ ccs_mmr_en.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๓] เพิ่งอ้าง, หน้า.13.

[๓] เพิ่งอ้าง, หน้า.15.

[๓] World Health Organization, WHO-UNICEF Guidelines for Comprehensive Multi-Year Planning for Immunization," จาก http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/100618/1/WHO_IVB_14.01_eng.pdf, สืบค้นเมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(๒.๑) เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๔ (MDGs 4): การลดอัตราการเสียชีวิตของเด็ก

เพื่อเป็นการสนองรับต่อเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๔ (MDGs 4) รัฐบาลจึงได้กำหนดแผนด้านสุขภาพระยะยาวขึ้นเรื่องการลดอัตราการเสียชีวิตของทารกและเด็ก ซึ่งแผนวิสัยทัศน์ด้านสุขภาพของเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๖ (The Myanmar Health Vision Plan 2013) มีจุดมุ่งหมายที่จะลดอัตราการเสียชีวิตของทารกให้อยู่ในอัตราที่ว่าในกรณีที่มีเด็กรอดชีวิตทั้งหมด ๑,๐๐๐ คน (live births - LB) จะต้องมีเด็กเสียชีวิตไม่เกิน ๓๐ คน และลดอัตราการเสียชีวิตของเด็กที่อายุน้อยกว่า ๕ ขวบให้อยู่ในอัตราที่ว่าในเด็กที่รอดชีวิตทั้งหมด ๑,๐๐๐ คน จะต้องมีเด็กเสียชีวิตได้ไม่เกิน ๓๙ คน โดยจะต้องดำเนินการให้ได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๔[๓] ๗
นอกจากนี้ กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (the United Nations population Fund: UNFPA) ได้ทำงานร่วมกันกับรัฐบาลเมียนมา เพื่อที่จะสนับสนุนแผนยุทธศาสตร์แห่งชาติในเรื่องอนามัยการเจริญพันธุ์และสุขภาพของเด็กผ่านกลไกการร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยโครงการนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเพิ่มการดูแลด้านสุขภาพในช่วงก่อนคลอด ทักษะในการทำคลอด การดูแลหลังคลอด ช่วงเวลาระหว่างหลังจากคลอดลูกคนแรกจนถึงช่วงเวลาในการคลอดลูกคนถัดไป (birth spacing) และการดูแลสุขภาพของเด็กเกิดใหม่และเด็กให้มีอย่างเพียงพอและสามารถเข้าถึงได้ พร้อมทั้งทำให้แน่ใจว่ามีการบูรณาการให้ความรู้ด้านอนามัยในเรื่องเพศและการสืบพันธุ์ เพื่อป้องกันการติดเชื้อจากโรคเอดส์หรือเอชไอวี รวมถึงจัดให้มีการรักษาการดูแล และการสนับสนุนในเรื่องนี้

(๒.๒) เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๕ (MDGs 5) : การพัฒนาด้านสุขภาพของมารดาให้ดีขึ้น

เมียนมาตอบรับที่จะดำเนินการพัฒนาด้านสุขภาพของมารดาให้ดีขึ้น โดยการกำหนดเรื่องนี้ไว้ในแผนวิสัยทัศน์ด้านสุขภาพแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๖[๓] ทั้งนี้ แผนวิสัยทัศน์ด้านสุขภาพแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๖ มีเป้าหมายจะต้องลดอัตราการเสียชีวิตของมารดาจากที่ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ในทุก ๑,๐๐๐ รายจะต้องมีมารดาเสียชีวิต ๑.๗ คน ให้เหลือเพียงในทุกมารดา ๑,๐๐๐ รายจะต้องมีมารดาเสียชีวิตไม่เกิน ๑.๓ คนภายในปี พ.ศ.

---

[๓] Ministry ๗ of Health, Health policy, Legislation and Plans, available at http://www.moh.gov.mm/file/HEALTH%20POLICY,%20LEGISLATION%20AND%20PLANS.pdf, ห น้ า . ๒๓.

[๓] The World ๕ Health Organization, เพิ่งอ้าง เชิงอรรถที่ ๓๓.

๒๕๖๔[๓] นอกจากนี้ แผนด้านสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๙ ยังได้สร้างโครงการที่มีวัตถุประสงค์ในการปรับปรุงพัฒนาดูแลสุขภาพให้กับมารดา เด็กเกิดใหม่ เด็ก วัยรุ่น และผู้สูงอายุในลักษณะของการดูแลด้านสุขภาพตลอดช่วงชีวิตอีกด้วย

(๒.๓) เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๖ (MDGs 6) : การต่อสู้กับโรคร้าย เอชไอวีหรือเอดส์ โรคมาลาเรีย และโรคร้ายอื่นๆ

รัฐบาลได้กำหนดกลยุทธ์และแผนงานมากมายภายใต้กรอบการทำงานตามวิสัยทัศน์ด้านสุขภาพของเมียนมา พ.ศ. ๒๕๗๓ ทั้งนี้ องค์การอนามัยโลกได้ร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุขดำเนินโครงการต่าง ๆ มากมายเพื่อสนับสนุนให้เกิดผลตามเป้าหมาย MDGs 6[๔] เช่น การสร้างแผนยุทธ์ศาสตร์ระดับชาติในเรื่องโรคเอชไอวีหรือเอดส์ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๘ ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะป้องกันการแพร่กระจายและการติดต่อของเชื้อเอชไอวีที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันและการใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน เพื่อให้การดูแลแก่บุคคลที่ติดเชื้อเอชไอวี เพื่อบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากเชื้อเอชไอวีในผู้ป่วยและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของพวกเขา[๔] ในส่วนของเจตนารมณ์ที่ต้องการจะควบคุมและกำจัดโรคมาลาเรียนั้น องค์การอนามัยโลกได้ร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุข โดยสนับสนุนโครงการมาลาเรียโลกแห่งองค์การอนามัยโลก (WHO Global Malaria Programme - GMP) ซึ่งการดำเนินงานของ GMP นั้น เน้นไปที่การจัดหาทางแก้ไขปัญหาเชิงบูรณาการต่อความท้าทายในการต่อสู้กับการแพร่กระจายของโรคและการผ่าตัดรักษาซึ่งจะมีวิธีการแตกต่างกันไปในแต่ละส่วนของโลก[๔] นอกจากนี้ รัฐบาลยังสร้างโครงการด้านวัณโรคระดับชาติ (the National Tuberculosis Programme - NTP) ควบคู่ไปกับการดำเนินการตามแผนกลยุทธ์ด้านวัณโรคระดับชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๘ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะลดอัตราการป่วย อัตราการเสียชีวิต และการติดต่อของวัณโรคจนสามารถที่จะควบคุมไม่ให้วัณโรคเป็นปัญหาของชาติต่อไป รวมไปถึงหาทางป้องกันไม่ให้เกิดการพัฒนาของอาการต่อต้านยารักษาวัณโรค จนเริ่มกลับไปมีอาการวัณโรคอีกครั้ง และเพื่อเป็นการลดการแพร่กระจายของเชื้อวัณโรคและลดอัตราการเสียชีวิตให้น้อยลงกว่าเดิมครึ่งหนึ่งภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘[๔]

---

[๓] The World Health Organization, เพิ่งอ้าง เชิงอรรถที่ ๓๖, หน้า.๒๓.

[๔] The World Health Organization, เพิ่งอ้าง เชิงอรรถที่ ๓๓.

[๔] เพิ่งอ้าง, หน้า.๑๕.

[๔] เพิ่งอ้าง, หน้า.๑๖.

[๔] เพิ่งอ้าง.

๑.๒.๒ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม

๑.๒.๒.๑ ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองทางสังคม (ASEAN Declaration on Strengthening Social Protection)

เมียนมาเข้าร่วมเป็นภาคีในปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองทางสังคม (ASEAN Declaration on Strengthening Social Protection) ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ วัตถุประสงค์หลักของปฏิญญานี้เพื่อพัฒนาให้เกิดความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตที่ดีของประชาชน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้โดยต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีการเข้าถึงการพัฒนาด้านบุคคล สวัสดิการสังคม และความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมกัน รัฐบาลเมียนมากำหนดแผนยุทธ์ศาสตร์ขึ้นโดยรับแนวคิดตามปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองทางสังคมมาเป็นแนวทาง โดยคำนึงถึงความต้องการของบุคคลในสังคมแต่ละกลุ่มที่แตกต่างกัน (แบ่งเป็นกลุ่มเด็กและสตรี ผู้บาดเจ็บ ผู้สูงอายุและผู้พิการ) ทั้งนี้ ปฏิญญาอาเซียนดังกล่าว ได้กำหนดสนับสนุนให้มีการดำเนินการต่าง ๆ ดังนี้[๔]

๑) สร้างให้เกิดความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงโครงการคุ้มครองทางสังคม โดยคำนึงถึงวงจรชีวิตของคนในสังคมและจะต้องครอบคลุมถึงการบริการต่าง ๆ ที่จำเป็น

๒) ขยายขอบเขตและเสริมสร้างความพร้อมในการให้ความคุ้มครองทางสังคม รวมถึงดำเนินการให้เกิดการคุ้มครองทางสังคมที่มีคุณภาพ เท่าเทียมกันและยั่งยืนให้เกิดในด้านการคุ้มครองทางสังคมเพื่อเป็นการยืนยันให้แน่ใจว่าผลประโยชน์ที่ดีที่สุดนั้นจะเกิดขึ้นแก่ผู้รับประโยชน์

๓) เสริมสร้างความสามารถของเจ้าพนักงานรัฐ ชุมชนทางสังคม ผู้ให้บริการ และผู้มีส่วนได้เสีย ในการร่วมมือกันทำงานเพื่อให้การคุ้มครองทางสังคมในระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น

๔) สร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยสังคมครอบครัวและหน่วยชุมชนเพื่อเสริมสร้างให้เกิดคุ้มครองทางสังคมมากขึ้น และ

๕) กำหนดให้ปัญหาในเรื่องการคุ้มครองทางสังคมเป็นประเด็นที่จะต้องดำเนินการแก้ปัญหาโดยเร็ว โดยความร่วมมือของภาครัฐบาล สังคมชุมชน ผู้ให้บริการ และเหล่าหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา

---

[๔] The Republic of the Union of Myanmar, “Myanmar National Social protection Strategic Plan”, จาก http://www.socialprotection.org/gimi/gess/ RessourcePDF.action?ressource.ressourceId =50377, สืบค้นเมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๘.

๑.๒.๓ ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

๑.๒.๓.๑ แผนปฏิบัติการ ๒๑ ของเมียนมา (Myanmar Agenda 21)

ประเทศเมียนมาอนุวัติการแผนปฏิบัติการ ๒๑ (Agenda 21) มาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ แผนปฏิบัติการ ๒๑ เป็นแผนแม่แบบสำคัญในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการดำเนินงานการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในประเทศ โดยรัฐบาลประเทศเมียนมาและองค์การสหประชาชาติได้ร่วมมือกันดำเนินการให้เป็นไปตามโครงการดังกล่าว โดยแผนปฏิบัติการ ๒๑ กำหนดให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนครอบคลุมทั้ง ๓ มิติไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งได้แก่ มิติด้านสังคม มิติด้านเศรษฐกิจ และมิติด้านสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ระบบการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการ ๒๑ ของเมียนมาจึงถูกกำหนดขึ้นให้ครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น[๔] [๕]

- ☐ เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและวัสดุที่ใช้ในกระบวนการผลิต
- ☐ ลดขยะของเสียที่เกิดขึ้นจากภาคการผลิตและสนับสนุนให้เกิดการรีไซเคิล
- ☐ สนับสนุนให้มีการใช้พลังงานใหม่และพลังงานหมุนเวียน
- ☐ ลดการใช้ที่สิ้นเปลือง
- ☐ เพิ่มความตระหนักรู้ในการใช้อย่างยั่งยืน

ตารางสรุปความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ประเทศประเทศเมียนมาทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ

๑. การพัฒนามนุษย์		
๑.๑ ความตกลงระหว่างประเทศด้านการศึกษา		
ชื่อความตกลงระหว่างประเทศ	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง**
การทบทวนระบบการศึกษา (Comprehensive Education Sector Review- CESR)	ส่งเสริมให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้สอดรับกับการเผชิญหน้ายุคสมัยแห่งการศึกษาซึ่งจะช่วยสร้างให้เกิด	กระทรวงศึกษาธิการ และธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย

[๔] The United Nations, Economic Aspects of Sustainable Development in Myanmar," จาก http://www.un.org/esa/agenda21/natlinfo/countr/myanmar/eco.html, สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘.

	ชาติที่ทันสมัยและพัฒนาแล้วผ่านระบบการศึกษา	(Asian Development Bank- ADB)
การตอบรับต่อเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals-MDGs)	ดำเนินการให้สำเร็จสอดคล้องกับโครงการต่างชาติต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการศึกษาขั้นพื้นฐาภายในประเทศและส่งเสริมให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเพศและเพิ่มอำนาจให้กับสตรี	กระทรวงศึกษาธิการ องค์การสหประชาชาติและยูนิเซฟ
การปฏิรูปในภาคการศึกษาและการฝึกอบรมด้านอาชีวศึกษา	อบรมและพัฒนาทักษะเพื่อให้เกิดแนวโน้มในการจ้างงานในกลุ่มผู้เยาว์เพิ่มขึ้นในเมียนมา	กระทรวงศึกษาธิการ ยูเนสโก้ (UNESCO) และบริษัทเป๊ปซี่จำกัด

๑.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านสุขภาพ		
ชื่อความตกลงระหว่างประเทศ	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง**
วิสัยทัศน์ด้านสุขภาพของเมียนมา พ.ศ. ๒๕๗๓	บรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals-MDGs) ซึ่งเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๔ (MDGs 4) คือ การลดอัตราการเสียชีวิตของเด็กและเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๕ (MDGs 5) คือ การพัฒนาสุขภาพของมารดา	กระทรวงสาธารณสุข องค์การอนามัยโลก และยูนิเซฟ
การดำเนินการตามแผนพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (the Millennium Development Goals -MDGs)	ดำเนินการให้ประสบผลสำเร็จตามแผนงานพัฒนาด้านสุขภาพระยะกลางและระยะยาว และดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๔ (MDGs 4) คือการ	กระทรวงสาธารณสุข องค์การอนามัยโลก ยูนิเซฟ และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (the United Nations

	ลดอัตราการเสียชีวิตของเด็ก เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๕ (MDGs 5) คือการพัฒนาสุขภาพของมารดา และเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษที่ ๖ คือการต่อสู้กับโรคร้ายเอชไอวีหรือเอดส์ โรคมาลาเรีย และโรคร้ายอื่น ๆ	population Fund - UNFPA)

๒. ความตกลงระหว่างประเทศด้านการคุ้มครองและสวัสดิการสังคม		
ชื่อความตกลงระหว่างประเทศ	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง**
ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการคุ้มครองทางสังคม	พัฒนาให้เกิดความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตที่ดีของประชาชน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้โดยเปิดโอกาสให้ประชาชน ได้เข้าถึงการพัฒนาด้านบุคคล สวัสดิการสังคมและความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมกัน	ภาคีสมาชิกตามสนธิสัญญาอาเซียน

๓. ความตกลงระหว่างประเทศด้านการสร้างความมั่นคงในการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน		
ชื่อความตกลงระหว่างประเทศ	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง**
แผนปฏิบัติการ ๒๑ ของประเทศเมียนมา	แผนแม่แบบสำคัญในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการดำเนินงานการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในประเทศ	กระทรวงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและป่าไม้และองค์การสหประชาชาติ

บทที่ ๒

ภาพรวมทางการเมืองและความมั่นคงของประเทศเมียนมา

๒.๑ นโยบายด้านการเมืองและความมั่นคง

๒.๑.๑ นโยบายด้านการเมือง

เนื่องด้วยพิมพ์เขียวประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน[๔] ให้ความสำคัญกับสองประเด็นในการพัฒนาการเมืองซึ่งได้แก่ (๑) การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับการปกครองในระบอบประชาธิปไตย และ (๒) การเสริมสร้างหลักนิติธรรมและการยกระดับธรรมาภิบาล[๔] ด้วยเหตุปรีะการข้างต้นเนื้อหาในบทที่ ๒ นี้จึงจะเน้นที่ภาพรวมด้านการเมืองของเมียนมาเป็นสำคัญ โดยจะแบ่งออกเป็นเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ (๑) แนวนโยบายเกี่ยวกับพัฒนาการของประชาธิปไตย[๔] (๒) การปฏิรูปรัฐบาลและ (๓)การยกระดับธรรมาภิบาล สามสิ่งดังกล่าวนี้ได้ถูกสะท้อนผ่านเครื่องมือทางกฎหมายและนโยบายของเมียนมาหลายประการ เช่น รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา[๔] คำสั่งและแถลงการณ์ของรัฐบาลทหาร ตัวบทกฎหมายและกฎหมายลำดับรอง และข้อเสนอแนะของประธานาธิบดีและรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในยุคของประธานาธิบดีอูเต็งเส่ง นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมาในยุคปัจจุบันยังได้แถลงและทำความตกลงกับรัฐบาลต่างชาติในการร่วมมือกันส่งเสริมระบบประชาธิปไตย ส่งเสริมหลักนิติธรรม รวมถึงการยกระดับธรรมาภิบาลในเวทีระหว่างประเทศอีกด้วย

อนึ่งนโยบายเกี่ยวกับพัฒนาการของระบบประชาธิปไตยและระบบกฎหมายของเมียนมาได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากวิวัฒนาการด้านการเมือง ด้วยเหตุนี้ คณะผู้วิจัยจึงขอกล่าวถึงเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองต่าง ๆ เช่น การทำรัฐประหารและเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้น

---

[๔] พิมพ์เขียวประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๘ (ASEAN Political-Security Community Blueprint 2009 – 2015)

[๔] เพิ่งอ้าง, น.๒๕.

[๔] Christian W. Haerpfer et al, Democratization, Oxford University Press, ๒๐๐๙, ๒๕.

[๔] การให้นิยามเกี่ยวกับพัฒนาการและความหมายของประชาธิปไตยนั้นมีแนวทางในการนิยามหลัก ๆ ๔ ประการคือการให้ความหมายในเชิงรัฐธรรมนูญ ในเชิงเนื้อหา, ในเชิงกระบวนการ, และในเชิงขั้นตอน คณะผู้วิจัยได้เลือกแนวทางการนิยามในเชิงรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นแนงทางที่ให้ความสำคัญกับตัวบทกฎหมาย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม โปรดดู Tilly, Charles. Democracy. Cambridge University Press, ๒๐๐๗, น.๗.

ในช่วงกลางและปลายของศตวรรษที่ ๒๐ ขึ้นควบคู่ไปกับการเกิดขึ้นและพัฒนาการของนโยบายทางการเมืองในแต่ละเรื่องไปพร้อมกันเพื่อให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจได้โดยง่าย

๒.๑.๑.๑ พัฒนาการระบอบประชาธิปไตยในเมียนมา

ในอดีตแนวความคิดประชาธิปไตยแบบตะวันตกไม่ปรากฏในประวัติศาสตร์เมียนมาแต่อย่างใด ในยุคโบราณเมียนมาเป็นประเทศที่ปกครองโดยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์หรือระบบกษัตริย์ โดยระบอบการเมืองของเมียนมาได้เริ่มรับเอาอุดมการณ์ประชาธิปไตยมาเมื่อครั้งเมียนมาได้รับอิสรภาพจากการปกครองประเทศโดยสหราชอาณาจักรในปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งพัฒนาการประชาธิปไตยดำเนินเรื่อยมาจนถึงช่วงกลางศตวรรษที่ ๑๙๖๐[๕] อย่างไรก็ตาม การพยายามเปลี่ยนแปลงการปกครองสู่ระบอบประชาธิปไตยครั้งสำคัญครั้งที่สองเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ หรือที่เรียกเหตุการณ์นี้ว่า “เหตุการณ์ ๘๘๘๘[๕] ” หรือ “๘๘๘๘ Uprising” ภายหลังจากนั้นการพยายามครั้งที่สามก็ได้เกิดขึ้นอีกซึ่งเป็นการประท้วงโดยกลุ่มพระสงฆ์ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั่วโลกรู้จักเหตุการณ์นี้ภายใต้ชื่อว่า “การปฏิวัติผ้ากาสาวพัสตร์” หรือ “Saffron Revolution”[๕] ซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไป

ในด้านกฎหมาย สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมามีรัฐธรรมนูญทั้งสิ้นสามฉบับ ได้แก่ ฉบับแรกรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๐ ฉบับที่สองรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๑๗ และฉบับที่สามรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งยังคงมีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน[๕] ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันระบบการปกครองประเทศของเมียนมานี้มีทั้งพัฒนาการและอุปสรรคในระบอบการปกครองประชาธิปไตยต่าง ๆ ดังที่แสดงในตาราง ดังต่อไปนี้

---

[๕] Ian Holliday, “Voting and violence in Myanmar: nation building for a transition to democracy." Asian Survey 48.6 (2008): 1042.

[๕] เพิ่งอ้าง. ๑

[๕] เพิ่งอ้าง. ๒

[๕] Observers of democracy and democratisation generally choose, implicitly or explicitly, among four types of definitions: constitutional, substantive, procedural, and process-oriented. A constitutional approach concentrates on laws. Please see Tilly, Charles. Democracy. Cambridge University Press, 2007, หน้า 7.

ตารางแสดงพัฒนาการด้านการปกครอง : นโยบายและกฎหมาย

ตารางแสดงพัฒนาการด้านการปกครอง : นโยบายและกฎหมาย				
ระยะเวลา	**ระบอบการปกครอง**	**ผู้ปกครอง**	**รัฐธรรมนูญ**	**หมายเหตุ**
ยุคก่อนอาณานิคม พ.ศ. ๑๐๙๒ – ๒๔๙๑	สมบูรณาญาสิทธิราช/ภายใต้อาณานิคม	กษัตริย์/สหราชอาณาจักร	พระราชบัญญัติการปกครองประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗	ได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๔๙๑
ยุคริเริ่มแนวความคิดการปกครองระบอบประชาธิปไตยและสังคมนิยม พ.ศ. ๒๔๙๑-๒๕๐๕	ประชาธิปไตยระบบรัฐสภา	รัฐบาล อูนุ	รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๐	การโค่นล้มอำนาจโดยนายพลเนวิน พ.ศ. ๒๕๐๕
ระบอบสังคมนิยม พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๓๑	สังคมนิยมประชาธิปไตย	พรรคโครงการสังคมเมียนมา (BSPP)	รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๑๗	-
ประชาธิปไตยภายใต้สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) พ.ศ. ๒๕๓๑ - ๒๕๔๐	ประชาธิปไตยภายใต้สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC)	สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC)	ร่างรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๕๕๑	- วิกฤตทางการทหาร “เหตุการณ์ ๘๘๘๘” - การเคลื่อนไหวของนางอองซานซูจี - การเลือกตั้งเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

ตารางแสดงพัฒนาการด้านการปกครอง : นโยบายและกฎหมาย				
ระยะเวลา	**ระบอบการปกครอง**	**ผู้ปกครอง**	**รัฐธรรมนูญ**	**หมายเหตุ**
ประชาธิไตยภายใต้สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) (พ.ศ. ๒๕๔๐ – ปัจจุบัน)	ประชาธิปไตยระบบรัฐสภา	ประชาธิไตยภายใต้สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC)	รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑	-การปฏิวัติผ้ากาสาวพัสตร์ -การเลือกตั้งปี พ.ศ. ๒๕๕๓ -การเลือกตั้งทั่วไป เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

(๑) ยุคก่อนอาณานิคม ค.ศ. ๑๓๙๒-๒๔๙๑

(๑.๑) ยุคโบราณ (ค.ศ. ๘๔๙–๑๘๘๕)

ในยุคโบราณของเมียนมา (ช่วงตั้งแต่ พ.ศ.๑๓๙๒) แนวความคิดทางด้านการเมืองการปกครองจะมีรากฐานมาจากสถาบันกษัตริย์ โดยสถาบันกษัตริย์เป็นศูนย์รวมอำนาจและอยู่เหนือสิ่งอื่นใดในสังคม ในยุคโบราณนี้ กล่าวได้ว่าเมียนมาเป็นอาณาจักรอันรุ่งเรืองและทรงอำนาจโดยมีศูนย์กลางอยู่ที่เมือง "พุกาม" (Bagan) โดยตลอดเรื่อยมาจนกระทั่งสิ้นราชวงษ์คองบอง (Konbaung) ในปี พ.ศ. ๒๔๒๘[๕] ตลอดช่วงเวลาดังกล่าวเมียนมาปกครองประเทศด้วยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาอย่างต่อเนื่อง[๕] ซึ่งในภาษาพม่าหรือเมียนมานั้นเรียกว่า การปกครองโดย “เทพเจ้า” *(Thet Oo San Pine)*[๕] โดยกษัตริย์ได้ยกฐานะเปรียบเสมือนเทพเจ้า

[๕] Robert Taylor, “The State in Myanmar,” NUS Press, p.15 (2000).

[๕] Connie Ng, “Burma and the road forward: Lessons from next door and possible avenues towards constitutional and democratic development,” Santa Clara L. Rev., 53, pp.267, 270 (2013).

[๕] Josef Silverstein, “Myanmar: History," The Far East and Australasia, pp. 666-678 (1998).

ในยุคโบราณ การปกครองโดยกษัตริย์และความเชื่อในตัวกษัตริย์ที่เปรียบเสมือนเทพเจ้ามีส่วนสำคัญที่ทำให้บ้านเมืองปราศจากเหตุการณ์ไม่สงบ[๕] กษัตริย์มีหน้าที่หลักในการปกป้องประชาชนและควบคุมความสงบสุขของประชาชน มีการลงโทษผู้ที่ปฏิบัติไม่ชอบตามธรรมเนียมหรือก่อความวุ่นวายด้วยโทษที่รุนแรง ดังนั้น ผู้ออกกฎจึงต้องเป็นผู้มีคุณธรรมและมากด้วยสติปัญญา จะทำ การใดต้องไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนและต้องควบคุมมิให้ตนเองเกิดความโลภและตัณหาใด ๆ[๕] ๘

แม้ว่ากษัตริย์จะทรงสามารถใช้พระราชอำนาจในการปกครองประเทศได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม การใช้พระราชอำนาจดังกล่าวก็จะต้องสอดคล้องกับหลักคำสอนตามแนวทางของพุทธศาสนาอีกด้วย ภายใต้การปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชของเมียนมา กษัตริย์จะต้องปกครองประเทศตามหลักคำสอนของพุทธศาสนาและกำกับให้ประชาชนปฏิบัติตามศาสนาดังกล่าวเช่นกัน ในแง่ของการเมืองการปกครอง ศาสนาพุทธสอนให้ประชาชนมีหน้าที่เคารพและเชื่อฟังพระมหากษัตริย์ อีกทั้งสอนให้ประชาชนมีความเชื่อในรูปแบบเดียวกัน และมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมจารีตของสังคมอันเป็นเสมือนกฎหมายของประชาชนเมียนมาในขณะนั้น[๕] ๙

อย่างไรก็ตาม การที่กษัตริย์มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหลักศาสนาพุทธมิได้หมายความว่ากษัตริย์ของเมียนมาจะไม่มีการใช้อำนาจตามอำเภอใจเสียเลย การศึกษาทางประวัติศาสตร์ได้แสดงหลักฐานว่ากษัตริย์เมียนมาได้ละเลยการปฏิบัติตามหลักพระพุทธศาสนาในหลายกรณี[๖] เช่น เรื่องการพิจารณาและตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิด เป็นต้น ในยุคโบราณการลงโทษบุคคล *“เป็นไปตามจิตใจของผู้กำหนดโทษและแทบจะไม่มีกระบวนการพิจารณาใด ๆ มากกว่าที่จะถูกกำหนดโทษตามฐานความผิดที่ถูกกำหนดไว้อย่างเปิดเผยแก่ประชาชนและเป็นธรรม”*[๖] ๑

---

[๕] Burma’s Lawyer Council, “Brief Survey of Development of Laws in Burma” Legal Issues on Burma Journal, 20, p.1 (2005).

[๕] เพิ่งอ้าง. ๘

[๕] เพิ่งอ้าง. ๙

[๖] เพิ่งอ้าง. ๐

[๖] เพิ่งอ้าง. ๑

ภาพพระฉายาลักษณ์กษัตริย์เมียนมา (ไม่ระบุนาม) ถ่ายในปี พ.ศ. ๒๔๒๓

(๑.๒) ยุคสมัยตกเป็นอาณานิคม (พ.ศ. ๒๔๒๘-๒๔๙๑)

ก่อนที่เมียนมาจะตกเป็นอาณานิคมของสหราชอาณาจักรโดยสมบูรณ์ได้เกิดสงคราม (Anglo-Burmese War) ขึ้นสามครั้ง สงครามครั้งที่ ๑ (พ.ศ. ๒๓๖๗-๒๓๖๙)[๖] มีจุดกำเนิดมาจากข้อพิพาทในดินแดนทางตะวันตกของเมียนมา เมียนมาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในสงครามครั้งนี้และได้ทำสนธิสัญญาสงบศึกยันดาโบ (Treaty of Yandabo) ความพ่ายแพ้ดังกล่าวได้ส่งผลให้เมียนมาต้องเสียดินแดน ได้แก่ อัสสัม (Assam), มานิปอร์ (Manipur) และอาระกัน (Arakan) และต้องจ่ายค่าปฏิกรณ์แก่สหราชอาณาจักรเป็นจำนวน ๑ ล้านปอนด์

สงครามระหว่างเมียนมากับสหราชอาณาจักรครั้งที่ ๒ เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๒๕ อันเป็นผลมาจากความพยายามในการแสดงอำนาจของพลเรือจัตวาชื่อ George Lambert[๖] กองทัพเมียนมาประสบกับความพ่ายแพ้อีกครั้ง ความพ่ายแพ้ดังกล่าวส่งผลให้เมียนมาต้องเสียดินแดนขนาดใหญ่ สงครามครั้งที่ ๓ เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๒๘ ซึ่งทำให้เมียนมาเสียเอกราชโดยสมบูรณ์ต่อสหราชอาณาจักรและถูกผนวกเข้าเป็นมณฑลหนึ่งของอินเดีย

---

[๖] Harcourt Butler, “Burma and its problem,” Foreign Aff 1, p.647 (1931-1932).

[๖] Treaty between the Government of the United Kingdom and the Provisional Government of Burma (London, 17th October, 1947), Article 1.

ภาพแสดงการจำลองการรบระหว่างเมียนมา-สหราชอาณาจักรครั้งที่ ๑

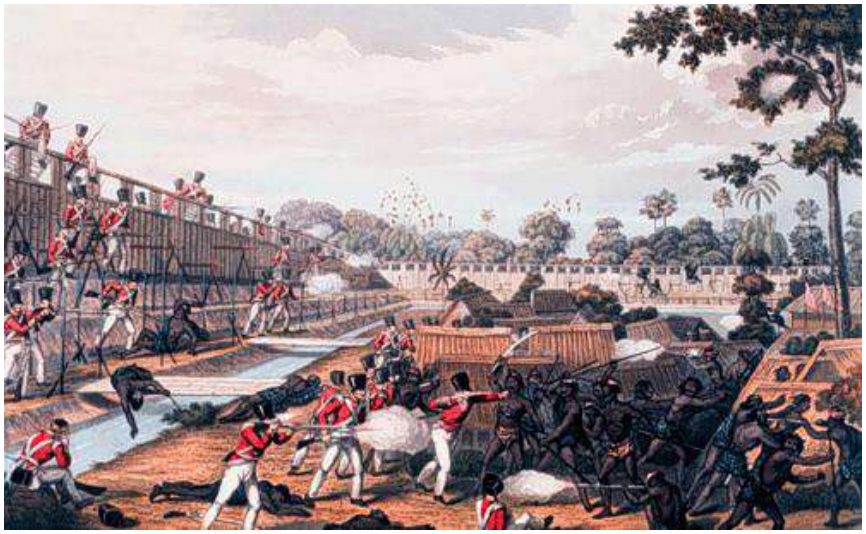

ที่มา http://www.allthingsburmese.com/History_WarwiththeBritish.htm

อย่างไรก็ตาม ต่อมาเมียนมาได้แยกตัวเป็นอิสระจากประเทศอินเดียภายใต้อำนาจของเจ้าอาณานิคมสหราชอาณาจักรและตั้งเป็นหน่วยการปกครองที่มีสภาเป็นของตนเองโดยรัฐบาลเมียนมาอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาลเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗ (the Government of Burma Act 1935) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการปกครองโดยรัฐบาลเมียนมาอย่างเป็นทางการนี้นำมาซึ่งธรรมนูญการปกครองประเทศและเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของเมียนมา[๖] เนื่องจาก[๔] มีรูปแบบการปกครองแบบแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยเป็นสามส่วน ได้แก่ อำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการ ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๓ (๑) อำนาจบริหารในการบริหารรัฐจะได้รับมอบหมายแต่งตั้งจากรัฐบาลสหราชอาณาจักร[๖] [๕]

“รัฐบาลเมียนมาจะได้รับแต่งตั้งโดยคณะกรรมการภายใต้การอำนาจของกษัตริย์โดยทำการลงพระปรมาภิไธยและอำนาจและหน้าที่ที่มอบให้ผู้ปกครองนี้จะอยู่ภายในกรอบพระราชบัญญัติฉบับนี้และอำนาจอื่นให้เป็นไปตามที่กษัตริย์ทรงโปรด”[๖] [๖]

---

[๖] Bowman, John Stewart. Columbia chronologies of Asian history and culture. Columbia University Press, 2013, หน้า 484.

[๖] The Constitution of the Union of Burma 1947, Article 4.

[๖] พระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐบาลเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗ (The Government of Burma Act ๑๙๓๕) มาตรา ๓ (๑).

ในยุคนี้ สหราชอาณาจักรยังมีอิทธิพลต่อการบริหารราชการแผ่นดินของเมียนมาอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังมีอิทธิพลต่ออำนาจฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการด้วย พระราชบัญญัติการปกครองประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๑๗ (๑) บัญญัติว่า ฝ่ายนิติบัญญัติประกอบด้วยฝ่ายรัฐบาลและสภา ๒ สภา อันได้แก่ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา[๖] ทั้งนี้ สภาทั้งสองต่างอยู่ภายใต้อำนาจสหราชอาณาจักรทั้งสิ้น และมาตรา ๘๑ (๑) ประธานศาลฎีกาและตุลาการทั้งปวงจะได้รับการแต่งตั้งจากกษัตริย์[๖]

(๒) ยุคริเริ่มแนวความคิดการปกครองระบอบประชาธิปไตยและสังคมนิยม (พ.ศ. ๒๓๙๑-๒๕๐๕)

เมียนมาได้รับเอกราชอย่างเป็นทางการจากสหราชอาณาจักรเมื่อวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๑ โดยเป็นชาติอาณานิคมชาติแรกที่แยกตัวออกจากเครือจักรภพได้สำเร็จในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านยังตกอยู่ในอาณัติของประเทศมหาอำนาจ ภายหลังจากการได้รับอิสรภาพเมียนมาจึงได้ประกาศใช้ชื่อประเทศเป็นทางการครั้งแรกว่า สหภาพเมียนมา (The Union of Burma) โดยก่อนหน้านั้นในวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๐ สหราชอาณาจักรและรัฐบาลเมียนมาได้ลงนามสนธิสัญญาเพื่อปลดปล่อยอิสรภาพแก่เมียนมา โดยมาตรา ๑ ของสนธิสัญญานี้กล่าวว่ารัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรนั้นยอมรับให้สหภาพเมียนมาเป็นรัฐอิสระอย่างสมบูรณ์[๖] และภายหลังจากนั้นเพียงสองเดือนข้อตกลงดังกล่าวนี้ได้ผ่านการรับรองจากสภาในเวสมินเตอร์ของสหราชอาณาจักร[๗]

รัฐธรรมนูญฉบับแรกแห่งสหภาพเมียนมาได้ถูกประกาศใช้ภายหลังจากที่เมียนมาได้รับอิสรภาพจากสหราชอาณาจักร โดยรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๙๐ นี้เองได้บัญญัติชื่อประเทศใหม่ โดยใช้ชื่อว่า “สหภาพเมียนมา” และมีการบัญญัติหลักการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยและวางกรอบประชาธิปไตยด้วยระบบรัฐสภา โดยในรัฐธรรมนูญฉบับนี้บัญญัติว่า

---

[๖] Thamilmaran, V. T. "Human Rights and Democracy: The Experience in Myanmar." Sri Lanka J. Int'l L. 8 (1996): 205.

[๖] เพิ่งอ้าง, มาตรา ๘๑ (๑).

[๖] Southalan, John. “Burma and the common law? An uncommon question.” Legal Issues on Burma Journal 25(2006): 15.

[๗] Ibid.

“อำนาจอธิปไตยอันได้แก่ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ จะต้องมาจากปวงชนและจัดการโดยปวงชนหรือจากองค์กรตามรัฐธรรมนูญที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้”[๗] ๑

อย่างไรก็ตาม การปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยใช้ระบบรัฐสภาก็ได้ล่มสลายลงในวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งเป็นผลจากการทำรัฐประหารของกองกำลังทหารภายใต้การนำของนายพลเน วิน (Ne Win) การทำรัฐประหารเป็นการโค่นล้มอำนาจของรัฐบาลอูนุซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของเมียนมา[๗] และเป็นหัวหน้ารัฐบาลขณะนั้น นายอูนุถูกจำคุก[๗] หลังจาก ๓ การโค่นล้มอำนาจและนายพลเน วินขึ้นเป็นผู้นำคนถัดมา โครงสร้างทางการเมืองแบบประชาธิปไตยที่สร้างขึ้นภายหลังการได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักรถูกทำลายภายหลังรัฐประหารและถูกแทนที่การปกครองแบบเผด็จการภายใต้การนำของพรรคโครงการสังคมเมียนมา (BSPP) หรือสภาปฏิวัติ[๗] ๔ ซึ่งสภาปฏิวัติได้ประสานอำนาจทั้งหมดของรัฐเข้าด้วยกันโดยอยู่ภายใต้อำนาจการสั่งการของนายพลเน วิน

เป็นที่น่าสนใจว่ารัฐบาลทหารมิได้ยกเลิกรัฐธรรมนูญโดยตรงแต่ได้ทำลายอำนาจระบบรัฐสภา ศาลสูง และศาลยุติธรรม[๗] อย่างไรก็ตาม การทำลายสถาบันดังกล่าวเปรียบเสมือนเป็นการทำลายรัฐธรรมนูญไม่ให้ใช้ได้อีกต่อไปในทางข้อเท็จจริง[๗] การยกเลิกรัฐธรรมนูญในลักษณะดังกล่าวส่งผลให้เกิดระบอบการปกครองแบบเผด็จการอำนาจนิยมหรือระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์มากกว่าระบอบประชาธิปไตยในเวลาต่อมาในยุคนี้ กองกำลังทหารดำเนินการบริหารกิจการของรัฐในทุกด้านและได้ดำเนินนโยบายปิดประเทศโดยตัดความสัมพันธ์จากโลกภายนอกด้วย[๗] ๗

---

[๗] Audrey Tan, “Myanmar's Transitional Justice: Addressing a Country's Past in a Time of Change" S. Cal. L. Rev 85, p.1643 (2011).

[๗] เพิ่งอ้าง, หน้า 295.

[๗] Burma’s Lawyer Council. “Modernization, Democracy and Constitutional Reform in Burma.” Legal Issues on Burma Journal 1(1997): 3.

[๗] เพิ่งอ้าง. ๔

[๗] The Constitution of the Union of Burma 1974, Preamble.

[๗] The Constitution of the Union of Burma 1974, Article 5.

[๗] The Constitution of the Union of Burma 1974, Article 7.

ในขณะเดียวกันก็พยายามทำการฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษาตามแนวทางของตนเอง[๗] การปกครองโดยรัฐบาลทหารดังกล่าวได้ขยายอิทธิพลออกไปควบคุมทุกมิติในสังคมเมียนมา ผ่านหน่วยข่าวกรองทหาร

การปกครองโดยรัฐบาลทหารในยุคนี้ถูกพิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงว่าขาดความสามารถในด้านการบริหารจัดการอีกทั้งขาดธรรมาธิบาลที่ดี (Good Governance) จุดอ่อนดังกล่าวได้ส่งผลให้เศรษฐกิจของเมียนมาถดถอยลงเรื่อยมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๙[๗] ทั้งนี้แม้ในภายหลังรัฐบาลจะได้ขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ แต่ด้วยการที่เมียนมาไม่มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ส่งผลให้การขอความช่วยเหลือดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จมากนัก ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้เมียนมาซึ่งเคยประเทศที่ค่อนข้างทันสมัยในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ กลายเป็นประเทศที่ล้าหลังในทุก ๆ ด้าน[๘]

(๓) ยุคสังคมนิยมภายใต้พรรคโครงการสังคมเมียนมา (BSPP) (พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๓๑)

ภายหลังจากการปฏิวัติทำให้เกิดการเขียนรัฐธรรมนูญปกครองประเทศฉบับใหม่ขึ้นและประกาศใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ พรรคโครงการสังคมนิยมเมียนมา (BSPP) ก่อตั้งขึ้นหลังจากสภาปฏิวัติของเมียนมานำโดยนายพลเน วินและประกาศให้ประเทศเมียนมาขณะนั้นเป็น “สาธารณรัฐสังคมนิยมเมียนมา” และปกครองโดยระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตย รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเมียนมา พ.ศ. ๒๕๑๗ บัญญัติว่า “ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมและการปกครองระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยเป็นสองเป้าหมายของรัฐ”[๘] ทั้งนี้การพัฒนาให้เกิดระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมก็ถือเป็นเป้าหมายของรัฐเช่นกัน[๘] เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้จะระบุให้เมียนมา

---

[๗] The Constitution of the Union of Burma 1974, Article 11.

[๗] Aung-Thwin, Michael, and Aung-Thwin, Maitrii. A history of Myanmar since ancient times: traditions and transformations. Reaktion Books, 2013: 251.

[๘] เพิ่งอ้าง.

[๘] Th McCarthy, Stephen. "Ten years of chaos in Burma: Foreign investment and economic liberalization under the SLORC-SPDC, 1988 to 1998." Pacific Affairs (2000): 233.

[๘] SLORC Declaration No. 1/90 of July 27, 1990, Paragraph 2.

ปกครองโดยระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยแต่ก็กำหนดให้สามารถมีได้เพียงพรรคการเมืองเดียวคือพรรคโครงการสังคมนิยมเมียนมา (BSPP)[๘] ซึ่งปรากฏในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑ บัญญัติว่า

"รัฐปกครองโดยพรรคการเมืองเดียวเท่านั้นอันได้แก่พรรคโครงการสังคมนิยมเมียนมาและให้ถือว่าพรรคโครงการสังคมนิยมเมียนมาเป็นผู้นำประเทศ"[๘]

บทบัญญัติให้มีพรรคการเมืองได้เพียงพรรคเดียวนี้ ส่งผลให้ระบอบการปกครองของเมียนมาในขณะนั้นมีลักษณะการรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ เท่ากับเป็นการบัญญัติให้รัฐบาลทหารสามารถรวบอำนาจในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ การบริหาร และกำหนดทิศทางการเมืองเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว[๘]

(๔) ประชาธิปไตยภายใต้สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC)[๘] (พ.ศ. ๒๕๓๑ - ๒๕๔๐)

เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ นายพลเน วิน ซึ่งเป็นผู้มีบทบาททางการเมืองของเมียนมามาอย่างยาวนานได้ลาออกจากตำแหน่งหัวหน้าพรรคโครงการสังคมนิยมเมียนมาเพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ความรุนแรงต่อกลุ่มนักศึกษา ต่อมาในวันที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๑ นายพลซอหม่องจึงได้ขึ้นเป็นผู้นำแทนและได้ประกาศจัดตั้งสภาฟื้นฟูระเบียบและกฎหมายแห่งรัฐ (State Law and Order Restoration Council) หรือสล็อร์ก (SLORC) แทนที่การปกครองของพรรคโครงการสังคมเมียนมา (BSPP) สภาฟื้นฟูระเบียบและกฎหมายแห่งรัฐดังกล่าว ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน ๑๙ คน ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการอำนาจอธิปไตย อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ[๘] การรวมศูนย์อำนาจแบบเบ็ดเสร็จ

---

[๘] Arendshorst, John. "Dilemma of Non-Interference: Myanmar, Human Rights, and the ASEAN Charter", Nw. UJ Int'l Hum. Rts. 8 (2009): 102.

[๘] Bradley, David. "Democracy in Burma?." Asian Studies Review 21.2-3 (1997): 19, 20.

[๘] เพิ่งอ้าง.

[๘] Aung-Thwin and Aung-Thwin (๓๗๙) 256.

[๘] เพิ่งอ้าง.

ดังกล่าวนี้ถูกสะท้อนผ่านคำประกาศของกลุ่มสล็อร์ก (SLORC) ที่ว่า “กองทัพเมียนมาตะมะดอ (Tatmadaw) ได้ยกเลิกองค์กรของรัฐทุกรูปแบบรวมทั้งสภาผู้แทนราษฎร (the Pyithu Hluttaw) โดยได้จัดตั้งสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) ขึ้นแทนเพื่อทำหน้าที่สำคัญสี่ประการและรับผิดชอบการบริหารงานทุกรูปแบบของประเทศ”[๘] ต่อมาในวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕ นายพลตาน ฉ่วยขึ้นดำรงตำแหน่งประธานสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) และได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหมและผู้บัญชาการทหารสูงสุดในเวลาเดียวกัน

ในยุคการก่อร่างสร้างตัวของสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) สามารถกล่าวได้ว่าสถานการณ์การเมืองของเมียนมาเป็นไปด้วยความวุ่นวาย และมีการเคลื่อนไหวเรียกร้องประชาธิปไตยเกิดขึ้นหลายครั้งด้วยกัน เช่น เหตุการณ์ ๘๘๘๘, การเรียกร้องประชาธิปไตยของนางอองซาน ซูจี และการปฏิเสธผลการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. ๒๕๓๓

ภาพสมาชิก<u>สภาฟื้นฟูระเบียบและกฎหมายแห่งรัฐ</u> (SLORC)

ที่มา <u>http://wisdomquarterly.blogspot.com/๒๐๐๙/๐๖/burma-rebels-vow-to-fight.html</u>

(๔.๑) วิกฤตทางการทหาร “เหตุการณ์ ๘๘๘๘”[๙]

ด้วยสภาพเศรษฐกิจที่ซบเซาภายใต้รัฐบาลทหารที่ปกครองเกือบ ๓๐ ปี ผู้ชุมนุมจำนวนมากต่างไม่พอใจกับสถานการณ์ดังกล่าว จนท้ายที่สุดจึงเกิดเหตุการณ์การ

[๘] เพิ่งอ้าง.

[๙] Bradley (n๕๔) 20.

เรียกร้องประชาธิปไตยครั้งใหญ่ขึ้นในวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า "เหตุการณ์ ๘๘๘๘" ("8888 Uprising") ชื่อเรียกเหตุการณ์ตั้งตามวันที่เกิดเหตุคือวันที่ ๘ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๘๘

ภาพการเรียกร้องประชาธิปไตยครั้งใหญ่หรือ "เหตุการณ์ ๘๘๘๘" (8888 Uprising)

ที่มา http://www.radioaustralia.net.au/international/2010-08-09/burmese-exiles-commemorate-8888-uprising/181366

เหตุการณ์เรียกร้องประชาธิปไตยดังกล่าวเกิดขึ้นจากการรวมกลุ่มกันโดยสันติของนักศึกษา ประชาชน และพระสงฆ์นับล้านคนในกรุงย่างกุ้งและตามเมืองใหญ่ ๆ ทั่วประเทศ[๙] เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยจากรัฐบาลเผด็จการทหารของนายพล เน วิน (Ne Win) ที่

[๙] เพิ่งอ้าง. ๐

บริหารประเทศภายใต้นามพรรคโครงการสังคมนิยมเมียนมา (The Burma Socialist Programme Party-BSPP) ผู้ชุมนุมต่างไม่พอใจกับการบริหารประเทศภายใต้แนวคิดสังคมนิยมซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เมียนมาต้องประสบปัญหาความการเติบโตของเศรษฐกิจ[๙] เหล่าผู้ชุมนุมต่างเรียกร้องให้เมียนมาปฏิรูประบอบการเมืองเสียใหม่ให้อยู่ในระบอบประชาธิปไตย

การชุมนุมได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกันทั่วประเทศในวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ อย่างไรก็ตาม รัฐได้ใช้กำลังเข้าปราบปรามและสายการชุมนุมดังกล่าว ผู้ชุมนุมจำนวนมากถูกควบคุมตัว (มีส่วนน้อยที่ถูกปล่อยตัวเนื่องจากความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเจ้าหน้าที่รัฐ) ในเหตุการณ์ประท้วงนี้มีผู้เสียชีวิตประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน การชุมนุมและความสูญเสียดังกล่าวถือได้ว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์การเมืองของเมียนมา และถือได้ว่าเป็นก้าวย่างที่สำคัญของพัฒนาการประชาธิปไตยของเมียนมา

(๔.๒) การเคลื่อนไหวของนางอองซาน ซูจี[๙] ๒

อองซาน ซูจี ตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองเป็นครั้งแรกในวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งเป็นช่วงเวลาภายหลังจากเหตุการณ์ ๘๘๘๘ โดยนางซูจีได้ส่งจดหมายเปิดผนึกถึงรัฐบาล เรียกร้องให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อเตรียมการเลือกตั้งทั่วไป และได้ขึ้นกล่าวปราศรัยต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกในวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ต่อหน้าฝูงชนที่มาชุมนุมกันที่เจดีย์ชเวดากอง ในย่างกุ้ง โดยต่อมาซูจีเรียกร้องให้มีการจัดตั้งรัฐบาลภายใต้ระบอบประชาธิปไตย และได้จัดตั้งพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตยขึ้น (National League for Democracy: NLD)[๙] พรรคการเมืองดังกล่าวมีจุดยืนอันชัดเจนในการต่อต้านรัฐบาลทหารเมียนมา

---

[๙] Houtman, Gustaaf. Mental Culture in Burmese Crisis Politics: Aung San Suu Kyi and the National League for Democracy. Vol. 33. Ilcaa, 1999.

[๙] Tonkin, Derek. "The 1990 elections in Myanmar: broken promises or a failure of communication?." Contemporary Southeast Asia: A Journal of International and Strategic Affairs 29.1 (2007): 33-54.

[๙] Kyi, Aung San Suu. 'Speech to a Mass Rally at the Shwedagon Pagoda (26 August 1988)' (Online Myanmar Library, May 2005), from <http://www.ibiblio.org/obl/docs3/Shwedagon-ocr.htm> Retrieved 26 January 2014.

นอกจากนี้นางอองซาน ซูจีได้กระตุ้นนักศึกษาให้ออกมาแสดงออกเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยโดยได้กล่าวว่า

“นักศึกษาทุกท่านมีความสามารถทั้งสิ้น โดยได้แสดงความกล้าหาญให้เห็นผ่านการออกมาประท้วง ดิฉันเชื่อว่าต่อไปนี้พวกเขาเหล่านั้นจะแสดงให้เห็นถึงศีลธรรมและความมีวุฒิภาวะ ดังนั้นจึงขอให้นักศึกษาที่แม้จะมีวัตถุประสงค์ในการชุมนุมที่แตกต่างกันมารวมกันเป็นหนึ่งเดียว”[๙] ๔

นอกจากนี้ นางอองซาน ซูจีได้เน้นย้ำว่าการปกครองโดยกลุ่มคนเพียงกลุ่มเดียวเป็นสิ่งไม่สมควร เมียนมาควรถูกปกครองด้วยกลุ่มคนหลายกลุ่มที่มาจากการเลือกตั้งที่เป็นธรรม

นางอองซาน ซูจีได้เดินทางไปกล่าวปราศรัยทั่วประเทศตั้งแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ จนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ จนกระทั่ง สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) ได้ควบคุมตัวเธอและได้ออกคำสั่งกักขังเธอให้อยู่ภายบ้านเท่านั้น ภายหลังจากการกักขังดังกล่าวนางอองซาน ซูจี ได้รับรางวัลโนเบลในปี พ.ศ. ๒๕๓๓[๙] เป็นผลมาจ๊ากการเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องประชาธิปไตยในเมียนมา[๙] ๖

ภาพนางอองซาน ซูจี

[๙] เพิ่งอ้าง. ๔

[๙] Bradley (n๕๔) 21.

[๙] Kyi, Aung San Suu. "Freedom from fear." Index on Censorship 21.1 (1992): 11-30. ๖

ที่มา https://heroinesofhistory.wikispaces.com/Aung+San+Suu+Kyi

(๔.๓) การเลือกตั้งเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓[๙]

เพื่อเป็นการตอบสนองต่อกระแสการเรียกร้องประชาธิปไตย สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) ได้ออกประกาศที่ ๑/๘๘ โดยระบุให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ การเลือกตั้งดังกล่าวได้ถูกกำหนดให้เป็นการเลือกตั้งแบบหลายพรรค[๙] ทั้งนี้ เพื่อเป็นการประกันว่าการเลือกตั้งทั่วไปจะเกิดขึ้นเพื่อส่งเสริมอุดมการณ์ประชาธิปไตยที่แท้จริงดังปรากฏในถ้อยคำตามประกาศ ดังต่อไปนี้

“๒) การเลือกตั้งที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้เป็นการเลือกตั้งจากพรรคการเมืองหลายพรรค

๓) เพื่อให้การเลือกตั้งแบบพรรคการเมืองหลายพรรคเป็นไปอย่างราบรื่น ทุกพรรคการเมืองและองค์กรอื่นจะต้องยอมรับและดำเนินไปด้วยวิถีประชาธิปไตยโดยแท้ ให้ทุกพรรคการเมืองเตรียมตัวให้พร้อม ณ บัดนี้”[๙]

การออกประกาศของสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) ได้ส่งผลให้เกิดการจัดตั้งพรรคการเมืองจำนวน ๒๓๕ พรรคขึ้นเพื่อเตรียมเข้าร่วมแข่งขันในการเลือกทั่วไปที่กำลังจะเกิดขึ้น[๑] ตัวเลขดังกล่าวถือได้ว่าเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงการตื่นตัวทางการเมืองและพัฒนาการประชาธิปไตยของเมียนมา

พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National League for Democracy: NLD) ได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้นในการผลการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ โดย

---

[๙] Guyot, James F. "Myanmar in 1990: The unconsummated election." Asian Survey (1991): 205-211.

[๙] Burma’s Lawyer Council (n๕๗) 6.

[๙] Announcement No. 1/88 of the State Law and Order Restoration Council, 18 September 1988, Paragraph 2 and 3.

[๑] Burma’s Lawyer Council (n๕๗) 6.

พรรคได้รับชัยชนะถึง ๓๙๒ ที่นั่งจาก ๔๘๕ ที่นั่งในสภา ในทางตรงกันข้าม พรรคของ SLORC ในชื่อใหม่คือพรรคแห่งชาติชนะการเลือกตั้งได้รับเลือกเพียง ๑๐ ที่นั่งเท่านั้น[๑] พรรคฝ่ายค้านสองพรรคได้แก่ พรรคประชาธิปไตยแห่งชาติไทใหญ่ (Shan Nationalities League for Democracy) และสันนิบาตอาระกันเพื่อประชาธิปไตย (Arakan League for Democracy) ชนะ ๒๓ และ ๑๑ เสียงตามลำดับ[๑] ผลของการเลือกตั้งดังกล่าวได้ส่งผลให้พรรคของ SLORC ได้รับความปราชัย และน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นใหม่ของประวัติศาสตร์การเมืองของเมียนมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการประชาธิปไตย[๑] ๐ ๓

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์หาได้เป็นตามความคาดหมายไม่ พรรค SLORC ปฏิเสธการเลือกตั้งในครั้งนี้ และได้ใช้กำลังเข้ายึดอำนาจในการปกครองของประเทศ[๑] โดยได้ออกประกาศฉบับที่ ๑/๙๐ ในวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งมีเนื้อความปฏิเสธการเลือกตั้งครั้งนี้โดยปริยาย[๑] การปฏิเสธโดยปริยายในบริบทนี้ รัฐบาลทหารมิได้ประกาศไม่รับรองผลของการเลือกตั้งโดยตรง หากแต่กำหนดให้ผู้ที่ชนะการเลือกตั้งต้องมีหน้าที่ร่วมกันร่างรัฐธรรมนูญเสียก่อนซึ่งมีใจความดังต่อไปนี้

“ด้วยผลสัมฤทธิ์ของการเลือกตั้ง ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนคือผู้ที่มีหน้าที่ในการยกร่างรัฐธรรมนูญฉบับต่อไปใช้ในการปกครองประเทศ”[๑] ๐ ๖

---

[๑] Michael F. Martin, “Burma’s 2010 Elections: Implications of the New Constitution and Election Laws” (Congressional Research Service, April ๒ ๐ ๑ ๐), จาก https://www.fas.org/sgp/crs/row/R๔๑๒๑๘.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๓.

[๑] เพิ่งอ้าง. ๐ ๒

[๑] เพิ่งอ้าง. ๐

[๑] Arendshorst (n๘๓) 104. ๐

[๑] Burma’s Lawyer Council (n๕๗) 8. ๐

[๑] SLORC Declaration No. 1/90 of July 27, 1990, Paragraph 19.

นอกจากนี้ พรรค SLORC ได้อ้างว่าการโอนอำนาจไปยังผู้ที่ได้รับการเลือกจะกระทำมิได้จนกว่าจะมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่เสียก่อนโดยได้ประกาศว่า

“อำนาจอธิปไตยจะถ่ายโอนไปยังรัฐบาลใหม่ได้ตามกฎหมายใหม่ที่ได้ยกร่างภายหลังการเลือกตั้ง และจะโอนไม่ได้ทันทีแต่จะต้องจัดให้มีการยกร่างรัฐธรรมนูญเสียก่อน การโอนอำนาจโดยไม่มีกฎหมายรองรับจะทำให้รัฐบาลใหม่ไม่สมบูรณ์..”[๑]

การประกาศดังกล่าวของ SLORC ได้ส่งผลเป็นการขัดขวางมิให้อำนาจในการบริหารประเทศถูกถ่ายโอนไปยังพรรคการเมืองที่ได้รับเสียงข้างมากและสมควรที่จะเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาล ผู้ที่ชนะการเลือกตั้งกลับมีเพียงหน้าที่ในการร่างรัฐธรรมนูญเท่านั้น โดยอำนาจในการปกครองประเทศที่แท้จริงยังคงอยู่กับพรรค SLORC ซึ่งคุมอำนาจอธิปไตยทั้งบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ[๑]

(๕) พัฒนาการการปกครองระบอบประชาธิปไตยภายใต้สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) (พ.ศ. ๒๕๔๐ – ปัจจุบัน)

พลเอกอาวุโส ตาน ฉ่วย ได้ทำรัฐประหารเพื่อยึดอำนาจจาก พลเอกอาวุโส ซอหม่อง และได้ดำเนินการแปลงสภาพของ SLORC ให้กลายเป็นสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ[๑] (State Peace and Development Council (SPDC)) พลเอกอาวุโส ตาน ฉ่วย ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธาน แต่ก็มิได้เปลี่ยนการกุมอำนาจเด็ดขาดและนโยบายการบริหารการปกครองแบบกดขี่ประชาชนแต่อย่างใด แนวปฏิบัติดังกล่าวได้ส่งผลให้เกิดการประท้วงเพื่อต่อต้านรัฐบาลทหารเมียนมาในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งนำโดยพระสงฆ์หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า การปฏิวัติผ้ากาสาวพัตร์ (Saffron Revolution)

---

[๑] SLORC Declaration No. 1/90 of July 27, 1990, Paragraph 20.

[๑] Maung Aung Myoe, ‘A Historical Overview of Political Transition in Myanmar Since 1988’ (National University of Singapore, August 2007), from <http://www.ari.nus.edu.sg/docs/wps/wps07_095.pdf> Retrieved 27 January 2007, 15..

[๑] Steinberg, David. "Globalization, Dissent, and Orthodoxy: Burma/Myanmar and the Saffron Revolution." *Georgetown Journal of International Affairs* (2008): 51-58.

(๕.๑) การประท้วงต่อต้านรัฐบาลในเมียนมาโดยพระสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ (Saffron Revolution)

ในวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ รัฐบาลเมียนมาได้ประกาศขึ้นราคาแก๊สหุงต้มและราคาน้ำมันเชื้อเพลิงใหม่ อันเป็นราคาที่สูงมากจนประชากรผู้มีฐานะยากจนไม่สามารถจ่ายเพื่อการอุปโภคได้[๑] และที่ร้ายแรงกว่านั้นคือผลพวงของการขึ้นราคาน้ำมันเชื้อเพลิงทำให้ค่าบริการรถโดยสารประจำทางสูงขึ้นตามไปด้วย ประชาชนชนชั้นรากหญ้าของประเทศจึงได้รับความเดือดร้อนและไม่สามารถอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ได้ส่งผลให้ต้องอพยพย้ายไปอยู่ชนบทเนื่องจากไม่สามารถจ่ายค่าโดยสารและค่าครองชีพที่สูงนี้ได้[๑]

ในท้ายที่สุดเกิดการประท้วงต่อต้านรัฐบาลทหารนำโดยคณะพระภิกษุสงฆ์ แม่ชี นักศึกษา และประชาชน โดยเรียกการประท้วงในครั้งนี้ว่า "การปฏิวัติผ้ากาสาวพัสตร์" หรือ “Saffron Revolution” ซึ่งหมายถึง จีวรของพระสงฆ์[๑] ต่อมาในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะสงฆ์และประชาชนได้เดินทางไปยังบ้านพักนางอองซาน ซูจี ผู้นำประชาธิปไตยในเมียนมา ซึ่งนางอองซานได้ออกมาปรากฏตัวเป็นเวลา ๑๕ นาที โดยการเปิดประตูเล็กของประตูบ้าน พร้อมกับพนมมือไหว้พระสงฆ์ที่กำลังให้พร การปรากฏตัวครั้งนี้นับเป็นการปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชนครั้งแรกในรอบ ๔ ปี นับตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ได้ถูกจับกุมตัวให้อยู่ในบริเวณบ้านพัก

อย่างไรก็ตาม สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) ได้ใช้กำลังสลายการชุมนุมโดยใช้แก๊สน้ำตาและระเบิดควัน และทุบตีด้วยกระบอกไม้ ตีด้วยท่อนไม้ไผ่ด้วยความรุนแรง ใช้กระบองยาง ยิงด้วยกระสุนยาง และยิงด้วยหนังสติ๊ก[๑] ในเหตุการณ์ครั้งนี้มีผู้เสียชีวิตจากการสลายการชุมนุมมากกว่าสามสิบคน[๑]

เหตุการณ์ความรุนแรงในการสลายการชุมนุมดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์และประณามอย่างรุนแรงต่อการกระทำของสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) เพื่อลดกระแสวิจารณ์ดังกล่าวลง สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) ได้จัด

---

[๑] SLORC Declaration No. 1/90 of July 27, 1990, Paragraph 20.

[๑] Steinberg, 53.

[๑] McDaniel, Justin Thomas. *The Lovelorn Ghost and the Magical Monk: Practicing Buddhism in Modern Thailand*. Columbia University Press, 2013, 657.

[๑] John Arendshorst, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๘๓, หน้า.๑๐๔.

[๑] เพิ่งอ้าง.

ให้มีการลงประชามติรับรัฐธรรมนูญในวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ด้วยเหตุการณ์พายุนาร์กีส ทำให้ในบางพื้นที่ต้องเลื่อนการลงประชามติออกไปจนแล้วเสร็จในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ และได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐[๑] ภายหลังจากที่ได้ให้ประชาชนลงประชามติและให้ถือว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ภาพประท้วงโดยกลุ่มพระสงฆ์ หรือ Saffron Revolution

ที่มา http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=๑๔๒๔๗๖๐๓๕๙

(๕.๒) รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) ได้บันทึกข้อความในอารัมภบทของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่า *“ เราจะพยายามสร้างระบบการเลือกตั้งแบบหลายพรรคและสร้างตลาดเศรษฐกิจให้มีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์บ้านเมือง*[๒] เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงคำกล่าวนี้ให้เป็นรูปธรรมรัฐธรรมนูญบัญญัติให้ยึดรูปแบบการเลือกตั้งที่เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงที่

---

[๑] เพิ่งอ้าง. [๑] [๕]

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมาฉบับ ค.ศ. 2008, อารัมภบท.

ประกอบด้วยหลายพรรคการเมือง[๑] นอกจากนี้มาตรา ๗ ซึ่งรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า *"สหภาพเมียนมาจะดำรงค์ไว้ซึ่งการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริงประกอบไปด้วยพรรคการเมืองหลายพรรค"*[๑] และกล่าวถึงรูปแบบพรรคการเมืองประกอบกับร่างกฎหมายรองรับการจัดตั้งพรรคการเมืองเพื่อสนองการเลือกตั้งที่กำลังจะเกิดขึ้น และในรายละเอียดของพรรคการเมืองนั้น มาตรา ๔๐๕ ย้ำอีกครั้งหนึ่งว่าพรรคการเมืองจะต้องยอมรับการเลือกตั้งที่มีระบบหลายพรรคการเมืองเข้าแข่งขัน[๑]

(๕.๓) การเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๓ และการเลือกตั้งซ่อม พ.ศ. ๒๕๕๕

ในวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นวันเลือกตั้งทั่วไปของประชาชนชาวเมียนมาอีกครั้ง ภายหลังจากที่ได้มีการเลือกตั้งครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยครั้งนี้เป็นการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎร (the Pyithu Hluttaw) จำนวน ๔๔๐ ที่นั่ง ซึ่ง ๑๑๐ คนเป็นผู้ที่มาจากตัวแทนกองทัพทหาร และสภาชนชาติ (the Amyotha Hluttaw) จำนวน ๒๒๔ ที่นั่งโดย ๕๖ คนเป็นผู้ที่มาจากตัวแทนกองทัพทหาร[๑] ผลการเลือกตั้งในครั้งนี้ปรากฏตามที่แสดงตารางดังต่อไปนี้

---

[๑] The 2008 Constitution, Article 7.

[๑] The 2008 Constitution, Article 6 (ง)

[๑] The 2008 Constitution, Article 405.

[๑] Sean Turnell, "Myanmar in ๒๐๑๐: Doors Open, Doors Close," Asian Survey ๕๑(๑), pp. ๑๔๘, ๑๔๙ (๒๐๑๑).

[๑] The Burma Fund UN Office, "Burma's ๒๐๑๐ Elections: a comprehensive report" (Burma Library Online, January ๒๐๑๑), p.๖-๗, จาก http://www.burmalibrary.org/docs๑๑/BurmaFund-Election_Report-text.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๘.

ตารางแสดงผลการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๓	
ผู้ชนการเลือกตั้ง	**จำนวนร้อยละ (ที่นั่ง)**
พรรคสหสามัคคีและการพัฒนา The Union Solidarity and Development Party (USDP)	๗๖.๕
พรรคเอกภาพแห่งชาติ The National Unity Party (NUP)	๕.๕
พรรคประชาธิปไตยแห่งชาติไทใหญ่ The Shan Nationalities Democratic Party	๕
พรรคพัฒนาการแห่งชาติยะไข่ The Rakhine National Development Party	๓
พรรคพลังประชาธิปไตยแห่งชาติ The National Democratic Force	๑.๔

เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ รัฐบาลทหารเดิมที่มาจากการรัฐประหารได้จัดตั้งพรรคสหสามัคคีและการพัฒนา (The Union Solidarity and Development Party - USDP) โดยมีนายพลเต็งเส่งเป็นหัวหน้า[๑] ซึ่งได้รับเสียงเลือกตั้งในสภาด้วยเสียงข้างมาก และรัฐบาลทหารเมียนมาประกาศเลิกกักบริเวณนางอองซาน ซูจี ในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

นายพลเต็งเส่ง ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีคนแรกของประเทศเมียนมา และได้เป็นผู้เลือกผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภาในช่วงแรกและให้วุฒิสมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งเข้าสู่สภารวมทั้งตัวนายพลเต็ง เส็งเองด้วย ซึ่งเขากล่าวว่าการ

[๑] Audrey Tan, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๗๑, หน้า ๑๖๔๓.

ปฏิบัติงานหลายหน้าที่เป็นการทำให้เกิดการรับประกันซึ่งความมั่นคงของรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา[๑] นอกจากนี้ถือว่าตัวแทนที่ได้รับการเลือกตั้งเพื่อ *“ปกป้องประชาธิปไตยในแบบที่ควรจะเป็น”*[๑] นายพลเต็ง เส่งพยายามปฏิรูปการปกครองประชาธิปไตยของเมียนมาโดยกล่าวต่อรัฐสภาในวันเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีว่า

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เมียนมาจะเข้าสู่การระบอบปกครองประชาธิปไตยที่แท้จริง ภายหลังการเลือกตั้งแบบพรรคผสมในครั้งนี้ยังมีภาระหน้าที่อีกมากมายที่ต้องทำ ขั้นแรก นอกจากจะต้องบริหารประเทศให้เป็นไปตามกลไกอำนาจอธิปไตยทั้ง บริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการแล้ว เรายังต้องสร้างความร่วมมือและความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างรัฐบาลสหภาพและรัฐบาลของเมืองต่าง ๆ กับรัฐสภาอันได้แก่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา”[๑]

ภาพนายพลเต็งเส็ง ประธานาธิบดีคนปัจจุบันแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา

ที่มา http://news.voicetv.co.th/world/๕๓๑๓๓.html

ภายใต้แรงกดดันจากนานาชาติ รัฐบาลนายพลเต็ง เส่งจึงได้พยายามสร้างความปรองดองภายในชาติ รวมถึงการพบกับนางอองซาน ซูจี อย่างเป็นทางการ ทำให้บรรยากาศของความร่วมมือเป็นไปในทางที่ดีขึ้น ต่อมาพรรค NLD ได้จดทะเบียนตั้งพรรคการเมืองและ

---

[๑] Thein Sein, “President U Thein Sein Delivers Inaugural Address to Pyidaungsu Hluttaw,” New Light of Myanmar, pp.1-6 (2011).

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] เพิ่งอ้าง.

ส่งผู้สมัครลงชิงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ยังว่างอยู่ในการเลือกตั้งซ่อมในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ผลปรากฏว่าพรรค NLD ของนางอองซาน ซูจีและตัวเธอเองได้รับเลือก ๔๓ ที่นั่งจาก ๔๕ ที่นั่ง[๑] ทำให้นางอองซาน ซูจี ดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นตัวแทนจากเมืองย่างกุ้ง[๑] และเป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภา

สำหรับการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น พรรค NLD ซึ่งนำโดยนางอองซาน ซูจี ได้มีคำประกาศโดยชัดแจ้งที่จะเข้าร่วมเพื่อรับการเลือกตั้ง ในวัน ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ นางอองซาน ซูจีได้กล่าวต่อนาย Karn Thapar ผู้ซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์ชาวอินเดียว่า “หากพรรค NLD ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเป็นผู้นำของรัฐบาลไม่ว่าข้าพเจ้าจะได้เป็นประธานาธิบดีหรือไม่ ไม่มีเหตุผลใดที่ข้าพเจ้าจะไม่รับหน้าที่ดังกล่าว”[๑] นางอองซาน ซูจียังได้ตั้งคำถามต่อไปว่า “มันจำเป็นด้วยหรือที่คุณจะต้องเป็นประธานาธิบดีเพื่อที่จะเป็นผู้นำของประเทศ?”[๑] บทบาทดังกล่าวของนางอองซาน ซูจีตลอดจนบทบาทของพรรค NLD

การจัดตั้งรัฐบาลภายหลังการเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้นมีแนวโน้มที่จะไม่ถูกโต้แย้งหรือปฏิเสธจากทางกองทัพเมียนมา เนื่องจากนายพล Aung Hlaing ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดของเมียนมาได้กล่าวต่อสาธารณชนในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ว่าทางกองทัพจะยอมรับผลของการเลือกตั้งแม้ว่าพรรค NLD ของนางอองซานซูจีจะเป็น

---

[๑] Republic of the of Myanmar Union Election Commission Announcement No. 21/2012 (3 April, 2012).

[๑] Republic of the of Myanmar Union Election Commission Announcement No. 17/2012 (3 April, 2012).

[๑] Oliver Holmes and Jason Burke, “Aung San Suu Kyi vows to lead Myanmar if her party wins election” (The Guardian, 7 October 2015), จาก http://www.theguardian.com/world/๒๐๑๕/oct/๐๗/aung-san-suu-kyi-vows-to-lead-myanmar-if-her-party-wins-election, สืบค้นเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๑] Oliver Holmes and Jason Burke, “Aung San Suu Kyi vows to lead Myanmar if her party wins election” (The Guardian, 7 October 2015), จาก http://www.theguardian.com/world/๒๐๑๕/oct/๐๗/aung-san-suu-kyi-vows-to-lead-myanmar-if-her-party-wins-election, สืบค้นเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘.

ฝ่ายได้รับชัยชนะ[๑] จุดยืนดังกล่าวของกองทัพเมียนมาต่อผลของการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในทางที่ดีของประชาธิปไตยในเมียนมา[๑]

๒.๑.๑.๒ ระบบกฎหมายของเมียนมาและหลักนิติธรรม

ระบบกฎหมายของเมียนมาเป็นระบบที่มีลักษณะเฉพาะเนื่องจากเป็นการผสมผสานระหว่างกฎหมายจารีตประเพณี กฎหมายคอมมอนล์อว์ของสหราชอาณาจักรในรูปประมวลกฎหมาย คดีท้องถิ่น และกฎหมายที่ตราขึ้นโดยสภานิติบัญญัติในสมัยใหม่[๑] กฎหมายสหราชอาณาจักรที่ปรากฏในกฎหมายของเมียนมา เช่น อายุความ อนุญาโตตุลาการ บริษัท นิติกรรม พยาน การค้า ทรัพย์สินและทรัสต์ ซึ่งปัจจุบันยังคงมีบทบาทในระบบกฎหมายของเมียนมา[๑] ในกรณีที่ไม่มีกฎหมาย สหราชอาณาจักรกำหนดไว้ เมียนมาจะนำเอากฎหมายท้องถิ่นมาปรับใช้กับกรณีดังกล่าว

กฎหมายจารีตประเพณีของเมียนมานั้นมีรากฐานและพัฒนาการควบคู่กับสังคมเมียนมามาเป็นเวลานานตั้งแต่ยุคก่อนตกเป็นเมืองขึ้นของสหราชอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน ไม่เว้นแม้แต่ในช่วงรัฐบาลทหารซึ่งเป็นยุคที่กระบวนการนิติบัญญัติของเมียนมามิได้การพัฒนามากนัก กรณีมีคดีที่น่าสนใจได้แก่คดี *Maung Ko Gyi v Daw On Kin* ในการตัดสินคดีดังกล่าวศาลได้อาศัยหลักในคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ (dhammasattha) หรือ เอกสารกฎแห่งพุทธ (Buddhist law texts law text) ที่เป็นส่วนหนึ่งของ “lawkabala taya” ซึ่งอธิบายถึงกฎธรรมชาติที่ใช้ในจักรวาล แต่ภายหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ไม่ปรากฏการใช้กฎหมายธรรมชาติอีก[๑] ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าเมียน

---

[๑] Aung Hla Tun, ‘Burma Militatry’s Chief Says Armed Forces Will Respect Vote’ (*Irrawaddy*, 25 August 2015), from <http://www.irrawaddy.org/election/news/military-chief-says-armed-forces-respect-vote> Retrieved 14 September 2015.

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] Alec Christie, “The Rule of Law and Commercial Litigation in Myanmar,” PACIFIC RIM LAW & POLICY JOURNAL 10(1), pp.47, 50 (2000).

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] ICRC, Burma Restricts. “Legal Journal on Burma."

มาใช้กฎหมายธรรมชาติจนกลายเป็นจารีตประเพณี ซึ่งรวมถึงกฎหมายแพ่งละพาณิชย์ กฎหมายครอบครัว และกฎหมายมรดก[๑]

(๑) ประวัติศาสตร์ของหลักนิติธรรมในเมียนมา

นอกเหนือจากประเด็นเรื่องบ่อเกิดของกฎหมายแล้ว ระบบกฎหมายของเมียนมายังได้รับเอาแนวคิดเรื่องหลักนิติธรรมเข้ามาอีกด้วย แนวคิดเรื่องหลักนิติธรรมได้รับการกล่าวถึงตั้งแต่ยุคหลังได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๐๕[๑] หลักนิติธรรมได้ถูกนำไปยึดโยงไว้กับหลักการประชาธิปไตยแบบรัฐสภา นายอูนุ[๑] ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของเมียนมาในขณะนั้นได้กล่าวต่อสาธารณชนเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๑ ว่า

“เงื่อนไขที่ขาดไม่ได้ในการสร้างความมั่นคงต่อระบอบประชาธิปไตยในวิถีชีพวกของพวกเราได้แก่การทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีหลักนิติธรรมค้ำจุนอยู่”[๑]

อย่างไรก็ตาม หลักนิติธรรมที่นายอูนุกล่าวถึงในช่วงหลังได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักรก็ได้ถูกแทนที่ด้วยหลักการปกครองโดยกฎหมาย (rule by law) ภายหลังจากการทำรัฐประหารซึ่งนำโดยนายพลเน วินในปี พ.ศ. ๒๔๐๕ นายพลเน วินได้สถาปนาแนวคิดว่าด้วยแนวทางในการนำไปสู่ความเป็นสังคมนิยม Burmese Way to Socialism) และได้นำแนวการปกครองโดยกฎหมายมาใช้[๑] หากแต่การปกครองโดยถือเอากฎหมายเป็นใหญ่ในบริบทประวัติศาสตร์ของเมียน

---

[๑] The ASEAN Study Report: laws, provisions, rules, regulations, governance working system and practice in Ministry of Justice of Myanmar, from http://asean.moj.go.th/mini110/wp-content/uploads/2013/04/law.pdf Retrieved on 10 March 2015.

[๑] Randall Peerenboom, ‘Human Rights and Rule of Law: What’s Relationship?’ (2004-2005) 36 Geo. J. Int'l L. 809, 813.

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] Burma’s Lawyer Council (n๕๗) 26.

[๑] Myint, Tun. "Democracy in global environmental governance: issues, interests, and actors in the Mekong and the Rhine," Indiana Journal of Global Legal Studies 10, 2, pp.287-314 (2003).

มานั้นหาใช่หลักนิติธรรมแท้จริงไม่ หลักการปกครองโดยถือกฎหมายเป็นใหญ่นี้ กฎหมายได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือรองรับอำนาจของรัฐบาลทหารที่มาจากการทำรัฐประหารภายใต้แนวคิดแบบอำนาจนิยม[๑] หาใช่กรอบหรือข้อจำกัดในการจำกัดอำนาจรัฐและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของปัจเจกชนแต่ประการใด[๑]

แนวคิดเกี่ยวกับหลักนิติธรรมได้ถูกนำมาปรับใช้ใหม่ในยุคของรัฐบาลสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (SLORC) ซึ่งได้เน้นย้ำว่าหลักนิติธรรมเป็นวัตถุประสงค์ทางการเมืองประการหนึ่งที่รัฐบาลจะต้องบรรลุ นโยบายที่สำคัญของสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐได้แก่ความพยายามที่จะปฏิรูประบบศาลของเมียนมา นโยบายดังกล่าวได้ถูกสะท้อนผ่านกฎหมายสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ ฉบับที่ ๒/๘๘ มาตรา ๒ ของกฎหมายดังกล่าวบัญญัติโดยชัดแจ้งไว้ซึ่งหน้าที่ของศาลและระบบกฎหมายในการอำนวยความยุติธรรมอย่างเป็นอิสระ[๑] นอกจากนี้กฎหมายดังกล่าวยังได้ระบุให้การดำเนินคดีจะต้องกระทำโดยเปิดเผย เว้นแต่กรณีที่กฎหมายบัญญัติยกเว้นไว้เท่านั้น[๑] ประวัติศาสตร์เมียนมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการเมืองของเมียนมาได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าหลักนิติธรรมนั้นมีพัฒนาการมาเป็นเวลานาน ถึงแม้ว่าจะเป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นในสังคมตะวันตก แต่หลักนิติธรรมก็หาใช่แนวคิดที่แปลกใหม่ในระบบกฎหมายเมียนมาแต่ประการใด

(๒) หลักนิติธรรมภายใต้รัฐธรรมนูญ

ในปัจจุบันหลักนิติธรรมของเมียนมาได้ถูกสะท้อนผ่านบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน เช่น หลักการแบ่งแยกอำนาจขององค์กรนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการโดยชัดแจ้ง[๑] นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันยังโดยได้บัญญัติให้คณะตุลาการซึ่งมีอำนาจในการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของการกฎหมายนิติบัญญัติและมาตรการของฝ่ายบริหารอีกด้วย

---

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] Kurlantzick, Joshua. "Can Burma Reform?." FOREIGN AFFAIRS-NEW YORK-81.6 (2002): 133-147.

[๑] The State Law and Order Restoration Council: The Judiciary Law (State Law and Restoration Law No. 2/88) September 26th, 1988, Section 2 (a).

[๑] เพิ่งอ้าง., Section 2 (e).

[๑] T. R. S. Allan, Constitutional Justice: A Liberal Theory of the Rule of Law (Oxford University Press 2003) 32.

ในส่วนการจำกัดอำนาจของฝ่ายบริหารรัฐธรรมนูญได้บัญญัติจำกัดอำนาจของประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีให้อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญอันเป็นสาระสำคัญอีกประการของหลักนิติธรรม[๑]

(๒.๑) อำนาจนิติบัญญัติ

รัฐธรรมนูญของเมียนมาเน้นย้ำว่า อำนาจนิติบัญญัติถูกใช้ผ่านรัฐสภาที่ชื่อ “PyidaungsuHluttaw” สภาดังกล่าวประกอบด้วยสภาสองชั้น ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎร (PyithuHluttaw) และสภาชนชาติ (AmyothaHluttaw) โดยสภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิกจำนวนไม่เกิน ๔๔๐ คน ในจำนวน ๔๔๐ คนนี้ ประกอบด้วย ๓๓๐ คนที่มาจากการเลือกตั้งทั่วไป และอีก ๑๑๐ คนที่มาจากการเสนอจากผู้บัญชาการทหารสูงสุด[๑] โดยสภาชนชาติจะประกอบด้วยสมาชิกไม่เกิน ๒๒๔ คน ทั้งนี้ สมาชิกจะมาจากการเลือกตั้งในเขตการปกครอง (region) เขตละ ๑๒ คน จำนวน ๗ เขตการปกครอง และมาจากการเลือกตั้งในแต่ละรัฐ ทั้ง ๗ รัฐ รัฐละ ๑๒ คน[๑] โดยจะต้องมีตัวแทนจากเขตการปกครองตนเองในระดับภาคหรือระดับท้องที่อย่างน้อย ๑ คน สมาชิกที่ได้จากการเลือกตั้งวิธีนี้มีจำนวนไม่เกิน ๑๖๘ คน[๑] รูปแบบที่สอง สมาชิกที่มาจากการเสนอชื่อของผู้บัญชาการทหารสูงสุดเมียนมา จำนวนไม่เกิน ๕๖ คน[๑]

(๒.๒) อำนาจบริหาร

ประมุขของรัฐและหัวหน้าของฝ่ายบริหารและรัฐบาลของเมียนมา ได้แก่ ประธานาธิบดี รัฐบาลของเมียนมาประกอบด้วยประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี และรัฐมนตรีประจำกระทรวงต่าง ๆ โดยรัฐมนตรีเหล่านี้จะได้รับเสนอจากประธานาธิบดีและได้รับการอนุมัติจากรัฐสภา นอกจากนี้ มาตรา ๖๖ ของรัฐธรรมนูญของเมียนมายังได้บัญญัติโดยชัดแจ้งว่าการใช้อำนาจของประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะต้องเป็นไปตามและถูกจำกัดโดยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย[๑] ด้วยเหตุนี้ จึงสามารถกล่าวได้ว่า นอกจากการแบ่งแยกอำนาจแล้วรัฐธรรมนูญของเมียน

---

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗๔

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๔๑(ก)

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๔๑(ก)

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๔๑ (ข)

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖๖

มายังมีบทบัญญัติซึ่งทำหน้าที่เป็นกรอบในทางรัฐธรรมนูญในการจำกัดการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารอีกด้วย

กรณีมีข้อสังเกตว่าสภากลาโหมและความมั่นคงแห่งชาติหรือกองทัพแห่งเมียนมา (“ตั๊ดมาดอ”) นับได้ว่าเป็นองค์กรที่มีอำนาจบริหารในทางปฏิบัติควบคู่ไปกับประธานาธิบดี แม้ว่ารัฐบาลทหารของเมียนมาจะถูกแทนที่โดยรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนแล้วก็ตามดังที่ได้กล่าวในส่วนที่ ๑.๑ ของบทนี้ อย่างไรก็ตาม กองทัพของเมียนมาจะยังมีบทบาทในการบริหารประเทศต่อไปตามรัฐธรรมนูญเนื่องจาก กองทัพยังคงสามารถกำหนดตัวผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาได้

(๒.๓) อำนาจตุลาการ

ศาลของเมียนมาประกอบไปด้วยศาลสามประเภท ได้แก่ ศาลยุติธรรม ศาลทหาร และคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ[๑] ศาลยุติธรรมประกอบไปด้วย[๑] ศาลฎีกาแห่งสหภาพ (Supreme Court of the Union) ศาลสูงประจำเขตการปกครอง (High Courts of the Region) ศาลสูงประจำรัฐ (High Courts of the State) ศาลแขวง (District Courts) ศาลประจำเขตเมือง (Township Courts) สำหรับพื้นที่ที่มีเขตการปกครองตนเองอยู่ไม่ว่าจะในเขตพื้นที่ของเขตการปกครองตนเองหรือรัฐ ให้มีศาลประจำเขตการปกครองตนเองหรือพื้นที่นั้น ศาลทหาร (Courts-Martial) มีเขตอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายกำหนด และมีเขตอำนาจในการพิจารณาคดีบุคคลของกองทัพ ส่วนคณะตุลาการรัฐธรรมนูญประกอบด้วยตุลาการจำนวนทั้งสิ้น ๙ คน รวมประธานคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ[๑] อำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพกำหนด อาทิ อำนาจในการตีความบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ อำนาจในการตรวจสอบ (vetting) ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายที่ตราโดยรัฐสภา (Pyidaungsu Hluttaw) รัฐสภาประจำเขตการปกครอง รัฐสภาแห่งรัฐ หรือกฎหมายที่ตราโดยองค์กรปกครองตนเอง และอำนาจใน

---

[๑] U Sein Than, Director General Supreme Court of the Union, Current Judicial System, Formation and Function of Courts in Myanmar, Paper presented at Keio University Law School, Japan, 5 December 2012, available online at , Retrieved 20 March 2013.

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๙๓

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๒๐

การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎเกณฑ์ทางกฎหมายของฝ่ายบริหาร (the measures of the executive authorities) เป็นต้น[๑]

(๓) หลักนิติธรรมในระดับภูมิภาคและระดับสากล

นอกเหนือจากพัฒนาการของหลักนิติธรรมตามนโยบายของรัฐแล้ว พัฒนาการของหลักนิติธรรมในเมียนมายังได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศอีกด้วย ในยุคของสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) รัฐบาลทหารมีความพยายามที่จะส่งเสริมหลักนิติธรรมเพื่อเป็นเครื่องมือประการหนึ่งในการส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ[๑] โดยสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐได้กำหนดให้หลักนิติธรรมเป็นนโยบายสำคัญเพื่อเป็นการส่งเสริมความชอบธรรมของรัฐบาลทหารในขณะนั้น[๑] นอกเหนือจากนโยบายภายในของรัฐแล้ว ในยุคของสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐนี้เองที่ นโยบายว่าด้วยการส่งเสริมหลักนิติธรรมของเมียนมาได้ถูกสะท้อนผ่านความตกลงในระดับระหว่างประเทศ ความตกลงดังกล่าวได้แก่ มาตรา ๑ (๗) กฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN Charter) ซึ่งได้บัญญัติว่า

“เพื่อเป็นการส่งเสริมประชาธิปไตย, เสริมสร้างธรรมาภิบาล, และ<u>หลักนิติธรรม</u> และส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตลอดจนสิทธิขั้นพื้นฐาน โดยเคารพต่อหน้าที่และความรับผิดชอบชอบของบรรดารัฐสมาชิก”[๑]

แนวคิดว่าด้วยหลักนิติธรรมในกฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ดังกล่าวได้ถูกระบุถึงในพิมพ์เขียวประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๘ (ASEAN Political-Security Community Blueprint 2009-2015) เอกสารดังกล่าวได้กำหนดแนวทางของรัฐสมาชิกในการปฏิรูปประเทศ[๑] หนึ่งในปรัะเด็นของการปฏิรูปดังกล่าวได้แก่

---

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๒๒.

[๑] Donald M. Seekins, “Myanmar in 2008: Hardship, Compounded,” XLIX, 1, <u>ASIAN SURVEY</u>, pp.166, 170(2009).

[๑] Alec Christie, ‘The Rule of Law and Commercial Litigation in Myanmar’ (2000) 10(1) PACIFIC RIM LAW & POLICY JOURNAL 47, 47.

[๑] The ASEAN Charter, มาตรา ๑ (๗).

[๑] ASEAN Political-Security Community Blueprint, 3.

การส่งเสริมหลักนิติธรรม[๑] และการเสริมสร้างความเข้มแข็งของกระบวนยุติธรรมตลอดจนโครงสร้างเกี่ยวกับกฎหมาย[๑]

นโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมหลักนิติธรรมยังคงดำเนินต่อภายหลังจากยุคของสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ ในยุคของประธานาธิบดีเต็งเส่ง หลักนิติธรรมได้ถูกกล่าวถึงโดยตัวประธานาธิบดีเต็ง เส่งหลายครั้งเช่น การแถลงในขณะเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐสภา ซึ่งประธานาธิบดีเต็ง เส่งได้กล่าวไว้ว่า

“เรามีความจำเป็นที่จะต้องโน้มน้าวเหล่าประเทศที่มีทัศนคติที่ในเชิงลบต่อพัฒนาการประชาธิปไตยของเมียนมา โดยการทำให้บรรดาประเทศเหล่านั้นเห็นว่าประเทศเมียนมาได้ถือเอาประโยชน์ของประเทศชาติเป็นที่ตั้งและถือเอาผลประโยชน์ของปวงชนเป็นใหญ่ ภายใต้กรอบแห่งรัฐธรรมนูญ และพยายามที่จะไม่ขัดขวางกระบวนในการพัฒนาประชาธิปไตยนอกเหนือจากที่รัฐธรรมนูญกำหนด และไม่คุกคามสันติภาพ เสถียรภาพ และหลักนิติธรรม”[๑]

นอกเหนือจากคำแถลงต่อรัฐสภาแล้วประธานาธิบดีเต็งเส่งยังได้กล่าวถึงหลังนิติธรรมในเวทีนานาชาติเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ณ ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติที่จัดขึ้นในมลรัฐนิวยอร์ค ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยประธานาธิบดีเต็งเส่งได้ระบุถึงหลักนิติธรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาประชาธิปไตยและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน[๑] ซึ่งมีใจความดังต่อไปนี้[๒]

“...ความเจริญก้าวหน้าของหลักนิติธรรมทั้งในระดับประเทศและสากลเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเกิดขึ้นอย่างแท้จริงของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน, การขจัดความยากจนและความหิวโหยและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทุกประเภท...”[๑]

---

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] However, to avoid over expectation on the role of ASEAN, one should pay attention to passive role of ASEAN in interfering internal affair of Member States.

[๑] Thein Seik, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๑๒๓, หน้า ๖.

[๑] UNGA Res [A/66/475] 13 January 2012.

[๑] เพิ่งอ้าง.

๒.๑.๑.๓ การยกระดับธรรมาภิบาล

นอกเหนือจากการส่งเสริมพัฒนาการประชาธิปไตยและหลักนิติธรรมแล้ว[๑] การสร้างเสริมธรรมาภิบาลเป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์ของการปฏิรูปประเทศภายในยุคของรัฐบาลของประธานาธิบดีเต็งเส่ง[๒] เพื่อเป็นการยกระดับธรรมภิบาลในทางการเมืองรัฐบาลของประธานาธิบดีเต็งเส่งได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการแสดงออกของประชาชน[๓] อีกทั้งได้มีความพยายามในการปรับปรุงสมรรถนะของหน่วยงานรัฐในการให้บริการสาธารณะ[๔] นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมามีความพยายามที่จะส่งเสริมความโปร่งใสในกิจการปิโตรเลียม[๕] ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนมากอีกด้วย[๖]

(๑) สิทธิในการแสดงออกของประชาชน

ข้อความคิดว่าด้วยธรรมาภิบาลในทางการเมืองนั้นได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของประชาชนในการมีส่วนร่วมทางการเมือง การยกระดับธรรมาภิบาลนั้น รัฐจะต้องเปิดโอกาสให้องค์กรที่ไม่ได้เป็นองค์กรรัฐและประชาชนได้มีโอกาสแสดงออกซึ่งความต้องการของตนนอกเหนือไปจากการใช้สิทธิออกเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปแล้ว เพื่อเป็นการส่งเสริมธรรมาภิบาลในทางการเมืองดังกล่าว รัฐบาลเมียนมาในยุคของประธานาธิบดีเต็งเส่งยังได้ให้ความสำคัญกับเสรีภาพในการแสดงออกและการชุมนุมอย่างสงบโดยการประกาศใช้กฎหมายคุ้มครองเสรีภาพในการ

---

[๑] Melvin LM MBao and GG Komboni, 'Promotion of good governance and combating corruption and maladministration: the case of Botswana' (2008) 12 Law Democracy & Dev. 49, 50.

[๒] Wood, Ngaire. "The Challenge of Good Governance for the IMF and the World Bank Themselves." 2000 28(5) World Development: 824.

[๓] OECD, Applying Strategic Environmental Assessment: Good Practice Guidance for Development Co-Operation (OECD Publishing 2006) 147.

[๔] The World Bank, 'What is Governance?' (The World Bank) <http://web.worldbank.org/WBSITE/EXTERNAL/COUNTRIES/MENAEXT/EXTMNAREGTOPGOVERNANCE/0,,contentMDK:20513159~pagePK:34004173~piPK:34003707~theSitePK:497024,00.html> Retrieved 19 January 2014.

[๕] MBao and Komboni (n๑๖๘), 50.

[๖] Michael Lockwood et.al, 'Governance Principles for Natural Resource Management' 23 (2010) 986, 987.

แสดงออกหลายฉบับ เช่น กฎหมายระดับพระราชบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิในการแสดงออกและการชุมนุมมาตรา ๓๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งเมียนมาได้บัญญัติรับรองสิทธิในการแสดงออกและชุมนุม[๑] ต่อมาเมื่อธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ตรากฎหมายว่าด้วยสิทธิในการชุมนุมโดยสงบ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการอนุญาตให้ประชาชนสามารถใช้เสรีภาพในการชุมนุมอย่างสงบโดยได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย[๑] สิทธิในการชุมนุมดังกล่าวมิได้เป็นเพียงตัวอักษรที่ปราศจากประโยชน์ในทางความเป็นจริง การชุมนุมโดยสงบในเมียนมาในปัจจุบันได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจริงในทางปฏิบัติดังภาพ ๙ ด้านล่างนี้ นอกเหนือจากสิทธิในการชุมนุมโดยทั่วไปแล้ว รัฐสภาแห่งเมียนมาได้ตรากฎหมายที่อนุญาตให้องค์กรด้านแรงงานมีสิทธิดำเนินการประท้วงหรือการรวมตัวอื่น ๆ โดยสงบ[๑] ๗ ๒

นอกเหนือจากพัฒนาการเกี่ยวกับสิทธิในการแสดงออกและการชุมนุมแล้ว การผ่อนคลายการตรวจสอบและตัดทอนแก้ไขสื่อและสิ่งพิมพ์ก็เป็นอีกปัจจัยที่แสดงให้ถึงการยกระดับของธรรมาภิบาลในเมียนมาได้เป็นอย่างดี ตั้งแต่ยุครัฐบาลทหารซึ่งนำโดยนายพลเน วินในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ การตีพิมพ์ในเมียนมาถูกตรวจสอบแก้ไขและสั่งห้ามอย่างเข้มงวดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักหนังสือพิมพ์ นักเขียน กวี นักประพันธ์บทละครและนักเขียนการ์ตูนจำนวนหลายร้อยคนตลอดจนนักเคลื่อนไหวที่เรียกร้องประชาธิปไตยจำนวนมากได้ถูกจับกุม หน่วงเหนี่ยวพิพากษาจำคุกระยะยาวและถูกทรมาน ในยุคดังกล่าวการแสดงออกผ่านสิ่งพิมพ์โดยสันติมักถูกมองว่าเป็นการกระทำที่มิชอบและมักถูกลงโทษโดยรัฐ[๑] ๗ ๓

อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมในลักษณะอำนาจนิยมดังกล่าวกำลังถูกเปลี่ยนแปลงไปภายใต้รัฐบาลของประธานาธิบดีเต็งเส่ง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ หน่วยงานของรัฐซึ่งทำหน้าที่ในการตรวจสอบและการขึ้นทะเบียนสื่อ (Scrutiny and Registration Department (PSRD)) ได้ประกาศว่าการตรวจสอบและตัดทอนสื่อในช่วงก่อนการตีพิมพ์ได้ถูกยกเลิกแล้ว โดยนาย Tint Swe ซึ่งเป็นหัวหน้าของหน่วยงานดังกล่าวได้ประกาศต่อสาธารณชนว่า:

---

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖๔.

[๑] กฎหมายว่าด้วยสิทธิในการชุมและเดินขบวนโดยสงบ (ตราขึ้นเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔) มาตรา ๓ (b).

[๑] กฎหมายว่าด้วยองค์กรของผู้ใช้แรงงาน (ตราขึ้นเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔) มาตรา ๒๒.

[๑] Venkat Iyer, Acts of Oppression: Censorship and the law in Burma (มาตรา 19 1999) 9.

“การตีพิมพ์ใด ๆ ในประเทศนี้จะไม่ต้องได้รับอนุญาตจากเรา ก่อนการตีพิมพ์แต่อย่างใด จากนี้ไป หน่วยงานของเราจะทำหน้าที่เพียงแค่การรับขึ้นทะเบียนการตีพิมพ์และทำหน้าที่เป็นหอสมุดแห่งชาติ และการออกใบอนุญาตการพิมพ์และสำนักพิมพ์เท่านั้น...”[๑]

นอกจากนี้ ประธานาธิบดีเต็งเส่งมีความพยายามที่จะปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดิน ขจัดอุปสรรคต่าง ๆ ในระบบราชการ แก้ปัญหาการทุจริตในภาครัฐและสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการประกอบธุรกิจของประชาชนโดยทั่วไป[๑] หนึ่งในนโยบายดังกล่าวได้ถูกสะท้อนผ่านการที่ประธานาธิบดีเต็ง เส่งได้จัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการประเมินสมรรถนะในการดำเนินงานของกระทรวงต่าง ๆ การประเมินดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อขจัดอุปสรรคในระบบราชการ ลดขั้นตอนของการตัดสินใจ เปลี่ยนแปลงโครงสร้างของหน่วยงานในกรณีที่จำเป็นและปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กรเพื่อให้สามารถจัดทำบริการสาธารณะได้ดียิ่งขึ้น[๑]

(๒) นโยบายเกี่ยวกับยกระดับธรรมาภิบาลในระดับสากล

รัฐบาลของประธานาธิบดีเต็ง เส่งยังได้แสดงเจตนาที่จะยกระดับธรรมาภิบาลในระดับสากล โดยการการแสดงเจตจำนงที่จะเข้าเป็นสมาชิกของหุ้นส่วนของรัฐบาลที่เปิดเผย (Open Government Partnership (OGP)) เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยสารัตถะแล้ว OGP เป็นเวทีในระดับนานาชาติซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้รัฐสมาชิกได้ร่วมกันปฏิรูปรัฐบาลของตนให้มีความเปิดเผย มีความรับผิดชอบและตอบสนองต่อพลเมืองของตนได้ดียิ่งขึ้น[๑] OGP ได้ให้ความสำคัญกับคำมั่นของรัฐบาลของประเทศสมาชิกที่จะส่งเสริมความโปร่งใส พลังของพลเมือง การต่อสู้กับการทุจริตและการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเพื่อสร้างเข้มแข็งของธรรมาภิบาล อย่างไรก็ตามในปัจจุบันเมียนมายังไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกของ OPG อย่างเต็มตัวได้เพียงแต่แสดงความสนใจในการเข้าเป็นสมาชิกเท่านั้น

---

[๑] BBC, “Burma abolishes media censorship,” (BBC News, 20 August 2012), จาก http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-19315806, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๑] Priscilla Clapp and Suzanne DiMaggio, “Sustaining Myanmar’s Transition: Ten Critical Challenges” (AsiaSociety, 24 June 2013), p.4, จาก http://asiasociety.org/files/pdf/Sustaining_Myanmars_Transition.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๑] เพิ่งอ้าง.

[๑] Open Government Partnership, “What is the Open Government Partnership?” (Open Government Partnership, 2014), จาก http://www.opengovpartnership.org/, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

นอกเหนือจากการให้ความสนใจในการเข้าเป็นสมาชิกของ OPG แล้ว นโยบายการยกระดับธรรมาภิบาลที่สำคัญในระดับนานาชาติในยุคของประธานาธิบดีเต็ง เส่งยังได้แก่ การเข้าเป็นสมาชิก Extractive Industries Transparency Initiatives หรือ EITI อันเป็นองค์เอกชน (ในรูปแบบของสมาคมที่จดทะเบียนในประเทศนอร์เวย์) ที่มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมและสร้างความโปร่งใสในอุตสาหกรรมน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ และเหมืองแร่ โดยอาศัยมาตรฐานความโปร่งใสที่เรียกว่า The EITI Standard เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ประธานาธิบดีเต็ง เส่งได้แถลงต่อ EITI ว่า

“เรากำลังเตรียมตัวที่จะลงนามเป็นสมาชิกของ EITI เพื่อที่จะสร้างความโปร่งใสในระดับสูงสุดและพยายามที่ทำให้แน่ใจว่าประโยชน์ (จากการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ) จะถึงมือประชาชนส่วนใหญ่มิใช่คนกลุ่มเล็ก”[๑] ๗ ๘

ต่อมาในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ประธานาธิบดีเต็ง เส่งก็ได้เริ่มดำเนินการรับนโยบายของ EITI โดยได้แต่งตั้งนายอู ซอเตียนซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีประจำสำนักประธานาธิบดี ให้เป็นผู้นำในการเข้าเป็นสมาชิกของ EITI[๑] ซึ่งมีภารกิจที่สำคัญคือ[๑] *“ทำให้การจัดการในอุตสาหกรรมสกัดธรรมชาติเป็นในทางที่ดีขึ้น พัฒนาสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยกับการลงทุน สร้างโอกาสสำหรับการพูดคุยระหว่างนักลงทุนเอกชนกับประชาชนอย่างจริงใจและโปร่งใส...”*[๑] ใน ๘ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ นาง Clare Short ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นประธานของ EITI ได้เดินทางไปเยือนเมียนมาอย่างเป็นทางการและได้กล่าวแสดงความชื่นชมความคืบหน้าของการเข้าเป็นสมาชิก EITI ของเมียนมา ในโอกาสนี้เอง ประธานาธิบดีเต็ง เส่งได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ที่สำคัญของการรับเอา

---

[๑] EITI, ‘Myanmar considers EITI’ (EITI, 13 July 2012), จาก https://eiti.org/news-events/myanmar-considers-eiti, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๑] EITI, ‘Myanmar appointed EITI lead’ (EITI, December 2012), จาก http://eiti.org/news/myanmar-appoints-eiti-lead, สืบค้นเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๑] เพิ่งอ้าง. ๘ ๐

มาตรฐานความโปร่งใสของ EITI มาเป็นแนวทางในการปฏิรูปธรรมาภิบาลในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติว่า

“เราต้องการใช้ EITI เพื่อทำให้แน่ใจว่าทรัพยากรธรรมชาติถูกพัฒนาและบริหารจัดการในลักษณะที่มีความโปร่งใสและเป็นไปเพื่อประโยชน์ของปวงชนอย่างยั่งยืน การปฏิรูปการเมืองและเศรษฐกิจเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย การเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ EITI นับได้ว่าเป็นผลลัพธ์ที่จับต้องได้ของการปฏิรูปเหล่านี้”[๑] ๘ ๑

เมียนมาได้รับการอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่ของ EITI ให้เป็นประเทศที่เข้ารับการพิจารณาเพื่ออนุมัติเป็นสมาชิก EITI อย่างเต็มรูปแบบในเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยมีหน้าจะต้องผลิตและตีพิมพ์รายงาน EITI ฉบับแรกภายเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ จากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้แก่การรับเอาแนวคิดและการเข้าเป็นสมาชิก EITI ของเมียนมา สามารถกล่าวได้ว่าการปฏิรูปธรรมาภิบาลในแง่ของการเสริมสร้างความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของประชาชนในอุตสาหกรรมการสกัดธรรมชาติกำลังเกิดขึ้นจริงและดำเนินการผ่านนโยบายของรัฐที่จับต้องได้

นอกเหนือจากการเข้าเป็นสมาชิกของ EITI แล้ว นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติในระดับนานาชาติยังถูกสะท้อนผ่านแถลงการณ์ของรัฐบาลเมียนมาและรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ รัฐบาลเมียนมาและสหรัฐอเมริกาได้ร่วมกันแถลงยืนยันความเข้าใจที่ต้องตรงกันว่าการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในเมียนมาตลอดจนการจัดการรายรับของรัฐจากอุตสาหกรรมดังกล่าวจะเป็นไปโดยโปร่งใสและเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของพลเมืองเมียนมา[๑] นอกจากนี้ รัฐบาลของประธานาธิบดีเต็ง เส่งยังได้ยืนยันโดยชัดแจ้งที่จะดำเนินการปฏิรูปภาคพลังงานต่อไปอีก ทั้งเข้ามีส่วนร่วมในหุ้นส่วนความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติของ G๘ (United States G ๘ Partnership with Myanmar on Extractives) หุ้นส่วนดังกล่าวเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความ

---

[๑] U.S. Department of States, ‘United States G8 Partnership with Myanmar on Extractives’ (U.S. Department of States, 14 June 2013), from <http://www.state.gov/e/enr/rls/210632.htm> Retrieved 10 October 2015.

[๑] Ibid. ๘ ๒

ร่วมมือกันของบรรดาประเทศ G8 บริษัท ภาคประชาสังคมในการเสริมสร้างความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ[๑] ๘ ๓

ตารางสรุปนโยบายด้านการเมือง

๑.๑ พัฒนาการประชาธิปไตย		
๑.๑.๑ นโยบายเกี่ยวกับพัฒนาการประชาธิปไตย		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา (ค.ศ. ๒๐๐๘): เจตนารมณ์, มาตรา ๖(d), ๗ และมาตรา ๔๐๕	การบัญญัติรับรองหลักการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยภายใต้การแข่งขันของพรรคการเมืองในระดับรัฐธรรมนูญ	-
แถลงการณ์ของประธานาธิบดีเต็งเส่งในวันเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔	รับรองการและสนับสนุนช่วงเปลี่ยนผ่านของประชาธิไปไตยในเมียนมาและหลักการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยภายใต้การแข่งขันของพรรคการเมือง	ประธานาธิบดีและสภานิติบัญญัติ
ประกาศคณะกรรมการเลือกตั้งหมายเลข ๑๗/๒๐๑๒ (เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕) and หมายเลข ๒๑/๒๐๑๒ (เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕)	การเลือกตั้งซ่อมใน พ.ศ. ๒๕๕๕ และรับรองชัยชนะของพรรค NLD	คณะกรรมการเลือกตั้ง

[๑] EITI, 'Myanmar moving towards the EITI' (EITI, 10 December 2013), from <https://eiti.org/news/myanmar-moving-towards-eiti> Retrieved 10 October 2015.

แถลงการณ์ของนางอองซานซูจี	คำยืนยันการเข้าร่วมแข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘	พรรคการเมือง (ฝ่ายที่สนับสนุนประชาธิปไตย)
แถลงการณ์ของผู้บัญชาการทหารสูงสุด	คำยืนยันที่จะรับผลของการเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘ แม้ว่าพรรค NLD จะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะเพื่อจัดตั้งรัฐบาล	กองทัพแห่งสหภาพเมียนมา
๑.๑.๒ ความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับพัฒนาการประชาธิปไตย		
กฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: มาตรา ๑ (๗)	การสนับสนุนและส่งเสริมหลักการประชาธิปไตย	สมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
๑.๒ หลักนิติธรรม		
๑.๒.๑ นโยบายเกี่ยวกับหลักนิติธรรม		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐสหภาพเมียนมา (ค.ศ. ๒๐๐๘): มาตรา ๑๑, มาตรา ๗๔, มาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๒๙๓	หลักการแบ่งแยกอำนาจระหว่างสภานิติบัญญัติ, ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ	-
รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐสหภาพเมียนมา (ค.ศ. ๒๐๐๘): มาตรา ๖๖	บทบัญญัติจำกัดอำนาจของประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ	-

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณะรัฐสหภาพเมียนมา (๒๐๐๘): มาตรา ๓๒๐ และมาตรา ๓๒๒	อำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญในการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายนิติบัญญัติและมาตรการและกฎหมายลำดับรองของฝ่ายบริหาร	-
แถลงการณ์ของประธานาธิบดีเต็งเส่งในวันเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔	การสนับสนุนและส่งเสริมหลักนิติธรรม	ประธานาธิบดี
๑.๒.๒ ความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับหลักนิติธรรม		
กฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: มาตรา ๑(๗)	การสนับสนุนและส่งเสริมหลักนิติธรรม	สมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
พิมพ์เขียวของประชาคมอาเซียนว่าด้วยการเมืองและความมั่นคง (ค.ศ. ๒๐๐๙-๒๐๑๕)	การสนับสนุนและส่งเสริมหลักนิติธรรมในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	สมาคมแห่งประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN)
มติที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติหมายเลข ๖๕/๑๐๒ เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕	การสนับสนุนและส่งเสริมหลักนิติธรรมในระดับนานาชาติ	สหประชาชาติ
๑.๓ การยกระดับธรรมภิบาลในเมียนมา		
๑.๓.๑ นโยบายเกี่ยวกับการยกระดับธรรมภิบาล		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณะรัฐสหภาพเมียนมา (ค.ศ. ๒๐๐๘): มาตรา ๓๖๔	สิทธิในการแสดงออกและการชุมนุม	-
กฎหมายว่าด้วยสิทธิในการชุมและเดินขบวนโดยสงบ (ค.ศ. ๒๐๑๑)	สิทธิในการชุมและเดินขบวนโดยสงบ	สภานิติบัญญัติ
กฎหมายว่าด้วยองค์กรของผู้ใช้แรงงาน (๒๐๑๑)	สิทธิขององค์กรผู้ใช้แรงงานในการประท้วงและการดำเนินการในเชิงรวมกลุ่มอื่น ๆ	สภานิติบัญญัติ
ประกาศของกรมการตรวจตราและขึ้นทะเบียนสื่อ (สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕)	การยกเลิกการตรวจสอบแก้ไขก่อนการตีพิมพ์	กรมการตรวจตราและขึ้นทะเบียนสื่อ
หน่วยประเมินสมรรถณะของการให้บริการสาธารณะ	ประเมินและปรับปรุงประสิทธิภาพของการให้บริการสาธารณะของหน่วยงานรัฐ	ประธานาธิบดีเต็งเส่ง
แถลงการณ์ของประธานาธิบดีเกี่ยวกับเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสากรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕	ยืนยันการเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (EITI)	ประธานาธิบดีเต็งเส่ง
ประกาศประธานาธิบดี หมายเลข ๙๙/๒๐๑๒ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕	จัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบการเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (EITI)	ประธานาธิบดีเต็งเส่ง

แถลงการณ์ของประธานาธิบดีเต็งเส่งเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	ยืนยันการใช้ความโปร่งใสและธรรมาภิบาลที่ดีในการรักษาประโยชน์สูงสุดของประชาชนจากการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ	ประธานาธิบดีเต็งเส่ง
๑.๓.๒ ข้อตกลงและความร่วมมือระหว่างประเทศ		
ชื่อนโยบาย/กฎหมาย	**สารัตถะ/ขอบเขต**	**องค์กรที่เกี่ยวข้อง**
หุ้นส่วนว่าด้วยการเป็นรัฐบาลที่เปิดเผยต่อสาธารณชน (Open Government Partnership)	ส่งเสริมความโปร่งใส เสริมสร้างความเข้มแข็งของพลเมือง ต่อสู้การทุจริต และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเพื่อยกระดับธรรมาภิบาล	ความร่วมพหุภาคี เริ่มจากรัฐบาลบราซิล อินโดนีเซีย แมกซิโก นอร์เวย์ ฟิลิปปินส์ แอฟริกาใต้ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา
หุ้นส่วนกับกลุ่มประเทศ G๘ ว่าด้วยความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ	สนับสนุนการเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (EITI)	รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาและเมียนมา
มาตรฐานความโปร่งใสอุตสาหกรรม (EITI Standard)	ส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมตลอดจนการสร้างเข้มแข็งแก่สาธารณชนในการทำให้รัฐบาลมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้กระทำลง	สมาคมส่งเสริมความโปร่งใสในอุตสาหกรรมการสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (EITI)

๒.๑.๒ นโยบายด้านความมั่นคง

การศึกษานโยบายเกี่ยวกับความมั่นคงและระบบกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศเมียนมา มีความจำเป็นจะต้องกล่าวถึงพัฒนาการทางการเมืองการปกครองของเมียนมาประกอบ อย่างไรก็ตาม ในบทนี้จะกล่าวถึงในส่วนของประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองเท่าที่เกี่ยวข้องกับนโยบายความมั่นคงและเกี่ยวข้องกับระบบกฎหมายด้านความมั่นคงเท่านั้น เนื่องจากรายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์หรือการพัฒนาการเมืองการปกครองของเมียนมาได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๑

จากการศึกษาประวัติศาสตร์ของเมียนมา ภายหลังจากประเทศเมียนมาได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักรการเมืองการปกครองของประเทศเมียนมาก็ตกอยู่ภายใต้ความผันผวนจนในที่สุดก็ถูกปกครองโดยเผด็จการทหาร ซึ่งมีนโยบายต่อต้านแนวความคิดแบบตะวันตก ประเทศเมียนมาโดยนายพล เน วิน ได้นำแผนเศรษฐกิจที่เรียกว่า “วิถีเมียนมาสู่สังคมนิยม (the Burmese Way to Socialism)” มาใช้ดำเนินการทางเศรษฐกิจของประเทศ ผลของการดำเนินการตามแผนดังกล่าวได้นำประเทศเมียนมาเข้าสู่กลุ่มประเทศที่ยากจนที่สุดในโลก[๑] ดังที่ได้กล่าวในหัวข้อ ๑.๑.๓ ในบทที่ ๑

ประเทศเมียนมายังคงมีปัญหาเกี่ยวกับสงครามการเมืองระหว่างกองทัพทหารเมียนมากับกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยในประเทศ และปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนของกองทัพเมียนมาต่อประชาชนของตนเองไม่ว่าจะมีชาติพันธุ์ใด ดังนั้น การศึกษาเรื่องความมั่นคงของประเทศเมียนมาจึงมีความสำคัญอย่างมากสำหรับประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านและมีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกันอย่างใกล้ชิด การศึกษาถึงความมั่นคงของประเทศเมียนมาจะทำให้เราสามารถดำเนินการรองรับผลกระทบต่อประเทศไทยที่มาจากปัญหาความมั่นคงของประเทศเมียนมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในบทนี้จึงเป็นการศึกษาภาพรวมด้านนโยบายด้านความมั่นคงและศึกษาสถานการณ์ความมั่นคงภายในประเทศเมียนมาเพื่อให้มีความสอดคล้องกับแผนงานจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political - Security Community (APSC) Blueprint)

---

[๑] Brendan, F., & Christopher, T. (2007). Poverty and biodiversity: measuring the overlap of human poverty and the biodiversity hotspots. Ecological Economics, 62(1), 93-101.

เนื่องจากประเทศเมียนมาเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงไม่สามารถที่จะปฏิบัติให้แตกต่างไปจากความตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศเมียนมาไปลงนามตามกฎหมายระหว่างประเทศได้

๒.๑.๒.๑ ความมั่นคงภายใน (Promotion of peace and stability in region)

ประเทศเมียนมาเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญในเรื่องความมั่นคงอย่างมาก อย่างไรก็ตาม หากเราพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในประเทศเมียนมาแล้วพบว่า ประเทศเมียนมาให้ความสำคัญกับการรักษาความมั่นคงในอำนาจของรัฐบาลมากกว่าการส่งเสริมสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาค (Promote peace and stability in the region) ตามแผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community Blueprint) เช่น สถานการณ์การกวาดล้างชนกลุ่มน้อยในประเทศ หรือปัญหาการเมืองภายใน ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับมาตรการการรักษาความมั่นคงภายในประเทศเมียนมาเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะอาจกระทบต่อสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาคอาเซียนได้

(๑) ระบบด้านความมั่นคง

ระบบการจัดการความมั่นคงของประเทศเมียนมาถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ[๑] อย่างไรก็ตาม กองทัพเมียนมายังมีอิทธิพลทางการเมืองเหนือองค์กรอื่นทุกองค์กรในประเทศ แม้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน จะมีการปฏิรูปลดบทบาทของกองทัพเมียนมาลงไปมาก แต่กองทัพทหารเมียนมายังคงมีบทบาทสำคัญในทางการเมือง โดยเฉพาะในส่วนที่กระทบกับความมั่นคงของประเทศ โครงสร้างการเมืองการปกครองและความสัมพันธ์ขององค์กรของรัฐในทางการเมืองของเมียนมามีส่วนสัมพันธ์กับการรักษาความมั่นคง ในอดีตโครงสร้างการเมืองการปกครองของเมียนมาเป็นการปกครองแบบเผด็จการโดยทหาร และในปัจจุบันเมียนมาปกครองโดยรัฐบาลพลเรือนก็ตามแต่กองทัพยังคงมีอิทธิพลในทางการเมืองมาก

---

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกาศใช้วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

จากประวัติศาสตร์ของประเทศเมียนมา มีสถานการณ์สำคัญ ๓ ลักษณะที่เป็นเหตุผลให้รัฐบาลทหารมุ่งเน้นการเสริมสร้างกองทัพให้เข้มแข็งเพื่อรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของประเทศ ได้แก่

ประการที่หนึ่ง สถานการณ์การต่อต้านการปกครองของรัฐบาลทหารเมียนมาของประชาชน กล่าวคือ ภายหลังจากการรัฐประหารยึดอำนาจจากรัฐบาลพลเรือนของนายพลเน วิน รัฐบาลเผด็จการทหารเมียนมาอนุญาตให้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองได้อีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เนื่องมาจากรัฐบาลทหารในขณะนั้นต้องการจัดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ผลการเลือกตั้งปรากฏว่าพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National League for Democracy: NLD) ซึ่งมีนางออง ซาน ซู จี เป็นเลขาธิการพรรคเป็นพรรคที่ได้รับชัยชนะ เมื่อผลการเลือกตั้งออกมาไม่เป็นไปตามที่รัฐบาลทหารคาดการณ์ พรรคเอกภาพแห่งชาติ (National Unity Party) ซึ่งเป็นพรรคของรัฐบาลทหารแพ้การเลือกตั้ง รัฐบาลทหารจึงปฏิเสธการมอบอำนาจในการจัดตั้งรัฐบาลให้พรรคพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย และใช้กำลังทางทหารปราบปรามประชาชนที่ประท้วงต่อต้าน[๑] ๘ ๖

ประการที่สอง สถานการณ์ความต้องการแยกประเทศเป็นเอกราชของชนกลุ่มน้อยในเมียนมา กล่าวคือ ในสมัยที่เมียนมาเป็นอาณานิคมอังกฤษ อังกฤษได้แบ่งแยกจัดการปกครองเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเมียนมาดั้งเดิมซึ่งเป็นที่อยู่ของชนเผ่าเมียนมา มอญ และกะเหรี่ยง และส่วนที่อยู่บริเวณชายแดนประเทศ ซึ่งเป็นที่อยู่ของชนกลุ่มน้อยในเมียนมา เช่น ไทใหญ่ ชิน คะฉิ่น เป็นต้น อังกฤษได้นำเมียนมาเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศอินเดียในการปกครอง และอังกฤษให้ชนกลุ่มน้อยปกครองตนเอง เนื่องจากมีความแตกต่างกันทั้งชาติพันธุ์ ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม มีเพียงแค่เส้นลากตามแผนที่เท่านั้นที่แสดงถึงเป็นคนประเทศเดียวกัน เมื่อเมียนมาเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ภาษา และวัฒนธรรม อีกทั้งสภาพภูมิประเทศของเมียนมาที่ชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่แถบเทือกเขาสูงทำให้ประชาชนในเมียนมาไม่สามารถรวมกันเป็นเอกเทศได้โดยง่าย ส่งผลให้การจัดโครงสร้างการปกครองประเทศของเมียนมาภายหลังจากได้รับเอกราชจึงมีลักษณะกระจายอำนาจค่อนข้างมาก แม้รัฐธรรมนูญปัจจุบันของเมียนมาพยายามรวมอำนาจการ

---

[๑] ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. เมียนมา ประวัติศาสตร์และการเมือง. กรุงเทพฯ : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. ๒๕๕๒, น. ๑๓๒-๑๙๔.

ปกครองมาไว้ในส่วนกลางมากขึ้น แม้จะมีการเจรจาหยุดยิงระหว่างกองทัพเมียนมาและกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อย แต่ทหารเมียนมาได้ละเมิดข้อตกลงหลายครั้ง ส่งผลให้เมียนมามีปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงภายในตลอดมา[๑] ๘ ๗

ประการที่สาม สถานการณ์แรงกดดันจากต่างประเทศ รัฐบาลเมียนมามีความวิตกเกี่ยวการแทรกแซงของประเทศตะวันตกและองค์การระหว่างประเทศ ประเทศเกาหลีเหนืออาจมีอิทธิพลให้รัฐบาลเมียนมาเป็นแบบอย่างในการป้องกันการกีดกันการแทรกแซง เนื่องจากในอดีตรัฐบาลเมียนมามีแผนการสร้างเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์โดยใช้เทคโนโลยีจากประเทศรัสเซีย เป็นต้น จึงเน้นเสริมสร้างกองทัพในแข็งแกร่ง[๑] ๘ ๘

จากที่กล่าวมาข้างต้น เมียนมาจึงจัดระบบการจัดการสถานการณ์เกี่ยวกับความมั่นคง ดังต่อไปนี้

(๑.๑) ระบบด้านความมั่นคงในช่วงสถานการณ์ปกติ

ในสถานการณ์การปกติ การจัดการความมั่นคงของรัฐบาลเมียนมามีองค์กรหลักอยู่ ๓ องค์กร ได้แก่ กองทัพทหาร (Armed forces) องค์กรตำรวจแห่งเมียนมา (Myanmar Police Force) และหน่วยข่าวกรอง (Intelligence community)

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้กองทัพเมียนมามีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองประเทศทั้งภยันตรายจากภายในและจากภายนอกรัฐ[๑] กองทัพเมียนมาทุกเหล่าทัพในประเทศจะต้องอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของคณะรักษาความมั่นคง[๑] และหน่วยรักษาความมั่นคงมีอำนาจปกครองเหนือประชาชนทั้งปวงเพื่อที่จะปกป้องและรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของประเทศ รวมไปถึงกองกำลังซึ่งเป็นกองหนุนซึ่งต้องอยู่ภายใต้การนำของ

---

[๑] สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา, (นนทบุรี: กรกรกการพิมพ์, ๒๕๕๗).

[๑] Khlopkov, A., & Konukhov, D., “Russia, Myanmar and nuclear technologies” center for energy and security studies, 29 (2011), จาก http://www.ceness-russia.org/data/doc/MyanmarENG.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๘.

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๓๙

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑, มาตรา ๓๓๘

กองทัพ ซึ่งกองทัพจะปกครองดูแลแถบชนบทและเขตชายแดน ในขณะที่องค์กรตำรวจแห่งเมียนมามีอำนาจปกครองดูแลประชาชนในเขตเมือง[๑] ๙ ๑

สำหรับหน่วยข่าวกรองของเมียนมา (National Intelligence Bureau: NIB) มีหน้าที่หลักในการตรวจสอบรายงานข่าวที่ยังไม่ได้รับการยืนยัน หลักฐานที่มาจากการบอกเล่า ข่าวลือ หรือข้อกล่าวอ้างที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้[๑] อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากการโค่นล้มอำนาจของพลเอกขิ่น หยุ่น รัฐบาลทหารก็ได้ปรับเปลี่ยนสำนักงานข่าวกรองจากที่เคยเป็นองค์กรอิสระมีผู้อำนวยการข่าวกรองเป็นผู้บังคับบัญชา[๑] โดยปรับให้สำนักงานข่าวกรองมาอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกองทัพ ส่วนเจ้าหน้าที่ข่าวกรองประจำภูมิภาคให้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพภาค[๑] ๙ ๔

(๑.๒) ระบบด้านความมั่นคงในช่วงสถานการณ์ฉุกเฉิน

รัฐธรรมนูญได้กำหนดเหตุในการประกาศและใช้อำนาจในสถานการณ์ฉุกเฉินไว้หลายกรณีซึ่งจะมีผลให้คณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (the National Defence and Security Council) เข้ามาควบคุมการปกครองประเทศเมียนมาแทนการใช้อำนาจของประธานาธิบดีตามสภาวการณ์ปกติ ซึ่งกรณีที่สามารถประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินได้แก่กรณีดังต่อไปนี้

---

[๑] Selth, A. (2013). “Burma's Security Forces: Performing, Reforming or Transforming”. จาก https://www.griffith.edu.au/__data/assets/pdf_file/0011/559 127/Regional-Outlook-Paper-45-Selth.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๘.

[๑] เพิ่งอ้าง. ๙ ๒

[๑] Mratt Kyaw Thu, “Police receive orders to reform National Intelligence Bureau, Myanmar time” จาก http://www.mmtimes.com/index.php/national -news/12757-police-receive-orders-to-reform-national-intelligence-bureau.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๘.

[๑] The National Intelligence Bureau: NIB, from http://salweennews.org/home/?p=530 Retrieved 18 June 2015.

ประการแรก กรณีที่ประธานาธิบดีพบหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอว่า อำนาจในการบริหารปกครองไม่สามารถปฏิบัติตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติได้ ไม่ว่าจะเป็นการบริหารปกครองในระดับเขตการปกครอง (region) ระดับรัฐ หรือส่วนการปกครองตนเอง[๑]

ประการที่สอง กรณีที่เกิดความล่มสลายของประเทศหรือมีเหตุผลเพียงพอที่จะประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินอันเนื่องมาจากการล่มสลายของประเทศ หรือมีเหตุให้อำนาจอธิปไตยนั้นสูญไป เนื่องจากการจลาจล ความรุนแรง หรือการใช้กำลังที่ไม่ชอบ[๑]

ประการที่สาม กรณีที่ประธานาธิบดีพบหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอว่าเกิดหรือมีเหตุผลเพียงพอที่จะประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินอันเนื่องมาจากภัยอันตรายต่อชีวิต ที่อยู่อาศัย หรือทรัพย์สินสาธารณะที่เกิดขึ้นในเขตการปกครอง (region) ระดับรัฐ (state) หรือส่วนการปกครองตนเอง[๑]

หากมีสถานการณ์ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดตามที่กล่าวข้างต้น ประธานาธิบดีร่วมกับคณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติมีอำนาจประกาศให้ประเทศตกอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ประการที่สอง ประธานาธิบดีจะประกาศโอนอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการแห่งประเทศแก่ผู้บัญชาการทหารสูงสุด (Commander-in-Chief of the Defence Services) ในการช่วยให้ประธานาธิบดีใช้มาตรการที่จำเป็นในการทำให้ประเทศกลับคืนสภาวะปกติให้เร็วที่สุด ซึ่งจะถือได้ว่า อำนาจในการตรากฎหมายของรัฐสภาและองค์กรของรัฐจะยุติลงตั้งแต่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน และถือว่ารัฐสภาหมดวาระโดยทันที[๑]

เมื่อผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้รับโอนอำนาจตามรัฐธรรมนูญภายหลังการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ผู้บัญชาการทหารสูงสุดมีสิทธิใช้อำนาจดังกล่าว โดยสามารถใช้อำนาจ นิติบัญญัตินี้ด้วยตนเองหรือโดยองค์กรซึ่งมีผู้บัญชาการทหารสูงสุดร่วมด้วย ส่วนอำนาจบริหารและอำนาจตุลาการ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดอาจมอบอำนาจทั้งสองดังกล่าวให้องค์กรหรือบุคคลที่มีความเหมาะสม ในระหว่างการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ผู้บัญชาการทหารสูงสุดจะดำเนินการจำกัดหรือยกเลิกสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมืองในพื้นที่ที่มีการร้องขอได้ และในช่วงประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน รัฐธรรมนูญกำหนดให้คณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจอธิปไตยในนามของประธานาธิบดี[๑]

---

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑, มาตรา ๔๑๐.

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑, มาตรา ๔๑๗.

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑, มาตรา ๔๑๒.

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑, มาตรา ๔๑๘.

[๑] รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๓๑.

จากที่กล่าวมา อำนาจในการจัดการปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงอยู่ที่รัฐบาลทหารและกองทัพ หรือองค์กรที่มีองค์ประกอบของคนในกองทัพเข้าไปมีบทบาทสำคัญ จึงกล่าวได้ว่า ทหารยังคงมีบทบาทในในการบริหารจัดการประเทศเมียนมา การรักษาความมั่นคงของบ้านเมืองและบทบาททางการเมืองโดยสะท้อนให้เห็นจากรัฐธรรมนูญ

(๒) หน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่รักษาความมั่นคงของสาธารณรัฐแห่งสาธารณรัฐเมียนมา

(๒.๑) คณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (The National Defense and Security Council)

ดังที่กล่าวมาแล้วว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันจะมีการปฏิรูปลดบทบาทของกองทัพเมียนมาลงไปมาก แต่กองทัพเมียนมายังคงมีบทบาทสำคัญในทางการเมือง เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแล้วพบว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นความพยายามของรัฐบาลทหารเมียนมาใน การที่จะคงอำนาจต่อไป เป็นการแก้ไขปัญหาจากการที่รัฐธรรมนูญ ๒ ฉบับก่อนหน้านี้ไม่สามารถสร้างความปรองดองระหว่างชนชาติต่าง ๆ ในเมียนมาได้ ก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแยกประเทศ ดังนั้น จึงได้มีการปรับเปลี่ยนผู้มีอำนาจทางการเมืองการปกครองของเมียนมาจากเดิมอำนาจในการปกครองประเทศอยู่ที่คณะฟื้นฟูกฎระเบียบแห่งชาติ (SLOC: the State Law and Order Restoration Council) และคณะสันติภาพและพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC: the State Peace and Development Council) มาอยู่ที่สถาบันทางการเมืองใหม่ที่รัฐธรรมนูญปัจจุบันจัดตั้งขึ้น ได้แก่ คณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติ (The National Defence and Security Council)

องค์ประกอบของคณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติประกอบไปด้วย

๑) ประธานาธิบดี

๒) รองประธานาธิบดีจำนวน ๒ คน

๓) ประธานสภาผู้แทนราษฎร

๔) ประธานสภาชนชาติ

๕) ผู้บัญชาการทหารสูงสุด (Commander-in-Chief of the Defence Services)

๖) รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด (Deputy Commander-in-Chief of the Defence Services)

๗) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

๘) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ

๙) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

๑๐) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการชายแดน (Minister for Border Affairs) ทำหน้าที่ควบคุมประเทศในภาวะฉุกเฉิน

คณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติมีบทบาทสำคัญในการจัดการความมั่นคงในภาวะฉุกเฉิน รัฐธรรมนูญบัญญัติให้ประธานาธิบดีร่วมกับคณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติประกาศเพื่อให้ประเทศเมียนมาเข้าสู่สถานการณ์ฉุกเฉินและให้อำนาจคณะรักษาความมั่นคงแห่งชาติเข้ามาควบคุมการบริหารปกครองประเทศเมียนมาและเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจอธิปไตยในนามของประธานาธิบดีแห่งประเทศ อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญกำหนดให้ช่วงระยะเวลาประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินมีระยะเวลาอยู่ได้ไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน

(๒.๒) กองทัพเมียนมา

กองทัพทหารเมียนมาเป็นองค์กรหนึ่งที่กำหนดในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยรัฐธรรมนูญกำหนดให้กองทัพมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการดูแลเกี่ยวกับความมั่นคงในประเทศเมียนมา กองทัพเมียนมามีอิทธิพลในสังคมเมียนมาทุกภาคส่วน ควบคุมลู่ทางต่าง ๆ ในการขับเคลื่อนทางสังคม อย่างมีประสิทธิภาพ และกองทัพยังควบคุมการตรวจสอบ (censorship) สื่อและหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ที่นำเข้าจากต่างประเทศ[๒] เพื่อจัดการดูแลเรื่องความมั่นคงโดยเฉพาะความมั่นคงในการรักษาอำนาจทางการเมืองของทหาร

บทบาทของกองทัพทหารเมียนมาในการดูแลเกี่ยวกับความมั่นคงเริ่มปรากฏชัดเจนภายหลังจากการรัฐประหารของนายพลเนวิน ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ กองทัพทหารมีบทบาทสำคัญในการรวมประเทศหลังจากได้รับเอกราชจากอังกฤษในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ หลังจากรัฐบาลทหารเมียนมายกเลิกข้อตกลงปางหลวงและยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับแรก สงครามกลางเมืองเพื่อแบ่งแยกดินแดนของชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ในเมียนมาเกิดขึ้นหลายครั้ง เมื่อมีการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับ

---

[๒] Steinberg, D. I. “Moving Myanmar: the future of military prominence” (2013) จาก http://kyotoreview.org/issue-14/moving-myanmar-the-future-of-military-prominence/, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๘.

ใหม่ บทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่ ๗ (Chapter 7) มาตรา ๓๓๗-๓๔๔ กำหนดให้กองทัพมีหน้าที่ในการปกป้องประเทศ กองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยทั้งหลายในประเทศเมียนมาจะต้องอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกองทัพเมียนมาหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หากกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยทั้งหลายในเมียนมาไม่ยอมอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกองทัพเมียนมา กองทัพทหารเมียนมาก็จะดำเนินการใช้กำลังทางทหารเข้ารุกรานชนกลุ่มน้อยที่ไม่ยอมสวามิภักดิ์ อย่างไรก็ตาม การสู้รบที่ยืดเยื้อสร้างความเสียหายให้แก่ทั้งฝ่ายกองทัพเมียนมาและกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อย ดังนั้น รัฐบาลเมียนมาจึงมีนโยบายที่จะผ่อนปรนให้กองกำลังชนกลุ่มน้อยมอบตัวโดยไม่ต้องรับโทษ แต่ในระยะหลังกองทัพเมียนมามักใช้นโยบายรุนแรง และเปิดให้มีการเจรจา[๒]

(๒.๓) ตำรวจเมียนมา

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า บทบาทของกองทัพทหารเมียนมาในการดูแลเกี่ยวกับความมั่นคงเริ่มปรากฏชัดเจนภายหลังจากการรัฐประหารของนายพลเน วิน ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕กองทัพทหารเมียนมาเป็นอำนาจหลักของรัฐบาลทหารเมียนมา นอกจากรัฐบาลทหารเมียนมาจะใช้กองกำลังทางทหารเพื่อจัดการกับกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยและจัดการกับขบวนการผลิตยาเสพติดในพื้นที่ห่างไกล กองทัพเมียนมามีหน้าที่ให้รักษาความสงบในพื้นที่ในเมืองด้วย

ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว บทบาทตำรวจเมียนมาไม่ชัดเจนนัก อย่างไรก็ตาม องค์กรนี้ก็มีบทบาทสำคัญในการบริหารและปกครองประเทศเมียนมามาตลอด และเป็นองค์กรที่มีพัฒนาการต่อเนื่องและมีเติบโตขึ้นตลอด แม้กองทัพทหารมีอำนาจมากกว่าก็ตาม ในปัจจุบันองค์กรตำรวจเมียนมามีขนาดและอำนาจเพิ่มมากและเป็นส่วนหนึ่งของปฏิรูปและการควบคุมโดยรัฐบาลผสมระหว่างพลเรือนและทหาร เนื่องจากหลังจากกองทัพทหารเมียนมา (Tatmadaw) กลับเข้าสู่อำนาจทางการเมืองในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ คณะฟื้นฟูกฎระเบียบแห่งชาติ (SLOC: the State Law and Order Restoration Council) และคณะสันติภาพและพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC: the State Peace and Development Council) เห็นความสำคัญของกองกำลังตำรวจที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและหน้าที่ความมั่นคงประเทศทั้งความมั่นคงภายในและความมั่นคงภายนอก เช่น ในช่วงเวลา “การปฏิวัติผ้ากาสาวพัสตร์” (saffron revolution) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ หน่วยพิเศษของ

[๒] ขจัดภัย บุรุษพัฒน์. ชนกลุ่มน้อยสัญชาติเมียนมา, (กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา, ๒๕๔๐), น. ๑๐.

ตำรวจทำงานร่วมกันกับทหาร ตำรวจเข้าปราบปรามการประท้วงบนถนนและดำเนินการจับกุมและสอบสวนกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเพื่อกองทัพทหาร อย่างไรก็ตาม องค์กรตำรวจมีลักษณะประการหนึ่งที่แตกจากกองทัพ คือ ข้อมูลการดำเนินการต่าง ๆ ของกองทัพเก็บถูกเก็บเป็นความลับ ไม่มีเปิดเผยข้อมูลใด ๆ ออกมาสู่องค์กรภายนอก แต่ในการดำเนินการขององค์กรตำรวจมีการตระเตรียมข้อมูลและรายละเอียดเพื่อแลกเปลี่ยนกับองค์กรอื่น ๆ เช่น ตำรวจในต่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ[๒]

(๓) สถานการณ์ความมั่นคงของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา

(๓.๑) สถานการณ์ความมั่นคงภายในสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา

(๓.๑.๑) ความมั่นคงทางการเมืองและปัญหาสงครามกลางเมือง

ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศเมียนมา คือ ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองการปกครองตั้งแต่อดีต เนื่องจากมีการปฏิวัติการปกครองหลายครั้งด้วยกัน เมียนมาเปลี่ยนแปลงการปกครองหลายครั้งและมีความพยายามในการเปลี่ยนแปลงประเทศให้มีการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แต่อย่างไรก็ตาม กองทัพหรือทหารยังคงเป็นผู้ทรงอิทธิพลในประเทศที่เข้ามาแทรกแซงและทำการปฏิวัติหรือล้มล้างอำนาจจากรัฐบาลในหลายครั้งด้วยกัน การขึ้นปกครองประเทศโดยรัฐบาลทหารเป็นการคุมอำนาจอธิปไตยทั้งสามส่วนและมีอำนาจมากเหนือสิ่งอื่นใดในประเทศจนทำให้เกิดสงครามกลางเมืองซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดจากการรวมกลุ่มประท้วงของปวงชนที่ถูกข่มเหงและได้รับผลกระทบจากการปกครองของรัฐบาลทหาร โดยขอสรุปเหตุการณ์การปฏิวัติและสงครามทางการเมืองที่เกิดขึ้นในอดีต ดังนี้

---

[๒] เพิ่งอ้าง.

ตารางแสดงลำดับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและปัญหาสงครามกลางเมืองเมียนมา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ จนถึงปัจจุบัน[๒] ๐ ๓

ตารางลำดับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและปัญหาสงครามกลางเมืองเมียนมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ จนถึงปัจจุบัน		
วันที่	**เหตุการณ์**	**หมายเหตุ**
มกราคม ๒๔๙๐	นายพลอองซาน ลงนามในข้อตกลงกับนายกรัฐมนตรีอังกฤษ เพื่อให้เอกราชแก่เมียนมา	
กุมภาพันธ์ ๒๔๙๐	นายพลอองซาน ลงนามในข้อตกลงปางหลวง ร่วมกับบรรดาผู้นำชนกลุ่มน้อย เพื่อสร้างเอกภาพในการรวมชาติ	๑๙ กรกฎาคม ๒๔๙๐ นายพลอองซาน ถูกลอบสังหาร โดยกองกำลังติดอาวุธที่ภักดีต่อนักการเมืองอาวุโสผู้ต้องการกลับคืนสู่อำนาจ
มกราคม ๒๔๙๑	เมียนมาได้รับเอกราช ใช้ระบอบการปกครองแบบรัฐสภาที่มีอังกฤษเป็นต้นแบบและมี อูนุ เป็นนายกรัฐมนตรีจากการเลือกตั้งคนแรก	

[๒] “The ๐ political ๓changing in Myanmar” จาก http://www.tacdbburmese.org/web/index.php?option=com_content&view=มาตรา&id=๕๘:๒๐๑๐-๑๑-๑๖-๐๕-๔๒-๐๔&catid=๓๖:๒๐๑๐-๑๐-๒๑-๐๘-๐๖-๓๗&Itemid=๕๘, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๐๑๕.

ตารางลำดับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและปัญหาสงครามกลางเมืองเมียนมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ จนถึงปัจจุบัน		
วันที่	**เหตุการณ์**	**หมายเหตุ**
๒ มีนาคม ๒๕๐๕	นายพลเนวินยึดอำนาจจากรัฐบาล อูนุ แต่งตั้งตัวเองเป็นนายกรัฐมนตรีคณะปฏิวัติ	กรกฎาคม ๒๕๐๕ รัฐบาลเนวินประกาศแนวทางนำเมียนมาสู่สังคมนิยม จัดตั้งพรรคโครงการสังคมนิยมแห่งเมียนมา ล้มล้างระบบรัฐสภา เข้าครอบงำการเมือง เศรษฐกิจ ยึดภาคธุรกิจเป็นของรัฐ จัดการกับสื่อต่าง ๆ อย่างเด็ดขาด
๒๕๑๗	นายพลเนวินรวบอำนาจเผด็จการสูงสุดในฐานะประมุขแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งเมียนมา และตั้งศาลทหาร	
๘ สิงหาคม ๒๕๓๑	เกิดเหตุการณ์ ๘๘๘๘ หรือ 8888 Uprising เกิดการประท้วงครั้งใหญ่ เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยไปทั่วเมียนมา	มีนาคม ๒๕๓๑ อองซาน ซูจีเดินทางกลับเมียนมา
กันยายน ๒๕๓๑	ทหารเมียนมาของนายพลเนวินประกาศจัดตั้ง “สภาฟื้นฟูกฎระเบียบของชาติ หรือสลอร์ค” (State Law and Order Restoration Council-SLORC) โดยสัญญาว่าจะจัดให้มีการเลือกตั้งตามระบบประชาธิปไตย ขณะที่นางอองซานซูจีจัดตั้ง	

ตารางลำดับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและปัญหาสงครามกลางเมืองเมียนมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ จนถึงปัจจุบัน		
วันที่	**เหตุการณ์**	**หมายเหตุ**
	พรรคสันนิบาตประชาธิปไตย	
พ.ศ. ๒๕๓๓	มีการเลือกตั้งเป็นครั้งแรกในรอบ ๓๐ ปี พรรคของนางอองซานซูจีได้รับชัยชนะท่วมท้น แต่สภาสลอร์คไม่ยอมรับและไม่ยอมคืนอำนาจให้ประชาชน	SLORC สั่งกักบริเวณนางอองซานซูจี
พ.ศ. ๒๕๔๐	สลอร์คเปลี่ยนชื่อเป็น “สภาแห่งสันติภาพและการพัฒนาประเทศ” (State of Peace And Development Council = SPDC) มีพลเอกตานฉ่วยเป็นประธานสภาฯ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดและนายกรัฐมนตรีพลโทขิ่นยุ้นต์ เป็นเลขาธิการสภาฯ พลโทหม่องเอย์ คุมกำลังทหารในส่วนภูมิภาคทั้งหมด	
พ.ศ. ๒๕๕๐	การประท้วงต่อต้านรัฐบาลในเมียนมาโดยพระสงฆ์(Saffron Revolution)	
พ.ศ. ๒๕๕๑	ประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ (ปัจจุบัน)	

ตารางลำดับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและปัญหาสงครามกลางเมืองเมียนมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๐ จนถึงปัจจุบัน		
วันที่	**เหตุการณ์**	**หมายเหตุ**
วันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓	จัดการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสำคัญ นายพลเต็งเส่ง ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีคนแรกของประเทศเมียนมา	๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ รัฐบาลทหารเมียนมาประกาศเลิกกักบริเวณนางอองซาน ซูจี

ปัจจุบัน นายพลเต็งเส่ง เป็นผู้นำเมียนมาและมีความประสงค์ในการปฏิรูปการปกครองเมียนมาให้มีรูปแบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง และมีความพยายามในการสร้างความสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ โดยประธานาธิบดีเต็งเส่ง ประกาศอย่างเป็นทางการว่า เมียนมาพยายามยุติความขัดแย้งในกองทัพและให้ความสำคัญกับความมั่นคงทางการเมือง[๒] เพื่อสอดคล้องกับสันติภาพและความเป็นเสถียรภาพในการปกครอง และเพื่อพัฒนาประเทศให้มีความเฟื่องฟูมากขึ้น โดยครั้งหนึ่งนายพลเต็งเส่งได้ไปเยือนสหรัฐอเมริกาเพื่อพบประธานาธิบดี (นายโอบามา) โดยนายโอบามาทบทวนนโยบายต่อเมียนมา ถึงนโยบาย “Principled Engagement” ที่ได้ประกาศเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่มีเป้าหมายสำคัญ คือ การสนับสนุนประชาธิปไตยในเมียนมา ทั้งนี้ นโยบายดังกล่าวจะเน้นการเจรจากับผู้นำระดับสูงของเมียนมาโดยตรง และหากการเจรจาไม่คืบหน้า สหรัฐฯ อาจจะใช้มาตรการคว่ำบาตร อีกครั้งหนึ่ง จึงกล่าวได้ว่า ยุทธศาสตร์ใหม่ของสหรัฐฯ ต่อเมียนมา คือ “ยุทธศาสตร์กึ่งปฏิสัมพันธ์ กึ่งคว่ำบาตร”[๒]

[๒] ประภัสสร์ เทพชาตรี. “ประธานาธิบดีเมียนมาเยือนสหรัฐฯ : นัยยะแห่งผลประโยชน์” บทความวิเคราะห์สถานการณ์ยุทธศาสตร์และความมั่นคงของอาเซียนรายสัปดาห์ ฉบับที่ ๓๕/๕๖ (๑๐ - ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๖), จาก www.thepchatree.blogspot.com.

[๒] เพิ่งอ้าง.

(๓.๑.๒) ปัญหาชนกลุ่มน้อย

ประเทศเมียนมาเป็นประเทศที่มีความหลากหลายในชาติพันธุ์ มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่ในเมียนมากระจายอยู่ทั่วประเทศ ชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มีภาษา ศาสนา ความเชื่อ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ทางการเมียนมาได้รับรองกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศถึง ๑๓๕ กลุ่ม มีภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมากกว่า ๒๔๐ ภาษา[๒] ชนชาติพม่าหรือที่เรียกว่าเมียนมาในปัจจุบันเป็นชนหนึ่งที่ประเทศเมียนมาแต่เป็นชนชาติที่มีประชากรมากที่สุด ชาวเมียนมาเชื้อสายพม่ามักตั้งถิ่นฐานอยู่ในที่ราบภาคกลางของประเทศหรือในบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำอิรวดี ในขณะที่ชนกลุ่มน้อยในเมียนมามักจะอาศัยอยู่บริเวณชายแดน[๒] ด้วยความที่เมียนมามีความแตกต่างกันอย่างมากดังที่กล่าวมานี้ ทำให้การปกครองประเทศยังคงมีปัญหาความมั่นคงภายในอันเนื่องจากการต่อต้านรัฐบาลทหารเมียนมาของชนกลุ่มน้อยตลอดมา โดยเฉพาะช่วงก่อนการเลือกตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จนกระทั่งปัจจุบัน การสู้รบระหว่างกองทัพเมียนมากับชนกลุ่มน้อยมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเขตพื้นที่รัฐฉาน รัฐกะเหรี่ยง และรัฐคะฉิ่น โดยรัฐฉาน (Shan State) เป็นรัฐที่มีประชากรที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์มากที่สุด รัฐกระเหรี่ยง (Kayin State) เป็นรัฐที่มีพรมแดนบางส่วนติดกับประเทศไทย คือ บริเวณแม่สอด จังหวัดตาก รัฐคะฉิ่น (Kachin State) เขตแดนของรัฐคะฉิ่นอยู่ทางเหนือสุดของประเทศเมียนมา มีพรมแดนติดกับประเทศจีน มีประชากรประมาณ ๑.๒ ล้านคน สภาพภูมิประเทศทางเหนือของรัฐคะฉิ่นเป็นภูเขาสูงมีหิมะปกคลุม มีอากาศหนาวเย็นตลอดปี[๒] ๐ ๘

---

[๒] คัทลียา เหลี่ยมดี, เมียนมา, (กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์, ๒๕๕๕), น.๑๑๗.

[๒] ขจัดภัย บุรุษพัฒน์, อ้างไว้ในเชิงอรรถที่ ๓๘.

[๒] สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา, (นนทบุรี: กรกรกการพิมพ์, ๒๕๕๗).

ภาพผู้หญิงสวมใส่ชุดดั้งเดิมของชนเผ่าในรัฐคะฉิ่น

ที่มา http://www.prachatai.com/journal/๒๐๑๓/๐๑/๔๔๖๔๔

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลทหารกับชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ในเมียนมาส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในการปกครองประเทศของรัฐบาลทหารเมียนมา ซึ่งสาเหตุหลักและลักษณะของความขัดแย้งดังกล่าวแบ่งออกเป็น ๓ ประการ ดังต่อไปนี้[๒]

<u>ประการแรก</u> ลักษณะในทางภูมิศาสตร์และประชากรศาสตร์ในประเทศเมียนมามีความหลากหลายเป็นอย่างมาก ส่งผลให้มีความแตกต่างจนไปถึงการแตกแยกทางด้านอุดมการณ์ และความยากลำบากในการจัดรูปแบบการปกครองที่มีความเหมาะสมกับชนกลุ่มน้อยที่อยู่ในแต่ละพื้นที่ การที่ลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นแนวเทือกเขาทำให้การตั้งถิ่นฐานของชนกลุ่มน้อยมีลักษณะกระจัดกระจาย ส่งผลกระทบต่อการดำเนินนโยบายต่าง ๆ ในการปกครองของรัฐบาลทหาร และการที่รัฐบาลทหารเข้าใช้อำนาจปกครองชนกลุ่มน้อยไม่ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ทำให้ชนกลุ่มน้อยที่อยู่ตามแนวชายแดนติดต่อสื่อสารกับประเทศที่อยู่ติดชายแดนของชนกลุ่มน้อยมากกว่าประกอบกับชนกลุ่มน้อยบางกลุ่มได้อพยพเข้ามาในเขตของประเทศเมียนมาปัจจุบันในระยะเวลาที่

---

[๒] ดุลยภาค ปรีชารัชช,<u>จับกระแส: ยุทธศาสตร์การเมืองเมียนมา</u>, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๕๔), น. ๓๓-๔๔.

ใกล้เคียงกับการอพยพเข้ามาของชนชาติเมียนมา จึงทำให้ชนกลุ่มน้อยลักษณะนี้ไม่เห็นว่าตนควรอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารแต่อย่างใด เพราะเห็นว่าดินแดนที่ตนตั้งถิ่นที่อยู่นั้นเป็นของตน จึงทำให้ต้องการที่จะประกาศตัวเป็นอิสระจากการปกครองของรัฐบาลทหารเมียนมา[๒] ลักษณะดังกล่าวทำให้มีสงครามกลางเมืองระหว่างรัฐบาลทหารกับชนกลุ่มน้อย หรือสงครามระหว่างชนกลุ่มน้อยด้วยกันเองเกิดขึ้นตลอดเวลา

ดังนั้น ความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ ลักษณะทางภูมิศาตร์ และความสัมพันธ์อันดีต่อประเทศเพื่อบ้านของชนกลุ่มน้อย เป็นแรงผลักดันให้รัฐบาลทหารต้องการขยายอำนาจทางการเมืองเพื่อดึงอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง

<u>ประการที่สอง</u> ความเป็นมาในทางประวัติศาสตร์ การเมืองการปกครองตั้งแต่อดีตมีความขัดแย้งระหว่างอาณาจักรเมียนมากับกลุ่มนครรัฐของชนกลุ่มน้อยมาโดยตลอด หลังจากอังกฤษเข้ามาปกครองเมียนมา ได้ดำเนินการปกครองในรูปแบบแบ่งแยกและปกครอง (divided and rule) โดยแบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก คือ เขตการปกครองเมียนมาแท้ (Proper Burma) มีอาณาบริเวณตอนกลางของประเทศและเป็นส่วนหนึ่งของประเทศอินเดีย อยู่ภายใต้การปกครองของข้าหลวงใหญ่ประจำกรุงเดลลี การปกครองในเขตการปกครองเมียนมาแท้ใช้รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา และเขตการปกครองชายแดน (Frontier Areas) อังกฤษปกครองคนเหล่านี้โดยแบ่งออกเป็นรัฐตามเชื้อชาติของประชากร เช่น รัฐคะฉิ่น (Kachin State) รัฐฉาน (Shan State) รัฐกระเหรี่ยง (Kayin State) เป็นต้น รัฐเหล่านี้ขึ้นตรงต่อกระทรวงอาณานิคมของอังกฤษ[๒] ซึ่งอังกฤษให้อำนาจชนกลุ่มน้อยปกครองตนเองเป็นรัฐกึ่งอธิปไตย เมื่ออังกฤษให้เอกราชแก่เมียนมา มีการประชุมที่เมืองปางหลวงและมีการทำสนธิสัญญาปางหลวงกำหนดให้ชนกลุ่มน้อย ไทใหญ่ คะฉิ่น และฉิ่น สามารถแยกตัวตั้งเป็นรัฐเอกราชได้ แต่ภายหลังจากยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. ๒๔๙๐ มาใช้รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งกำหนดให้เมียนมาเป็นรัฐเดี่ยว ชนกลุ่มน้อยในเมียนมาจึงไม่มีโอกาสแยกตัวเป็นเอกราช

---

[๒] ขจัดภัย บุรุษพัฒน์, อ้างไว้ในเชิงอรรถที่ ๓๘.

[๒] เพิ่งอ้าง, น.๑๘.

ดังนั้น การปกครองของอังกฤษสมัยอาณานิคมและการละเมิดสนธิสัญญาปางหลวงเป็นสาเหตุสำคัญซึ่งนำไปสู่สงครามกลางเมืองเพื่อแบ่งแยกดินแดนระหว่างรัฐบาลทหารและชนกลุ่มน้อย

<u>ประการสุดท้าย</u> จากการศึกษาระบบกฎหมายของประเทศเมียนมาในเบื้องต้นจะเห็นได้ว่า เมียนมามีการปกครองโดยมีรัฐบาลกลางรัฐบาลเดียวมีอำนาจทั่วสาธารณรัฐ แต่การปกครองภายในเมียนมาประกอบไปด้วยเขตการปกครอง (Regions) ๗ แห่ง และรัฐ (States) ๗ รัฐ ทั้งเขตการปกครองและรัฐชนกลุ่มน้อยทั้งหลายอยู่ภายใต้การควบคุมบังคับบัญชาโดยรัฐบาลทหารเมียนมา อย่างไรก็ตาม ประเทศเมียนมายังมีปรากฏการณ์รัฐซ้อนรัฐ (States in State) มีการต่อต้านอำนาจรัฐบาลทหารอย่างต่อเนื่องทั้ง SSA-S, KNPP, KNU และเป็นอุปสรรคสำคัญในการรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง ในบางกรณีกลุ่มบางกลุ่มได้รับสิทธิพิเศษจากการที่ยอมเจรจาหยุดยิงเพื่อแลกกับการไม่เข้าร่วมกระบวนการแบ่งแยกดินแดนหรือกลุ่มเคลื่อนไหวต่อต้านเอกราช ความตกลงลักษณะดังกล่าวมีความเสี่ยงต่อความมั่นคงอย่างมาก เนื่องจากกลุ่มเหล่านี้สามารถสะสมอาวุธยุทโธปกรณ์อาจก่อให้เกิดสงคราม

ดังนั้น ลักษณะดังกล่าวส่งผลให้เมียนมามีสภาพเป็นศูนย์รวมของการปกครองรัฐหลากหลายรูปแบบในความเป็นจริงซึ่งซับซ้อนกว่าที่กำหนดในรัฐธรรมนูญ

ปัญหาความมั่นคงของประเทศเมียนมาอันเกิดจากเหตุความมั่นคงยังคงเป็นปัญหาสำคัญสำหรับรัฐบาลทหาร เนื่องจากยังไม่สามารถรวมศูนย์การปกครองมาไว้ที่ส่วนกลางได้ และยังไม่สามารถหลอมรวมประชากรให้มีความเป็นหนึ่งเดียวกันได้ จึงมีความเสี่ยงที่จะเกิดสงครามกลางเมืองได้ตลอด

(๓.๑.๓) ทหารเมียนมากับกองทัพรัฐฉาน (Shan State Army: SSA) และสถานการณ์เหตุการณ์โกก้าง (Kokang incident)

การสู้รบระหว่างทหารเมียนมากับกองทัพรัฐฉาน (SSA) และสถานการณ์การสู้รบในเหตุการณ์โกก้าง (Kokang incident) เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาชนกลุ่มน้อยในเมียนมา แต่ทั้งสองเหตุการณ์เป็นการสู้รบที่ยืดเยื้อและรุนแรง จึงสมควรแยกประเด็นออกมาให้เห็นอย่างชัดแจ้ง ดังนี้

รัฐฉาน (Shan State) มีอาณาเขตติดต่อกับรัฐคะฉิ่น (Kachin State) และมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ในทางทิศเหนือ ในทางทิศใต้มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยในบริเวณเขตจังหวัดเชียงราย จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในเขตประเทศเมียนมาอาณาเขตทางใต้ของรัฐฉานติดกับรัฐคะยา (Kayah State) และรัฐกะเหรี่ยง (Kayin State) ในทางทิศตะวันออกมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศลาวในอาณาเขตของแขวงหลวงน้ำทาและแขวงบ่อแก้ว ในทางทิศตะวันตกมีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองสะกาย (Sagaing Region) และเขตการปกครองมัณฑะเลย์ (Mandalay Region)

รัฐฉาน มีเมืองหลวงชื่อ “ตองยี” พื้นที่ในรัฐฉานแบ่งออกเป็น ๓ ภาค ได้แก่ รัฐฉานภาคเหนือมีเมืองล่าเสี้ยวเป็นศูนย์กลาง รัฐฉานภาคใต้มีเมืองตองกีเป็นศูนย์กลาง และรัฐฉานภาคตะวันออกซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำสาละวินมีเมืองเชียงตุงเป็นศูนย์กลาง ในสมัยในอังกฤษปกครองรัฐฉานได้แบ่งการปกครองออกเป็น ๔๖ เมือง ปัจจุบันรัฐบาลทหารเมียนมาได้กำหนดแบ่งออกเป็น ๖๐ เมือง[๒] ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของรัฐฉาน มีภูเขาสูงทั่วพื้นที่ มีที่ลุ่มกลางที่ดอน มีผืนป่าไม้ที่มีความอุดมสมบูรณ์และทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมาก

รัฐฉานเป็นรัฐที่มีประชากรที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์มากที่สุดในเมียนมา ภายหลังจากที่อังกฤษให้เอกราชแก่เมียนมา กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในเมียนมาได้ทำข้อตกลงที่เรียกว่า ข้อตกลงปางหลวง (The Panglong Agreement) ซึ่งเป็นข้อตกลงที่ให้ชนกลุ่มน้อยในเมียนมาสามารถแยกตัวเป็นอิสระได้ภายหลัง ๑๐ ปีที่มารวมกันเป็นประเทศเมียนมา สิบปีแรกภายใต้ข้อตกลงปางหลวง ซึ่งรัฐฉานให้ความร่วมมืออย่างดีในการปกครองบริหารประเทศร่วมกับรัฐบาลเมียนมา จนกระทั่งครบ ๑๐ ปี ที่ได้รับเอกราชจากรัฐชนกลุ่มน้อยในเมียนมาจึงขอเป็นอิสระตามข้อตกลงปางหลวง แต่รัฐบาลเมียนมาไม่ปรารถนาทำตามข้อตกลงเนื่องจากเห็นว่าจะสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติในรัฐต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้ชนกลุ่มน้อยกระทำต่อต้านรัฐบาลทหารเมียนมาอย่างหนัก อีกประการหนึ่งเชื่อกันว่าสาเหตุสำคัญของการลอบสังหารนายพลอองซาน มาจากสาเหตุความขัดแย้งเรื่องการแยกตัวของชนกลุ่มน้อย ทำให้ฝ่ายชนกลุ่มน้อยมีความคลางแคลงใจในความ

---

[๒] “Shan State,” จาก http://www.khonkhurtai.org/index.php?option=com_content&view=มาตรา&id=๑๐๖:๒๐๐๙-๑๒-๐๒-๐๖-๕๐-๔๔&catid=๓๑:general &Itemid=๔๖, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

จริงใจในการแยกตัวของรัฐชนกลุ่มน้อย จนปี พ.ศ. ๒๔๙๒ เกิดการกบฏชนกลุ่มน้อยซึ่งร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ต่อสู้กับทหารเมียนมา ต่อมาทหารเมียนมาสามารถยึดพื้นที่คืนมาได้ จนนายพลเนวิน เข้าครองอำนาจในเมียนมาก็มีความพยายามเจรจาสันติภาพของชนกลุ่มน้อยแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ[๒] ๑ ๓

กลุ่มต่อต้านรัฐบาลทหารเมียนมาได้ก่อตั้งกองกำลังติดอาวุธขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ มีวัตถุประสงค์ต่อสู้เพื่อเอกราชและรักษาไว้ซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐานสำหรับ คนฉาน ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ รัฐบาลเผด็จการทหารเมียนมาก็ได้ลงนามในความตกลงหยุดยิง (ceasefire agreements) กับกองกำลังติดอาวุธ ๑๗ กลุ่ม อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันกำหนดให้เฉพาะกองทัพของเมียนมาเท่านั้นที่เป็นกองกำลังที่ติดอาวุธได้ แม้ว่าในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว กองกำลังติดอาวุธเหล่านี้จะมีส่วนร่วมในสภาแห่งชาติในการร่วมร่างรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่ข้อเสนอของชนกลุ่มน้อยที่ต้องการอิสระในการปกครองตนเอง ปกป้องตนเองถูกปฏิเสธจากรัฐบาลเผด็จการเมียนมาทั้งหมด อีกทั้งรัฐธรรมนูญยังกำหนดให้กองกำลังชนกลุ่มน้อยต้องอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกองทัพเมียนมา

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ กองทัพเมียนมาโจมตีประชาชนในรัฐฉานอย่างรุนแรงและดำเนินการบังคับให้ชาวบ้านกว่า ๓๐๐,๐๐๐ คน จากภาคกลางและภาคใต้ของรัฐฉานย้ายไปยังพื้นที่ที่มีทหารควบคุม ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ได้รับแจ้งล่วงหน้าเพียง ๓-๕ วัน[๒] ๑ ๔

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ รัฐบาลเผด็จการทหารได้กำหนดเส้นตายในกองกำลังของชนกลุ่มน้อยยอมเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพหรืออยู่ในการบังคับบัญชาของรัฐบาลทหาร เมียนมา ซึ่งกองกำลังชนกลุ่มน้อยส่วนใหญ่เรียกร้องให้มีการเจรจา จนกระทั่งในเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน รัฐบาลทหารได้ส่งกำลังทหารเข้าโจมตีกลุ่มพันธมิตรประชาธิปไตยแห่งชาติเมียนมา (the Myanmar National Democratic Alliance Army: MNDAA) ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์โกก้าง (the ethnic Kokang group) โดยอยู่ในตอนเหนือของรัฐฉาน ภายหลังการโจมตีดังกล่าว กองทัพเมียนมา

---

[๒] เกียรติชัย ฟิงษ์พาณิชย์, เมียนมาผ่าเมือง, พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น. ๒๕๕๓), น. ๒๙๐-๒๙๓.

[๒] “License to Rape”, จาก http://burmacampaign.org. uk/media/License_to_rape.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ได้ดำเนินการจัดตั้งกองกำลังทหารในรัฐฉาน แต่ไม่มีเหตุการณ์ที่ละเมิดความตกลงหยุดยิงจนกระทั่งวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อกองทัพเมียนมาโจมตีกองพลที่ ๕ ของกองทัพกะเหรี่ยงพุทธประชาธิปไตย (the Democratic Karen Buddhist Army: DKBA) ในรัฐกะเหรี่ยง เนื่องจากกองพลดังกล่าวปฏิเสธที่จะยอมอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกองทัพเมียนมา[๒ ๑ ๕]

การโจมตีโกก้างของทหารเมียนมาส่งผลให้ความมั่นคงในพื้นที่รัฐฉานตอนเหนือสั่นคลอน โดยเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๘ กองทัพเมียนมาได้บุกโจมตีกองกำลังโกก้าง (MNDAA-Myanmar National Democratic Alliance Army) โดยกองทัพเมียนมาได้ใช้ปฏิบัติการโจมตีทางอากาศส่งผลให้มีประชาชนกว่าสามหมื่นคนต้องอพยพไปยังเมืองหนานส่าน เขตมณฑลยูนาน ประเทศจีน ขณะที่ประชาชนอีกส่วนหนึ่งราว ๕,๐๐๐ คนอพยพไปยังเมืองล่าเสี้ยวและมัณฑะเลย์ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์สู้รบกับโกก้างกระทบความสัมพันธ์ระหว่างจีนและเมียนมา[๒ ๑ ๖]

สาเหตุที่การต่อสู้กับชนกลุ่มน้อยโกก้างกระทบความสัมพันธ์จีน เนื่องมากจากชาวโกก้างเป็นคนเชื้อสายฮั่น ซึ่งเป็นเชื้อสายหลักของประชาชน หากรัฐบาลทหารเมียนมาจะกระทำการใด ๆ ที่รุนแรงต่อชนกลุ่มน้อยกลุ่มนี้ อาจมีปัญหาระหว่างประเทศกับจีนได้ และแม้รัฐบาลทหารเมียนมาจะมีกองกำลังและอาวุธยุทโธปกรณ์เหนือกว่ากองกำลังโกก้าง แต่สภาพภูมิศาสตร์ตรงชายแดนเมียนมากับจีนมีความสลับซับซ้อนมาก ทำให้การเข้ารบกับกลุ่มนี้เพื่อให้ได้ชัยชนะจึงเป็นเรื่องที่กระทำการได้ยาก

---

[๒] Burma Briefing No. ๑๒. Crisis in Shan State. published by Burma Campaign UK. ๒๐๑๑. สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ จาก http://burmacampaign.org.uk/media/๑๒-Crisis-in-Shan-State.pdf

[๒] Myanmar-Kokang War, จาก http://transbordernews. in.th/home/?p=๗๒๙๓, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ภาพชนกลุ่มน้อยอพยพโดยรถบรรทุกไปยังสถานพักพิงผู้ลี้ภัย ณ ประเทศจีน

ที่มา http://www.ibtimes.co.uk/myanmar-tens-thousands-refugees-flee-fighting-kokang-region-near-china-border-๑๔๘๘๖๘๘

(๓.๑.๔) การกวาดล้างมุสลิมโรฮีนจา (Rohingya)

ปัญหาชนกลุ่มน้อยโรฮีนจา (Rohingya) อีกปัญหาหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อหลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และถือเป็นปัญหาความมั่นคงที่สำคัญของประเทศเมียนมาและภูมิภาคอาเซียน

โรฮีนจาเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งมีถิ่นฐานอยู่ในในรัฐยะไข่หรือรัฐอาระกันในบริเวณเขตชายแดนของประเทศเมียนมาด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ สันนิษฐานว่าชาวโรฮีนจามีบรรพบุรุษสืบเชื้อสายมาจากพ่อค้าหรือทหารชาวอาหรับ ชาวมองโกล ชาวเติร์ก ชาวเบงกาลี (bengali) หรืออาจจะเป็นชาวโปรตุเกสที่มาติดต่อค้าขาย เมื่อศาสนาอิสลามได้รับ

การเผยแพร่เข้ามาในบริเวณบังคลาเทศปัจจุบันในช่วงศตวรรษที่ ๑๕ ชาวโรฮีนจาซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวจึงเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลาม[๒] ๑ ๗

ช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๓๖๗ – ๒๓๖๙ จักรวรรดิอังกฤษเข้าทำสงครามกับเมียนมาเป็นครั้งแรก ชาวโรฮีนจาเข้าร่วมรบในกองทัพของจักรวรรดิอังกฤษ ส่งผลให้กลุ่มเรียกร้องเอกราชชาวเมียนมามองชาวโรฮีนจาว่าเป็นพวกทรยศ หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง ชาวโรฮีนจายังคงให้การสนับสนุนอังกฤษในการรบกับเมียนมา จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ประเทศเมียนมาได้รับเอกราชจากอังกฤษ[๒] ๑ ๘

แม้เมียนมาได้ประกาศเอกราชอย่างเป็นทางการในวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๑ แต่ได้มีการเจรจาในการให้อิสรภาพแก่เมียนมามาประมาณ ๑ ปีก่อนหน้า ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ในการปกครองเมียนมาของอังกฤษ อังกฤษได้ใช้นโยบายแบ่งแยกเพื่อปกครอง ซึ่งทำให้ชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ของเมียนมาต้องการอิสรภาพหรือต้องการเอกราชเพื่อปกครองตนเองด้วย แต่นายพลอ่องซาน ได้ประนีประนอมกับบรรดาผู้นำชนกลุ่มน้อยในการประชุมที่เมืองปางหลวงในรัฐฉาน โดยมีผู้แทนจากฝ่ายเมียนมา คะฉิ่น ชิน และคะยาห์ เข้าร่วมโดยปราศจากชนกลุ่มน้อยเผ่ากะเหรี่ยงได้มีมติเอกฉันท์ในวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๐ ให้รีบจัดให้มีอิสรภาพแก่รัฐฉาน คะฉิ่น และรัฐชิน ต่อมาเมื่อมีการร่างรัฐธรรมนูญฉบับแรกขึ้น ได้มีการกำหนดกรอบการร่างที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การกำหนดมาตรการให้รัฐชายแดนมีอิสระและสามารถแยกเป็นเอกราชได้ภายหลังระยะเวลา ๑๐ ปี

หลังจากนั้นไม่นานในการประชุมในวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๐ มีกลุ่มบุคคลหนึ่งพร้อมอาวุธบุกเข้าไปสังหารนายพลอ่องซาน และรัฐมนตรีอีกหลายคน อังกฤษจึงได้เชิญนายอูนุ ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานร่างรัฐธรรมนูญในขณะนั้น มาดำรงตำแหน่งหัวหน้ารัฐบาลเป็นการชั่วคราวเพื่อให้การตระเตรียมการให้เมียนมาเป็นเอกราชเป็นไปด้วยความ

---

[๒] K. Jonassohn &K. S. Björnson, Genocide and Gross Human Rights Violations in Comparative Perspective, Transaction Publishers, 1998, p. 262.

[๒] Birmanie : violences et apartheid contre les Rohingya [archive] - มาตรา du Ceri de novembre 2012, จาก http://archive.wikiwix.com/cache/?url=http%2525253A%25252F%25252Fww.sciencespo.fr%25252Fceri%25252Ffr%25252Falterinter%25252Fbirmanie-violences-et-apartheid-contre-les-rohingyas, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

เรียบร้อย อย่างไรก็ตาม นายอุนุ ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อมาหลังประกาศใช้รัฐธรรมนูญแล้ว ไม่ปรารถนาให้ชนกลุ่มน้อยในเมียนมาแยกตัวไปเป็นอิสระ เนื่องจากนายอุนุ เชื่อในรูปแบบของรัฐแบบรัฐเดี่ยว แม้ว่าเขาจะให้โอกาสผู้นำชนกลุ่มน้อยเข้ามาร่วมบริหารประเทศก็ตาม สถานการณ์ของเมียนมาในช่วงเวลาดังกล่าวจึงเต็มไปด้วยความหวาดระแวงกันทั้งจากฝ่ายรัฐบาลเมียนมาและบรรดาชนกลุ่มน้อยที่เกรงว่ารัฐบาลเมียนมาจะมาครอบงำทางการเมืองพวกตน ดังนั้น ในช่วงการดำรงตำแหน่งของนายอุนุ ประเทศเมียนมาจึงอยู่ในภาวะสงครามกลางเมือง ทั้งการรบระหว่างรัฐบาลเมียนมากับชนกลุ่มน้อย หรือระหว่างรัฐบาลเมียนมากับกองกำลังพรรคคอมมิวนิสต์ หรือระหว่างชนกลุ่มน้อยรบกันเอง จนกระทั่งนายอุนุ ตองเชิญนายพลเนวินเข้ามาบริหารจัดการประเทศในฐานะของรัฐบาลนรักษาการเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในประเทศ เมื่อ นายอุนุ กลับเข้ามารับตำแหน่งหลังจากการเลือกตั้งทั่วไป สถานการณ์บ้านเมืองในเมียนมายังไม่ดีขึ้น นายพลเนวินและคณะทหารจึงทำการปฏิวัติในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ พร้อมยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับแรก จัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่รวมอำนาจการปกครองไว้ที่ส่วนกลาง ไม่ให้ชนกลุ่มน้อยแยกตัวไปเป็นรัฐอิสระ และใช้วิธีการทางทหารในการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลทหารเมียนมาและชนกลุ่มน้อย[๒] ๑ ๙

รัฐบาลเมียนมาหรือชาวเมียนมาอาจมีความรู้สึกไม่ยินดีต่อชาวโรฮีนจาในประเทศนัก เนื่องจากประวัติศาสตร์ในอดีตดังที่กล่าวมาว่า พวกโรฮีนจาเข้าร่วมกองทัพอังกฤษมารบกับเมียนมาถึง ๒ ครั้ง และรัฐบาลทหารเห็นว่า ชาวโรฮีนจาที่อยู่ในเมียนมาปัจจุบันเข้าประเทศมาอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมายตั้งแต่สมัยที่อังกฤษยังปกครองเมียนมา และชาวโรฮีนจายังพยายามที่จะแยกรัฐอาระกันทางตอนเหนือเป็นรัฐอิสลามอิสระ ในมุมมองของรัฐบาลเมียนมา ชาวโรฮีนจาไม่ได้เป็นกลุ่มชนพื้นเมืองในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ส่งผลให้รัฐบาลเมียนมาปฏิเสธสิทธิใด ๆ ที่จะให้แก่ชาวโรฮีนจา ต่อมาภายหลังจากที่รัฐบาลทหารเมียนมาประกาศใช้กฎหมายพลเมืองเมียนมา

---

[๒] The [๑] Human Rights of Stateless Rohingya in Thailand, from http://www.eoi.at/d/EOI%20%20Jahresberichte/Thailand/The%20Human%20Rights%20of%20Stateless%20Rohingya%20in%20Thailand(small).pdf, Retrieved 9 June 2015.

หรือกฎหมายสัญชาติในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ชนกลุ่มน้อยโรฮีนจาจึงมีสภาพเป็นบุคคลไร้รัฐ (stateless) ไม่มีสัญชาติเมียนมาหรือสัญชาติใด[๒] ๒ ๐

เมื่อรัฐบาลเมียนมาจัดทำรัฐธรรมนูญแบบรวมศูนย์อำนาจ ไม่ให้ชนกลุ่มน้อยในเขตประเทศเมียนมาได้เป็นอิสระในการปกครองตนเองแตกต่างรัฐธรรมนูญฉบับแรก รัฐบาลทหารจึงดำเนินนโยบายโดยใช้ความรุนแรงในการจัดการความขัดแย้งกับปัญหาชนกลุ่มน้อยในเมียนมา แต่โรฮีนจาในสายตาของรัฐบาลทหาร ไม่ถือเป็นพลเมืองของเมียนมาเฉกเช่นชนกลุ่มน้อยอื่น รัฐบาลทหารจึงเห็นโรฮีนจาเป็นปัญหาความมั่นคงที่เข้ามาใช้ทรัพยากรของประเทศโดยมิได้เป็นพลเมืองเมียนมาแต่อย่างใด จึงทำให้รัฐบาลเมียนมาพยายามผลักดันให้โรฮีนจาอกไปนอกประเทศทุกวิถีทาง เช่น การใช้กำลังทางทหารทั้งในรูปแบบและนอกรูปแบบ

ภาพชาวโรฮีนจาผู้ไร้สัญชาติขณะอยู่บนเรือหลังจากรัฐบาลเมียนมาขับไล่ออกนอกประเทศ

ที่มา http://www.huffingtonpost.com/๒๐๑๕/๐๕/๑๔/boat-people-photos_n_๗๒๘๓๑๗๘.html

[๒] The ๒ Human Rights of Stateless Rohingya in Thailand, from http://www.eoi.at/d/EOI%20%20Jahresberichte/Thailand/The%20Human%20Rights%20of%20Stateless%20Rohingya%20in%20Thailand(small).pdf, Retrieved 9 June 2015.

(๓.๑.๕) การย้ายเมืองหลวงเพื่อรักษาความมั่นคง

การย้ายเมืองหลวงของเมียนมาเป็นเหตุการณ์ซึ่งมีความสำคัญมากในการศึกษาในเรื่องความมั่นคง เนื่องจากเหตุผลสำคัญประการหนึ่งของการย้ายเมืองหลวงจากย่างกุ้งมาเนปิดอว์ (Naypyidaw)[๒] คือ เรื่องความมั่นคงในอำนาจของทหารเมียนมา จึงสมควรกำหนดประเด็นนี้เป็นประเด็นสำคัญในการศึกษา

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘ รัฐบาลทหารเมียนมาหรือสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (the State Peace and Devolopment Council: SPDC) ได้ทำการย้ายเมืองหลวงจากกรุงย่างกุ้ง (Yangon) ไปที่เปียงมะนา (Pyinmana) ซึ่งมีที่ตั้งอยู่บริเวณหุบเขาทางใต้ของเขตการปกครองมัณฑเลย์ (Mandalay) อยู่ห่างเมืองย่างกุ้งเมืองหลวงเดิมประมาณ ๓๓๐ กิโลเมตร[๒] รัฐบาลทหารเมียนมาได้ให้เหตุผลในการย้ายเมืองหลวงไปที่เปียงมะนาว่า เมืองเปียงมะนาเป็นศูนย์กลางของประเทศเมียนมาทั้งด้านภูมิศาสตร์และยุทธศาสตร์ที่ตั้งในการพัฒนาประเทศ[๒]

นอกจากนี้ เนื่องจากสถานการณ์ที่ผ่านมาก่อนที่รัฐบาลทหารเมียนมาจะประกาศย้ายเมืองหลวงนั้น การเมืองในเมียนมามีโอกาสที่จะเกิดสงครามการเมืองตลอด รัฐบาลทหารเมียนมาหรือสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐมีความกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงเนื่องจากรัฐบาลเมียนมาถูกกดดันจากประเทศตะวันตกอาจสร้างความกังวลใจแก่รัฐบาลทหาร รัฐบาลทหารจึงเริ่มย้ายหน่วยราชการและกองทัพจากย่างกุ้งไปที่เมืองเปียงมะนา จนกระทั่งรัฐบาลทหารเมียนมาจึงได้ประกาศอย่างเป็นทางการในย้ายเมืองหลวงในวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘ ดังที่กล่าวมาแล้ว ต่อมาในวันที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ รัฐบาลเมียนมาได้ประกาศตั้งชื่อเมืองหลวงใหม่ว่า “เน

---

[๒] Naypyidaw Union Territory, from http://self.gutenberg.org/articles/naypyidaw_union_territory Retrieved 9 June 2015. ๒๕๕๘.

[๒] Seekins, Donald M. State and society in modern Rangoon. Routledge, 2014, p. 1, from http://samples.sainsburysebooks.co.uk/9781317601548_sample_819138.pdf Retrieved 9 June 2015.

[๒] เกิรติชัย พงษ์พาณิชย์, เมียนมาผ่าเมือง, พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๕๓), น. ๔๗๙.

ปิดอว์” (Naypyidaw or Nay Pyi Taw)[๒] ซึ่งชื่อเมืองหลวงใหม่ของเมียนมานี้มีหมายความว่า “เมืองของกษัตริย์” หรือ “ที่พำนักของกษัตริย์” (royal city or abode of the king)[๒ ๒ ๕]

การตัดสินใจในการย้ายเมืองหลวงในครั้งนี้ของนายพลตันฉ่วย (Than Shwe) เป็นไปอย่างรวดเร็ว จึงไม่มีการเตรียมความพร้อมในการขนย้ายบรรดาข้าราชการและเจ้าหน้าที่ รวมถึงเอกสารราชการและอุปกรณ์และเครื่องมือในการทำงาน ส่งผลให้เมื่อข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมาถึงพื้นที่เมืองหลวงใหม่ ข้าราชการและเจ้าหน้าที่รัฐต้องประสบกับความยากลำบากในการใช้ชีวิตและการทำงาน เนื่องจากที่พักอาศัยไม่เพียงพอ อาหารและน้ำขาดแคลน มีปัญหาเกี่ยวกับระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ[๒ ๒ ๖]

การเปลี่ยนแปลงเมืองหลวงครั้งนี้ถือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่มีความสำคัญ ซึ่งส่งผลต่อความเข้มแข็งทางความมั่นคงของรัฐบาลทหารเมียนมาดังนี้[๒ ๒ ๗]

<u>ประการแรก</u> การย้ายเมืองหลวงของรัฐบาลเมียนมาเป็นการตัดกำลังฝ่ายค้านและฝ่ายสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากรัฐบาลทหารย้ายที่ทำการราชการที่เคยอยู่ในย่างกุ้งมาไว้ที่เมืองหลวงแห่งใหม่ ประชาชนที่อยู่ในเมืองหลวงใหม่และปริมณฑลนอกจากข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐจัดเป็นกลุ่มที่สนับสนุนรัฐบาลทหาร ส่วนกลุ่มสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งต่อต้านรัฐบาลเผด็จการยังคงอยู่ที่ย่างกุ้ง ดังนั้น การเดินขบวนเพื่อปิดล้อมส่วนราชการดังที่เคยทำไม่สามารถทำได้อีกต่อไป ถึงแม้จะกระทำการประท้วงขึ้นมารัฐบาลทหารก็วางผังเมืองหลวงใหม่เพื่อจัดการปัญหาดังกล่าวไว้แล้ว

<u>ประการที่สอง</u> การสร้างเนปิดอว์ (Naypyidaw or Nay Pyi Taw) เป็นศูนย์กลางยุทธศาสตร์ทางทหารของเมียนมา การย้ายศูนย์บัญชาการรบจากย่างกุ้งมาไว้ที่เนปิดอว์เป็นการลดความเสี่ยงจากการถูกโจมตีทางทะเลและการโจมตีอย่างฉับพลัน

---

[๒] เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์, <u>เมียนมาผ่าเมือง,</u> พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๕๓), น. ๔๗๙.

[๒] เพิ่งอ้าง. [๒ ๕]

[๒] เพิ่งอ้าง. [๒ ๖]

[๒] ดุลยภาค ปรีชารัชช, <u>เนปิดอร์ ปราการเหล็กแห่งกองทัพเมียนมา,</u> (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๕), น. ๑๓๗-๑๔๒.

ภาพเนปิดอว์ เมืองหลวงแห่งใหม่ของเมียนมา

ที่มา http://๒nified.com/๒๐๑๕/๐๑/naypyidaw-myanmars-surreal-capital-city/

(๓.๑.๖) โครงการอาวุธนิวเคลียร์

เมื่อรัฐบาลทหารเมียนมาประกาศแผนการสร้างเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้สร้างความกังวลให้แก่นานาประเทศตั้งแต่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไปจนกระทั่งประเทศในทวีปยุโรปและในทวีปอเมริกา เนื่องจากเกรงว่า หากเมียนมามีเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์อาจจะมีโครงการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ต่อไป

หลังได้รับเอกราชในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ประเทศเมียนมามีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการลดอาวุธนิวเคลียร์ อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ รัฐบาลทหารเมียนมาหรือสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐ (State Peace and Development Council: SPDC) ได้ประกาศแผนการซื้อเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ (nuclear reactor) ขนาดเล็กจากประเทศรัสเซีย ซึ่งแผนการเดิมการก่อสร้างเตาปฏิกรณ์จะเริ่มในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่เนื่องจากปัญหาทางการเงินการก่อสร้างจึงถูกเลื่อนออกไปหลายครั้ง จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ประเทศเมียนมาได้ความตกลง

ครั้งใหม่ในการซื้อเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์จากรัสเซีย[๒] เหตุผลสำคัญที่ประเทศเมียนมาให้ความสนใจในเทคโนโลยีนิวเคลียร์มี ๒ ประการ ได้แก่[๒]

ประการแรก รัฐบาลเมียนมาต้องการเป็นผู้นำในภูมิภาคอาเซียน รัฐบาลเมียนมาเชื่อว่า การพัฒนาเทคโนโลยีนิวเคลียร์ของประเทศจะเป็นใบรับรองอย่างดีในการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และการวิจัยของประเทศ

ประการที่สอง ประเทศเมียนมามีแร่ยูเรเนียม (Uranium) เป็นจำนวนมาก ซึ่งแร่ดังกล่าวเป็นผลพลอยได้ในการทำเหมืองทองของเมียนมา และยังพบแร่ดังกล่าวในพื้นที่อื่นอีกเป็นจำนวนมาก และในประเทศไม่มีความต้องการใช้แร่ดังกล่าว จึงทำให้เมียนมาส่งออกแร่ยูเรเนียมเป็นจำนวนมากไปยังประเทศจีนและประเทศเกาหลีเหนือ

เมื่อรัฐบาลเมียนมาได้ประกาศแผนการซื้อเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์จากรัสเซีย ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ รัฐบาลรัสเซียและรัฐบาลเมียนมาได้เริ่มเจรจาเกี่ยวกับการสร้างและการดำเนินการเตาปฏิกรณ์ขนาด ๑๐-๑๕ เมกะวัตต์ และห้องปฏิบัติการไอโซโทป (isotope laboratory) ต่อมาในเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔ บริษัท Atomstroyexport ของรัสเซีย ได้เซ็นสัญญากับเมียนมาเพื่อออกแบบการก่อสร้างศูนย์การวิจัย ในเดือนกรกฎาคมปีเดียวกัน รัฐบาลรัสเซียและรัฐบาลเมียนมาได้เริ่มต้นตามข้อตกลงความร่วมมือในการสร้างศูนย์การวิจัยนิวเคลียร์ในประเทศเมียนมา

อย่างไรก็ตาม การลงนามในความความร่วมมือระหว่างรัฐบาลรัสเซียและรัฐบาลเมียนมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ถูกเลื่อนออกไปภายหลังจากทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ (International Atomic Energy Agency: IAEA) เข้าตรวจสอบและตั้ง

---

[๒] Khlopkov, A., & Konukhov, D., Russia, Myanmar and nuclear technologies. center for energy and security studies, 2011, 29, from http://ceness-russia.org/data/doc/MyanmarENG.pdf, Retrieved 9 June 2015.

[๒] Khlopkov, A., & Konukhov, D., “Russia, Myanmar and nuclear technologies.” center for energy and security studies, 2011, จาก http://ceness-russia.org/data/doc/MyanmarENG.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ข้อสังเกตว่า ผู้เชี่ยวชาญของเมียนมามีคุณสมบัติเพียงพอในการดำเนินการจัดการเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์หรือไม่[๒ ๓ ๐]

นานาประเทศเริ่มกังวลเกี่ยวกับความสามารถในการจัดการโครงการซึ่งมีความซับซ้อนอย่างโครงการนิวเคลียร์ของประเทศเมียนมา อีกทั้งการใช้อัตราการใช้ไฟฟ้าต่อหัวประชากรก็อยู่ในลำดับท้ายสุดของโลก ซึ่งประเทศเมียนมาอยู่ในระดับเดียวกับประเทศบังคลาเทศ (Bangladesh) ประเทศไฮติ (Haiti) ประเทศเซเนกัล (Senegal) ประเทศคองโก (Congo) ประเทศ เอริเทรีย (Eritrea) และประเทศเอธิโอเปีย (Ethiopia)[๒] การใช้ไฟฟ้าในประเทศเมียนมามีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน ดังนั้น การผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานนิวเคลียร์ในประเทศเมียนมาอาจไม่มีความจำเป็น แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันยังไม่มีหลักฐานปรากฏว่าเมียนมาเริ่มดำเนินการโครงการผลิตอาวุธนิวเคลียร์แต่อย่างใด

(๓.๒) สถานการณ์ความมั่นคงระหว่างสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมากับรัฐอื่น

หลังจาก ๒๐ ปีแห่งการใช้กำลังทางทหารปราบปรามชนกลุ่มน้อย การทำสงครามกลางเมือง และการปิดประเทศ ขณะนี้เมียนมาอยู่ในช่วงเวลาแห่งการปฏิรูป และกำลังพัฒนาเปลี่ยนแปลงประเทศอย่างรวดเร็ว ในการปฏิรูปประเทศ รัฐบาลเมียนมาเริ่มต้นโดยการปล่อยนักโทษทางการเมืองซึ่งถูกจับเนื่องจากการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลทหาร เริ่มต้นการเจรจาหยุดยิงกับกองกำลังติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยภายในประเทศ และปรับปรุงประเทศเพื่อเข้าร่วมในระบบเศรษฐกิจแบบโลกาภิวัฒน์[๒ ๓ ๒]

---

๒ Khlopkov, A., & Konukhov, เพิ่งอ้าง.

๒ Khlopkov, A., & Konukhov, เพิ่งอ้าง.

๒ Report of the International Bar Association's Human Rights Institute (IBAHRI). The rule of law in Myanmar: challenges and prospects. 2012. จาก https://www.google.co.th/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=5&cad=rja&uact=8&ved=0CD8QFjAEahUKEwin9OCs85XHAhXPj04KHVZrBW4&url=http%3A%2F%2Fwww.ibanet.org%2FDocument%2FDefault.aspx%3FDocumentUid%3DDE0EE11D-9878-4685-A20F-9A0AAF6C3F3E&ei=vxTEVeeYI8-dugTW1pXwBg&usg=AFQjCNHnAMTXDlGPqEwd04HcuULH38mDXA&sig2=bOwxKXEOnadwGV9Arr0i1A&bvm=bv.99804247,d.c2E, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๐๑๕.

อย่างไรก็ตาม การปฏิรูปการปกครองประเทศของเมียนมายังมีข้อจำกัดค่อนข้างมาก เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันซึ่งรัฐบาลทหารกล่าวว่าเป็นการปรับปรุงประเทศไปสู่การปกครองแบบประชาธิปไตย ยังคงอำนาจไว้ที่กองทัพอย่างมาก จะเห็นได้จากการที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เจ้าหน้าที่ทางทหารมีที่นั่งในสภานิติบัญญัติถึงร้อยละ ๒๕ อีกทั้งยังมีสมาชิกสภานิติบัญญัติซึ่งกองทัพสามารถควบคุมได้นั่งอยู่ในสภา อาจเป็นไปได้ว่าทหารต้องการคงอำนาจทางการเมืองไว้ อีกทั้งรัฐธรรมนูญยังกำหนดเงื่อนไขในการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไว้ค่อนข้างยาก กล่าวคือ ต้องใช้เสียงข้างมากในสภาถึงร้อยละ ๗๕[๒]

เมื่อกองทัพยังมีอิทธิพลอย่างมากในทางการเมืองการปกครองประเทศจึงเน้นในด้านของความมั่นคงทางการทหารและการต่อต้านการแบ่งดินแดนเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม การดำเนินการทำสงครามกลางเมืองเพื่อปราบปรามกลุ่มติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยในประเทศซึ่งต้องการแยกตัวออกจากการปกครองของรัฐบาลทหารเมียนมา ได้ส่งผลกระทบถึงประเทศเพื่อนบ้านของเมียนมาด้วย เช่น การกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เนื่องมาจากการที่กองทัพเมียนมาเข้าโจมตีกองกำลังโกก้างหรือกองทัพพันธมิตรประชาธิปไตยแห่งชาติเมียนมา (Myanmar National Democratic Alliance Army: MNDA) ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดใกล้แนวชายแดนจีน ทำให้จีนต้องเพิ่มกองกำลังเพื่อความมั่นคงตามแนวชายแดน มีประชาชนทั้งชาวโกก้างและชาวเมียนมาประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน อพยพเข้าไปในมณฑลยูนาน ประเทศจีน[๒] เนื่องจากชนกลุ่มน้อยโก้กางมีชาติพันธุ์ฮั่นเช่นเดียวกับชาติพันธุ์หลักของชาวจีน[๒]

---

[๒] CSS analysis in security policy. Myanmar: Limited reforms, continued military dominance. 2012. สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๐๑๕ from http://www.css.ethz.ch/publications/pdfs/css_analysen_nr115_e.pdf

[๒] Los angeles times. Myanmar troops attack minority militia in north. August 30, 2009. จาก http://มาตรา๙.latimes.com/2009/aug/30/world/fg-myanmar-flighting30, สืบค้นเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๐๑๕.

[๒] [ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์] http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/633801 สืบค้นเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๘.

๒.๑.๒.๒ การคุ้มครองสิทธิมนุษยชน (Protection of human rights)

ประเด็นเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเป็นประเด็นสากลที่ทั่วโลกและสมาคมประชาชาติตะวันออกเฉียงใต้ให้ความสำคัญอย่างมาก โดยในแผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (Blueprint of ASEAN Political-Security Community) กำหนดเรื่องการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ในข้อ A.๑.๕ โดยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับมาตรการในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน อาทิ กำหนดให้มีการจัดตั้งองค์กรสิทธิมนุษยชนอาเซียน (ASEAN human rights body) ส่งเสริมให้มีการพัฒนาความตกลงอาเซียนว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของแรงงานข้ามชาติ (the development of an ASEAN instrument on the protection and promotion of the rights of migrant workers) และการก่อตั้งคณะกรรมาธิการอาเซียนว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิเด็กและสตรี (the establishment of an ASEAN commission on the promotion and protection of the rights of women and children)

เมียนมาเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญน้อยกว่าที่ควรจะเป็น จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าการเลือกตั้งของเมียนมาจะสามารถเปลี่ยนทัศนคติให้สอดคล้องกับแผนความมั่นคงทางการเมืองของอาเซียนหรือไม่

(๑) พัฒนาการสิทธิมนุษยชนของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมาในระดับภูมิภาคและนานาชาติ

ในระดับนานาชาตินั้นภายหลังจากที่ได้รับเอกภาพจากสหราชอาณาจักรในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๙๑ เมียนมาได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกสหประชาชาติ (The United Nations: UN) โดยในองค์การสหประชาชาติได้จัดทำกฎบัตรสหประชาชาติ (Charter of the United Nations) ซึ่งเป็นธรรมนูญให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติตามกฎที่ได้บัญญัติไว้[๒] วัตถุประสงค์ขององค์การสหประชาชาติได้ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา ๑ บัญญัติว่าวัตถุประสงค์ขององค์การสหประชาชาติ ได้แก่

๑.เพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศและเพื่อสร้างมาตรการในการป้องกันและขจัดไปซึ่งการคุกคามสันติภาพ และปราบปรามการกระทำอันเป็นสร้างความไม่สงบสุข และนำมาซึ่งเสรีภาพและสร้างความตกลงระหว่างประเทศให้มีความสอดคล้องกัน รวมถึงหาทางแก้ไขกรณีเกิดข้อพิพาทระหว่างประเทศที่อาจก่อให้เกิดความไม่สงบ

---

[๒] The United Nations, 'Charter of the United Nations' (the United Nations, กุมภาพันธ์ 2015)<http://www.un.org/en/documents/charter/intro.shtml> สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

๒. เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานที่มีเท่าทียมกัน และปฏิบัติต่อคนทุกคนอย่างเท่าเทียมกันและร่วมกันสร้างมาตรการที่เหมาะสมในการสร้างสันติภาพที่เข้มแข็งของมวลชนอันเป็นสากล

๓. เพื่อทำงานร่วมกันในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ สังคม วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ของประชาชนและช่วยเหลือสนับสนุนการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางเชื้อชาติ เพศ ภาษา หรือ ศาสนา และ

๔. เพื่อเป็นศูนย์ช่วยเหลือแก่ประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้[๒]

การสนับสนุนและปกป้องสิทธิมนุษยชนนั้นเป็นเสมือนเป้าหมายของกฎบัตรฉบับนี้รวมทั้งคุ้มครองเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน องค์การสหประชาชาติได้สร้างกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศในการรับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนซึ่งประเทศภาคีสมาชิกจะต้องเคารพและผูกพันตามข้อตกลงดังกล่าว อันได้แก่ **ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน** (The Universal Declaration of Human Rights: UDHR)[๒] กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (The International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights: ICESCR)[๒] และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (The International Covenant on Civil and Political Rights: ICCPR)[๒] รวมถึงพิธีสารเลือกรับที่หนึ่งและที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองด้วย[๒] ได้มีการประกาศคำปรารภปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนโดยสมัชชาในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ มีข้อความดังนี้

---

[๒] The Charter of United Nations (adopted ๒๔ October 1945, 1 UNTS XVI), Art 1

[๒] United Nations General Assembly Resolution 217A (III), United Nations Document A/810 at 71 (1948).

[๒] United Nations, Treaty Series, vol. 993, p. 3.

[๒] United Nations, Treaty Series, vol. 999, p. 171 and vol. 1057, p. 407

[๒] Office of the High Commissioner for Human Rights, 'Fact Sheet No.2 (Rev.1), The International Bill of Human Rights' (the OHCHR, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘) <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet2ช2Rev.1en.pdf > สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

“ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนี้เป็นมาตรฐานร่วมกันแห่งความสำเร็จ สำหรับประชาชนทั้งหลายและประชาชาติทั้งปวง ด้วยจุดประสงค์ที่จะให้ปัจเจกบุคคลทุกผู้ทุกนามและองค์กรของสังคมทุกหน่วย โดยการระลึกเสมอ ๆ ถึงปฏิญญานี้ พยายามสั่งสอนและให้การสอนและให้การศึกษาเพื่อส่งเสริมการเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพเหล่านี้ และด้วยมาตรฐานที่เจริญก้าวหน้าไปข้างหน้า ทั้งในและระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับและการถือปฏิบัติต่อสิทธิเหล่านั้นสากลและได้ผลทั้งในหมู่ประชาชนของรัฐสมาชิกเอง และในหมู่ประชาชนแห่งดินแดนที่อยู่ภายใต้ดุลอาณาของรัฐสมาชิกดังกล่าว”[๒]

เป็นการประกาศครั้งแรกในประวัติศาสตร์โดยองค์กรรวมกันหลายประเทศและมีวัตถุประสงค์เดียวกันในการร่วมกันสร้างการรับรองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน ในปัจจุบันปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนได้กลายเป็นเสมือนบรรทัดฐานระหว่างประเทศในการวัดระดับมาตรฐานสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่รัฐควรรับรองและคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกัน[๒]

กรณีพิธีสารอีกสองฉบับอันได้แก่ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ผ่านมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๙ กติกาฯ ผูกมัดภาคีคำนึงถึงสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเอง[๒] สิทธิมนุษยชนที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง[๒] การรับรองการปฏิบัติที่ไม่ละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน[๒] สิทธิในการทำงานและมีเงื่อนไขการทำงานที่เหมาะสมเป็นธรรม สิทธิที่จะก่อตั้งประเทศแรงงาน และสิทธิที่จะหยุดงาน สิทธิที่จะได้รับสวัสดิการและการประกันด้านสังคม การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัว สิทธิที่จะมีมาตรฐานชีวิตที่ดีพอเพียง สิทธิที่จะมีสุขภาวะด้านกายและใจที่ดีที่สุดที่เป็นไปได้ สิทธิในการศึกษา สิทธิใน

---

[๒] The Universal Declaration of Human Rights 1948 (adopted ๑๐ December ๑๙๔๘ UNGA Res 217A(III))

[๒] Office of the High Commissioner for Human Rights, (n๒๔๑)

[๒] ICESCR, Art 1.

[๒] ICESCR, Art 3.

[๒] ICESCR, Art 5.

วัฒนธรรม[๒] และพิธีสารอีกฉบับหนึ่ง ได้แก่ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติรับรองเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ และมีผลใช้บังคับเมื่อ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ สนธิสัญญานี้เป็นการกำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานในการเคารพซึ่งสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกับมาตรา ๑ มาตรา ๓ และมาตรา ๕ ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม แต่มุ่งเน้นการให้คำมั่นสัญญาว่าในภาคีจะเคารพสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของบุคคล ซึ่งรวมถึงสิทธิในชีวิต[๒] สิทธิเสรีภาพที่จะไม่ถูกทรมานหรือปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณ[๒] และสิทธิในความปลอดภัยของชีวิต[๒] นอกจากนี้ มาตรา ๒๕ ยังได้กล่าวถึงสิทธิในการเลือกตั้ง[๒] และ มาตรา ๒๖ สิทธิในการได้รับการพิจารณาความอย่างยุติธรรม[๒] ๕
ความตกลงนี้มีพิธีสารฉบับแรกเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศฉบับแรกใช้เป็นเสมือนเครื่องมือของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนให้อำนาจในการรับข้อมูลจากประเทศภาคีสมาชิกและกรณีมีผู้เรียกร้องการละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนที่ได้บัญญัติไว้ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง[๒] ส่วนพิธีสารฉบับที่สองมีวัตถุประสงค์ในการขจัดโทษประหารชีวิตรวมทั้งการลงโทษที่รุนแรง

ตราสารสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเป็นเสมือนหลักการสำคัญของการสนับสนุนและปกป้องสิทธิมนุษยชนในระดับมาตรฐานระหว่างประเทศ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการก่อให้เกิดการสนับสนุนและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอย่างเป็นรูปธรรมองค์การสหประชาชาติได้สร้างความตกลงระหว่างประเทศในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนไว้หลายฉบับด้วยกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้น เมียนมาในฐานะที่เป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติจึงต้องผูกพันข้อตกลง

---

[๒] ICESCR, Art 6-15. ๗

[๒] ICCPR, Art 6. ๘

[๒] ICCPR, Art 7. ๙

[๒] ICCPR, Art 9. ๐

[๒] ICCPR, Art 25. ๑

[๒] ICCPR, Art 26. ๒

[๒] The international treaty establishing an individual complaint mechanism for the International Covenant on Civil and Political Rights (adopted 16 December 1966) UNGA Res 2200A (XXI), 21 U.N. GAOR Supp. (No. 16) at 59, U.N. Doc. A/6316 (1966), 999 U.N.T.S. 302)

ในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของปวงชนชาวเมียนมา ทั้งนี้ เมียนมาได้ให้สัตยาบันข้อตกลงการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนดังต่อไปนี้

ตารางแสดงการให้สัตยาบันข้อตกลงการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา[๒] ๕ ๔

ตราสารสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ	**การลงนาม**	**สถานะ: ให้สัตยาบัน, การภาคยานุวัติ (a), การสืบสิทธิของรัฐ (aa)**
กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights)	ยังไม่ลงนาม	
กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights)	ยังไม่ลงนาม	
พิธีสารเลือกรับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights)	ยังไม่ลงนาม	

[๒] Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Ratification Status for Myanmar, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ from http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/TreatyBody External/Treaty.aspx?CountryID=119&Lang=en;University of Minnesota Human Rights Library, 'Ratification of International Human Rights Treaties - Myanmar' (UMN, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘) <http:// www1.umn.edu/humanrts/research/ratification-myanmar.html> สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘.

พิธีสารเลือกรับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ฉบับที่สองในการขจัดโทษประหารชีวิต (Second Optional Protocol to the ICCPR, aiming at the abolition of death penalty)	ยังไม่ลงนาม	
การป้องกันการเลือกปฏิบัติอันมีเหตุมาจากเชื้อชาติ ศาสนา ความเชื่อ และการคุ้มครองชนกลุ่มน้อย		
อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination)	ยังไม่ลงนาม	
สิทธิมนุษยนชนของสตรี		
อนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW)		ภาคยานุวัติ (a), ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๐
พิธีสารเลือกรับอนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Optional Protocol to the Convention on the Elimination of Discrimination against Women)	ยังไม่ลงนาม	

อนุสัญญาเพื่อป้องกัน ปราบปรามและลงโทษอาชญากรรมข้ามชาติ (United Nations Convention against Transnational Organized Crime)		ให้สัตยาบัน ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๗
พิธีสารเพื่อป้องกัน หยุดยั้ง และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีและเด็ก เสริมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime)		ภาคยานุวัติ (a), ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗
พิธีสารว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานโดยทางบก ทะเล และอากาศเสริมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime)		ภาคยานุวัติ (a), ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗
การเอาคนลงเป็นทาสและพฤติกรรมที่มีลักษณะเอาคนลงเป็นทาส		
อนุสัญญาว่าด้วยการเอาคนลงเป็นทาส	ยังไม่ลงนาม	

(Slavery Convention)		
พิธีสารแก้ไขอนุสัญญาว่าด้วยการเอาคนลงเป็นทาส (Protocol amending the Slavery Convention)	ยังไม่ลงนาม	
อนุสัญญาเพิ่มเติมว่าด้วยการยุติการเอาคนลงเป็นทาส (Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave Trade, and Institutions and Practices Similar to Slavery)	ยังไม่ลงนาม	
อนุสัญญาเพื่อปราบปรามการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น (Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others)	ลงนาม มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๙	
Protection from Torture, Ill-Treatment and Disappearance		
อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการทรมาน และการกระทำอื่นๆ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)	ยังไม่ลงนาม	

สิทธิเด็ก		
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child)		ภาคยานุวัติ(a), ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๔
พิธีสารเลือกรับ เรื่อง ความเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยอาวุธ (Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the involvement of children in armed conflicts)	ยังไม่ลงนาม	
พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องการขายเด็ก การค้าประเวณี และสื่อลามกเกี่ยวกับเด็ก (Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography)		ภาคยานุวัติ (a), ๑๖ มิถุยายน ๒๕๕๕
อนุสัญญาว่าด้วยการห้ามและการดำเนินการอย่างทันท่วงทีเพื่อการขจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย (Convention concerning the Prohibition and Immediate Action for the Elimination of the Worst Forms of Child Labour)		ให้สัตยาบัญ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖

ผู้ลี้ภัยและขอลี้ภัย		
อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย (Convention relating to the Status of Refugees)	ยังไม่ลงนาม	
พิธีสารว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย (Protocol Relating to the Status of Refugees)	ยังไม่ลงนาม	
สัญชาติ ความไร้รัฐ และสิทธิของคนต่างด้าว		
อนุสัญญาว่าด้วยการลดความไร้รัฐ (Convention on the Reduction of Statelessness)	ยังไม่ลงนาม	
อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพของผู้ลี้ภัย (Convention relating to the Status of Stateless Persons)	ยังไม่ลงนาม	
อาชญากรรมสงครามและอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และการก่อการร้าย		
อนุสัญญาว่าด้วยการไม่ใช้บังคับของข้อจำกัดทางกฎหมายของอาชญากรรมสงครามและอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ (Convention on the Non-Applicability of Statutory Limitations to War Crimes and Crimes Against Humanity)	ยังไม่ลงนาม	

อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดอาญาฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide)	๓๐ ธันวาคม ๑๙๔๙	ให้สัตยาบัญ ๑๔ มีนาคม ๒๔๙๙
ธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ (Rome Statute of the International Criminal Court)	ยังไม่ลงนาม	
Law of Armed Conflict		
อนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยการดูแลรักษาทหารผู้บาดเจ็บและเจ็บป่วยในสนามรบ (Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field)		ให้สัยาบัน/ ภาคยานุวัติ(a), ๒๕ สิงหาคม ๒๕๓๕
อนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยการดูแลรักษาทหารเรือผู้บาดเจ็บในซากเรือในทะเล (Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea)		ให้สัยาบัน/ ภาคยานุวัติ(a), ๒๕ สิงหาคม ๒๕๓๕
อนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก (Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War)		ให้สัยาบัน/ ภาคยานุวัติ(a), ๒๕ สิงหาคม ๒๕๓๕

อนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการคุ้มครองพลเรือนในภาวะสงคราม (Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War)	ยังไม่ลงนาม	
พิธีสารเพิ่มเติมของอนุสัญญาเจนีวาในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการคุ้มครองเหยื่อของการขัดแย้งทางอาวุธที่มีลักษณะระหว่างประเทศ (พิธีสารฉบับที่ ๑) (Protocol Additional to the Geneva Conventions of ๑๒ August ๑๙๔๙, and Relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts (Protocol I))	ยังไม่ลงนาม	
พิธีสารเพิ่มเติมของอนุสัญญาเจนีวาในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการคุ้มครองเหยื่อของการขัดแย้งทางอาวุธที่ไม่ได้มีลักษณะระหว่างประเทศ (พิธีสารฉบับที่ ๒) (Protocol Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims on Non-International Armed Conflicts (Protocol II))	ยังไม่ลงนาม	

การก่อการร้ายและสิทธิมนุษยนชน		
อนุสัญญาต่อต้านการจับบุคคลเป็นตัวประกัน (International Convention Against the Taking of Hostages)	ยังไม่ลงนาม	
อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการวางระเบิดเพื่อก่อการร้าย (International Convention for the Suppression of Terrorist Bombing)		ให้สัยาบัน/ ภาคยานุวัติ(a), ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔
อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย (International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism)	ลงนาม ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔	
อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการยึดอากาศยานโดยมิชอบด้วยกฎหมาย (International Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft)		ให้สัตยาบัน ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๙
อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและและลงโทษการกระทำความผิดต่อผู้ที่ได้รับความคุ้มกันทางการทูต (International Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against International Protected Persons)	ยังไม่ลงนาม	

ในระดับความตกลงระดับภูมิภาค เมียนมาเข้าร่วมเป็นสมาชิกความตกลงสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN) พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นประเทศที่ ๙ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพ (The Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๐ โดยสมาชิกผู้ก่อตั้งมี ๕ ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ในเวลาต่อมา ได้มีประเทศต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกเพิ่มเติม ได้แก่ บรูไนดารุสซาลาม (เป็นสมาชิกเมื่อ ๗ มกราคม ๒๕๒๗) เวียดนาม (วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๓๘) ลาว เมียนมา (วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐) และกัมพูชา (เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๒) ตามลำดับ จากการรับกัมพูชาเข้าเป็นสมาชิก ทำให้อาเซียนมีสมาชิกครบ ๑๐ ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้[๒] อาเซียนต่อก่อตั้งเพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับต่างประเทศและองค์กรระหว่างประเทศ[๒] นโยบายการดำเนินงานของอาเซียนจะเป็นผลจากการประชุมหารือในระดับหัวหน้ารัฐบาล ระดับรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียน ทั้งนี้ การประชุมของผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียน (ASEAN Summit) เป็นการประชุมระดับสูงสุดเพื่อกำหนดแนวนโยบายในภาพรวมให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติตามโดยเป็นการประชุมครั้งที่ ๑๓ ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้มีผลผูกพันในวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

(๒) สถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนในเมียนมา

แม้เมียนมาจะลงนามในหนังสือสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนหลายฉบับ แต่ในทางปฏิบัติมีหลายกรณีที่เกิดความไม่สอดคล้องกับพันธกรณีเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในเมียนมาแต่ขอนำเสนอกรณีสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

(๒.๑) ทหารเด็ก

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ประเทศเมียนมาเข้าร่วมลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child) แต่สถานะทางกฎหมายของอนุสัญญาว่า

---

[๒] Ministry of Foreign Affairs, 'Myanmar and ASEAN, Establishment' (MOFA March 2015) <http://www.mofa.gov.mm/?page_id=322>, สืบค้นเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๘.

[๒] Peter Malanczuk 'Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)' in Rudiger Wolfrum (ed), The Max Planck Encyclopedia of Public International Law 695

ด้วยสิทธิเด็กในประเทศเมียนมาไม่ได้อยู่ในลำดับชั้นเดียวกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ หากหลักการที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กขัดต่อกฎหมายหรือระเบียบต่าง ๆ ในประเทศเมียนมา หากมีคดีความ ในศาล ผู้พิพากษาย่อมต้องใช้กฎหมายหรือกฎระเบียบภายในใช้บังคับ แม้ว่ากฎหมายหรือระเบียบเหล่านั้นจะขัดหรือแย้งต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กก็ตาม[๒] ๕ ๗

ภายหลังจากเมียนมาได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เมียนมาได้ออกกฎหมายเด็ก (the Child Law) เพื่อใช้บังคับในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ และแก้ไขเพิ่มเติมใน พ.ศ. ๒๕๔๔ เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กมากขึ้น อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติกฎหมายเด็กของเมียนมาหลายมาตรายังขัดต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เช่น ในส่วนของคำนิยามความหมายของเด็ก โดยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกำหนดให้เด็กหมายถึงบุคคลที่อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนตามกฎหมาย แต่กฎหมายเด็กของเมียนมากำหนดความหมายของเด็กให้หมายถึง บุคคลที่อายุต่ำกว่า ๑๖ และกฎหมายเด็กของเมียนมาไม่มีการกำหนดอายุขั้นต่ำในการสมรส เป็นต้น[๒] ๕ ๘

ถึงแม้จะรัฐบาลมหารเมียนมาจะลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child) และตรากฎหมายเด็ก (the Child Law) ออกมาใช้บังคับ ในทางปฏิบัติทางการรัฐบาลทหารเมียนมาอาจให้ความสำคัญกับการป้องกันความมั่นคงในอำนาจของตนโดยมิได้คุ้มครองสิทธิเด็กเท่าใดนัก เช่น กรณีการทำสงครามกลางเมืองต่อชนกลุ่มน้อยซึ่งประสงค์แยกตัวเป็นอิสระจากเมียนมา ทำให้กองทัพเมียนมาทุ่มกำลังคนและงบประมาณไปที่กองกำลังทางทหารเข้าโจมตีชนกลุ่มน้อยเหล่านี้

เด็กและเยาวชนในเมียนมาตกเป็นเหยื่อของสงครามกลางเมืองและการปกครองของทหารเมียนมา การบังคับของทหารเมียนมาให้ชนกลุ่มน้อยย้ายถิ่นที่อยู่หรือการใช้กำลังทางทหารเข้าโจมตีชนกลุ่มน้อยส่งผลกระทบโดยตรงต่อเด็กและเยาวชนที่อยู่ในพื้นที่รบในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๒ ในเขตภาคตะวันออกของประเทศเมียนมา คนพลัดถิ่นจากสงครามกลางเมืองมากกว่า ๕๘๐,๐๐๐ คน ประมาณการว่าในจำนวนนี้มีเด็กเป็นจำนวน ๑๙๐,๐๐๐

---

[๒] UNICEF, et al. Situation analysis of children in Myanmar. 2012. http://www.unicef.org/eapro/Myanmar_Situation_Analysis.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] เพิ่งอ้าง. ๕ ๘

คน ซึ่งการพลัดถิ่นมีทั้งการอพยพหนีภัยสงครามและการถูกกองทหารเมียนมาบังคับให้ออกจากพื้นที่[๒ ๕ ๙]

ขณะเดียวกันเด็กเมียนมาจำนวนมากถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร เนื่องจากกองทัพเมียนมาขณะนั้นขาดแคลนกำลังพล จึงบังคับเกณฑ์เด็กไปเป็นทหาร เด็กที่ถูกบังคับไปเป็นทหารบางคนอายุเพียง ๑๐ ปีเท่านั้น เด็กหลายคนถูกใช้กำลังบังคับให้เข้าร่วมกองทัพ การเกณฑ์ทหารเด็กมักทำกันเป็นธุรกิจโดยนายหน้าที่ได้ค่าตอบแทน[๒ ๖ ๐]

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ รัฐบาลเมียนมาได้ลงนามในแผนปฏิบัติการณ์ (an action plan) กับองค์การสหประชาชาติในการปลดประจำการทหารเด็กและยุติการเกณฑ์ทหารเด็ก โดยกองทัพเมียนมาได้ปล่อยเด็กจำนวน ๔๗๒ คน ออกจากกองทัพ[๒] อย่างไรก็ตาม ยังปรากฏว่ามีรายงานว่ากองกำลังทหารเมียนมายังคงใช้ทหารเด็กในการรบครั้งใหญ่ระหว่างกองทัพเมียนมากับกองกำลังอิสระ คะฉิ่น (Kachin Independence Army: KIA)[๒ ๖ ๒]

ดังนั้น ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยการใช้เด็กไปเป็นทหารในประเทศเมียนมาจึงยังคงเป็นปัญหาที่คงมีอยู่ในปัจจุบัน และยังมีความจำเป็นที่เฝ้าติดตามการแก้ไข

---

[๒] Displaced childhoods: human rights & international crimes against Burma's internally displaced children. a report by partners relief & development and free Burma rangers. http://burmacampaign.org.uk/images/uploads/Displaced_Childhoods.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] Human right watch. sold to be soldiers: the recruitment and use of child soldiers in Burma. 2007. http://www.hrw.org/reports/2007/burma๑๐๐๗/burma1007webwcover.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] Burma's child soldiers return home to face a fresh set of challenges. http://www.theguardian.com/global-development/2014/oct/๐ ๒ /burma-child-soldiers-army-recruitment, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] Naing, S.Y., No end in sight amid season of slaughter. ๒ ๐ ๑ ๒ . http://www.Bangkok post.com/news/investigation/๓๒๗๕๕๙/no-end-in-sight-amid-season-of-slaughter สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ปัญหาดังกล่าวอย่างต่อไป ทั้งนี้ เพื่อให้รัฐบาลเมียนมาปฏิบัติตามแผนที่ได้ลงนามไว้กับองค์การสหประชาชาติ

(๒.๒) สิทธิสตรีในเมียนมา

ความเสมอภาคทางเพศเป็นหลักสิทธิมนุษยชนประเภทหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย ดังนั้น หลายประเทศจึงบัญญัติกฎหมายรับรองและคุ้มครองสิทธิของสตรีทั้งในระดับรัฐธรรมนูญหรือในระดับกฎหมายธรรมดา มีการจัดตั้งสถาบันเพื่อคุ้มครองสตรี อย่างไรก็ตาม การดำเนินการดังกล่าวไม่ได้ทำให้เกิดการเสริมสร้างสิทธิของสตรีให้เท่าเทียมกับเพศชายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกฎหมายภายในของหลายประเทศ ทั้งรัฐธรรมนูญและกฎหมายระดับพระราชบัญญัติอาจบัญญัติให้หญิงและชายมีความเท่าเทียมกันตามกฎหมาย แต่การปฏิบัติในสังคมนั้น ๆ อาจไม่ได้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศเมียนมาได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women: CEDAW) ภายหลังจากการลงนามในอนุสัญญาดังกล่าว รัฐบาลเมียนมามีความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะสร้างความมั่นใจว่ากฎหมายที่ตราออกมาจะส่งเสริมสิทธิสตรีและความเท่าเทียมกันของสตรีในประเทศ แต่กฎหมายที่ตราออกมานั้นเป็นการนำกฎหมายสมัยเมียนมาเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษและประเพณีเดิมของเมียนมามาผสมกัน กฎหมายหลายฉบับจึงไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบที่รัฐบาลทหารเมียนมาได้ลงนามไว้[๒] ๖ ๓

เมื่อพิจารณาถึงวัฒนธรรมหรือประเพณีของเมียนมาซึ่งตกทอดมาแต่โบราณถึงปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมของเมียนมาเป็นวัฒนธรรมแบบปกครองโดยผู้ชายหรือปิตาธิปไตย (patriarchal cultural) แม้ว่าในประเทศเมียนมาจะมีชาติพันธุ์หลากหลายกลุ่มหลายความเชื่อ แต่วัฒนธรรมความเชื่อแบบพุทธของเมียนมาได้มีอิทธิพลต่อความเชื่อของชนกลุ่มน้อย

---

[๒] Network,๖ gender equality. Myanmar laws and CEDAW, the case for anti-violence against Women Laws, January 2 0 0 3 . 2015. http://www.burmalibrary.org/docs20/Myanmar_Law+CEDAW-en-red.pdf accessed ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ด้วย[๒] ซึ่งความคิดว่าผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิงในสังคมเมียนมาเช่นนี้ยากที่จะแก้ไขได้โดยการลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบเท่านั้น

แม้รัฐธรรมนูญแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ จะรับรองความเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงไว้ แต่ก็ไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกับที่อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบกำหนดไว้ จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติบางมาตราของรัฐธรรมนูญแห่งประเทศเมียนมาบัญญัติในลักษณะส่งเสริมแนวความคิดว่าผู้หญิงขาดความสามารถในการทำงานเช่นเดียวกับผู้ชายและผู้หญิงต้องการการปกป้องเพราะว่าเพศหญิงมีร่างกายที่อ่อนแอกว่าเพศชาย อีกทั้งไม่มีบทบัญญัติกำหนดนิยามเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติทางเพศ (gender discrimination) หรือบทบัญญัติที่กำหนดโทษเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิง อีกทั้งคำอธิบายในประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๔๐๓ เกี่ยวกับการกระทำผิดซึ่งเกี่ยวข้องกับความรุนแรงทางเพศไม่มีความทันสมัย หากสามีกระทำชำเราภรรยาจะมีความผิดทางอาญาฐานข่มขืนกระทำชำเราก็ต่อเมื่อภรรยามีอายุต่ำกว่า ๑๔ ปี อีกทั้งไม่มีกฎหมาย ใด ๆ ในเมียนมาที่มุ่งคุ้มครองการกระทำรุนแรงในครอบครัว[๒] ๖ ๕

นอกจากนี้ กฎหมายในประเทศเมียนมาอีกหลายฉบับยังไม่สอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิสตรีตามที่กำหนดหลักการในอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women: CEDAW) เช่น กฎหมายครอบครัวซึ่งจำกัดสิทธิบางประการในการเริ่มต้นกระบวนการหย่า กฎหมายที่เกี่ยวกับการขายบริการทางเพศซึ่งมีลักษณะบางประการที่ไม่สามารถดำเนินการให้ตรงต่อเจตนารมณ์ของกฎหมาย เป็นต้น[๒] ๖ ๖

การที่ประเทศเมียนมาลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่กฎหมายของเมียนมาทั้งรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นยังปรากฏเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาดังกล่าว และในบางกรณี

---

[๒] Nwe, A.[๖] Gender Hierarchy in Myanmar. RAYS, 2009, 10: 131-139. “ http://cca.org.hk/home/ctc/ctc-xxvi-1/131-139_aye_nwe.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] เพิ่งอ้าง. ๖ ๕

[๒] เพิ่งอ้าง. ๖ ๖

ถึงแม้รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายธรรมดาจะบัญญัติกฎหมายสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบก็ตาม แต่ด้วยวัฒนธรรมและความเชื่อในสังคมเมียนมายังคงไม่เปลี่ยนไปในเรื่องการที่ชายเหนือกว่าหญิง จึงทำให้การปฏิบัติตามกฎหมายที่คุ้มครองหรือรับรองสิทธิของผู้หญิงให้เท่าเทียมกับผู้ชาย ไม่ได้ผลในทางปฏิบัติจริง[๒] ๖ ๗

(๒.๓) การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอาชญากรรมต่อต้านชาวโรฮีนจา

การละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อชาวโรฮีนจา (Rohingya) ของรัฐบาลทหารเมียนมา ดังที่ได้กล่าวเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยโรฮีนจามาแล้วในส่วนของสถานการณ์ความมั่นคงภายใน ชนกลุ่มน้อยโรฮีนจามีปัญหากับกองทัพเมียนมาหลายครั้ง เริ่มจากชาวโรฮีนจาเข้าร่วมรบในกองทัพของจักรวรรดิอังกฤษทำสงครามกับเมียนมาในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๓๖๗-๒๓๖๙ จนกระทั่งหลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง ชาวโรฮีนจายังคงให้การสนับสนุนอังกฤษในการรบกับเมียนมา รัฐบาลเมียนมาถือว่าชาวโรฮีนจาเป็นชนต่างถิ่นที่อพยพเข้ามาจากบังคลาเทศ โรฮีนจาจึงไม่ใช่กลุ่มชาติพันธุ์ดั้งเดิมในเมียนมา[๒] และรัฐบาลเมียนมาปฏิเสธสิทธิใด ๆ ตามกฎหมายของชาวโรฮีนจา หลังจากที่รัฐบาลทหารเมียนมาประกาศใช้กฎหมายพลเมืองเมียนมาหรือกฎหมายสัญชาติในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ชนกลุ่มน้อยโรฮีนจามีสภาพเป็นบุคคลไร้รัฐ ไม่มีสัญชาติเมียนมาหรือสัญชาติใด ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ พลเอก ขิ่น หยุ้น (General Khin Nyunt) นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศเมียนมาในขณะนั้นได้เขียนจดหมายไปยังข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugees: UNHCR) มีเนื้อหาตอนหนึ่งว่า “ผู้คนเหล่านี้ (โรฮีนจา) ไม่ได้มีพื้นเพมาจากเมียนมา แต่ผู้คนเหล่านี้อพยพผิดกฎหมายมายังประเทศเมียนมา เนื่องมาจากความกดดันทางประชากร (population pressures)[๒] จากประเทศของตัวเอง.”[๒] ข้อความนี้เป็นข้อยืนยันได้

---

[๒] เพิ่งอ้าง. ๖ ๗

[๒] ศิววงศ์ สุขทวี.โรฮิงยา ชีวิตภายใต้อำนาจ จากชายแดนด้านตะวันตกของเมียนมาถึงไทย. วารสารสังคมวิทยามานุษยวิทยา ๓๓(๑): มกราคม - มิถุนายน ๒๕๕๗, น. ๒๐๓.

[๒] ความกดดันทางประชากร (population pressures) คือ การที่ประชากร ไม่ว่าจะเป็นขนาด โครงสร้างอายุและเพศ การกระจายตัว หรือการเปลี่ยนแปลงประชากร มีสภาพเกินกว่า ความสามารถที่จะรองรับของพื้นที่หนึ่ง (ข้อมูลจาก http://www.popterms.mahidol. ac.th/Popterms/showmeanTH.php?id=p๐๐๑๙๓&keyword=POPULATION%๒๐PRESSURE)

อย่างดีว่า ในมุมมองของรัฐบาลเมียนมา ชาวโรฮีนจาไม่ได้เป็นกลุ่มชนพื้นเมืองในดินแดนในประเทศเมียนมา ส่งผลให้ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันและกฎหมายของเมียนมาไม่ยอมรับสภาพความเป็นพลเมือง

เมื่อไม่ยอมรับว่า ชาวโรฮีนจาเป็น ๑ ใน ๑๓๕ กลุ่มชาติพันธุ์ในเมียนมา และเป็นประชากรที่อยู่ในประเทศอย่างผิดกฎหมาย รัฐบาลเมียนมาจึงพยายามผลักดันให้ชาวโรฮีนจาอกไปนอกจากเมียนมาทุกวิถีทางมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ วิธีการที่รัฐบาลเมียนมาใช้ในการขับไล่ชาวโรฮีนจาออกไปนอกประเทศ ได้แก่ การใช้กำลังทางทหารทั้งในรูปแบบและนอกรูปแบบ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ กองทหารได้ออกกวาดล้างชาวโรฮีนจาในหมู่บ้านหลายร้อยแห่ง รัฐบาลทหารเมียนมาได้ทำ การจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานในฐานะพลเมือง การจำกัดเสรีภาพในการเดินทาง การควบคุมระบบเศรษฐกิจโดยการผูกขาดโดยใช้ระบบการอนุญาตอนุมัติจากรัฐบาลเมียนมา การใช้กำลังทางทหารย้ายถิ่นฐานชาวโรฮีนจาออกจากบ้านของเขาไปยังพื้นที่ที่ทหารเตรียมไว้ และไม่ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยชาวโรฮินจาแต่อย่างใด[๒] ๗ ๑

ปัจจุบันเมียนมายังคงมีปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง อีกทั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลเมียนมากับชนกลุ่มน้อยมีการรบหรือปะทะกันบ่อยครั้ง เช่น สงครามระหว่างกองทัพเมียนมาและโกก้าง หรือการปะทะกับกองทัพกระเหรี่ยง

๒.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านการเมืองและความมั่นคงที่เมียนมาทำไว้กับประเทศอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศ

ความมุ่งหวังตามแผนความตกลงของประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (APSC Blueprint) คือต้องการทำความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงของอาเซียนมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น โดยเป็นหลักประกันต่อประชาชนและประเทศสมาชิกอาเซียนให้อยู่อย่างสันติระหว่างกันและกับโลกภายนอกในบรรยากาศของความเป็นประชาธิปไตย ความยุติธรรมและการมีความ

---

[๒] Lewa, C."North Arakan: an open prison for the Rohingya in Burma. forced migration review, ๒๐๐๙, 32: 11-13. จาก http://sayedarakani๔๘.webs.com/ rohingyaมาตรา.html, สืบคนเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] เกียรติชัย ฟังษ์พาณิชย์. เมียนมาผ่าเมือง. ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น. ๒๕๕๓, น. ๓๗๑-๓๗๒.

ปรองดองต่อกัน[๒] ความสัมพันธ์ของเมียนมากับนานาประเทศนั้นพบเห็นอยู่ในความร่วมมือหลายส่วนด้วยกันทั้งความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือระดับภูมิภาค ซึ่งสรุปพอสังเขปได้ดังต่อไปนี้

๒.๒.๑ ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยความมั่นคงของประเทศเมียนมา

เมื่อประเทศเมียนมาได้รับเอกราชจากประเทศอังกฤษในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ประเทศเมียนมามีรัฐบาลพลเรือนบริหารปกครองประเทศอยู่ประมาณ ๑๔ ปี ต่อมาในเดือนมีนาคม ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ นายพล เนวิน ได้ทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากรัฐบาลพลเรือนมาบริหารประเทศแทน และปรับเปลี่ยนประเทศโดยใช้นโยบายปิดประเทศและดำเนินนโยบายเป็นกลางในระหว่างช่วงสงครามเย็น แต่ถึงกระนั้น เมียนมาไม่สามารถที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์การติดต่อกับรัฐอื่น ๆ ได้ ดังนั้น การเพื่อให้ประเทศสามารถที่จะรักษาความมั่นคงและดำเนินการบริหารปกครองประเทศไปอย่างราบรื่น รัฐบาลเมียนมาจึงต้องเข้าร่วมในความตกลงหรือหนังสือสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งในส่วนนี้จะพิจารณาเฉพาะความตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศเมียนมาเข้าร่วมผูกพันในประเด็นที่เกี่ยวกับความมั่นคงเฉพาะที่มีความสำคัญเท่านั้น โดยจะแบ่งการศึกษาออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก ความตกลงระหว่างประเทศในระดับภูมิภาคอาเซียน และส่วนที่สอง ความตกลงระหว่างประเทศในระดับนานาชาติ

๒.๒.๑.๑ ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศระดับภูมิภาคอาเซียน

ในประเด็นนี้จะศึกษาถึงความผูกพันของประเทศเมียนมาต่อหนังสือสัญญาระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งที่อยู่ในกรอบของความตกลงของอาเซียนและหนังสือสัญญาระหว่างประเทศอื่นซึ่งอยู่นอกกรอบของอาเซียน ซึ่งเป็นหนังสือสัญญาสำคัญเกี่ยวกับความมั่นคง

---

[๒] กระทรวงการต่างประเทศ (๒๕๕๓), แผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ,จาก http://www.oae.go.th/biae/download/ AEC_2558/ ASEAN%20Political-Security%20 Community%20Blueprint.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘.

(๑) ปฏิญญากรุงเทพ (The Bangkok Declaration)

แม้เมียนมาจะเข้าเป็นสมาชิกอาเซียน (Association of Southeast Asian Nations: ASEAN) ในภายหลัง แต่เมียนมาก็ผูกพันตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งอาเซียน ซึ่งอาเซียน ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพ (The Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ โดย มีวัตถุประสงค์สำคัญในการจัดตั้งอาเซียน ดังต่อไปนี้[๒] ๗ ๓

๑) ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์และการบริหาร

๒) ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค

๓) เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ พัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค

๔) ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี

๕) ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

๖) เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม

๗) เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอก องค์การความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่น ๆ และองค์การระหว่างประเทศ

เมียนมาเข้าร่วมเป็นรัฐสมาชิกของอาเซียนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และยังคงเป็นรัฐสมาชิกของอาเซียนจนปัจจุบัน

(๒) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community: APSC)

ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community: APSC) มีวัตถุประสงค์สำคัญในการก่อตั้ง คือ ความต้องการให้ประเทศในอาเซียนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข หากมีความขัดแย้งให้มีระบบการแก้ไขปัญหาและแก้ไขความขัดแย้งอย่างสันติวิธี ทั้งนี้ จะต้องมีกรอบความร่วมมือระหว่างรัฐสมาชิกเพื่อรับมือกับภัยคุกคามด้านความมั่นคงทุกรูปแบบ

---

[๒] ประเทศไทยกับอาเซียน, จาก http://www.education. dusit.ac.th/ASIAN/books/asian/๐๐๖.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ซึ่งอาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community Blueprint) โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง ดังต่อไปนี้[๒]

๑) ประชาคมที่มีกติกาและมีการพัฒนาค่านิยมและบรรทัดฐานร่วมกัน ซึ่งมี ๒ หลักการที่ต้องยึดมั่นควบคู่กันไป กล่าวคือ การไม่แทรกแซงกิจการภายใน และการส่งเสริมค่านิยมของประชาคม

๒) ประชาคมที่ทำให้ภูมิภาคมีความเป็นเอกภาพ มีความสงบสุข พร้อมทั้งมีความรับผิดชอบร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาความมั่นคงที่ครอบคลุม ในทุกมิติ ส่งเสริมให้อาเซียนพึ่งพาอาศัยกลไกของตนมากขึ้นในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในภูมิภาค

๓) ประชาคมทีทำให้เป็นภูมิภาคที่มีพลวัตรและมองไปยังโลกภายนอกที่มีการรวมตัวและลักษณะช่วยเหลือกันมากยิ่งขึ้น

(๓) สนธิสัญญามิตรภาพและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia: TAC)

สนธิสัญญามิตรภาพและความร่วมมือในตะวันออกเฉียงใต้เป็นสนธิสัญญาฉบับแรกของอาเซียนที่จัดตั้งกลไกระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐสมาชิกขึ้น สนธิสัญญามิตรภาพและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กำหนดสาระสำคัญห้ามมิให้รัฐสมาชิกคุกคามหรือใช้กำลังต่อกัน อีกทั้งระบุให้รัฐสมาชิกระงับข้อพิพาทอย่างฉันท์มิตรผ่านการเจรจาตกลงกัน หากไม่สามารถเจรจาตกลงกันได้ รัฐสมาชิกคู่กรณีอาจร่วมกันให้คณะมนตรีของสภาสูง (High Council) เสนอแนวทางหรือมาตรการที่เหมาะสมเพื่อระงับข้อพิพาท[๒]

(๔) การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (ASEAN Regional Forum: ARF)

การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เป็นการประชุมเพื่อปรึกษาหารือโดยมีวัตถุประสงค์ของการประชุม คือ การมุ่งส่งเสริมสันติภาพด้วยการเสริมสร้างความไว้เนื้อเชื่อใจ ความร่วมมือ และความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ประเทศอาเซียนกับคู่เจรจา และประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกใน

---

[๒] Association of Southeast Asian Nations. (2009) ASEAN Political-Security Community Blueprint, (Jakarta: ASEAN Secretariat), p.2.

[๒] จินห์จุฑา มโนธรรม. (๒๕๕๕). กลไกการระงับข้อพิพาทในอาเซียน [ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์]. วารสารอาเซียนไฮไลท์, จาก http://www.mfa.go.th/ asean/contents/files/asean-media-center-20121203-180844-334785.pdf, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

เรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคง โดยมีกรอบการพัฒนาการการประชุมดังกล่าว เป็น ๓ ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก คือ ส่งเสริมการสร้างความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งกันและกัน ขั้นตอนที่ ๒ คือ การพัฒนาการทูตเชิงป้องกัน ขั้นตอนสุดท้าย คือ การแก้ไขความขัดแย้ง[๒]

(๕) กรอบความร่วมมือทางทหารอาเซียน (ASEAN Defense Ministerial Meeting: ADMM)

กรอบความร่วมมือทางทหารของอาเซียนเป็นการประชุมที่มีวัตถุประสงค์ในการสร้างเครือข่ายและสร้างสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างฝ่ายกองทัพทหารของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อให้ความร่วมมือด้านการป้องกันยาเสพติด การต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ และต่อต้านการก่อการร้าย[๒]

(๖) สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asian Nuclear-Weapon-Free Zone Treaty: SEANWFZ)

สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นสนธิสัญญาที่มีรัฐเข้าร่วมลงนามจำนวนทั้งสิ้น ๑๐ ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ ประเทศบรูไน ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศเวียดนาม ประเทศลาว ประเทศกัมพูชา และประเทศเมียนมา ซึ่งในขณะที่มีการลงนามสนธิสัญญาฉบับนี้ในวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ประเทศเมียนมายังไม่ได้เป็นรัฐสมาชิกอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN) ลักษณะสำคัญของสนธิสัญญาฉบับนี้ มี ๒ ประการ คือ ประการแรก เป็นสนธิสัญญาฉบับแรกที่รวมดินแดนอาณาเขต (Land territory) ทะเลอาณาเขต (Territorial sea) เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive Economic Zone) และไหล่ทวีป (Continental Shelf) ของแต่ละรัฐที่ร่วมลงนาม ประการที่สอง สนธิสัญญาฉบับนี้เป็นความพยายามครั้งแรกที่จะสร้างเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ซึ่งเป็นการเรียกร้องไม่ให้ใช้พลังงานนิวเคลียร์เพื่ออาวุธนิวเคลียร์ โดยที่สนธิสัญญาฉบับนี้ไม่ได้ใช้บังคับเฉพาะรัฐภาคีที่ลงเท่านั้น แต่รวมใช้บังคับในเขตพื้นที่ทั้งหมดของรัฐสมาชิก[๒] ซึ่งหมายความว่า

---

[๒] [ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์] จาก http://www.asean. ago.go.th/asean/index.php/1, สืบค้นเมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] เพิ่งอ้าง.

[๒] Acharya, A., & Boutin, J. K. (๒๙ February ๑๙๙๘). The Southeast Asia nuclear weapon-free zone treaty. Security Dialogue. จาก http://www. Amitava charya.com/sites/ default/files/ The%20Southeast%20Asia%20Nuclear%20WeaponFree%20Zone%20 Treaty.pdf, p. 219-230, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ประเทศมหาอำนาจที่มีอาวุธนิวเคลียร์ไม่สามารถใช้อาณาเขตของรัฐสมาชิกในสนธิสัญญาฉบับนี้ทำการทดลองอาวุธนิวเคลียร์หรือใช้พื้นที่เป็นคลังเก็บอาวุธนิวเคลียร์ได้

ในปัจจุบันยังไม่มีประเทศใดในภูมิภาคอาเซียนที่ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์หรือมีแนวโน้มที่จะผลิตอาวุธนิวเคลียร์ แม้ประเทศเมียนมาจะต้องการสร้างเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์โดยใช้เทคโนโลยีของประเทศรัสเซีย[๒] แต่ปัจจุบันยังไม่พบว่าเมียนมาสร้างเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์และห้องปฏิบัติการไอโซโทปได้[๒] ถึงกระนั้น เมียนมากับรัสเซียก็ยังคงความร่วมมือในประเด็นนี้อยู่ต่อไป[๒] สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลให้เมียนมายังไม่มีแนวโน้มที่จะละเมิดสนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้แต่อย่างใด จึงมีแต่เพียงเวียดนามเท่านั้นที่กำลังดำเนินการในเรื่องการใช้เตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ผลิตกระแสไฟฟ้าโดยได้รับการสนับสนุนจากรัสเซียและญี่ปุ่น[๒] [๘] [๒]

๒.๒.๑.๒ ความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศระดับนานาชาติ

ประเทศเมียนมาร่วมลงนามในความตกลงระหว่างประเทศในระดับนานาชาติด้านความมั่นคงหลายฉบับ โดยขอนำเสนอฉบับที่มีความสำคัญ ดังนี้

(๑) อนุสัญญาห้ามอาวุธชีวภาพ (Biological Weapons Convention: BWC)

อนุสัญญาห้ามอาวุธชีวภาพ (Biological Weapons Convention) หรืออนุสัญญาว่าด้วยการห้ามพัฒนา ผลิต และสะสมอาวุธบัคเตรี (ชีวะ) และอาวุธทอกซิน และว่าด้วย

---

[๒] Anton Khlopkov and Dmitry Konukhov. (๑๐ August ๒๐๐๙). Russia, Myanmar and Nuclear Technologies, Center for Energy and Security Studies, ceness-russia.org/ data/ doc/MyanmarENG.pdf; Mark Hibbs, "IAEA Probes Myanmar Data, Discourages New Research Reactors, August ๑๐, ๒๐๐๙, Nuclear Fuel, pp. 3-4.

[๒] Simon Shuster. (7 December 2011). "Why Are Burmese Scientists Studying Missile Technology in Moscow?" Time, จาก http://content.time.com/time/world/มาตรา/0,8599, 2101404,00.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๒] "Russia, Myanmar Reaffirm Nuclear Cooperation," World Nuclear News, 26 March 2015, จาก http://www.world-nuclear-news.org/NN-Russia-Myanmar-agree-to-cooperate-26031501.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

[๒] World Nuclear Association. (October 2015). Nuclear Power in Vietnam, จาก http://www.world-nuclear.org/info/Country-Profiles/Countries -T-Z/Vietnam/, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘.

การทำลายอาวุธเหล่านี้ (Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on Their Destruction)[๒] มีรัฐสมาชิกร่วมลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้จำนวน ๑๗๒ รัฐ โดยรัฐผู้ลงนามโดยส่วนใหญ่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญา อนุสัญญาฉบับนี้มีการเปิดให้รัฐต่าง ๆ เข้าลงนามตั้งแต่วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยจะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๘

อนุสัญญาฉบับนี้มีสาระสำคัญดังนี้ ประการแรก ห้ามรัฐภาคีพัฒนา ผลิต สะสม ถ่ายโอน ได้มาซึ่ง และใช้อาวุธชีวภาพ ประการที่สอง ห้ามรัฐภาคีพัฒนา ผลิต สะสม ถ่ายโอน ได้มาซึ่ง และใช้เชื้อโรคและสารพิษเว้นแต่กรณีของการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางสันติ ประการที่สาม ให้รัฐภาคีทำลายอาวุธชีวภาพในครอบครอง ประการที่สี่ ให้รัฐภาคีมีมาตรการระดับชาติเพื่อการอนุวัติอนุสัญญาห้ามอาวุธชีวภาพ ประการที่ห้า ให้รัฐภาคีใช้กระบวนการหารือในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อการแก้ไขปัญหาเรื่องการดำเนินการตามอนุสัญญา ประการที่หก ในกรณีที่มีการละเมิดอนุสัญญาฯ ให้รัฐภาคีร้องขอให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (United Nations Security Council: UNSC) ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริง และรัฐภาคีต้องเคารพต่อคำตัดสินของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ประการที่เจ็ด ให้มีการช่วยเหลือรัฐภาคีที่ได้รับการจู่โจมโดยอาวุธชีวภาพ ประการสุดท้าย ให้มีการส่งเสริมการใช้วิทยาศาสตร์ทางเทคโนโลยีและชีวภาพอย่างสันติ[๒] ๘ ๔

ประเทศเมียนมาลงนามในอนุสัญญาห้ามอาวุธชีวภาพเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้สัตยาบันในสนธิสัญญาดังกล่าวในวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ปัจจุบันไม่มีสัญญาณใด ๆ ว่าประเทศเมียนมาได้กระทำการละเมิดอนุสัญญาห้ามอาวุธชีวภาพ

(๒) อนุสัญญาห้ามอาวุธเคมี (Chemical Weapons Convention: CWC)

อนุสัญญาห้ามอาวุธเคมี (Chemical Weapons Convention: CWC) หรืออนุสัญญาว่าด้วยการห้ามพัฒนา ผลิต สะสมและใช้อาวุธเคมี (The Convention on The Prohibition of the Development, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and their Destruction)

อนุสัญญาห้ามอาวุธเคมีมีสาระสำคัญ ดังนี้ ประการแรก ห้ามรัฐภาคีใช้อาวุธเคมีในการทำสงคราม และห้ามพัฒนา ผลิต สะสม และให้ทำลายอาวุธเคมีที่ได้ผลิตและมีอยู่ใน

---

[๒] United Nations. Treaty Series, No. 2015, p.163.

[๒] กระทรวงต่างประเทศ. (๒๕๕๓) การลดอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้าง จาก http://www.mfa.go.th/main/th/issues/๙๙๐๑-.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

ครอบครอง ก่อนการลงนามอนุสัญญาห้ามอาวุธเคมี ประการที่สอง รัฐภาคีจะต้องควบคุมการผลิต ครอบครอง ขาย นำเข้า ส่งออก และส่งผ่านสารเคมี และสารที่อาจใช้ผลิตสารเคมีพิษที่อนุสัญญาห้ามอาวุธเคมีกำหนดไว้[๒]

ประเทศเมียนมาลงนามในอนุสัญญาห้ามอาวุธเคมีเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖ และให้สัตยาบันในสนธิสัญญาดังกล่าวในวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ปัจจุบันไม่มีสัญญาณใด ๆ ว่าประเทศเมียนมาได้กระทำการละเมิดอนุสัญญาห้ามอาวุธชีวภาพ

(๓) อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดอาญาฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide)

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ถือเป็นความผิดอาญาตามกฎหมายระหว่างประเทศ และเป็นอาชญากรรมที่อยู่ในเขตอำนาจพิจารณาของศาลอาญาระหว่างประเทศ (International Criminal Court : ICC) ซึ่งธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ (Rome Statute of the International Criminal Court) ได้กำหนดคำนิยามของความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ไว้เช่นเดียวกับของอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดอาญาฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ว่าหมายถึง การกระทำที่มีเจตนาทำลายล้างทั้งหมดหรือบางส่วนของกลุ่มชนชาติ ชาติพันธุ์ เชื้อชาติ หรือกลุ่มทางศาสนา[๒] ๘

ประเทศเมียนมาลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดอาญาฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์[๒] เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ และให้สัตยาบันในสนธิสัญญาดังกล่าวในวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ มีข้อสังเกตว่า แม้ประเทศเมียนมาได้ลงนามในสนธสัญญาฉบับนี้ แต่ในทางปฏิบัติการกระทำของเมียนมาเกี่ยวกับปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศและการกระทำต่อชาวโรฮีนจาอาจเข้าข่ายการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ได้

---

[๒] Walker, F.P. (January 28, 2015) Myanmar Ratifies Chemical Weapons Convention, จาก Arms Control Association Website: http://www. armscontrol.org/blog/ArmsControlNow/2015-01-28/Myanmar-Ratifies-Chemical-Weapons-Convention, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] Genocide watch, "Myanmar/Burma" จาก http:// www. genocidewatch. org/myanmar.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] United Nation Treaty Collection, "Chapter IV: Human Rights" จาก https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-1&chapter=4&lang=e#EndDec, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

(๔) สนธิสัญญาการห้ามทดลองนิวเคลียร์โดยสมบูรณ์(Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty: CTBT)

สนธิสัญญาการห้ามทดลองนิวเคลียร์โดยสมบูรณ์ Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty: CTBT เป็นสนธิสัญญาที่มีเนื้อหาห้ามมิให้มีการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ทุกรูปแบบ สนธิสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่อรัฐที่ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ทั้ง ๔๔ รัฐตามที่กำหนดในภาคผนวก ๒ (ANNEX II) ได้ให้สัตยาบันในสนธิสัญญาฉบับนี้ต่อคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (the UN secretary-general) อย่างไรก็ตาม รัฐที่ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์หลายรัฐยังไม่ได้ลงนาม ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ประเทศอินเดีย ประเทศปากีสถาน และประเทศเกาหลีเหนือเป็นต้นนอกจากนั้น ยังมีเพียงรัฐที่ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ ๓๖ รัฐเท่านั้นที่ให้สัตยาบันต่อสนธิสัญญาฯ[๒] ๘ ๘

สำหรับประเทศเมียนมาลงนามในสนธิสัญญาฯ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๙ และได้ให้สัตยาบันในสนธิสัญญาฉบับดังกล่าว[๒] ปัจจุบันเมียนมาไม่มี[๙] โครงการเกี่ยวกับอาวุธนิวเคลียร์และไม่มีแนวโน้มว่าจะจัดหาอาวุธนิวเคลียร์มาทดลองแต่อย่างใด

(๔) อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่ลัทธิการก่อการร้าย (Convention for the Suppression of Financing of Terrorism) และอนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการวางระเบิดเพื่อการก่อการร้าย (Convention for the Suppression of Terrorist Bombings)

อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่ลัทธิการก่อการร้าย มีสาระสำคัญในการกำหนดให้รัฐภาคีสมาชิกดำเนินการให้การจัดหาหรือรวบรวมทุนเพื่อใช้ในการก่อการร้ายตามที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการก่อการร้ายเป็นการกระทำความผิดทางอาญา นอกจากนั้น ความผิดตามอนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่ลัทธิการก่อการร้ายเป็นความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ โดยที่ไม่สามารถอ้างเป็นความผิดทางการเมืองหรือว่ามีมูลเหตุจูงใจในทางการเมืองในการที่จะปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือให้ความร่วมมือทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญา[๒] ประเทศเมียนมาลงนามในอนุสัญญาเพื่อ

---

[๒] NTI, “Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty (CTBT)” จาก http://www.nti.org/treaties-and-regimes/comprehensive-nuclear-test-ban-treaty-ctbt/, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

[๒] เพิ่งอ้าง. ๘ ๙

[๒] เพิ่งอ้าง. ๙ ๐

การปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่ลัทธิการก่อการร้าย เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้สัตยาบันในสนธิสัญญาดังกล่าวในวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการวางระเบิดเพื่อการก่อการร้าย เป็นอนุสัญญาซึ่งมุ่งเอาตัวผู้กระทำความผิดฐานก่อการร้ายโดยการวางระเบิดในที่สาธารณะ ซึ่งรัฐบาลเมียนมาได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อการปราบปรามการวางระเบิดเพื่อการก่อการร้ายในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔ แต่ได้จัดทำข้อสงวนว่าประเทศเมียนมาจะไม่ผูกพันตามข้อ ๒๐ วรรคหนึ่ง ของอนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการวางระเบิดเพื่อการก่อการร้าย ซึ่งกำหนดให้รัฐภาคีระงับข้อพิพาทกันโดยอนุญาโตตุลาการหรือศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ[๒] ๙ ๑

[๒] เพิ่งอ้าง. ๙ ๑

บทที่ ๓

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมืองและความมั่นคง

๓.๑ กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา: ระบบการศึกษาแห่งชาติ

การศึกษาในประเทศเมียนมานั้นอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการ โดยกระทรวงศึกษาธิการนี้จะทำงานร่วมกับคณะกรรมการกำหนดนโยบายด้านการศึกษาแห่งชาติ (National Education policy Commission) เพื่อกำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์หลักในด้านการศึกษาของชาติ

<u>ระบบการศึกษาแห่งชาติ</u>

แผนภาพระบบการศึกษาแห่งชาติ

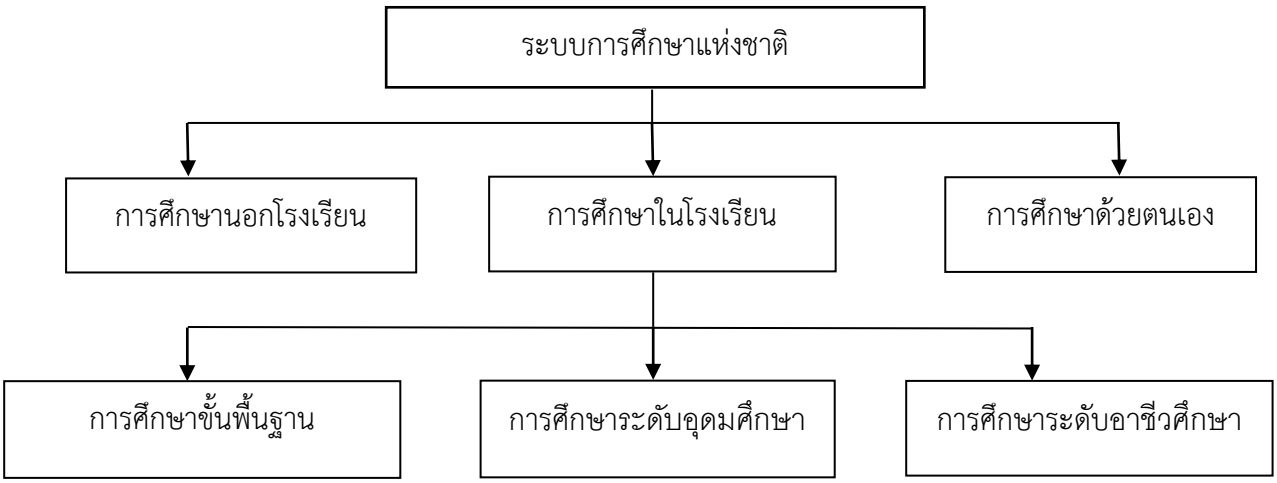

ดังที่เห็นจากแผนภาพในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ระบบการศึกษาแห่งชาติของประเทศเมียนมาได้ถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน ได้แก่ การศึกษานอกโรงเรียน การศึกษาในโรงเรียน และการศึกษาด้วยตนเอง โดยการศึกษาในโรงเรียนนั้นหมายถึงการศึกษาในโรงเรียนผ่านระบบตารางสอนและระบบการทดสอบวัดมาตรฐานการศึกษา[๒] การศึกษาในโรงเรียนยังแบ่งออกเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาระดับอาชีวศึกษา และการศึกษาระดับอุดมศึกษา[๒] ส่วนการศึกษานอกโรงเรียนนี้เป็นระบบการศึกษาที่อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้รับการศึกษานอกชั้นเรียนได้[๒] นอกจากนี้ ๔

---

[๒] มาตรา ๑ (ญ) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๒] มาตรา ๑๔ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๒] มาตรา ๑ (ฐ) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

ยังมีการศึกษาด้วยตนเองซึ่งหมายถึงกระบวนการศึกษาด้วยตนเองตามแต่ความสนใจและความต้องการของเด็กแต่ละราย[๒]

งานวิจัยนี้จะนำเสนอในเรื่องเกี่ยวกับภาคการศึกษาโดยแบ่งเป็น ๕ เรื่องด้วยกัน ได้แก่ (๑) การศึกษาขั้นพื้นฐาน (๒) การศึกษาระดับอุดมศึกษา (๓) การศึกษาระดับอาชีวศึกษา (๔) การศึกษานอกชั้นเรียน และ (๕) การศึกษาด้วยตนเอง

๓.๑.๑ การศึกษาขั้นพื้นฐาน

กฎหมายเมียนมาที่เกี่ยวข้องกับภาคการศึกษามีด้วยกันสองฉบับ ได้แก่ ฉบับที่หนึ่ง รัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖ (ปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๒) (the Basic Education Law) ตราขึ้นเพื่อสร้างระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานให้แก่พลเมืองทุกคนในประเทศเมียนมาเพื่อเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน กฎหมายฉบับที่สองนั้นเป็นรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (the National Education Law) พ.ศ. ๒๕๕๗ (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘) ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดนโยบายระดับชาติในด้านการศึกษา

๓.๑.๑.๑ คำนิยาม

ก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อหาของกฎหมายว่าด้วยการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้คำจำกัดความแก่คำว่า “การศึกษาขั้นพื้นฐาน” ก่อน ซึ่งเมื่อพิจารณามาตรา ๑ (ช) ในรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วนั้นจะเห็นได้ว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน (basic education) ในที่นี้หมายถึงการศึกษาตามเกณฑ์ที่รัฐบาลได้กำหนดไว้ว่าพลเมืองรัฐทุกคนพึงได้รับการศึกษาและสำเร็จการศึกษาระดับนี้ เพื่อที่จะได้สามารถศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาหรือระดับอาชีวศึกษาต่อไปได้[๒] นอกจากนี้ มาตรา ๑(ด) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฯ ยังได้เน้นถึงคำนิยามของคำว่าการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ว่าเป็นระบบการศึกษาในระดับพื้นฐานที่พลเมืองทุกคนจะต้องได้รับ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นพื้นฐานในการไปศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษาหรือในระดับอุดมศึกษาต่อไป[๒]

๓.๑.๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ในมาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖ กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ ดังนี้

---

[๒] มาตรา ๑ (ฐ) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๒] มาตรา ๑ (ช) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๒] มาตรา ๑ (ด) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

(ก) ดำเนินการให้พลเมืองเมียนมาทุกคนมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานและพัฒนาไปเป็นกลุ่มคนทำงานสนับสนุนในออฟฟิศทั่วไปที่มีสุขภาพที่ดีและกลุ่มคนผู้ใช้แรงงานที่มีบุคลิกภาพที่ดีต่อไป

(ข) สร้างความเข้าใจและเชื่อมั่นในความหมายของระบบการปกครองระบอบสังคมนิยมเมียนมา พร้อมทั้งมีการสร้างและดำรงไว้ซึ่งการปกครองสังคมนิยมเมียนมา

(ค) วางหลักการพื้นฐานในการสอนและการฝึกฝนอย่างมืออาชีพเพื่อให้เกิดการสร้างและดำรงไว้ซึ่งการปกครองสังคมนิยมเมียนมา

(ง) พัฒนาขีดความสามารถในการผลิตและให้ความสำคัญกับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์

(จ) พัฒนาและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ศิลปะและวรรณกรรมของชาติ พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการศึกษาด้านศิลปะต่าง ๆ

(ฉ) วางรากฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพเพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในชั้นอุดมศึกษาต่อไป

๓.๑.๑.๓ โครงสร้างการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานนี้ถูกแบ่งออกเป็น ๓ ระดับ ได้แก่ การศึกษาระดับต้นหรือการศึกษาประถมศึกษา (primary level education) การศึกษาระดับกลางหรือการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (middle level education) และการศึกษาระดับสูงหรือการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (high level education)[๒] ดังจะเห็นได้จากแผนช้างล่างนี้

[๒] มาตรา ๑๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาระดับชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ และมาตรา ๔ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

แผนภาพระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

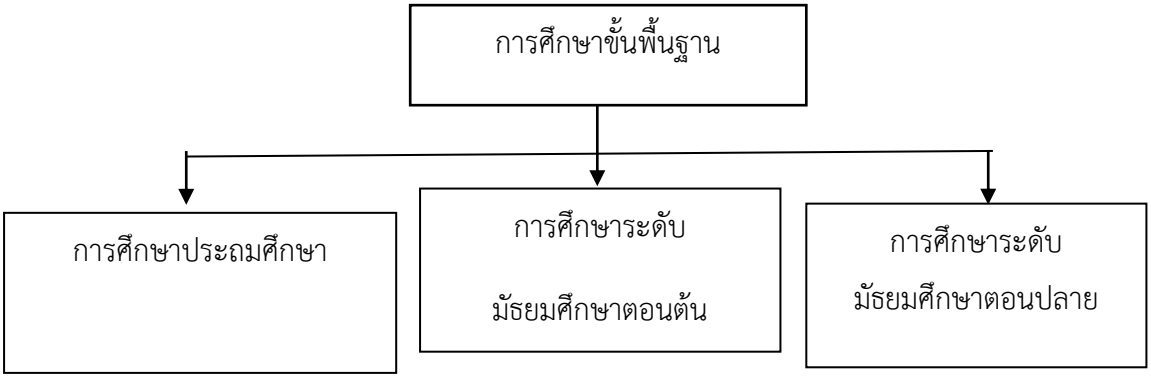

ระยะเวลาทั้งหมดสำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐานใช้เวลาทั้งสิ้น ๑๒ ปี[๒] การทดสอบและการประเมินผลความสำเร็จจากการเรียนรู้จะเป็นไปตามกฎต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการศึกษา[๓] ซึ่งก่อนที่เด็กจะเข้ารับการศึกษาระดับต้นนั้น เด็ก ๆ เหล่านี้มีทางเลือกที่อาจจะเข้ารับการศึกษาก่อนวัยเรียนหรือชั้นอนุบาล (pre-primary education) ได้ โดยการศึกษาในชั้นก่อนวัยเรียนนี้จะเริ่มตั้งแต่อายุ ๓ ปีไปจนถึง ๕ ปี[๓] โดยอาจกล่าวได้ว่าการศึกษาในชั้นก่อนวัยเรียนนี้เป็นมาตรฐานสำหรับการศึกษาระดับต้น[๓] การศึกษาเกรด ๑ จะเปิดให้เด็ก ๆ ได้เข้ารับการศึกษาเมื่อมีอายุครบ ๕ ขวบ[๓] หลังจากจบการศึกษาในระดับเกรด ๑ แล้วนั้น เด็กนักเรียนเหล่านี้จะสามารถเข้ารับการศึกษาระดับต้นหรือชั้นประถมศึกษา (primary education) ได้เมื่อมีอายุครบ ๖ ปี[๓] สำหรับการศึกษาระดับต้นนี้ เป็นก้าวแรกของการเข้าสู่ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานของเมียนมา โดยการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดเป็นสิทธิที่พลเมืองทุกคนจะได้รับโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย รวมถึงถือเป็นการศึกษาภาคบังคับที่ประชาชนทุกคนต้องเรียนในประเทศเมียนมา[๓] การศึกษาในชั้นการศึกษาระดับประถมศึกษานี้จะต้องเรียนด้วยกันทั้งสิ้น ๕ เกรด[๓] โดยจะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นของการศึกษาระดับประถมศึกษานี้[๓] และเพื่อที่จะสามารถเรียนรู้ในระดับ

---

[๒] มาตรา ๑๖(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๖(ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๖(ช) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๘(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๘(ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔ (ช) (๑) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

การศึกษาชั้นต่อไป นักเรียนทุกคนจำเป็นที่จะต้องผ่านการสอบเพื่อวัดมาตรฐานทางวิชาการในวิชาพื้นฐานก่อน ส่วนการศึกษาในขั้นต่อไปนั้นจะถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนด้วยกัน ได้แก่ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (middle level education) และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (high level education) ในส่วนของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้จะแบ่งระดับชั้นการศึกษาออกเป็น ๔ เกรด ซึ่งได้แก่การเรียนในชั้นเกรด ๖ ถึงเกรด ๙ (ช่วงอายุตั้งแต่ ๑๒-๑๖ ปี)[๓] ส่วนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือการเรียนในเกรด ๑๐ ถึงเกรด ๑๒ (ช่วงอายุตั้งแต่ ๑๗-๑๙ ปี) ในช่วงท้ายของการเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนจะทำการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาโดยใช้ข้อสอบจากส่วนกลางที่จัดขึ้นโดยคณะกรรมการด้านการทดสอบ (the Board of Examinations)

ตารางระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานในเมียนมา

การศึกษา	ระดับชั้น (เกรด)	อายุ	จำนวนปีที่เรียน	หมายเหตุ
ระดับประถมศึกษา	๑-๕	๖-๑๑	๕	ไม่เสียค่าใช้จ่ายและเป็นภาคบังคับ
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	๖-๙	๑๒-๑๖	๔	
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	๑๐-๑๒	๑๗-๑๙	๓	

๓.๑.๑.๔ โรงเรียน

ในประเทศเมียนมามีโรงเรียนด้วยกันหลายประเภท เช่น โรงเรียนของรัฐ โรงเรียนเอกชน โรงเรียนหรือสถานศึกษาทางศาสนา โรงเรียนการกุศล โรงเรียนสำหรับการศึกษาพิเศษ โรงเรียนทางไกลและฉุกเฉิน และโรงเรียนที่ควบคุมโดยกระทรวงหรือเกี่ยวข้องกับกระทรวงในบางครั้ง[๓] โรงเรียนสำหรับการศึกษาชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายนี้จะเป็นที่รู้จักในนามของโรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามลำดับ ขึ้นอยู่กับลักษณะและระดับชั้นที่มีการทำการเรียนการสอนนั้นเอง[๓]

---

[๓] มาตรา ๔ (ข) (๒) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๓๔ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

๓.๑.๑.๕ หลักสูตรการเรียน

คณะกรรมการหลักสูตรแห่งชาติ (the National Curriculum Committee) จะเป็นผู้ให้คำเสนอแนะและดำเนินการให้หลักสูตรการเรียนการสอนที่ใช้ในประเทศอยู่ในระดับมาตรฐานและดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการฝึกอบรมนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้[๓] ๑ ๑

(๑) ให้นักเรียนสามารถมีความคิดความอ่านและเฉลียวฉลาดพอที่จะแยกแยะความแตกต่างของความถูกต้องและไม่ถูกต้องได้ ควบคู่ไปกับการได้รับการศึกษาต่อเนื่องหลายรูปแบบ

(๒) เพื่อให้สามารถนำความรู้ ทักษะความสามารถต่าง ๆ ไปใช้ได้จริงในทางปฏิบัติเป็นประโยชน์แก่สังคมเมียนมาต่อไป เพื่อสร้างคุณค่าและความเคารพไว้ซึ่งอัตลักษณ์ส่วนบุคคล ความหลากหลายของสังคม ความเท่าเทียมกัน ความมีสามัญสำนึกในหน้าที่ ความรับผิดชอบ การปฏิบัติตามหลักประชาธิปไตย และมาตรฐานสิทธิมนุษยชน

(๓) เพื่อส่งเสริมให้มีการพัฒนาในคุณค่าของพลเมืองและในด้านของวรรณกรรม วัฒนธรรม ศิลปกรรม และขนบธรรมเนียมให้เจริญรุ่งเรือง ควบคู่ไปกับการรักษาไว้ซึ่งมรดกทางประวัติศาสตร์ในเรื่องความหลากหลายของชาติพันธุ์ในประเทศ

(๔) ดำเนินการส่งเสริมให้หลักสูตรการเรียนสอดคล้องกับความต้องการของแต่ละช่วงอายุของเด็ก รวมถึงพัฒนาให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล

(๕) เพื่อวางรากฐานระบบและมาตรฐานหลักสูตรการเรียนในเชิงปฏิบัติเพื่อให้เป็นมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับเดียวกันทั่วประเทศ

(๖) ดำเนินการให้เกิดการพัฒนาหลักสูตรการเรียนที่เป็นอิสระและอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานหลักสูตรการเรียนระดับภูมิภาคและระดับชาติ

(๗) ดำเนินการให้หลักสูตรการเรียนการสอนสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันของสังคม

(๘) พัฒนาหลักสูตรและเทคนิควิธีการเรียนการสอนเน้นการพัฒนาการหลายรูปแบบของเด็กนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยคำนึงถึงอายุและธรรมชาติของเด็กแต่ละช่วงวัยประกอบ

---

[๓] มาตรา ๓๙ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

(๙) ดำเนินการให้เกิดความสอดคล้องกันในระหว่างหลักสูตรการเรียนการสอนของชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย[๓]

กระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจะเป็นผู้กำหนดมาตรฐานของหลักสูตรการศึกษาระดับชาติของระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานนี้ในทุกระดับ โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการหลักสูตรแห่งชาติ (the National Curriculum Committee)[๓] โรงเรียนในประเทศเมียนมาสามารถดำเนินการเรียนการสอนเป็นภาษาเมียนมาหรือภาษาอังกฤษหรือสอนทั้งสองภาษาก็ได้[๓] ในกรณีที่มีความจำเป็น ภาษาประจำชาติสามารถที่จะใช้ในห้องเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้[๓] นอกจากนี้การสอนและการเรียนรู้วรรณกรรมและภาษาประจำชาติในภูมิภาคและรัฐจะต้องได้รับการบรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนตั้งแต่ในระดับชั้นประถมศึกษาที่เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาลของแต่ละภูมิภาคหรือของรัฐโดยดำเนินการเป็นขั้นเป็นตอน[๓]

๓.๑.๑.๖ การควบคุมดูแลการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สภาด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานแห่งเมียนมา (Union of Myanmar Basic Education Council) รับผิดชอบหน้าที่ในการควบคุมดูแลการศึกษาขั้นพื้นฐานในประเทศเมียนมา[๓] โดยสภาด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานนี้ประกอบไปด้วย (๑) คณะกรรมการผู้ดูแลหลักสูตร ตารางการเรียนการสอน และหนังสือเรียนของภาคการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Basic Education Curriculum, Syllabus and Textbook Committee) และ (๒) คณะกรรมการผู้ควบคุมดูแลด้านการฝึกอบรมครูผู้สอน (Teacher Training Supervision Committee) โดยคณะกรรมการทั้งสองจะทำงานเกี่ยวข้องกับการชี้แนะแนวทางในการสอน หลักสูตรการเรียนการสอน ตารางสอน และหนังสือที่ใช้ในภาคการศึกษา ทั้งนี้ ความรับผิดชอบและหน้าที่หลักของสภาด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานแห่งประเทศเมียนมา มีดังนี้

(๑) กำหนดแนวทางและเสนอข้อชี้แนะต่าง ๆ เช่น ในด้านการศึกษาขั้นพื้นฐาน การฝึกอบรมครูอาจารย์ หลักสูตรการเรียนการสอน และหนังสือที่ใช้ในการเรียนต่าง ๆ โดย

---

[๓] มาตรา ๓๙(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๑(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๔ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

แนวทางและข้อเสนอต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องมีความสอดคล้องกับนโยบายด้านการศึกษาของประเทศ[๓ ๑ ๘]

(๒) ดำเนินการตรวจสอบว่าแนวทางและคำชี้แนะที่สภาได้กำหนดไว้มีความสอดคล้องกับการศึกษาขั้นพื้นฐานในประเทศในทางปฏิบัติหรือไม่ รวมไปถึงทำหน้าที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพในประเทศ[๓ ๑ ๙]

(๓) ปรึกษาหารือกันในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาขั้นพื้นฐานพร้อมทั้งให้ข้อสังเกต[๓ ๒ ๐]

นอกจากนี้หน้าที่ของคณะกรรมการผู้ดูแลหลักสูตร ตารางการเรียนการสอนและหนังสือเรียนของภาคการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Basic Education Curriculum, Syllabus and Textbook Committee) ยังรวมไปถึงการตระเตรียม ทบทวนและปรับปรุงหลักสูตรและตารางการเรียนการสอน การตระเตรียมและจัดพิมพ์หนังสือเรียน การสร้างเครื่องมือช่วยสอน การให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะในการจัดทำแบบทดสอบ จัดตั้งคณะทำงานรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ ทั้งคณะทำงานด้านวิชาการด้านหลักสูตรการเรียนการสอนในภูมิภาคและคณะทำงานเพื่อดำเนินการตระเตรียมและจัดพิมพ์หนังสือเรียน ตรวจสอบ และให้ความเห็นชอบ[๓ ๒ ๑]

ในส่วนของคณะกรรมการผู้ควบคุมดูแลด้านการฝึกอบรมครูผู้สอน (Teacher Training Supervision Committee) นั้นมีหน้าที่ต่าง ๆ ได้แก่ ตระเตรียม ทบทวน และปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนสำหรับหลักสูตรการอบรมครูอาจารย์ สอนและอบรมครูอาจารย์ตระเตรียมหนังสือเรียนเพื่อใช้ในหลักสูตรการอบรมครูอาจารย์ จัดให้มีการทดสอบวัดความรู้ในโรงเรียนหลักสูตรอบรมครูอาจารย์ พัฒนาประสิทธิภาพในการสอนของครูอาจารย์ กำหนดคุณสมบัติที่ครูอาจารย์พึงมี รับจดทะเบียนขึ้นทะเบียนครู และปกป้องคุ้มครองไว้ซึ่งความน่าเคารพนับถือและศักดิ์ศรีของอาชีพครูอาจารย์[๓ ๒ ๒]

๓.๑.๑.๗ หน้าที่และความรับผิดชอบที่เกี่ยวกับด้านการศึกษา

รัฐบัญญัติการศึกษาระดับชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีหน้าที่ที่จะต้องนำเด็กที่อยู่ในความปกครองของตนเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเมื่อเด็ก

---

[๓] มาตรา ๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] เพิ่งอ้าง. ๒ ๐

[๓] มาตรา ๗ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๗ (ง) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

เหล่านั้นถึงช่วงอายุที่จะต้องได้รับการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคบังคับโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย[๓] นอกจากนี้ บิดามารดาหรือผู้ปกครองยังมีสิทธิที่จะนำบุตรหลานของตนเข้ารับการศึกษาที่โรงเรียนอื่น ๆ ได้หากมีคุณสมบัติครบถ้วน[๓] รวมถึงร่วมมือกับสมาคมผู้ปกครอง-ครู (Parent-Teacher Association) และเลขาธิการแห่งสมาคมดังกล่าวเพื่อที่จะร่วมมือกันสร้างโอกาสแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืนขึ้น[๓] อีกทั้งชุมชนและหมู่บ้านยังมีส่วนที่ช่วยเหลือและให้การสนับสนุนเด็ก ๆ ในชุมชนของพวกเขาให้ประสบความสำเร็จในการเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคบังคับ[๓]

๓.๑.๑.๘ คุณสมบัติของครูผู้สอน

หนึ่งในปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในภาคการศึกษา คือ การมีครูอาจารย์ผู้สอนที่มีคุณภาพ เนื่องด้วยความรู้ของครูอาจารย์ผู้สอนจะถูกถ่ายทอดและเกี่ยวข้องโดยตรงต่อความรู้ของเด็กนักเรียน ดังนั้น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฯ จึงได้บัญญัติให้ครูผู้สอนมีสิทธิที่จะทำงานวิจัยได้อิสระโดยเรื่องที่วิจัยนั้นจำเป็นต้องสอดคล้องกับความสนใจของรัฐ มีสิทธิที่จะเลือกวิธีการสอนได้อย่างเป็นอิสระตราบใดที่ยังดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักสูตรการเรียนที่รัฐกำหนดไว้เพื่อการพัฒนาด้านการศึกษา เพื่อให้เด็กมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาต่อในประเทศและต่างประเทศเพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของความรู้ โดยสามารถเลือกเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาได้[๓]

คุณสมบัติของครูอาจารย์ผู้สอนจะถูกกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการศึกษาขั้นพื้นฐาน[๓] กระทรวงศึกษาธิการสามารถดำเนินการที่จำเป็นเพื่อให้ครูอาจารย์ได้รับการศึกษาที่สูงและได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ในต่างประเทศ[๓] นอกจากนี้ พึงสร้างบรรยากาศมิให้เกิดความแบ่งแยกระหว่างครูอาจารย์ที่สอนในแต่ละระดับชั้นการศึกษา[๓] หรือมีลักษณะที่แตกต่างกันไม่ว่าด้วยเหตุแห่งการพิการหรือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ[๓]

---

[๓] มาตรา ๔๕ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๖ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๗ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔๘ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๐ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๑ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๒ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๓(ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

๓.๑.๑.๙ การประเมินคุณภาพและการประกันคุณภาพ

เพื่อดำเนินการให้เกิดการประเมินคุณภาพและการประกันการศึกษา คณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาและการประเมินคุณภาพแห่งชาติจึงได้ถูกจัดตั้งขึ้น โดยมีหน้าที่ดังต่อไปนี้[๓] [๓] [๒]

(๑) เพื่อดำเนินการโครงการประกันคุณภาพด้านการศึกษาในทุกระดับชั้นการศึกษา[๓] [๓] [๓]

(๒) เพื่อดำเนินกระบวนการประเมินคุณภาพด้านการศึกษาทั้งภายในและภายนอก โดยการตรวจสอบและประเมินคุณภาพและมาตรฐานด้านการศึกษา[๓] [๓] [๔]

๓.๑.๑.๑๐ การบริหารจัดการด้านการศึกษา

สำหรับในเรื่องการบริหารจัดการด้านการศึกษา โรงเรียนที่ให้การศึกษาขั้นพื้นฐานจะถูกจัดการและให้คำแนะนำโดยกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง[๓] [๓] ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและฝ่ายบริหารระดับภูมิภาคถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อรับผิดชอบในการบริหารจัดการและควบคุมระบบการศึกษาของทั่วทั้งประเทศ หน้าที่หลักของหน่วยงานเหล่านี้คือดำเนินการให้บรรลุผลซึ่งการศึกษาที่มีคุณภาพในประเทศ พร้อมทั้งกำหนดนโยบายการพัฒนาภาคการศึกษาให้กับประเทศ

๓.๑.๑.๑๑ ด้านการเงิน

รัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฯ บัญญัติให้รัฐต้องจัดสรรเงินทุนเพื่อใช้ในภาคการศึกษาของประเทศคิดเป็นร้อยละ ๒๐ ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดของรัฐ[๓] นอกจากนี้ โรงเรียนที่[๖] เกี่ยวข้องหรือองค์การด้านการศึกษาต่าง ๆ อาจได้รับการช่วยเหลือเป็นเงินทุนหรือเครื่องมืออุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ จากภาคเอกชนทั้งจากท้องถิ่นหรือจากต่างประเทศหรือหน่วยงานของรัฐที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว[๓] ในกรณีที่โรงเรียนที่เกี่ยวข้องหรือองค์การด้านการศึกษาจะใช้เงินทุนดำเนินการ

---

[๓] มาตรา ๕๔(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๔(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๔(ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๕๗(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๖๒(ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๖๒(ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

จำเป็นที่จะต้องดำเนินการให้โปร่งใสโดยเปิดเผยต่อสาธารณะหรือต่อผู้บริจาคเงินทุนเหล่านั้นด้วย[๓] นอกจากนี้ โรงเรียนที่เกี่ยวข้องหรือองค์การด้านการศึกษานี้จะต้องใช้เงินหรืออุปกรณ์เครื่องมือดังกล่าวไปเพื่อการพัฒนาด้านการศึกษาเป็นสำคัญและจะต้องอยู่ภายใต้การตรวจสอบของกระทรวงศึกษาธิการ[๓]

๓.๑.๒ การศึกษาระดับอุดมศึกษา

ประเทศเมียนมาอยู่ภายใต้การปกครองโดยรัฐบาลทหารเป็นระยะเวลาหลายทศวรรษ ส่งผลให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษาไม่ค่อยได้รับการดูแลมาเป็นเวลานาน ปัจจุบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในประเทศเมียนมาอยู่ภายใต้รัฐบัญญัติการศึกษาแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๑๖ (The Union of Myanmar University Education Law 1973) (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๓๑) เป็นกฎหมายหลักที่วางรากฐานระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประเทศเมียนมา โดยพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ได้บัญญัติคำนิยามคำว่า “มหาวิทยาลัย” หมายถึง มหาวิทยาลัยด้านศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ รวมถึงมหาวิทยาลัยอบรมพัฒนาความสามารถ[๓] ทุกมหาวิทยาลัยในประเทศเมียนมาจะต้องทำให้เป็นที่แน่ใจในการอบรม ผลิตปัญญาชน และให้ความสำคัญในการฝึกทักษะการสอนแก่คณาจารย์ซึ่งเป็นงานหลักของมหาวิทยาลัย[๓]

๓.๑.๒.๑ โครงสร้างการศึกษาระดับอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยในประเทศเมียนมามีหลักสูตรให้นักศึกษาผู้สนใจเลือกเพื่อศึกษาต่อได้หลากหลาย ทั้งในหลักสูตรปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ทั้งนี้ หลักสูตรระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีกำหนดระยะเวลา ๔ ปี สำหรับการศึกษาในระดับวุฒิปริญญาตรี และมีกำหนดระยะเวลา ๓ ปี สำหรับวุฒิปริญญาโท ทั้งนี้ ในเรื่องการควบคุมภาคการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศเมียนมานั้นจะอยู่ภายใต้การดูแลของ ๒ สภาระดับชาติ ได้แก่ (๑) สภามหาวิทยาลัยกลาง (University Central Council) และ (๒) สภาวิชาการแห่งมหาวิทยาลัย (Council of University Academic Bodies)[๓] ในสภามหาวิทยาลัยกลาง (University Central Council) สมาชิกแห่งสภามหาวิทยาลัยกลางจะประกอบไปด้วยรัฐมนตรีจากกระทรวงที่เกี่ยวข้องในการควบคุมบริหาร

---

[๓] มาตรา ๖๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๖๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๒(ก) บัญญัติไว้ว่า “University” means not only to Arts and Science University but also Proficiency University

[๓] มาตรา ๖ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๘ (ก) และมาตรา ๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

มหาวิทยาลัย บุคคลผู้ได้รับการมอบหมายจากรัฐบาล หัวหน้าสำนักงานการอุดมศึกษา และอธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ[๓] สภามหาวิทยาลัยกลางมีหน้าที่รับผิดชอบในการกำหนดนโยบายและวางแนวทางพร้อมทั้งให้คำแนะนำในด้านการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย มีรายละเอียดในเรื่องที่ต้องรับผิดชอบต่าง ๆ ดังนี้

(๑) วางนโยบายการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

(๒) ให้คำแนะนำแก่รัฐบาลเพื่อที่จะดำเนินการสร้างมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยใหม่

(๓) กำหนดประเภทของระดับการศึกษาระดับปริญญาเอก ปริญญาโท ปริญญาตรี อนุปริญญาและหลักสูตรประกาศนียบัตรต่าง ๆ ที่จัดให้มีการเรียนการสอนขึ้นในมหาวิทยาลัย

(๔) กำหนดจำนวนนักศึกษาที่จะได้รับการคัดเลือกให้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย

(๕) กำหนดกิจกรรมด้านการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศ

(๖) กำหนดมาตรฐานคุณภาพด้านการศึกษาพื้นฐานของครูอาจารย์

(๗) ให้รางวัลปริญญาดีเด่น

(๘) ควบคุมจัดการกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยมหาวิทยาลัยเพื่อให้ผ่านการรับรอง[๓] ๔ ๔

ส่วนสภาวิชาการแห่งมหาวิทยาลัย (Council of University Academic Bodies) จะดำเนินการรับผิดชอบหลักในด้านการควบคุมจัดการงานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานด้านการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย หลักสูตรการสอน การทดสอบวัดผล และการศึกษา ทั้งนี้ หน้าที่หลักของสภาวิชาการแห่งมหาวิทยาลัยมี ดังนี้

(๑) บัญญัติและกำหนดระดับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

(๒) กำหนดคุณภาพด้านการศึกษาและระบบการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

---

[๓] มาตรา ๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๘ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

(๓) ประเมินและควบคุมจัดการระบบการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

(๔) บัญญัติและกำหนดระเบียบ ข้อบังคับและระบบเพื่อจัดการทดสอบวัดผลระดับมหาวิทยาลัย

(๕) กำหนดมาตรฐานคุณภาพด้านการศึกษาพื้นฐานของครูอาจารย์และกำหนดกิจกรรมด้านการวิจัยเพื่อที่จะพัฒนาคุณภาพการศึกษาของครูผู้สอน

(๖) ดำเนินการประสานกิจกรรมด้านการวิจัยทางวิชาการของมหาวิทยาลัยกับหน้าที่และงานด้านอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัย

(๗) ตรวจสอบการดำเนินการพัฒนาด้านศึกษาของฝ่ายวิชาการในแต่ละมหาวิทยาลัยพร้อมทั้งดำเนินการช่วยเหลือเพื่อให้เกิดการพัฒนาด้านการศึกษาอย่างแท้จริง[๓] [๔] [๕]

๓.๑.๒.๒ การบริหารจัดการมหาวิทยาลัย

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะได้รับการบริหารจัดการโดยกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง[๓] ในประเทศเมียนมาแบ่งการรับผิดชอบบริหารจัดการด้านการศึกษาในระดับอุดมศึกษาออกเป็นสองส่วน ได้แก่ การศึกษาระดับอุดมศึกษาในเมียนมาตอนบนและการศึกษาระดับอุดมศึกษาในเมียนมาตอนล่าง[๓] การดำเนินการในการบริหารจัดการด้านการศึกษาระดับอุดมศึกษานี้ มีงานที่ต้องรับผิดชอบดูแลอยู่สองเรื่องหลัก กล่าวคือ (๑) งานด้านการบริหารจัดการระบบมหาวิทยาลัยโดยตรง และ (๒) งานอื่น ๆ ด้านวิชาการ ซึ่งงานเหล่านี้จะถูกกำหนดโดยสภามหาวิทยาลัยกลาง[๓] ซึ่งอธิการบดีของแต่ละมหาวิทยาลัยดำรงหน้าที่เป็นประธานแห่งมหาวิทยาลัยในการจัดการงานด้านการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัย โดยสภามหาวิทยาลัยจะประกอบไปด้วยสมาชิก ๑๑ คน ได้แก่ อธิการบดีของมหาวิทยาลัย ผู้ได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีจำนวนสองคน ผู้แทนจากสภามหาวิทยาลัยกลางจำนวนสองคน ตัวแทนจากฝ่ายคณาจารย์

---

[๓] มาตรา ๙ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๐ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๑ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

ในมหาวิทยาลัยจำนวนสามคน และหัวหน้าแผนก[๓] หน้าที่ในส่วนของการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัย ได้แก่

(๑) ดำเนินการด้านการเงินของมหาวิทยาลัย

(๒) กำหนดกฎระเบียบสำหรับนักศึกษาเพื่อให้ปฏิบัติตาม พร้อมทั้งดำเนินการให้นักศึกษาปฏิบัติตามกฎระเบียบต่าง ๆ โดยเคร่งครัด

(๓) สร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัย

(๔) จัดการและดำเนินการให้เกิดการศึกษาด้านกีฬาและนันทนาการและกิจกรรมด้านวัฒนธรรมแก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัย

(๕) ดูแลจัดการด้านสุขภาพของบุคลากรและนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

(๖) ดูแลงานด้านการก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย

(๗) ดำเนินการคัดเลือกบุคคลผู้สมควรได้รับทุนการศึกษาหรือได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการเรียนในมหาวิทยาลัยตลอดหลักสูตรการเรียน เว้นแต่ค่าธรรมเนียมการเรียนในปีการศึกษาแรก[๓] ๕ ๐

นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดให้อธิการบดีดำรงตำแหน่งในฐานะประธานในส่วนงานของงานวิชาการในมหาวิทยาลัยเช่นกัน รวมไปถึงสมาชิกผู้ร่วมดำเนินงานในด้านฝ่ายวิชาการก็เป็นกลุ่มบุคคลเดียวกันกับผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในงานด้านการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัย[๓] จึงกล่าวได้ว่าสภามหาวิทยาลัยโดยมีอธิการบดีเป็นประธานจะเป็นผู้ดำเนินการบริหารงานของมหาวิทยาลัยทั้งในด้านงานบริหารกิจการของมหาวิทยาลัยโดยตรงและงานด้านวิชาการนั่นเอง ในส่วนของงานด้านวิชาการนั้น สภามหาวิทยาลัยมีหน้าที่หลัก ได้แก่

(๑) ทำงานร่วมกับและให้คำแนะนำแก่กลุ่มคณาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยเพื่อให้เนื้อหาในการสอนสอดคล้องกับนโยบายด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

(๒) ตรวจสอบหลักสูตรและตารางการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยที่

---

[๓] มาตรา ๑๒๕(ข) (ง) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๒๕(ง) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๒๕(ง) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

กำหนดขึ้นโดยคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย และส่งหลักสูตรและตารางการเรียนการสอนดังกล่าวพร้อมทั้งข้อสังเกตต่าง ๆ ไปยังสภาวิชาการแห่งมหาวิทยาลัย (Council of University Academic Bodies)

(๓) ดำเนินการจัดให้มีการทดสอบวัดผลพร้อมประกาศผลคะแนน

(๔) พิจารณาอนุมัติปริญญาบัตร อนุปริญญาบัตร และประกาศนียบัตรให้กับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

(๕) ให้ข้อเสนอแนะในการจัดตั้งแผนกงานใหม่ ๆ ขึ้นในมหาวิทยาลัย

(๖) ดำเนินการตรวจสอบและให้คำรับรองซึ่งเอกสารและตำราต่าง ๆ ที่ตีพิมพ์ในนามมหาวิทยาลัย

(๗) ดำเนินการร่วมกับแผนกที่ดูแลด้านการสอน พร้อมทั้งให้คำแนะนำสำหรับการเปิดหลักสูตรด้านการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิต และมหาบัณฑิต[๓] ๕ ๒

๓.๑.๒.๓ การเงิน

สำหรับเรื่องการเงินในการศึกษาระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) ส่งเรื่องงบประมาณของหน่วยงานทั้งรายรับและรายจ่ายไปยังรัฐบาล

(๒) นำเงินรายได้ทั้งหมดที่ได้รับฝากเข้าในบัญชีของรัฐบาล

(๓) การใช้จ่ายเงินต่าง ๆ จะต้องเป็นไปตามขั้นตอนกระบวนการที่กำหนดขึ้นโดยรัฐบาล[๓] ๕ ๓

๓.๑.๓ การเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา

การเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาอยู่ภายใต้รัฐบัญญัติการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาแห่งประเทศเมียนมา พ.ศ. ๒๕๑๗ (the Union of Myanmar Technical, Agricultural and Vocational Education Law 1974) โดยรัฐบัญญัติดังกล่าวได้ให้คำนิยามของคำว่า “การเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา” หมายถึง การอบรมและการสอนวิชาด้านอาชีวะใด ๆ ก็ตามที่ดำเนินการโดยโรงเรียนหรือสถาบันอบรม

---

[๓] มาตรา ๑๒(จ) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

การเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา เพื่อดำเนินการให้เกิดการวางรากฐานตามวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา[๓] ส่วนคำว่า “โรงเรียนหรือสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา” หมายถึงโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใด ๆ ก็ตามที่จัดอบรมและสอนวิชาด้านอาชีวะซึ่งดำเนินการควบคุมโดยผู้อำนวยการด้านการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา[๓]

วัตถุประสงค์ของการเกษตรและการอาชีวศึกษา คือ

(๑) เพื่อสนับสนุนและผลิตช่างเทคนิคและผู้เชี่ยวชาญในด้านอุตสาหกรรมและในด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อให้เกิดการพัฒนาในด้านการเกษตร การขยายสายพันธุ์สัตว์

(๒) เพื่อพัฒนาขยายวิชาด้านอาชีวศึกษาที่จำเป็นให้สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมในประเทศ

(๓) เพื่ออบรมและสนับสนุนทักษะทางของช่างเทคนิคและผู้เชี่ยวชาญผู้สนใจและมีเจตนาอย่างชัดเจนในการที่จะพัฒนาประเทศ[๓]

๓.๑.๓.๑ วัตถุประสงค์ของเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา

สภาการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา จัดตั้งโดยกระทรวงศึกษาธิการเพื่อให้คำแนะนำที่แน่นอนเมื่อเกิดการดำเนินงานไปตามวัตถุประสงค์ของการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษาและการอาชีวศึกษา[๓] ทั้งนี้ หน้าที่สำคัญของสภา สามารถสรุปได้ดังนี้

(๑) วางแนวทางเกี่ยวกับหลักสูตรการอบรมของโรงเรียนและสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาโดยให้สอดคล้องกับผลประโยชน์ของรัฐ

---

[๓] มาตรา ๒ (ข) บัญญัติไว้ว่า “Technical, Agricultural and Vocational Subjects” means any vocational subject trained and taught by Technical, Agricultural and Vocational Training School/Institutes in order to establish the primary objectives of technical, agricultural and vocational education.

[๓] มาตรา ๒ (ค) บัญญัติไว้ว่า “Technical, Agricultural and Vocational Training School/Institute” means any school or Institute that trains and teaches any vocational subject supervised by Technical, Agricultural and Vocational Education Directorate.

[๓] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

[๓] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

(๒) รายงานความคืบหน้าในการขยายตัวของโรงเรียนและสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาพร้อมทั้งข้อแนะนำต่าง ๆ แก่กระทรวงศึกษาธิการ

(๓) ตรวจสอบและให้คำรับรองหลักสูตรที่ใช้สอน ตารางการเรียนการสอน หนังสือและปีการศึกษาที่ใช้ในโรงเรียนหรือสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษาและการอาชีวศึกษา ว่าสอดคล้องกับระบบการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในประเทศ

(๔) ส่งรายงานการติดตามผลที่เกี่ยวกับวิชาอาชีวศึกษาของผู้ที่ไม่สามารถที่จะเข้ารับการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยเหตุผลต่าง ๆ พร้อมทั้งเขียนข้อเสนอแนะรายงานต่อกระทรวงศึกษาธิการ

(๕) จัดทำข้อเสนอแนะรายงานต่อกระทรวงศึกษาธิการ ในเรื่องเกี่ยวกับการเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนใหม่ ๆ ที่จำเป็นต่อการสนับสนุนและพัฒนาครูอาจารย์ในภาคการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษาและการอาชีวศึกษา

(๖) จัดตั้งคณะกรรมการโรงเรียนและสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษาและการอาชีวศึกษา คณะกรรมการบริหารจัดการ คณะกรรมการทดสอบความรู้ คณะกรรมการหลักสูตรการเรียน คณะกรรมการด้านหนังสือตำราและคณะกรรมการสำหรับจัดการด้านอื่น ๆ

(๗) กำหนดจำนวนสมาชิกและหน้าที่ของคณะกรรมการแต่ละชุด รวมถึงหน่วยงานซึ่งจัดตั้งขึ้นตามอนุมาตรา

(๘) พิจารณาและตัดสินใจประเภทของประกาศนียบัตรและหนังสือรับรองที่จะออกโดยโรงเรียนและสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษาและการอาชีวศึกษา[๓]

๓.๑.๓.๒ โครงสร้างการศึกษา

สมาชิกสภาการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการดำรงตำแหน่งเป็นประธานสภา ผู้อำนวยการของคณะกรรมการบริหารการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา (Director General Member Directorate of Technical, Agricultural and Vocational Education) ผู้อำนวยการของคณะกรรมการบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Director General Member Directorate of Basic Education) ผู้อำนวยการของคณะกรรมการบริหารการศึกษาระดับอุดมศึกษา (Director General Member High Level Education Directorate) ประธานกรรมการแห่งคณะกรรมการการทดสอบวัดผลแห่งสภาพเมียนมา (Chairman Member Union of

[๓] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๑๖

Myanmar Examination Board) อธิการบดีแห่งมหาวิทยาลัยเทคนิคย่างกุ้ง (Rector Member Yangon Technical University) อธิการบดีแห่งมหาวิทยาลัยการเกษตรย่างกุ้ง (Rector Member Yangon Agricultural University) ตัวแทนจากภาควิชาเฉพาะต่าง ๆ (representatives in particular subject areas) สมาชิกผู้ได้รับมอบหมายจากรัฐบาล (individuals appointed by the Government Member) ประธานคณะกรรมการบริหารด้านการเทคนิค การเกษตร และการอาชีวะ (Director Member Technical, Agricultural and Vocational Directorate) รองประธาน (ด้านเทคนิคและเกษตร)ของคณะกรรมการบริหารการเกษตรและอาชีวะ (Deputy Director (Technical and Agricultural) Member Agricultural and Vocational Directorate) และกลุ่มของสมาชิกผู้ซึ่งไม่ได้มีรายชื่ออยู่ในฐานะสมาชิกของคณะกรรมการบริหารด้านการเทคนิค การเกษตร และการอาชีวะ[๓] เป็นกรรมการสภา [๙]

๓.๑.๓.๓ การบริหารจัดการ

กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่สำคัญในการเป็นผู้ควบคุมดูแลการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา[๓] ทั้งนี้ สภาฯ คณะกรรมการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะร่วมมือกับคณะกรรมการผู้บริหารการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา เพื่อดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาในด้านการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาในประเทศเมียนมา[๓] นอกจากนี้ การทดสอบวัดผลเพื่อให้ได้ซึ่งประกาศนียบัตรและใบรับรองจากโรงเรียนหรือสถาบันการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมกำกับดูแลโดยกรมการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษา[๓] [๖] [๒]

๓.๑.๓.๔ การเงิน

สำหรับเรื่องการเงินในภาคการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษานี้ คณะกรรมการผู้บริหารการเทคนิคศึกษา การเกษตรศึกษา และการอาชีวศึกษาจะต้องดำเนินการ ดังนี้[๓] [๖] [๓]

(๑) ส่งเรื่องงบประมาณของหน่วยงานทั้งรายรับและรายจ่ายไปยังรัฐบาล

---

[๓] มาตรา ๕ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๑๐[๖]แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๑๑[๖]แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

(๒) นำเงินรายได้ทั้งหมดที่ได้รับฝากเข้าในบัญชีของรัฐบาล

(๓) การใช้จ่ายเงินต่าง ๆ จะต้องเป็นไปตามขั้นตอนกระบวนการที่กำหนดขึ้นโดยรัฐบาล

๓.๑.๔ การศึกษานอกโรงเรียน (Informal Education)

การศึกษานอกโรงเรียนนี้เป็นหนึ่งในวิธีการเรียนการสอนที่สำคัญในประเทศเมียนมา การศึกษานอกโรงเรียนนี้ถูกควบคุมโดยรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ บทนิยามของคำว่าการศึกษานอกโรงเรียนถูกบัญญัติไว้ในมาตรา ๑ (ฏ) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้ “การศึกษานอกโรงเรียน หมายถึง ระบบการศึกษาที่ผู้เรียนปรารถนาจะเรียนตามหลักสูตรเป็นการอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนมีตารางการเรียนที่ยืดหยุ่นโดยไม่จำต้องเข้าเรียนในโรงเรียนเท่านั้น ในขณะเดียวกันผู้เรียนก็ได้พัฒนาความรู้” จะเห็นได้ว่าหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนนี้มีลักษณะการเรียนที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถได้รับความรู้ในวิธีการที่ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้

กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่รับผิดชอบในระบบการศึกษานอกโรงเรียนนี้ ซึ่งมีหน้าที่หลักดังนี้

(๑) การดำเนินการให้ความรู้ขั้นพื้นฐานและดำเนินการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๒) ให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่นักเรียนผู้ไม่สามารถที่จะเรียนตามขั้นตอนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ และให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่มีความประสงค์ที่จะเรียนผ่านหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน

(๓) ดำเนินการให้เกิดโครงการหลักสูตรการศึกษาเทียบเคียง ที่จะสามารถโอนเทียบระดับการศึกษาจากหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนมาเป็นหลักสูตรการเรียนขั้นพื้นฐานหรือเพื่อใช้ในการเรียนต่อในหลักสูตรอาชีวศึกษาได้[๓]

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการยังมีหน้าที่จะต้องสนับสนุนให้หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนนี้ร่วมมือกับสมาคมในชุมชนและองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs)[๓] รวมถึงมีหน้าที่สำคัญในการดำเนินการจัดหาและพัฒนาครูอาจารย์สำหรับสอนในหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนนี้[๓]

---

[๓] มาตรา ๓๒ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๓๑ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๒๐ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

๓.๑.๕ การศึกษาด้วยตนเอง (Self-study education)

การเรียนในประเทศเมียนมาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกหลักสูตรที่จะทำการศึกษาด้วยตนเองก็ได้ โดยการศึกษาด้วยตนเองนี้หมายถึงกระบวนการที่บุคคลจะเรียนรู้โดยตนเองตามแต่ความต้องการและความสนใจของแต่ละราย[๓] ทั้งนี้ ก็เพื่อเป็นการส่งเสริมให้พลเมืองทุกคนมีโอกาสที่จะเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและเป็นการพัฒนาคุณภาพความรู้ในขณะเดียวกัน กระทรวงศึกษาธิการจึงมีภาระหน้าที่ต่าง ๆ ที่จะต้องดำเนินการดังนี้

(๑) กำหนดเงื่อนไขและสร้างโครงการสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาด้วยตนเองและโครงการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๒) ชักชวนและสนับสนุนให้แต่ละบุคคลหรือสมาคมต่าง ๆ ดำเนินการให้เกิดโครงการในท้องถิ่น

(๓) ดำเนินการเผยแพร่และแจกจ่ายความรู้ไปยังนักเรียนผู้เรียนด้วยตนเองผ่านช่องทางการจัดพิมพ์หนังสือ สื่อสิ่งพิมพ์ และการสื่อสารช่องทางอื่น ๆ

(๔) สนับสนุนให้สมาคมภาคเอกชนและสมาคมระดับภูมิภาคดำเนินการพัฒนาเพื่อให้มีขึ้นซึ่งห้องสมุดและพิพิธภัณฑ์ ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้[๓] ๖ ๘

๓.๒ กฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน

กฎหมายแรงงานในประเทศเมียนมามีประวัติความเป็นมายาวนาน โดยมีฐานรากย้อนไปตลอดจนถึงยุคที่ตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ โดยที่ปรากฏเป็นกฎหมายชั้นระดับรัฐบัญญัติที่ถูกรวบรวมไว้ในประมวลกฎหมายเมียนมา (Burma Code) เช่น รัฐบัญญัติเงินทดแทนแรงงาน พ.ศ. ๒๔๖๖ (Workmen's Compensation Act 1923) กฎหมายวันลาและวันหยุด พ.ศ. ๒๔๙๔ (Leave and Holidays Act 1951) มาจนกระทั่งในยุคของรัฐบาลทหารในยุคของสภารักษาความสงบและพัฒนาแห่งรัฐ (SPDC) ก็ได้มีการตรารัฐบัญญัติว่าด้วยการจ้างงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ (Law relating to Overseas Employment 1999) ต่อมาในยุคของรัฐบาลนายพลเต็ง เส่ง กฎหมายที่สำคัญ ได้แก่ รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ (Social Security Law 2012) รัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ (Minimum Wage Law 2013) และรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ (Employment and Skill Development Law 2013)

---

[๓] มาตรา ๑ (ฐ) แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

[๓] มาตรา ๓๓๖ แห่งรัฐบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗

บทบัญญัติแห่งกฎหมายเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดระบบแห่งกฎเกณฑ์และฐานแห่งกฎหมายในการใช้อำนาจรัฐที่ครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของผู้ใช้แรงงาน หน้าที่ของนายจ้าง และผู้ประกอบการทั้งหลาย ตลอดจนบทบาทและอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐในการทำหน้าที่เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งได้ว่ากฎหมายแรงงานของประเทศเมียนมาทำหน้าที่เป็นฐานของการใช้อำนาจรัฐในเรื่องเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน เช่น การตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของนายจ้าง เป็นต้น นอกจากนี้ กฎหมายทุกฉบับยังได้บัญญัติโทษทางอาญาในกรณีที่มีการฝ่าฝืนหน้าที่ตามกฎหมายบางประการอีกด้วย

กฎหมายแรงงานของประเทศเมียนมามีบทบัญญัติครอบคลุมตั้งแต่ที่ผู้ใช้แรงงานยังไม่ถูกจ้างงานหรือในช่วงกำลังหางาน ซึ่งในกรณีนี้กฎหมายการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงานก็ได้มีบทบัญญัติให้มีการจัดตั้งสำนักงานศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงานเพื่อสร้างโอกาสในการจ้างงานของผู้ใช้แรงงาน นอกจากนี้ รัฐบัญญัติว่าด้วยการจ้างงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างและพัฒนารัฐให้มีประสิทธิภาพในการหาลูกจ้างซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติ โดยมุ่งเน้นที่การมีโอกาสได้รับการจ้างงาน การมีระบบความปลอดภัย รวมถึงสิทธิมนุษยชนและสิทธิของลูกจ้างเหล่านั้น เมื่อมีการจ้างงานสิ่งที่กฎหมายให้ความสำคัญคือเนื้อหาของสัญญาจ้างแรงงาน กฎหมายการจ้างงานและพัฒนาฝีมือแรงงานก็ได้บัญญัติเนื้อหาหลัก ๆ ของสัญญาจ้างแรงงานเอาไว้ นอกเหนือจากเนื้อหาดังกล่าวแล้ว กฎหมายยังได้บัญญัติเนื้อหาในเรื่องของค่าแรงขั้นต่ำ วันหยุด และวันลา เอาไว้ในรัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ และรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุด พ.ศ. ๒๔๙๔ ตามลำดับ คู่สัญญาจะตกลงเนื้อหาของสัญญาให้แตกต่าง (ในลักษณะที่ให้ประโยชน์น้อยกว่า) ไปจากที่กฎหมายบัญญัติมิได้ กรณีสามารถกล่าวได้ว่ากฎหมายแรงงานของสหพันธรัฐสหภาพเมียนมาทำหน้าที่เป็นกรอบในทางกฎหมายของสัญญาจ้างแรงงาน

การคุ้มครองแรงงานในประเทศเมียนมายังครอบคลุมไปถึงการคุ้มครองในระหว่างการจ้างงาน ภายหลังการจ้างงาน ตลอดถึงกรณีที่ผู้ใช้แรงงานเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน รัฐบัญญัติเงินทดแทนแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้บัญญัติถึงค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ใช้แรงงานมีสิทธิที่จะได้รับ อีกทั้งได้บัญญัติวิธีการชำระค่าสินไหมทดแทนที่นายจ้างต้องปฏิบัติตามรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ บัญญัติถึงสิทธิของผู้ใช้แรงงานในการได้รับค่ารักษาพยาบาล,การช่วยเหลือครอบครัวของผู้ประกันตน สิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพจากการจ้างงาน สิทธิประโยชน์ผู้สูงอายุ เงินสงเคราะห์ขณะยังมีชีวิตอยู่ และเงินช่วยเหลือขณะว่างงาน รวมทั้งสิทธิในการอยู่อาศัยและเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยหลังเกษียณ

กรณีมีข้อสังเกตว่ากฎหมายแรงงานเมียนมายังให้ความสำคัญกับการพัฒนาฝีมือแรงงานอีกด้วย รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้จัดตั้งองค์กรกลางเพื่อ

การจ้างและการพัฒนาฝีมือแรงงาน กลุ่มพัฒนาการจ้างงาน และกลุ่มพัฒนาฝีมือแรงงาน และทำหน้าที่เป็นฐานทางกฎหมายขององค์การรัฐในการควบคุมกำกับการดำเนินงานของโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน นอกจากนี้ กฎหมายยังได้กำหนดถึงการจัดตั้ง การบริหารจัดการ และการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานอีกด้วย โดยคณะผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงรายละเอียดของกฎหมายแรงงานแต่ฉบับดังต่อไปนี้

๓.๒.๑ รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖[๓] ๖ ๙

รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ (Workmen's Compensation Act 1923) ได้บัญญัติถึงสิทธิที่ผู้ใช้แรงงานจะได้รับเงินทดแทนที่เป็นธรรมจากการได้รับบาดเจ็บอันเกิดจากการจ้างงานและกรณีอื่นในทำนองเดียวกัน และความรับผิดใด ๆ อันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ให้กับงานของนายจ้างในทางการที่จ้างเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในกระบวนการจ่ายเงินทดแทน รัฐบัญญัติฉบับนี้ออกมาเพื่อกำหนดและควบคุมในเรื่อง อาทิ จำนวนเงินค่าทดแทน วิธีการคำนวณค่าทดแทน ขั้นตอนการระงับข้อพิพาท เป็นต้น อย่างไรก็ตาม รัฐบัญญัตินี้ได้กำหนดให้มีคณะกรรมาธิการในหลายส่วน เพื่อเข้าร่วมพิจารณาในกระบวนการจ่ายเงินทดแทน เช่น การจ่ายเงินทดแทนที่มีการฝากไว้โดยนายจ้าง และการมีส่วนร่วมในการตกลงระงับข้อพิพาท การรักษามาตรฐานขั้นต่ำในสิทธิตามกฎหมายที่ผู้ใช้แรงงานจะได้รับเงินทดแทน รัฐบัญญัตินี้ยังได้บัญญัติให้สัญญาและข้อตกลงที่ผู้ใช้แรงงานได้สละสิทธิในการได้รับค่าทดแทนใด ๆ จากนายจ้างสำหรับการได้รับบาดเจ็บที่เกิดจากหรือในระยะเวลาของการจ้างงาน[๓] ๗ ๐

---

[๓] รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.๒๔๖๖ ถูกประกาศใช้ก่อนเป็นสมาพันธรัฐสหภาพเมียนมาแต่ยังคงมีผลใช้บังคับในปัจจุบัน ซึ่งมีการแก้ไข ๓ ครั้งคือ รัฐบัญญัติเงินทดแทน (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๔๙๘ [รัฐบัญญัติ ฉบับที่ ๑๒ พ.ศ.๒๔๙๘] รัฐบัญญัติเงินทดแทน (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๐๐ [รัฐบัญญัติ ฉบับที่ ๒๒ พ.ศ. ๒๕๐๐] และการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ (กฎหมายเกี่ยวกับสันติภาพและพัฒนารัฐ ลำดับที่ ๔/๒๐๐๕).

[๓] รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

มาตรา ๑๗ สัญญาหรือข้อตกลงที่ได้ทำก่อนหรือหลังวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ หากผู้ใช้แรงงานสละสิทธิในการรับเงินทดแทนจากนายจ้างในการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นในระหว่างการจ้างจะตกเป็นโมฆะและไม่มีผลหากอ้างว่าเพื่อปัดหรือลดความรับผิดให้กับบุคคลใด ๆ ในการจ่ายเงินทดแทน

แผนภาพโครงสร้างของรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

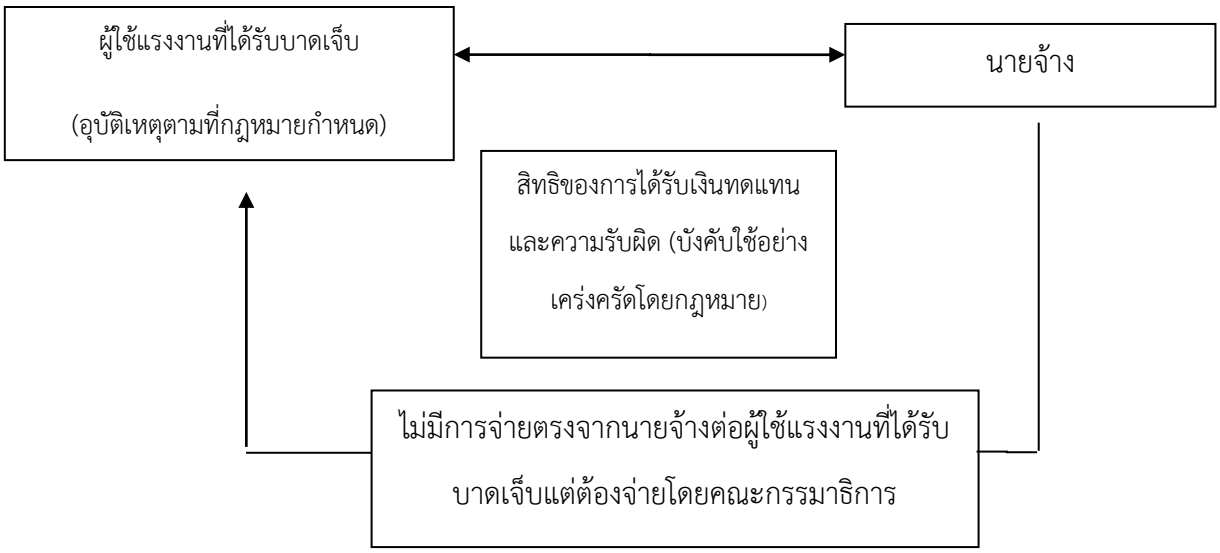

๓.๒.๑.๑ บุคคลที่เกี่ยวข้องตามรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ นั้นมีบุคคลที่เกี่ยวข้องพื้นฐานหลัก คือ ผู้ใช้แรงงาน นายจ้าง กรรมาธิการ (ตัวแทนสหภาพแรงงาน) และประธานสหภาพแรงงาน (president) ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ ผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บจะมีสิทธิได้รับเงินทดแทนจากนายจ้างของตน ในขณะที่คณะกรรมาธิการจะเป็นผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบให้กระบวนจ่ายเงินทดแทนดังกล่าวดำเนินการตามกฎหมาย นอกจากนี้ ในส่วนของรัฐบัญญัตินี้ประธานสหภาพแรงงานจะเป็นผู้รับผิดชอบในการออกกฎหมายลำดับรอง (เรียกโดยกฎหมายเป็น "กฎ") ที่กำกับดูแลและควบคุมกระบวนจ่ายเงินทดแทนตามกฎหมาย ดังนี้

(๑) ผู้ใช้แรงงาน

ผู้ใช้แรงงาน หมายถึง บุคคลใด ๆ ที่เข้าไปทำงานหรือทำงานภายใต้สัญญาบริการหรือฝึกงานกับนายจ้างไม่ว่าจะเป็นงานใช้แรงงาน งานธุรการหรืออื่น ๆ[๓] โดยสัญญาดังกล่าวจะกระทำด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรหรือทั้งสองอย่างก็ได้[๓] ผู้ใช้แรงงานยังรวมถึงบุคคลที่ได้รับการจ้างทำงานเกี่ยวกับยานพาหนะหรือเรือ โดยได้รับคำสั่งเจ้าของดังกล่าวภายใต้สัญญาจ้างใด ๆ (ที่นอกเหนือจากสัญญาเช่าซื้อ) มีค่าตอบแทนที่ได้รับมาจากการซ่อมงานทั้งหมดหรือจาก

[๓] มาตรา ๒ (๗) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] เพิ่งอ้าง. ๗ ๒

การปันส่วนในรายรับหรืออื่น ๆ อย่างไรก็ตาม บุคคลต่อไปนี้ไม่อยู่ในความหมายของผู้ใช้แรงงานตามกฎหมายฉบับนี้ ได้แก่[๓] ๗ ๓

(๑) บุคคลใดที่ทำงานอย่างอื่นนอกเหนือจากการใช้แรงงานที่มีค่าจ้างสูงกว่าสี่ร้อยรูปีต่อเดือนหรือ;

(๒) ผู้ใช้แรงงานในภาคเกษตรกรรม กล่าวคือการเพาะปลูกพืชอื่นที่เป็นพืชเศรษฐกิจ อาทิ ปลูกต้นชินโคน่า ยางพารา กาแฟ หรือใบชา ซึ่งจะเก็บเกี่ยวผลผลิตใน ๑๒ เดือน โดยใช้คนถึง ๒๕ คนหรือมากกว่าในเกษตรกรรมนั้น หรือ

(๓) บุคคลใดที่ถูกจ้างงานเป็นลักษณะที่ไม่เป็นทางการและผู้ที่เป็นถูกจ้างในลักษณะอื่นที่มิใช่เพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าหรือทางธุรกิจ ไม่ได้เป็นบุคคลที่ทำงานเพื่อการแข่งขันใดหรือเพื่อนันทนาการใดและทำงานให้กับการเป็นสมาชิกสโมสรใด หรือ

(๔) บุคคลใด ๆ ที่ทำงานในการเป็นสมาชิกของ ทหารเรือ ทหารบก หรือทหารอากาศ ของสมาพันธรัฐสหภาพพม่า หรือ

(๕) กองกำลังตำรวจ หรือ

(๖) คนทำงานที่บ้าน หรือ

(๗) สมาชิกของครอบครัวนายจ้างที่อาศัยอยู่ในบ้านนายจ้าง

(๒) นายจ้าง

กฎหมายฉบับนี้มีแบ่งนายจ้างออกเป็น ๓ ประเภท **ประเภทแรก** คือ นายจ้างที่รวมถึงบุคคลใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่และผู้ทำการแทนนายจ้าง หรือตัวแทนทางกฎหมายของนายจ้างผู้ตาย[๓] **ประเภทที่สอง** นายจ้างตามกฎหมายนี้รวมถึงผู้รับเหมา เมื่อผู้ใช้แรงงานถูกยืมตัวชั่วคราวหรือถูกจ้างโดยบุคคลอื่นนั้น เมื่อได้ทำสัญญาบริการหรือฝึกงานกันที่ผู้ใช้แรงงานได้ทำงานให้กับบุคคลนั้น[๓] **และประเภทที่ ๓** นายจ้างรวมถึงเจ้าของยานพาหนะหรือเรือโดยได้รับคำสั่งเจ้าของดังกล่าวภายใต้สัญญาจ้างใด ๆ นอกเหนือจากสัญญาเช่าซื้อ โดยมีค่าตอบแทนที่ได้รับมาจากการซ่อมงานทั้งหมดหรือจากการปันส่วนในรายรับหรืออื่น ๆ[๓] ๗ ๖

---

[๓] เพิ่งอ้าง. ๗ ๓

[๓] เพิ่งอ้าง. ๗ ๔

[๓] เพิ่งอ้าง. ๗ ๕

[๓] เพิ่งอ้าง. ๗ ๖

(๓) กรรมาธิการ (ตัวแทนสหภาพแรงงาน)

ประธานสหภาพแรงงานมีอำนาจในการแต่งตั้งกรรมาธิการเกี่ยวกับเงินทดแทนในส่วนท้องถิ่นโดยการประกาศให้ทราบ[๓] อย่างไรก็ตาม ในหนึ่งท้องถิ่นจะมีกรรมาธิการมากกว่าหนึ่งก็ได้[๓] การแต่งตั้งกรรมาธิการอาจจะเลือกเพียงหนึ่งคนหรือมากกว่าก็ได้แต่ต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้พิเศษที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังไต่สวนหรือเลือกมากกว่าหนึ่งคนเพื่อมาเป็นผู้ช่วยในการไต่สวน[๓] โดยกรรมาธิการทุกคนถือเป็นข้าราชการตามกฎหมายอาญา[๓] การปฏิบัติหน้าที่ตามหมวดนี้อาทิเช่น การจ่ายค่าทดแทนคืน และอื่น ๆ ภายใต้กฎหมายนี้ กรรมาธิการสามารถทำหน้าที่นั้นในท้องถิ่นที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นและมีผู้ได้รับบาดเจ็บ[๓]

หากมีการถกเถียงเกี่ยวกับหมวดนี้ กรรมาธิการจะมีบทบาทสำคัญที่ต้องทำให้เกิดความเป็นธรรมในกระบวนการจ่ายค่าทดแทน รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ ไม่เพียงแต่บัญญัติหน้าที่ของกรรมาธิการเท่านั้น แต่ยังรวมถึงอำนาจและหน้าที่ของกรรมาธิการอีกด้วย กรรมาธิการมีอำนาจเหมือนศาลแพ่งตามกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในเรื่องการสืบพยานหลักฐานด้วยการสาบานตน (ซึ่งกรรมาธิการจะมีอำนาจกำหนด) และบังคับให้พยานบุคคลมา และนำพยานเอกสารและพยานวัตถุมาใช้งานในการไต่สวนได้[๓] ขณะใช้อำนาจดังกล่าวให้ถือว่ากรรมาธิการนั้นมีอำนาจเสมือนศาลแพ่ง[๓]

(๔) ประธานสหภาพแรงงาน (president)

รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ บังคับและควบคุมจำนวนของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการจ่ายเงินทดแทนในส่วนรายละเอียดและความต้องการที่เกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นนอกเหนือไปจากหมวดนี้ของรัฐบัญญัติดังกล่าว ประธานสหภาพแรงงานสามารถออกกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ไปยังฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้ตามมาตรา ๓๒ แห่งรัฐบัญญัตินี้ มีกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น การออกใบรับรองแพทย์ และการสอบสวน[๓] วิธีปฏิบัติของกรรมาธิการในการจัดการแต่ละคดีภายใต้รัฐบัญญัตินี้[๓] การโอน

---

[๓] มาตรา ๒๐๗(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๐๗(๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๐๗(๓) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๐๗(๔) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๑๕(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๓๕ แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๓๕ แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๓๒๕(๒) (ก)-(ข) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

งานหรือคดีจากกรรมาธิการคนหนึ่งไปยังกรรมาธิการอื่น[๓] รูปแบบของการจัดการเงินของกรรมาธิการซึ่งอาจจะนำไปลงทุนเพื่อให้เกิดผลประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงานที่เสียชีวิต[๓] นอกจากนี้ รัฐบัญญัติฉบับนี้ ยังได้บัญญัติถึงอำนาจของประธานสหภาพแรงงานในการมีอำนาจตั้งเกณฑ์ในการประเมินค่าใช้จ่ายอีกด้วย

๓.๒.๑.๒ ความรับผิดของนายจ้าง

ลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ คือ บัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดของนายจ้างในการจ่ายเงินทดแทนให้กับลูกจ้างกรณีลูกจ้างได้รับบาดเจ็บ กฎหมายได้บัญญัติถึงบุคคลที่บาดเจ็บเพราะผู้ใช้แรงงานโดยอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นและอยู่ในการทางที่จ้าง นายจ้างจะต้องความรับผิดจ่ายเงินทดแทนตามบทบัญญัติในหมวดนี้[๓] อย่างไรก็ตาม รัฐบัญญัตินี้ไม่รวมอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากกรณีต่อไปนี้

(1) ผู้ใช้แรงงานได้รับอุบัติเหตุในขณะที่ดื่มแอลกอฮอล์หรือเสพยาเสพติด หรือ

(2) ผู้ใช้แรงงานจงใจละเมิดคำสั่ง กฎ ที่กำหนดไว้อย่างชัดแจ้งเพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับผู้ใช้แรงงาน หรือ

(3) ผู้ใช้แรงงานตั้งใจย้ายหรือไม่สนใจระบบความปลอดภัยหรือเครื่องมือที่ผู้ใช้แรงงานทราบว่าจัดไว้เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับผู้ใช้แรงงาน[๓]

นอกจากนี้ ความหมายทั่วไปของคำว่า “อุบัติเหตุ” หมายถึง กรณีเนื่องมาจากหรือในระยะเวลาของการจ้างงาน ตามมาตรา ๓ (๒) และ (๓) ที่กล่าวถึงบางโรคตามสัญญาที่จะถือว่าเกิดมาจากการบาดเจ็บและสมควรได้รับเงินทดแทน โดยได้แบ่งแยกหมวดหมู่และเงื่อนไขตามตารางด้านล่าง ดังต่อไปนี้

---

[๓] มาตรา ๒๓(๒) (ค) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๓(๒) (ง) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๒๓(๒) (จ) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๓ (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๓ (๑) (i)-(iii) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

ตารางการบาดเจ็บของผู้ใช้แรงงาน		
ผู้ใช้แรงงาน	**การบาดเจ็บ**	**ผลทางกฎหมาย**
ในการจ้างงานของนายจ้างต้องมีการทำงานในช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งต่อเนื่องกันไม่น้อยกว่า ๖ เดือนต่อการจ้างงานแต่ละครั้ง	โรคเฉพาะที่ระบุเอาไว้ในรายชื่อของตารางที่ ๓	ได้รับอุบัติเหตุในความหมายตามมาตรา ๓ (๒)
เวลาใด ๆ ภายใน ๑๒ เดือนก่อนวันทุพพลภาพ	โรคเฉพาะที่ระบุไว้ในรายการ B ของตารางที่ ๓ และได้รับการรับรองจากแพทย์ที่เชื่อถือได้ โดยโรคดังกล่าวต้องเป็นโรคที่เกิดขึ้นโดยตรงอันมาจากการจ้างงานที่ผู้ใช้แรงงานได้ทำงานให้	ได้รับอุบัติเหตุในความหมายตามมาตรา ๓ (๓) ลูกจ้างจะได้รับเงินทดแทนจากนายจ้าง หากขณะที่ทำงานกับนายจ้างใน ๑๒ เดือนนั้น ลูกจ้างได้ป่วยต่อเนื่องจากหน้าที่การงาน

ทั้งสองกรณีนี้ นายจ้างจะไม่ต้องรับผิด ถ้าหากสามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่เข้าเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น เช่น นายจ้างไม่ต้องรับผิดในกรณีที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการติดต่อของโรคหรือความทุพพลภาพไม่ได้เกิดจากการจ้างงาน เป็นต้น

๓.๒.๑.๓ จำนวนเงินค่าทดแทน

กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้เพียงแต่บัญญัติเกี่ยวกับกฎหมายพื้นฐานในการรับผิดของนายจ้างเท่านั้น แต่ยังกล่าวถึงจำนวนของเงินทดแทนที่นายจ้างจะต้องรับผิดชอบด้วย ในมาตรา ๔ ของรัฐบัญญัติเงินทดแทนฯ ได้แยกส่วนของการจ่ายค่าทดแทนในกรณีการบาดเจ็บไว้ ๔ กรณี คือ กรณีเสียชีวิต กรณีทุพพลภาพตลอดชีวิต กรณีทุพพลภาพชั่วคราวไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน และกรณีทุพพลภาพชั่วคราวจากการได้รับบาดเจ็บนั้น

(๑) การเสียชีวิตจากการได้รับบาดเจ็บ

กรณีผู้ใช้แรงงานเป็นผู้ใหญ่ จะได้รับเงินค่าทดแทนจำนวนเท่ากับ ๓๖ เท่าของเงินค่าจ้างรายเดือนโดยคำนวณตามรัฐบัญญัตินี้[๓] ในกรณีทุพพลภาพถาวรจากการได้รับบาดเจ็บ จำนวนเท่ากับ ๓๖ เท่า หรือร้อยละ ๑๔๐ ของค่าจ้างรายเดือนที่คำนวณตามรัฐบัญญัติฉบับนี้[๓] นอกจากนี้ อัตราส่วนของเงินทดแทนกฎหมายกำหนดขั้นต่ำของจำนวนการให้ค่าทดแทนเป็นไปตามการแก้ไขรัฐบัญญัติในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยจำนวนเงินทดแทนขั้นต่ำเป็นไปตามประกาศของกระทรวงแรงงาน ด้วยความเห็นชอบของรัฐบาล[๓] หรืออีกนัยหนึ่งจำนวนเงินทดแทนขั้นต่ำไม่สามารถแก้ไขโดยรัฐบัญญัติฉบับนี้

(๒) กรณีทุพพลภาพตลอดชีวิตจากการได้รับบาดเจ็บ

กรณีทุพพลภาพตลอดชีวิตจากการได้รับบาดเจ็บจะจ่ายค่าทดแทนดังนี้

(๑) ในกรณีได้รับบาดเจ็บตามที่กำหนดไว้ในตารางอัตราร้อยละของการจ่ายเงินทดแทนอันเกี่ยวกับการทุพพลภาพทั้งหมดจะจ่ายเป็นกรณีจากอัตราร้อยละของ การสูญเสียความสามารถในการหารายได้เพราะการได้รับบาดเจ็บนั้น และ

(๒) กรณีที่การบาดเจ็บนั้นมาจากกรณีที่กำหนดไว้ในตารางอัตราร้อยละของการจ่ายเงินทดแทนอันเกี่ยวกับการทุพพลภาพทั้งหมดจะจ่ายเป็นสัดส่วนจากอัตราร้อยละของการสูญเสียความสามารถในการหารายได้เพราะการได้รับบาดเจ็บนั้น[๓] ๙ ๓

(๓) กรณีทุพพลภาพชั่วคราวไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนจากการได้รับบาดเจ็บ

กรณีทุพพลภาพชั่วคราวไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนจากการได้รับบาดเจ็บ , ต้องจ่ายค่าทดแทนจำนวนครึ่งเดือนโดยจ่ายในวันที่ ๑๖ ของเดือนถัดจากวันที่เกิดการทุพพลภาพนั้น และหลังจากนั้นทุกครึ่งเดือนระหว่างที่ทุพพลภาพหรือภายใน ๕ ปี หลังจากทุพพลภาพแล้วแต่ว่าระยะเวลาใดสั้นกว่ากัน ตามอัตราดังต่อไปนี้

---

[๓] มาตรา ๔ (๑) ก (i) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๔ (๑) ก (i) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๔ (๑) ก (i) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๔ (๑) ค แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

๑) ในกรณีผู้ใช้แรงงานเป็นผู้ใหญ่ จ่ายให้จำนวน ๑ ใน ๓ ของค่าจ้างรายเดือนของผู้ใช้แรงงานโดยคำนวณจากรัฐบัญญัติฉบับนี้

๒) ในกรณีผู้ใช้แรงงานเป็นผู้เยาว์ ให้จ่ายจำนวนหนึ่งเท่าครึ่งของค่าจ้างรายเดือนของผู้ใช้แรงงานโดยสูงสุดได้ ๓๐ รูปี[๓] ๙ ๔

(๔)กรณีทุพพลภาพชั่วคราวจากการได้รับบาดเจ็บ

กรณีทุพพลภาพชั่วคราวจากการได้รับบาดเจ็บ กฎหมายได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนเงินทดแทนที่ต้องจ่ายให้กับผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บ เงินทดแทนที่ได้รับจะหักจ่ายเป็นก้อนหรือจ่ายทุกครึ่งเดือนเมื่อผู้ใช้แรงงานได้สิทธิในการนำไปจ่ายชำระหนี้ใด ๆ หรือค่าใช้จ่ายที่ผู้ใช้แรงงานได้รับจากนายจ้าง[๓] ๙ ๕

นอกจากนี้ กฎหมายยังได้เพิ่มวิธีการจ่ายเงินทดแทนอีก ๒ กรณี โดยให้จ่ายเงินทดแทนขั้นสูงสุดแก่ผู้ใช้แรงงานหากทุพพลภาพ ๑๐ วันหรือน้อยกว่า โดยถ้าเป็นกรณีแรกคือ หากไม่มีการจ่ายทุกครึ่งเดือนหรือการจ่ายกรณีอื่นให้กับผู้ใช้แรงงาน หากค่าจ้างรายเดือนก่อนเกิดอุบัติเหตุครึ่งหนึ่งนั้นเกินกว่าครึ่งหนึ่งของค่าจ้างรายเดือนหลังเกิดอุบัติเหตุ[๓] และกรณีต่อมาคือจะไม่มีการจ่ายเงินทดแทนใน ๔ วันแรกของวันทุพพลภาพถ้าหากผู้ใช้แรงงานทุพพลภาพเพียง ๑๐ วันหรือน้อยกว่านั้น[๓] ๙ ๗

๓.๒.๑.๔ วิธีการคำนวณค่าจ้าง

ตามมาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ การคำนวณเงินทดแทนจะขึ้นอยู่กับค่าจ้างรายเดือนเป็นหลัก ผลลัพธ์ที่ได้มีความจำเป็นในการกำหนดค่าจ้างรายเดือนภายใต้กฎหมายฉบับนี้ ค่าจ้างรายเดือนนี้หมายถึง จำนวนค่าจ้างที่จ่ายเป็นค่าแรงในการทำงานรายเดือนให้กับผู้ใช้แรงงาน รวมถึงค่าจ้างที่จ้างเป็นรายเดือนหรือระยะเวลาใดระยะเวลาหนึ่งหรือเวลาใดเวลาหนึ่งและให้คำนวณดังนี้

---

[๓] มาตรา ๔ (๑) ง แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๔ (๑) ง (ก) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๔ (๑) ง (ข) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๔ (๑) ง (ค) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

ตารางวิธีการคำนวณค่าจ้าง[๓] ๙ ๘		
ผู้ใช้แรงงาน	**อุบัติเหตุ/เวลา**	**ผลทางกฎหมาย**
ผู้ใช้แรงงานที่ทำงานกับนายจ้างผู้ต้องรับผิดจ่ายเงินทดแทน	ในช่วงระยะเวลาทำงานต่อเนื่องไม่น้อยกว่าสิบสองเดือนก่อนเกิดอุบัติเหตุ	ค่าจ้างรายเดือนของผู้ใช้แรงงานคือ๑/๑๒ เดือนของค่าจ้างทั้งหมดซึ่งจะลดลงเมื่อนายจ้างได้มีการจ่ายเงินให้ผู้ใช้แรงงานใน ๑๒ เดือนสุดท้ายของการทำงาน
ผู้ใช้แรงงานที่ทำงานกับนายจ้างผู้ต้องรับผิดจ่ายเงินทดแทนน้อยกว่า 1 เดือน	ระยะเวลาทำงานทั้งหมด ก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ	ค่าจ้างรายเดือนของผู้ใช้แรงงานคิดอัตราเฉลี่ยต่อเดือนโดยคำนวณจาก ๑๒ เดือนก่อนเกิดอุบัติเหตุ เป็นค่าจ้างที่ผู้ใช้แรงงานได้รับในงานเดียวกันกับนายจ้างคนเดียวกัน หรือ งานที่คล้ายกันในสถานที่เดียวกัน
กรณีไม่ใช่ทั้ง ๒ กรณีข้างต้น		ค่าจ้างที่จะได้รับมีจำนวน ๓๐ เท่าของค่าจ้างทั้งหมดในช่วงระยะเวลาการทำงานล่าสุดก่อนเกิดอุบัติเหตุโดยได้รับจากนายจ้างที่ต้องรับผิดจ่ายค่าทดแทนหารด้วยจำนวนวันในแต่ละช่วงระยะเวลาการทำงาน

รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ กำหนดให้ต้องตรวจสอบการจ่ายเงินทดแทนทุกครึ่งเดือน โดยมาตรา ๖ ของกฎหมายฉบับนี้ บัญญัติว่าไม่ว่านายจ้างหรือผู้ใช้แรงงานสามารถยื่นคำร้องต่อกรรมาธิการเพื่ออธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยของผู้ใช้แรงงานหรือสามารถยื่นคำร้องที่มิได้มีการรับรองของแพทย์ที่เชื่อถือได้[๓] อย่างไรก็ตาม คำร้องต้องได้รับการรับรองจากแพทย์ที่เชื่อถือได้ กรรมาธิการมีสิทธิดำเนินการตัดสินว่าควรจะคงไว้ เพิ่มขึ้น ลดลง หรือหยุดการจ่ายทุกครึ่งเดือนนั้น[๔] นอกจากนั้น กรรมาธิการสามารถเปลี่ยนแปลงการจ่าย

[๓] มาตรา ๕ แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๓] มาตรา ๖ (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๖ (๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

ทุกครึ่งเดือนเป็นการจ่ายเป็นยอดรวมให้กับผู้ใช้แรงงานนั้นถ้าอุบัติเหตุทำให้เกิดทุพพลภาพตลอดชีวิต[๔] ๐ ๑

๓.๒.๑.๕ ขั้นตอนการจ่ายเงินทดแทน

รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ ห้ามนายจ้างจ่ายเงินทดแทนโดยตรงต่อผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บ แต่ให้กรรมาธิการเป็นคนกลางในการจ่าย ตามตัวอย่างข้างล่างในตาราง นายจ้างต้องฝากเงินทดแทนที่ต้องจ่ายนั้นไว้กับกรรมาธิการ[๔] เมื่อกรรมาธิการได้รับเงินนั้นก็จะทำการจ่ายตามความรับผิดที่นายจ้างรับผิดชอบ[๔] ๐ ๓

แผนภาพการฝากและการจ่ายเงินค่าทดแทน

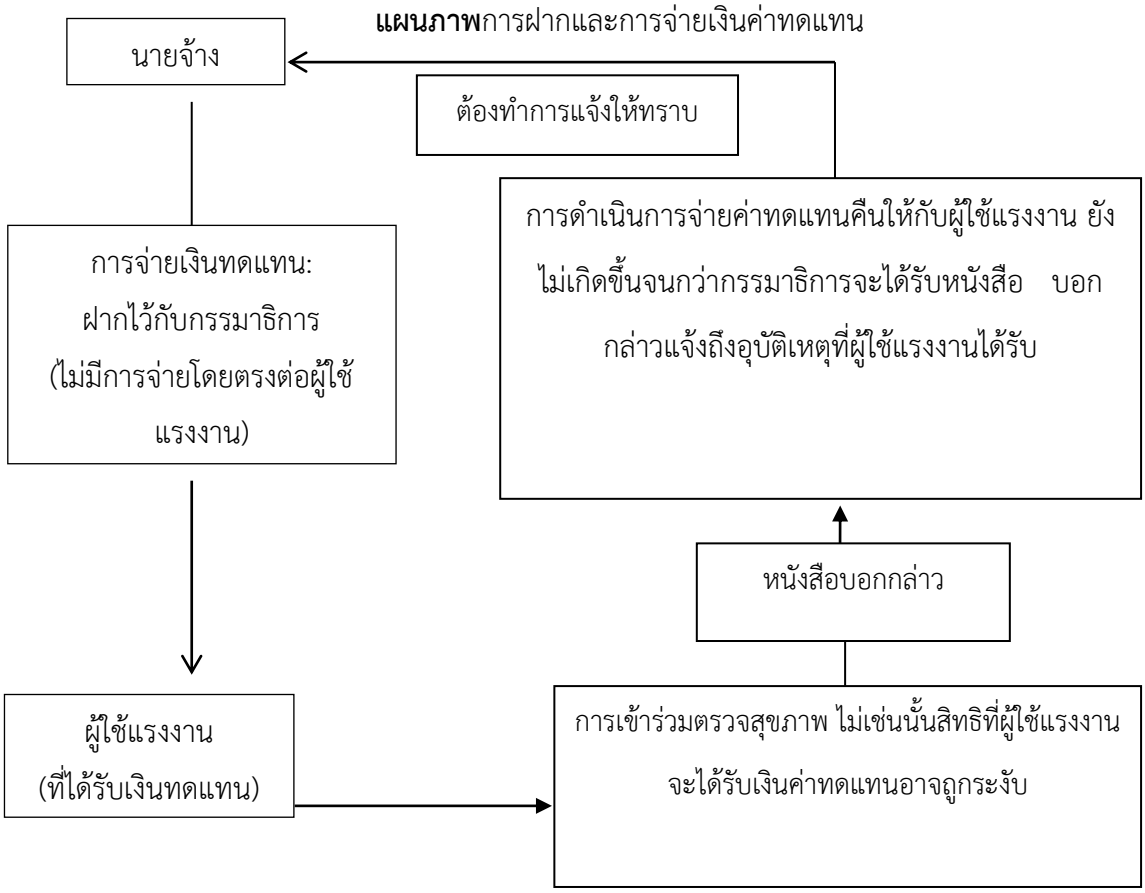

อย่างไรก็ตาม กรรมาธิการไม่มีสิทธิคงไว้ซึ่งการจ่ายเงินทดแทนคืน เว้นแต่ได้รับหนังสือบอกกล่าวแจ้งเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่ผู้ใช้แรงงานได้รับ[๔] หนังสือบอกกล่าวนี้ต้อง

---

[๔] มาตรา ๖ (๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๘ (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๘ (๓) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐°(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

แจ้งให้ทราบโดยเร็วเท่าที่สามารถปฏิบัติได้หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุดังกล่าวและก่อนที่ผู้ใช้แรงงานสมัครใจลาออกจากงานเมื่อได้รับบาดเจ็บ[๔] ภายใต้กฎหมายฉบับนี้หนังสือบอกกล่าวต้องระบุชื่อและที่อยู่ของผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บ สาเหตุของการบาดเจ็บ[๔] (โดยใช้ภาษาทั่วไป) และวันที่เกิดอุบัติเหตุนั้น[๔] ประธานสหภาพแรงงานอาจร้องขอให้มีการจัดกลุ่มของนายจ้างเพื่อให้รักษาสถานที่ที่เป็นที่ทำงานของผู้ใช้แรงงาน โดยแจ้งเป็นหนังสือบอกกล่าวตามรูปแบบที่กำหนด ซึ่งผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บหรือตัวแทนผู้กระทำการโดยสุจริตสามารถเข้าถึงสถานที่นั้นได้โดยง่าย[๔] หากไม่สามารถเก็บรักษาหนังสือบอกกล่าวได้อาจมีโทษทางอาญาตามมา[๔] หนังสือบอกกล่าวภายใต้มาตรานี้อาจทำโดยการส่งมอบหรือส่งไปทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังที่อยู่ หรือสำนักงาน หรือสถานประกอบการของบุคคลนั้น หรือสถานที่ใดที่หนังสือบอกกล่าวถูกเก็บรักษาไว้โดยระบุลงในหนังสือบอกกล่าว[๔]

หลังจากได้รับหนังสือบอกกล่าว กรรมาธิการเป็นผู้รับผิดชอบในการเผยแพร่เรื่องกระบวนการจ่ายเงินทดแทนคืนให้กับผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บ อย่างไรก็ตามสิทธิของผู้ใช้แรงงานที่จะได้รับค่าทดแทนนั้นอาจจะระงับลงถ้าหากใครไม่ผ่านกระบวนการตรวจสุขภาพตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติฉบับนี้ ตามที่มาตรา ๑๑ ได้กล่าวว่านายจ้างที่ได้รับการแจ้งล่วงหน้าจะมีหน้าที่เสนอให้ผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บได้รับการตรวจสุขภาพโดยแพทย์ที่เชื่อถือได้ซึ่งไม่มีค่าใช้จ่าย[๔] ถ้าผู้ใช้แรงงานปฏิเสธการตรวจสุขภาพโดยแพทย์ที่เชื่อถือได้ หรือขัดขวางการเช่นว่านั้น สิทธิที่จะได้รับค่าทดแทนอาจระงับลงในระหว่างที่ปฏิเสธหรือขัดขวางการตรวจสุขภาพเช่นว่านั้น[๔]

๓.๒.๑.๖ อำนาจของกรรมาธิการในกรณีเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง

กรรมาธิการอาจให้นายจ้างทำคำแถลงและจัดส่งเกี่ยวกับอุบัติเหตุร้ายแรงจากหลาย ๆ แหล่ง ถ้ากรรมาธิการได้ตระหนักถึงการตายอันเป็นผลมาจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในระหว่างการจ้าง กรรมาธิการอาจส่งจดหมายลงทะเบียนไปรษณีย์ไปยังนายจ้างเพื่อให้ส่งคำแถลง

---

[๔] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐(๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐(๓) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๘(ก) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐(๔) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๑(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๑(๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

ถึงสภาพของการเสียชีวิตของผู้ใช้แรงงาน[๔] นอกจากนี้ กรรมาธิการต้องแสดงให้เห็นว่านายจ้างเป็นผู้รับผิดชอบจ่ายเงินทดแทนให้[๔] นายจ้างที่จะต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า หากไม่ปฏิบัติตามจะมีโทษทางอาญาตามมาตรา ๑๘[๔] ๑ ๕

กรรมาธิการอาจทราบถึงการตายโดยหนังสือบอกกล่าวที่ได้จากบุคคลที่เป็นเจ้าของสถานที่ตามกฎหมายที่บังคับใช้ขณะนั้น หนังสือบอกกล่าวให้อำนาจไว้แก่ตัวแทนของนายจ้างในการเกิดอุบัติเหตุใดที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของนายจ้างหากมีการตายเกิดขึ้น โดยจะต้องทำหนังสือบอกกล่าวภายใน ๗ วันนับแต่วันตาย[๔] แล้วรายงานไปยังกรรมาธิการโดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับการตาย หากผู้ใดไม่ได้รายงานไปยังกรรมาธิการ จะมีความผิดทางอาญาภายใต้บังคับมาตรา ๑๘[๔] ๑ ๗

การตายด้วยอุบัติเหตุที่ร้ายแรง กรรมาธิการอาจเพิ่มการจ่ายเงินทดแทนถ้าเห็นว่าจำนวนเงินฝากไม่เพียงพอ[๔] กรรมาธิการอาจทำหนังสือบอกกล่าวถึงเหตุผลต่อนายจ้างหรือร้องขอให้นายจ้างอธิบายว่าเหตุใดนายจ้างไม่ให้ทำการฝากเงินต่อไป[๔] ถ้านายจ้างไม่สามารถอธิบายจนเป็นที่พอใจแก่กรรมาธิการ กรรมาธิการสามารถตัดสินให้เพิ่มจำนวนเงินในการจ่ายหรือให้นายจ้างฝากเงินให้ครบ[๔] ๒ ๐

๓.๒.๑.๗ ข้อพิจารณาเพิ่มเติมเกี่ยวกับนายจ้างในเรื่องสิทธิและความรับผิด

รัฐบัญญัติเงินทดแทนฯ ได้กำหนดให้จ่ายเงินทดแทนภายใต้กฎหมายซึ่งมีความเกี่ยวข้องเพียงระหว่างผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บกับนายจ้าง และยังอาจมีความเกี่ยวข้องไปถึงบุคคลอื่นอีกด้วย โดยผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บอาจเป็นผู้ที่ถูกจ้างโดยผู้รับเหมาของนายจ้าง ยิ่งไปกว่านั้นนายจ้างกลายเป็นบุคคลล้มละลายซึ่งทำให้ไม่สามารถจ่ายเงินทดแทนตามกฎหมายได้ตามที่กล่าวมาทั้งหมดผู้ใดจะเป็นผู้รับผิดจ่ายเงินทดแทน

---

[๔] มาตรา ๑๐ ก (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐ ก (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๘ (๑) ข แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๐ ข แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๘ (๑) ข แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๒๒ ก (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๒๒ ก (๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๒๒ ก (๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

แผนภาพสิทธิและความรับผิดเพิ่มเติมของนายจ้าง

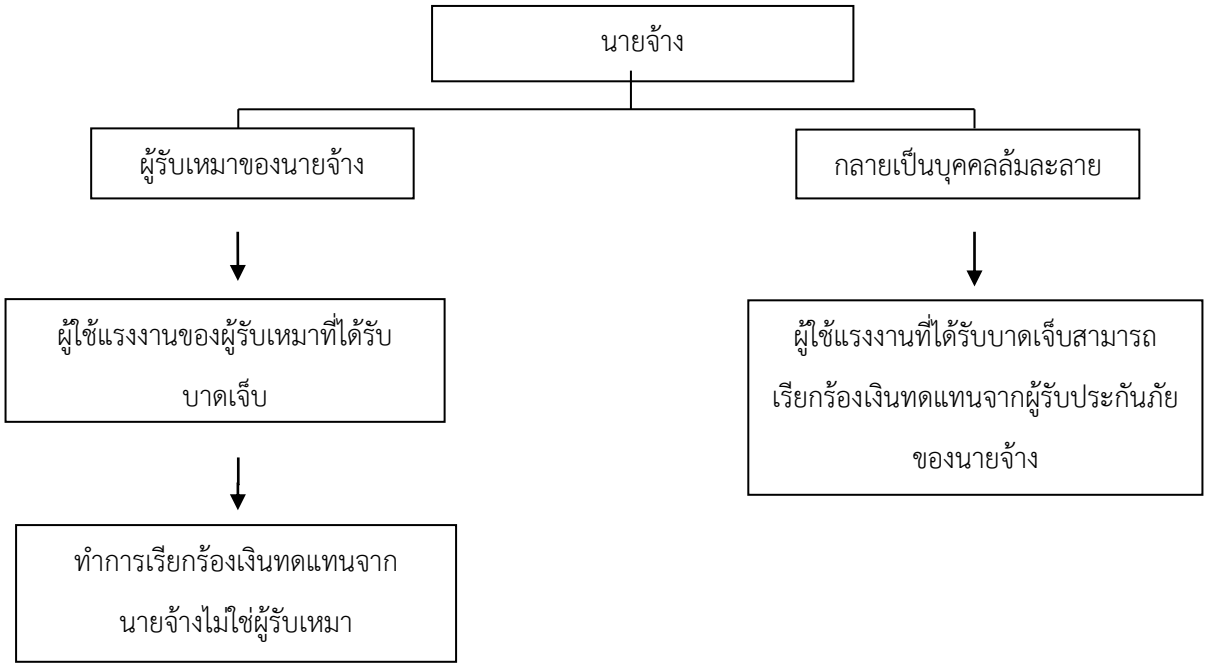

นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดให้ผู้ว่าจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินทดแทนให้กับผู้รับจ้าง (contractor) อีกด้วย โดยกฎหมายกำหนดว่าผู้ว่าจ้าง (principal) ผู้ซึ่งได้ว่าจ้างให้บุคคลอื่นทำงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินธุรกิจตามปกติ (ordinaty part of trade หรือ business) ของตนมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินทดแทนให้กับผู้รับจ้าง (contractor) ซึ่งได้ทำงานดังกล่าว[๔] และในกรณีที่ผู้ว่าจ้างมีหน้าที่ต้องชำระเงินทดแทนแก่ผู้รับจ้างดังกล่าวแล้ว ผู้ว่าจ้างมีสิทธิได้รับการชดเชยโดยผู้รับจ้างหรือบุคคลอื่นใดที่ต้องรับผิดกับผู้รับจ้าง[๔]

อนึ่ง รัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ ได้บัญญัติถึงสิทธิในการเรียกร้องเงินทดแทน[๔] จากนายจ้างในกรณีที่นายจ้างตกเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว โดยได้บัญญัติว่าในกรณีที่นายจ้างได้ทำประกันภัยความเสียหายเกี่ยวกับหน้าที่ต้องชำระเงินทดแทนตามกฎหมายและต่อมาตกเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ให้สิทธิของนายจ้างที่เป็นบริษัทจำกัดที่มีต่อบริษัทประกันภัยโอนได้ยังลูกจ้าง[๔]

---

[๔] มาตรา ๑๒(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๒(๒) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๔(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๑๔(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

๓.๒.๑.๘ การระงับข้อพิพาทโดยกรรมาธิการ

สิ่งที่ต้องเน้นย้ำต่อไปในรัฐบัญญัติเงินทดแทนนี้ เกี่ยวข้องกับสิทธิของผู้ใช้แรงงานที่จะได้รับเงินทดแทนด้วยความเป็นธรรมในกรณีได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุในที่ทำงาน อย่างไรก็ตาม กฎหมายได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมาธิการในการพิจารณาการจ่ายเงินทดแทน ในระยะสั้น โดยการชำระเงินหรือค่าทดแทนไม่ได้เป็นเพียงเรื่องระหว่างคนงานได้รับบาดเจ็บและนายจ้างที่เป็นผู้รับผิดชอบจ่ายค่าชดเชย แต่ยังความรับผิดชอบของคณะกรรมาธิการตามรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖ โดยสรุปคือการจ่ายเงินทดแทนนี้ไม่เพียงแต่เกิดขึ้นระหว่างผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บกับนายจ้างที่ต้องรับผิดเท่านั้น แต่ยังคงเป็นหน้าที่ของคณะกรรมาธิการด้วย ตามที่แผนภาพต่อไปนี้ คณะกรรมาธิการมีหน้าที่ตั้งคำถามที่เกี่ยวกับการผิดสัญญาจ่ายเงินทดแทน และในกรณีที่มีข้อตกลง และมีการจดทะเบียนตามข้อตกลงนั้น

แผนภาพแสดงกระบวนจัดการปัญหาเกี่ยวกับการจ่ายเงินทดแทน

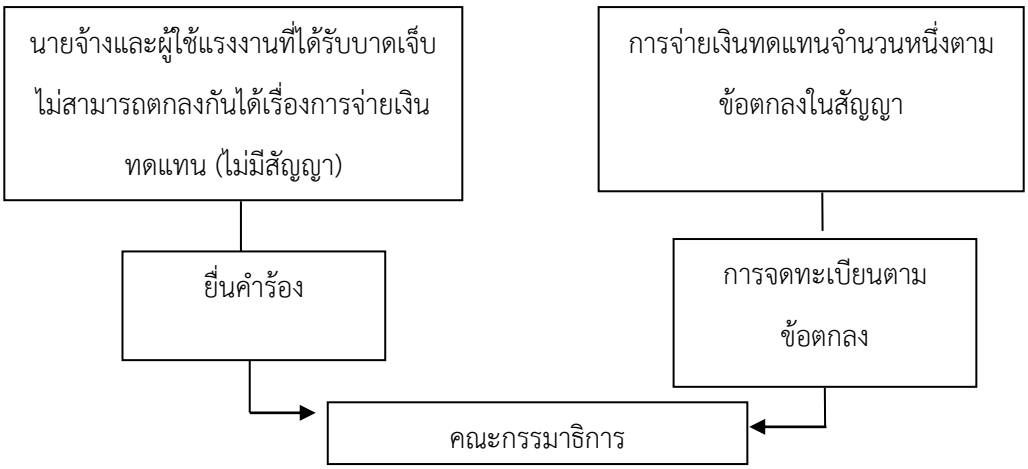

(๑) การระงับข้อพิพาทเมื่อมีการผิดสัญญา

ในกรณีที่ไม่มีข้อตกลงระหว่างผู้ใช้แรงงานที่ได้รับบาดเจ็บกับนายจ้าง หากมีข้อโต้เถียงระหว่างกันสามารถยื่นคำร้องไปยังคณะกรรมาธิการเพื่อตรวจสอบคำถามต่าง ๆ[๔] ที่เกิดระหว่างคู่กรณีอันเกี่ยวกับการจ่ายเงินทดแทนที่ไม่สามารถตกลงกันได้โดยคำร้องต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้[๔]

---

[๔] มาตรา ๒๒(๑) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

[๔] มาตรา ๒๒(๒) (ก) – (ง) แห่งรัฐบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๔๖๖

(๑) ต้องระบุการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น ๆ ในคำร้อง รวมถึงการช่วยเหลือหรือคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องที่เรียกให้รับผิด

(๒) เหตุที่พอใจเกี่ยวกับการจ่ายเงินทดแทนของนายจ้าง วันที่นายจ้างได้รับแจ้งเกี่ยวกับอุบัติเหตุ และยังไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือยังไม่เคยได้รับความช่วยเหลือในเวลานั้นและเหตุผลที่ละเลยไม่ให้ความช่วยเหลือ

(๓) ชื่อและที่อยู่ของคู่กรณี และ

(๔) ยกเว้นในกรณีของคำร้องที่ได้รับความช่วยเหลือเงินทดแทนแล้วตามเรื่องที่ระบุในข้อตกลงหรือที่ไม่ได้ระบุในข้อตกลง

(๒) ข้อตกลงในการชำระหนี้

จำนวนเงินทดแทนที่สามารถจ่ายได้ต้องบันทึกเป็นข้อตกลงจากนั้นให้นายจ้างส่งไปยังคณะกรรมาธิการ ซึ่งคณะกรรมาธิการสามารถใช้ดุลพินิจในการจดบันทึกนั้นได้[๔] ข้อตกลงเรื่องการจ่ายค่าทดแทนจะต้องจดลงไว้ และใช้บังคับได้ตามรัฐบัญญัติ[๔] เมื่อมีการบันทึกข้อตกลงใดก็ตาม ต้องลงทะเบียนให้ถูกต้องมาตรา ๒๘ ไม่จำต้องส่งไปยังคณะกรรมาธิการและนายจ้างจะต้องรับผิดจ่ายเงินทดแทนเต็มที่ต้องรับผิดภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐบัญญัตินี้[๔]

๓.๒.๒ รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

ตามมาตรฐานของการได้รับเงินชดเชยในวันหยุดและวันลา รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลาฯ ตระหนักถึงสิทธิการจ่ายค่าชดเชยในวันหยุดและวันลาของลูกจ้าง เช่นเดียวกับที่นายจ้างต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดในสิทธินี้ของลูกจ้างไม่เช่นนั้นจะมีโทษทางอาญา นอกเหนือจากการให้สิทธิและหน้าที่กับนายจ้างและลูกจ้าง กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบว่านายจ้างได้ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดแล้วหรือไม่ วัตถุประสงค์หลักของรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุดเป็นไปตามแผนภาพ ดังต่อไปนี้

---

[๔] มาตรา ๑๒(๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๒(๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๔(๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๔(๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

แผนภาพวัตถุประสงค์และโครงสร้างของรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา

สิทธิของลูกจ้างในการได้ค่าชดเชยในวันลาและวันหยุด (หลักและข้อยกเว้น)

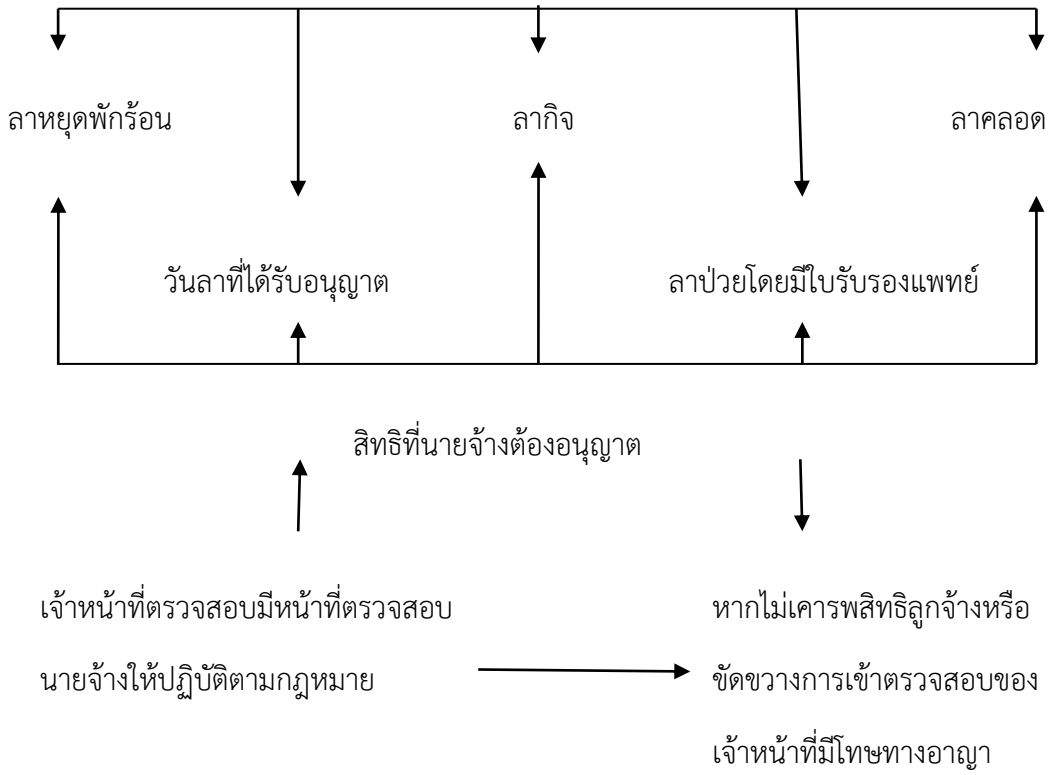

๓.๒.๒.๑ บทนิยาม

วัตถุประสงค์หลักของกฎหมายฉบับนี้คือ การรักษาสิทธิในการได้รับค่าชดเชยในวันลาและวันหยุดของลูกจ้างที่เหมาะสมตามกฎหมาย[๔] ก่อนที่จะอธิบายถึงวันลาและวันหยุด จึงควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำว่าลูกจ้างและนายจ้างตามรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุดฉบับนี้เสียก่อน **ลูกจ้าง** หมายถึง บุคคลใดที่ทำงานโดยใช้แรงงานตนเองเป็นหลักรวมไปถึงลูกจ้างรายวัน ลูกจ้างชั่วคราว และลูกจ้างประจำ[๔] และส่วนของ**นายจ้าง**ให้หมายความรวมถึงบุคคลใดไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบบริษัทหรือไม่ก็ได้ รวมถึงผู้ทำการแทนนายจ้าง รวมถึงตัวแทนที่ชอบด้วยกฎหมายของนายจ้างผู้เสียชีวิต[๔] ๓ ๓

---

[๔] อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๓ของกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้สภาพแรงงาน กระทรวงแรงงาน ประกาศเกี่ยวกับการจ้างงานและรักษาความปลอดภัย โดยได้ยกเว้นให้ใช้กับการค้า การอุตสาหกรรม สถานประกอบการแต่ละระดับ หรือลูกจ้างในการค้า การอุตสาหกรรม สถานประกอบการจากทั้งหมดหรือตามเงื่อนไขของรัฐบัญญัตินี้ โดยระบุเป็นช่วงเวลา หัวข้อ และเงื่อนไขที่ระบุอยู่ในนั้น

[๔] มาตรา ๒ (๕) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๒ (๕) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

อย่างไรก็ตาม รัฐบัญญัติวันลาและวันหยุดนี้ ไม่ใช้บังคับกับบุคคลผู้ติดตามลูกจ้าง คือ (๑) พ่อแม่ สามี ภรรยา ลูก พี่ชาย และน้องสาว ของนายจ้างในทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับการค้า อุตสาหกรรมหรือสถานประกอบการ (๒) บุคคลที่ได้รับค่าตอบแทนผลกำไรของการค้า อุตสาหกรรม ธุรกิจ หรือ สถานประกอบการในฐานะหุ้นส่วน (๓) แรงงานในประเทศ เช่น พ่อครัว แม่บ้าน พี่เลี้ยงเด็ก และพนักงานรักษาความปลอดภัย และ (๔) ลูกจ้างของหน่วยงานภาครัฐผู้ที่ใช้วันลาหรือวันหยุดจะได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างตามที่กฎหมายกำหนด[๔] [๓] [๔]

๓.๒.๒.๒ สิทธิที่จะได้รับค่าชดเชยในวันหยุดและวันลาของลูกจ้าง

รัฐบัญญัติวันวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔ มีวัตถุประสงค์ให้มีการจ่ายค่าชดเชยในวันหยุด นอกจากนี้ตามแผนภาพข้างต้น วันลามีหลายประเภท ได้แก่ วันลาที่ได้รับอนุญาต ลากิจ ลาไปพบแพทย์ และลาคลอด กฎหมายไม่เพียงแต่ให้ผลประโยชน์เหล่านี้เท่านั้นแต่ยังรวมถึงการให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่นายจ้างสามารถทำได้และวิธีการใช้สิทธิของลูกจ้าง

(๑) วันหยุดที่ยังคงได้รับค่าแรง

ลูกจ้างต้องได้รับอนุญาตให้ได้วันหยุดตามวันหยุดประจำปี[๔] โดย [๓] รัฐบาลประกาศ[๔] และได้รับค่าแรงเต็มหรือจ่ายเป็นรายกรณีไป[๔] วันหยุดประจำปี ได้แก่

ตารางระยะเวลาวันหยุดที่ยังคงได้รับค่าแรง

วันหยุดราชการ	ระยะเวลา
๑. วันประกาศอิสรภาพ	๑ วัน
๒. วันพระจันทร์เต็มดวงทาบวง (Tabuang)	๑ วัน
๓. ทิงยาน (Thingyan)	๓ วัน
๔. วันขึ้นปีใหม่เมียนมา	๑ วัน

[๔] มาตรา ๒ (๕) (๑)-(๔) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ “วันหยุดสำหรับประชาชน” โดยมาตรา ๓ ของรัฐบัญญัติแก้ไขรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งประกาศในปี พ.ศ. ๒๕๕๗

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ “วันหยุดสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล” โดยมาตรา ๔ ของรัฐบัญญัติแก้ไขรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งประกาศใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ “วันหยุดสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลแห่งสหภาพ” โดยมาตรา ๓ ของ รัฐบัญญัติแก้ไขรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งประกาศใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗

วันหยุดราชการ	ระยะเวลา
๕. วันแรงงานแห่งชาติ	๑ วัน
๖. วันพระจันทร์เต็มดวงคาซอน (Kason)	๑ วัน
๗. วันต่อต้าน (Resistance Day)	๑ วัน
๘. วันเข้าพรรษา	๑ วัน
๙. วันมาร์ทีส (Martyrs' Day)	๑ วัน
๑๐. วันออกพรรษา	๑ วัน
๑๑. วันพระจันทร์เต็มดวงทาซวงมอน Tansaungmon	๑ วัน
๑๒. วันชาติพม่า	๑ วัน

ถ้าวันหยุดราชการ[๔] ตรงกันกับวันหยุดอื่น ๆ วันหยุดอื่น ๆ จะถือว่าไม่มีเกิดขึ้น แต่ถ้าสัปดาห์นั้นเป็นสัปดาห์แห่งวันหยุดราชการหรือมีวันหยุดราชการตรงกันให้ถือว่าวันนั้นเป็นวันหยุดราชการ อย่างไรก็ตาม หากลูกจ้างต้องการทำงานในวันหยุด นายจ้างต้องจ่ายค่าแรงขั้นต่ำหรือจ่ายค่าจ้างสองเท่าของค่าครองชีพหรือจ่ายเป็นรายกรณีหากลูกจ้างยอมรับในอัตราทั่วไป[๔]

(๒) วันลาที่ได้รับอนุญาต

ลูกจ้างทุกคนที่ทำงานครบระยะเวลา ๑๒ เดือนติดต่อกัน จะได้รับอนุญาตให้ลาพร้อมกับจ่ายค่าแรงเฉลี่ยหรือค่าจ้างเฉลี่ยเป็นระยะเวลา ๑๐ วันติดต่อกันจากนายจ้างหากทำงานครบ ๑๒ เดือน[๔] วันลาที่ได้รับนี้ลูกจ้างจะได้รับหลังจากทำงานติดต่อกัน ๑๒ เดือน โดยลูกจ้างต้องทำงานอย่างน้อย ๒๐ วัน[๔] ต่อเดือนและมีเงื่อนไขว่าหากพวกเขาทำงานไม่ครบ ๒๐ วันในแต่ละเดือน ลูกจ้างจะเสียสิทธิวันลาไป ๑ วัน จากจำนวนวันลาที่พวกเขาได้รับ[๔]

---

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ "วันหยุดสำหรับประชาชน" โดยมาตรา ๓ ของรัฐบัญญัติแก้ไขรัฐบัญญัติวันลาวันหยุด พ.ศ.๒๔๙๔ ซึ่งประกาศใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗

[๔] มาตรา ๓ (๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๔ (๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ 20 วัน โดยมาตรา 2 (ค) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ 20 วัน โดยมาตรา 2 (ค) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

นายจ้างจะต้องกำหนดระยะเวลาให้กับลูกจ้างที่ต้องการขออนุญาตลา โดยทำเรื่องขออนุญาตลาภายใน ๓ เดือนนับแต่ครบกำหนดการทำงาน ๑๒ เดือนของลูกจ้าง วันลานั้นสามารถสะสมได้ ขึ้นอยู่กับสัญญาจ้างระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างซึ่งจะสะสมได้ไม่เกิน ๓ ปี[๔]

(๓) ลากิจ

ลูกจ้างมีสิทธิลากิจโดยที่ได้รับค่าจ้างหรือจ่ายเป็นรายกรณีรวมจำนวน ๖ วันต่อปี[๔] อย่างไรก็ตาม ลูกจ้างสามารถลากิจได้ติดต่อกันสูงสุดไม่เกิน ๓ วัน ต่อครั้ง[๔] นอกจากนี้ ลูกจ้างไม่สามารถลากิจรวมกับลาในกรณีอื่น[๔] และหากใน ๑ ปีนั้น ลูกจ้างไม่ได้ใช้วันลากิจเลยก็จะถือว่าวันลากิจนั้นหมดอายุ[๔]

(๔) ลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์

รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ.๒๔๙๔ ได้แบ่งประเภทของลูกจ้างที่สามารถได้รับค่าชดเชยในวันลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์ออกเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทแรก ลูกจ้างที่ทำงานมาเป็นเวลา ๖ เดือนแล้ว และประเภทที่สองลูกจ้างที่ยังทำงานไม่ถึง ๖ เดือน ในประเภทแรกหากลูกจ้างได้ลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์จะได้รับค่าจ้างครึ่งหนึ่ง[๔] โดยลูกจ้างหรือตัวแทนของลูกจ้างสามารถได้รับค่าจ้างหรือจ่ายเป็นรายกรณีระหว่างการลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์อันเป็นอัตราปกติ[๔] แต่หากลูกจ้างทำงานมาในระยะเวลาสั้นกว่านั้นก็สามารถลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์นี้ได้แต่จะไม่ได้รับค่าจ้างในระหว่างที่ลา[๔]

การลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์และได้รับค่าจ้างนี้จะสามารถลาได้ไม่จำกัดครั้ง แต่ลูกจ้างสามารถลาได้รวมกันไม่เกิน ๓๐ วันต่อปี[๔] เช่นเดียวกับการลากิจ การลาโดยมี

---

[๔] มาตรา ๔ (๓) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๕ (๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๕ (๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๕ (๓) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๕ (๔) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๖ (๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๖ (๕) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๖ (๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๖ (๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

ใบรับรองแพทย์นี้จะมีหมดอายุทันทีถ้าลูกจ้างไม่ได้ลาภายในปีนั้น[๔] อย่างไรก็ตามการลาป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์นี้สามารถลาติดต่อจากวันลาที่ได้รับอนุญาตได้[๔]

ในใบรับรองแพทย์จะต้องมีการระบุชื่อลูกจ้างเพื่อแจ้งให้นายจ้างทราบ โดยใบรับรองแพทย์นี้ต้องได้รับการรับรองตามกฎหมาย ซึ่งแพทย์ที่จะรับรองได้ต้องเป็นเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับการค้า การอุตสาหกรรมหรือสถานประกอบการ หรือโดยได้รับการรับรองและอนุมัติจากแพทย์ของการค้าการอุตสาหกรรมหรือสถานประกอบการ หรือโดยเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ของรัฐบาล หรือจากเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์รถไฟในกรณีลูกจ้างการรถไฟ หรือจากแพทย์ที่ขึ้นทะเบียนด้านอื่น ๆ[๔]

(๕) ลาคลอด

การลาคลอดนั้น กฎหมายยอมให้ลาได้ ๖ สัปดาห์ก่อนคลอดบุตร และ ๘ สัปดาห์หลังการคลอดบุตรสำหรับลูกจ้างที่ตั้งครรภ์โดยได้รับค่าจ้างหรือเงินเดือนตามปกติ โดยการลาคลอดนั้นจะต้องมีใบรับรองแพทย์มายืนยัน[๔]

๓.๒.๒.๓ สิทธิขั้นต่ำของลูกจ้างในการได้วันลา

ในทางปฏิบัติ นิติสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างมักจะถูกก่อตั้งขึ้นโดยอาศัยสัญญาจ้างแรงงาน ซึ่งสัญญาจ้างแรงงานดังกล่าวอาจมีข้อสัญญาที่กำหนดถึงสิทธิเกี่ยวกับวันหยุดและวันลาของลูกจ้าง รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ.๒๔๙๔ ยอมให้นายจ้างและลูกจ้างสามารถตกลงข้อสัญญาที่ให้สิทธิแก่ลูกจ้างดีกว่าที่กฎหมายกำหนด เช่น กำหนดให้มีวันลามากกว่าที่กฎหมายกำหนด ส่วนข้อสัญญาที่ให้สิทธิประโยชน์ของลูกจ้างน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดและมีวัตถุประสงค์ในการจำกัดความรับผิดของนายจ้างจะตกเป็นโมฆะ[๔]

นอกจากนี้ รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ.๒๔๙๔ ยังรับรองสิทธิของลูกจ้างที่จะมีวันหยุดหรือวันลาตามกฎหมายฉบับอื่น หรือจารีตประเพณีซึ่งรับรองถึงสิทธิในวันหยุด วันลา และการได้รับค่าแรงที่ดีกว่าที่รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ.๒๔๙๔ กำหนด กล่าวอีกนัยหนึ่ง

---

[๔] มาตรา ๖ (๕) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ “ ผู้ปฏิบัติการทางการแพทย์ขึ้นทะเบียน ” โดยมาตรา ๖ ของรัฐบัญญัติแก้ไขรัฐบัญญัติวันลาวันหยุด พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งประกาศใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗

[๔] มาตรา ๗ ทวิ แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

คือสิทธิและประโยชน์ดังกล่าวนั้นจะไม่ถูกจำกัดหรือเพิกถอนโดยรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔[๔]

๓.๒.๒.๔ เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบ

เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลและตรวจสอบ[๔] การปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับวันหยุดและวันลา[๔] รัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ.๒๔๙๔ ได้บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ตามรัฐบัญญัติว่าด้วยโรงงานทำหน้าที่ตรวจสอบการปฏิบัติการตามกฎหมายฉบับนี้[๔] และนอกจากเจ้าหน้าที่ตามรัฐบัญญัติว่าด้วยโรงงานแล้ว ประธานาธิบดียังอาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่อื่นให้ทำหน้าที่ตรวจสอบการปฏิบัติการตามรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ.๒๔๙๔ อีกด้วย[๔] ทั้งเจ้าหน้าที่ตามรัฐบัญญัติว่าด้วยโรงงานและเจ้าหน้าที่อื่น[๔] ที่ประธานาธิบดีแต่งตั้งถือเป็นข้าราชการตามประมวลกฎหมายอาญา[๔]

เจ้าหน้าที่ผู้ทำการตรวจสอบซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ มีอำนาจที่จะเข้าไปในสิ่งปลูกสร้างใด ๆ เพื่อตรวจสอบข้อมูลและหลักฐาน[๔] ตลอดจนเก็บรักษาข้อมูล[๔] ดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการปฏิบัติการตามรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔[๔]

๓.๒.๒.๕ ความรับผิดของนายจ้างในแต่ละกรณี

รัฐบัญญัติวันลาและวันหยุด พ.ศ.๒๔๙๔ นั้นคำนึงถึงกรณีที่นายจ้างอาจไม่มีสถานะเป็นบุคคลธรรมดา หากแต่เป็นห้างหุ้นส่วนหรือสมาคม บริษัท หน่วยงานของรัฐ คณะกรรมการซึ่งจัดตั้งโดยรัฐ หรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น จึงได้บัญญัติถึงรายละเอียดความรับผิด

---

[๔] มาตรา ๑๐[๕](๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๒[๖](๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๒[๖](๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๒[๖](๔) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๒[๖](๓) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๒[๖](๔) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

ของนายจ้างซึ่งไม่ใช่บุคคลธรรมดา กล่าวคือ กฎหมายได้ระบุตัวผู้ที่ต้องรับผิดในกรณีที่ความผิดนั้นได้กระทำขึ้นโดยนายจ้างที่ไม่ใช่บุคคลธรรมดา

(๑) ห้างหุ้นส่วนหรือสมาคมอื่น ๆ

ในกรณีที่นายจ้างเป็นห้างหุ้นส่วนหรือสมาคม หุ้นส่วนแต่ละคนหรือสมาชิกขององค์กรนั้นอาจถูกดำเนินคดีและต้องรับโทษในความผิดฐานใดๆตามรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุด พ.ศ.๒๔๙๔ ซึ่งบัญญัติให้นายจ้างอาจต้องรับผิด[๔] ในการนี้ ห้างหุ้นส่วนหรือสมาคมอาจยื่นหนังสือบอกกล่าวต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบ[๔] โดยแจ้งถึงการแต่งตั้งสมาชิกคนใดคนหนึ่งซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา[๔] ขึ้นเพื่อให้มีสถานะเป็นนายจ้างตามกฎหมายฉบับนี้ และจะถือว่าผู้ที่ได้รับแต่งตั้งนั้นมีสถานะเป็นนายจ้างตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้จนกว่าเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ[๔] จะได้รับหนังสือบอกกล่าวแจ้งถึงการเพิกถอนการแต่งตั้ง หรือจนกว่าผู้ที่ได้รับแต่งตั้งยุติการเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นของห้างหุ้นส่วนหรือสมาคมนั้น ๆ[๔] ๗ ๑

(๒) บริษัท

ในกรณีที่นายจ้างเป็นบริษัท คณะกรรมการคนใดคนหนึ่งของบริษัทหรือผู้ถือหุ้นรายใดรายหนึ่งของบริษัทเอกชนอาจถูกดำเนินคดีและต้องรับโทษในความผิดฐานใดๆตามรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุด พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งบัญญัติให้นายจ้างอาจต้องรับผิด[๔] ในการนี้ บริษัทอาจยื่นหนังสือบอกกล่าวต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบ[๔] โดยแจ้งถึงการแต่งตั้งกรรมการบริษัทคนใดคนหนึ่ง หรือผู้ถือหุ้นคนใดคนหนึ่งสำหรับกรณีของบริษัทเอกชนซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา[๔] ขึ้นเพื่อให้มีสถานะเป็นนายจ้างตามรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุด พ.ศ.๒๔๙๔ และจะถือว่ากรรมการบริษัทหรือผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับแต่งตั้งนั้นมีสถานะเป็นนายจ้างตามกฎหมายฉบับนี้ จนกว่าเจ้าหน้าที่ตรวจสอบจะได้รับหนังสือบอกกล่าวแจ้งถึงการเพิกถอนการแต่งตั้ง หรือจนกว่าผู้ที่ได้รับแต่งตั้งยุติการเป็นกรรมการหรือผู้ถือหุ้นของบริษัทนั้นๆ[๔] ๗ ๕ ๒

---

[๔] มาตรา ๑๕(๑) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติใน มาตรา 2 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติใน มาตรา 2 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

[๔] มาตรา ๑๕(๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติใน มาตรา 2 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑

[๔] มาตรา ๑๕(๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

(๓) รัฐบาล หรือคณะกรรมการใด ๆ ที่ถูกตั้งขึ้นโดยรัฐบาลหรือผู้มีอำนาจในส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ

ในกรณีที่นายจ้างเป็นรัฐบาล หรือคณะกรรมการใด ๆ ที่ถูกตั้งขึ้นโดยรัฐบาลหรือผู้มีอำนาจในส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ หรือบุคคลใดที่ได้รับแต่งตั้งโดยรัฐบาล คณะกรรมการหรือผู้มีอำนาจในส่วนท้องถิ่นในฐานะเป็นหัวหน้าของสถานประกอบการ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อนายจ้างในการกำกับดูแลของสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องอาจถูกดำเนินคดีและถูกลงโทษสำหรับความผิดใด ๆ ที่นายจ้างมีโทษตามรัฐบัญญัตินี้[๔]

๓.๒.๒.๖ อำนาจในการพิจารณาความผิดที่เกิดขึ้น

นอกเหนือจากการกระทำความผิดที่ปรากฏในรัฐบัญญัติวันลาและวันหยุด ค.ศ. ๑๙๕๑ ได้กำหนดความผิด มาตรา ๑๖ (๑) บัญญัติว่า จะไม่มีการฟ้องคดีใดต่อศาลตามรัฐบัญญัตินี้หรือกฎข้ออื่น ๆ หากไม่ได้ผ่านกระบวนการของเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ[๔] มาก่อน หรืออีกกรณีจะไม่มีการฟ้องคดีใดหากปราศจากการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษรของเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ นอกจากนี้มาตรา ๑๖ (๒) บัญญัติว่า ไม่ให้ศาลล่างพิจารณาคดีตามบัญญัติแห่งรัฐบัญญัตินี้หรือกฎใด ๆ[๔]

๓.๒.๓ รัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ (Law Relating to Overseas Employment 1999)

กฎหมายคุ้มครองแรงงานข้ามชาติเป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างและพัฒนารัฐให้มีประสิทธิภาพในการหาแรงงานขาเข้าซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติ โดยมุ่งเน้นที่การมีโอกาสได้รับการจ้างงาน การมีระบบความปลอดภัย รวมถึงสิทธิมนุษยชนและสิทธิของลูกจ้างเหล่านั้น นอกจากนี้ยังควบคุมถึงระบบการจ้างงานที่ต้องคำนึงถึงประสบการณ์ ความรู้ และทักษะต่าง ๆ ของลูกจ้างที่ตรงกับสายงานที่ได้รับการจ้างงานนั้นอีกด้วย กฎหมายฉบับนี้จึงได้กำหนดเกี่ยวกับการจดทะเบียน ใบอนุญาตของตัวแทนผู้ให้บริการจดทะเบียน การอุทธรณ์ หน้าที่และสิทธิของแรงงานข้ามชาติ และตัวแทนผู้ให้บริการจดทะเบียน ผู้ถือใบอนุญาตเอาไว้ด้วย

---

[๔] มาตรา ๑๕(๓) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] ถูกบัญญัติขึ้นแทนที่ โดยมาตรา 3 แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

[๔] มาตรา ๑๖(๒) แห่งรัฐบัญญัติวันหยุดและวันลา พ.ศ. ๒๔๙๔

๓.๒.๓.๑ คำนิยาม

(๑) สัญญาจ้างแรงงานข้ามชาติ

สัญญาจ้างแรงงานข้ามชาติ หมายถึง สัญญาจ้างแรงงานข้ามชาติในช่วงระยะเวลาใดระยะเวลาหนึ่ง และยังรวมถึงสัญญาจ้างลูกจ้างขององค์การสหประชาชาติ และสัญญาจ้างงานเฉพาะเรื่อง เช่น สัญญาจ้างงานระยะยาว สัญญาจ้างแรงงานผู้เดินเรือ สัญญาจ้างแรงงานข้าราชการรัฐบาลต่างประเทศหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านของหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐบาลต่างประเทศ เป็นต้น

(๒) ลูกจ้าง

กฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความหมายของลูกจ้าง โดยเน้นที่ลูกจ้างที่เป็นแรงงานข้ามชาติ หรือได้รับหน้าที่ให้ทำงานในต่างประเทศ หรือได้รับการแต่งตั้งให้ฝึกงานที่ต่างประเทศ

(๓) ตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน

ตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน หมายถึง บุคคลหรือองค์กรที่ได้รับอนุญาตให้บริการเรื่องค่าธรรมเนียม เป็นตัวแทนในการดูแลความปลอดภัยให้กับผู้ที่กำลังมองหางานในต่างประเทศ

(๔) คณะกรรมการกลางผู้กำกับดูแลและตรวจตราแรงงานข้ามชาติ

คณะกรรมการกลางผู้กำกับดูแลและตรวจตราแรงงานข้ามชาติ หรือคณะกรรมการกลาง นำโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและอื่น ๆ มีหน้าที่หลักคือการวางนโยบายเกี่ยวกับแรงงานข้ามชาติ[๔] สื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานรัฐบาล และองค์กรต่างประเทศรวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องในการดำเนินนโยบายที่วางไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย โอกาสและการรับลูกจ้างซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติเข้าทำงานตามสัญญาจ้างงานของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรต่าง ๆ[๔] และบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาได้รับสิทธิคุ้มครองในฐานะลูกจ้างตามที่สมควรจะได้รับ[๔] คณะกรรมการกลางจะให้คำแนะนำและกำกับดูแลระบบการใช้งานลูกจ้างให้ตรงกับความรู้ ประสบการณ์[๔] และทักษะของลูกจ้างภายใต้กรอบสัญญาจ้างแรงงานข้ามชาตินั้น[๔] นอกจากนี้คณะกรรมการกลางยังมีอำนาจในการตัดสินและเปิดเผยรายชื่อ

---

[๔] มาตรา ๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๖ (ฃ) และ (ค) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๖ (ง) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๖ (จ) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเทศ องค์กรการจ้างงาน และประเภทของงานที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำได้ด้วย[๔] และให้คำแนะนำ[๔] เกี่ยวกับประกาศเรื่องการยกเลิกหรือเพิกถอนเกี่ยวกับระยะเวลาของใบอนุญาตของตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน[๔] กำหนดค่าธรรมเนียมและจำนวนตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน และเรื่องอื่น ๆ ที่รัฐบาลกำหนดเป็นครั้งคราว[๔] [๘] [๖]

(๕) คณะกรรมการผู้กำกับดูแลและตรวจตราแรงงานข้ามชาติ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานมีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งคณะกรรมการผู้กำกับดูแลและตรวจตราแรงงานข้ามชาติ หรือ คณะกรรมการผู้กำกับดูแล โดยมีอธิบดีกรมแรงงานเป็นประธานของคณะกรรมการโดยการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และสามารถแต่งตั้งบุคคลที่เหมาะสมจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องและองค์กรต่าง ๆ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องแรงงานเพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลในประเด็นเกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติ นอกจากนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานยังสามารถแต่งตั้งรองประธานและเลขานุการได้ตามที่เห็นว่ามีความจำเป็น นอกจากนี้ หากมีความจำเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการผู้กำกับดูแลและตรวจตราแรงงานข้ามชาติใหม่ได้ และยังสามารถกำหนดค่าธรรมเนียมให้กับสมาชิกคณะกรรมการผู้กำกับดูแลและตรวจตราแรงงานข้ามชาติที่มิใช่ข้าราชการได้อีกด้วย[๔] [๘]

สำหรับหน้าที่และการแบ่งส่วนการดำเนินการ คณะกรรมการผู้กำกับดูแลจะดำเนินตามนโยบายที่วางไว้โดยคณะกรรมการกลางมีหน้าที่คอยสื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานของรัฐบาล และองค์กรต่างประเทศรวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากในการได้รับโอกาสจ้างงาน ระบบความปลอดภัยของลูกจ้าง เกี่ยวกับสิทธิของลูกจ้างและความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการทำงาน นอกจากนี้คณะกรรมการผู้กำกับดูแล สามารถรับสมัครและเลือกลูกจ้างภายใต้ข้อบังคับของกรมแรงงานและจัดให้พวกเขามีทักษะและฝึกอบรม โดยประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐ องค์กร และบุคคลอื่น และหากจำเป็นต้องดำเนินการฝึกอบรมเฉพาะด้าน สำหรับลูกจ้างหรือตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนดังกล่าว จะเป็นหน้าที่จัดการของกรมแรงงาน นอกจากนี้ คณะกรรมการผู้กำกับดูแลมีอำนาจยกเลิกหรือเพิกถอนใบอนุญาตของตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนในเรื่องระยะเวลาได้รวมถึงกำหนดรูปแบบและหน้าที่ให้กับหน่วยงานย่อยเกี่ยวกับการตรวจสอบ การสื่อสารและการประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องและองค์กรต่างๆ เพื่อป้องกันไม่ให้มีการทำสัญญาจ้างงานให้แรงงานข้ามชาติโดยไม่ได้จดทะเบียนภายใต้หนังสือเดินทาง

---

[๔] มาตรา ๖ (จ) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๖ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๖ (ช) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๗ (ง) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

และวีซ่าอนุญาตทำงานในประเทศ หากอนุกรรมการผู้ตรวจสอบพบว่ามีลูกจ้างที่คุณสมบัติไม่เหมาะสม คณะกรรมการผู้กำกับดูแล สามารถกีดกันลูกจ้างลักษณะนี้ได้โดยให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการใช้ระบบและแจ้งหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้ององค์กรและตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนตามโอกาส และกำกับดูแลการจัดเก็บค่าธรรมเนียมและการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงตามที่ได้รับมอบหมายจากกระทรวงแรงงานเป็นครั้งคราว[๔]

๓.๒.๓.๒ โครงสร้างกฎหมาย

ในรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดโครงสร้างกฎหมายไว้ดังต่อไปนี้

(๑) การจดทะเบียน

นายจ้างที่กำลังมองหาลูกจ้าง จะต้องลงทะเบียนที่กรมแรงงานสังกัดกระทรวงแรงงาน โดยกรมแรงงานจะต้องติดต่อประสานงานกับส่วนท้องถิ่นและรัฐบาลต่างประเทศ องค์กรและลูกจ้างที่กำลังหางานทำ และลูกจ้างที่เป็นแรงงานข้ามชาติที่ขึ้นทะเบียนแล้วกับกรมแรงงาน นายจ้างจำเป็นต้องลงทะเบียนที่กรมแรงงานด้วย อย่างไรก็ตาม หากมีการทำสัญญาจ้างลูกจ้างที่เป็นแรงงานข้ามชาติก่อนจะมีกฎหมายฉบับนี้ จะต้องทำการลงทะเบียนกับกรมแรงงานตามที่ข้อบังคับกำหนดไว้ในใบรับรองการจดทะเบียนก่อนที่ลูกจ้างคนนั้นจะออกเดินทางมาทำงานที่ต่างประเทศ

(๒) ใบอนุญาตให้เป็นตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน

ผู้ใดต้องการเป็นตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน สามารถยื่นคำขอรับใบอนุญาตการเป็นตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนต่อกรมแรงงานเมื่อได้รับคำขอแล้ว กรมแรงงานจะพิจารณาคำขอและสามารถออกใบอนุญาตหรือปฏิเสธคำขอก็ได้ นอกจากนี้ รัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังบัญญัติให้กรมแรงงานกำหนดค่าธรรมเนียมของการออกใบอนุญาตดังกล่าว และอาจตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงในการพิจารณาคำขอรับใบอนุญาตได้

กรมแรงงานสามารถยกเลิกหรือเพิกถอนใบอนุญาต หรือมีการจำกัดระยะเวลาใบอนุญาตแก่ผู้ถือใบอนุญาต (ทั้งนี้โดยการยืนยันของคณะกรรมการกำกับดูแล) หากพบว่ามีการละเมิดเงื่อนไขของใบอนุญาต เช่น การปฏิบัติหน้าที่ไม่ชอบในฐานะเป็นตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนสำหรับนายจ้างผู้มองหาลูกจ้างซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติ การโอนใบอนุญาตการเป็น

[๔] มาตรา ๘ (ฐ) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

ตัวแทนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมแรงงาน การคิดค่าธรรมเนียมเกินกว่าอัตราที่กำหนด การละเลยการส่งบัญชีและข้อมูลเกี่ยวกับสัญญาจ้างแรงงานข้ามชาติไปยังกรมแรงงานตามเงื่อนไข

กระทรวงแรงงานมีอำนาจในการกำหนดการแจ้งสิทธิในการถือครองใบอนุญาต ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตค่าธรรมเนียมล่าช้า โทษและเบี้ยประกันภัย หากมีผู้ใดไม่พอใจกับคำสั่งและตัดสินใจอุทธรณ์ต่อกระทรวงแรงงานภายใน 60 วันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งและคำตัดสิน คำตัดสินของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานถือว่าถึงที่สุด

(๓) หน้าที่และสิทธิของแรงงานข้ามชาติ

ลูกจ้างซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติก่อนที่จะเดินทางไปต่างประเทศจะต้องได้รับใบรับรองการตรวจสุขภาพ ที่ออกโดยคณะกรรมการผู้กำกับดูแล และหนังสือรับรองการจดทะเบียนที่ออกโดยกรมแรงงาน กรณีนี้รวมถึงลูกจ้างที่ได้กลับมาประเทศพม่าหลังจากไปทำงานที่ต่างประเทศด้วย ลูกจ้างที่มีการจดทะเบียนแล้วได้ไปทำงานยังต่างประเทศและยังคงทำงานที่นั่นจะต้องมีการรายงานสิ่งผิดปกติเกี่ยวกับงานหรือไม่เกี่ยวกับการทำงานกับตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนหลังจากที่ได้ติดต่อกับตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนบุคคลนั้นจะต้องรายงานไปยังสถานทูตเมียนมาหรือสถานกงสุลของประเทศนั้น ๆ ถ้าประเทศนั้น ๆ ไม่มีสำนักงานดังกล่าวบุคคลนั้นต้องรายงานต่อกรมแรงงาน และต้องชำระค่าบริการที่กำหนดโดยคณะกรรมการกลางทั้งที่กรมแรงงานหรือต่อตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน และมีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยเต็มรูปแบบผ่านทางตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนรวมทั้งค่าเสียหายจากการที่ได้รับบาดเจ็บจากการทำงานในต่างประเทศ และรวมถึงค่าดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาจากการสูญเสียสิทธิที่เกี่ยวข้องกับสัญญาจ้างแรงงานในต่างประเทศ

(๔) หน้าที่และสิทธิของตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียน

ผู้ถือใบอนุญาตตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข[๔] โดยชำระค่าธรรมเนียมตามสัญญา ปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดตามสัญญาจ้าง[๔] นอกจากนั้นยังต้องรับผิดชอบในการติดต่อสื่อสารกับนายจ้างในต่างประเทศเพื่อดูแลเกี่ยวกับการได้รับสิทธิต่าง ๆ และการเสียสิทธิต่าง ๆ ของลูกจ้างซึ่งเป็นแรงงานข้ามชาติ และส่งไปตรวจสอบที่คณะกรรมการสอบสวนหรือส่งไปยังบุคคลที่คณะกรรมการผู้กำกับดูแลหรือกรมแรงงาน และส่งบัญชีและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจ้างลูกจ้างไปยังกรมแรงงานตามเงื่อนไขผู้ถือใบอนุญาตต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังกรมแรงงานหากมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ ผู้บริหาร การรับทำงานที่นอกเหนือจากสัญญาจ้าง

---

[๔] มาตรา ๒๔(ก) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

[๔] มาตรา ๒๔(ข) แห่งรัฐบัญญัติคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

ผู้ที่ดำเนินการเป็นตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนโดยปราศจากใบอนุญาตต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๗ ปีและปรับ สำหรับผู้ถือใบอนุญาตตัวแทนผู้ให้บริการด้านการจดทะเบียนที่จัดเก็บค่าธรรมเนียมเกินกว่าที่กำหนดและผู้ที่โอนใบอนุญาตดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมแรงงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปีและปรับ และหากผู้ใดทำการฝ่าฝืนข้อบังคับ ขั้นตอน คำสั่ง หรือ คำสั่งที่ออกตามกฎหมายนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับ ๕,๐๐๐ จ๊าต หรือทั้งจำทั้งปรับ

๓.๒.๓ รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ (Social Secuity Law 2012)

รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ มีวัตถุประสงค์เพื่อรับประกันและช่วยเหลือผู้ใช้แรงงานในด้านชีวิตและสุขภาพให้ดียิ่งขึ้น โดยผ่านระบบสิทธิประโยชน์และกองทุนประกันสังคม กฎหมายฉบับนี้ตระหนักถึงสิทธิประโยชน์ที่สมควรได้รับของผู้ใช้แรงงาน ค่ารักษาพยาบาล การช่วยเหลือครอบครัวของผู้ประกันตน สิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพจากการจ้างงาน สิทธิประโยชน์ผู้สูงอายุ เงินสงเคราะห์ขณะยังมีชีวิตอยู่[๔] เงินช่วยเหลือขณะว่างงาน[๔] สิทธิในการอยู่อาศัยและเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยหลังเกษียณ ในการเข้ารับประโยชน์ดังกล่าวผู้ใช้แรงงานและนายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมตามที่กฎหมายและกฎหมายลำดับรองกำหนด อย่างไรก็ตาม รัฐบัญญัติประกันสังคมฉบับนี้มิได้บัญญัติแต่เพียงสิทธิและหน้าที่ของผู้ใช้แรงงานและนายจ้างเท่านั้น หากแต่ได้จัดตั้งและบัญญัติให้อำนาจแก่คณะกรรมการประกันสังคมแห่งชาติในการควบคุมกำกับให้การณ์เป็นตามกฎหมาย รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ มีสาระสำคัญโดยสรุปตามแผนภาพดังต่อไปนี้

---

[๔] มาตรา ๓ (จิ) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๔] นายจ้าง หมายถึง บุคคลที่รับผิดชอบจ่ายค่าจ้างให้กับลูกจ้างที่จ้างลูกจ้างตามข้อตกลงการจ้างงานซึ่งจัดการในนามของนายจ้าง เว้นแต่ได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในกฎหมายนี้การแสดงออกดังกล่าวรวมถึงบุคคลที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรือ บริษัท ร่วมทุนผู้สืบทอดผู้สืบทอดหรือผู้แทนตามกฎหมายเมื่อนายจ้างถึงแก่กรรม

แผนภาพ: โครงสร้างหลักของรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

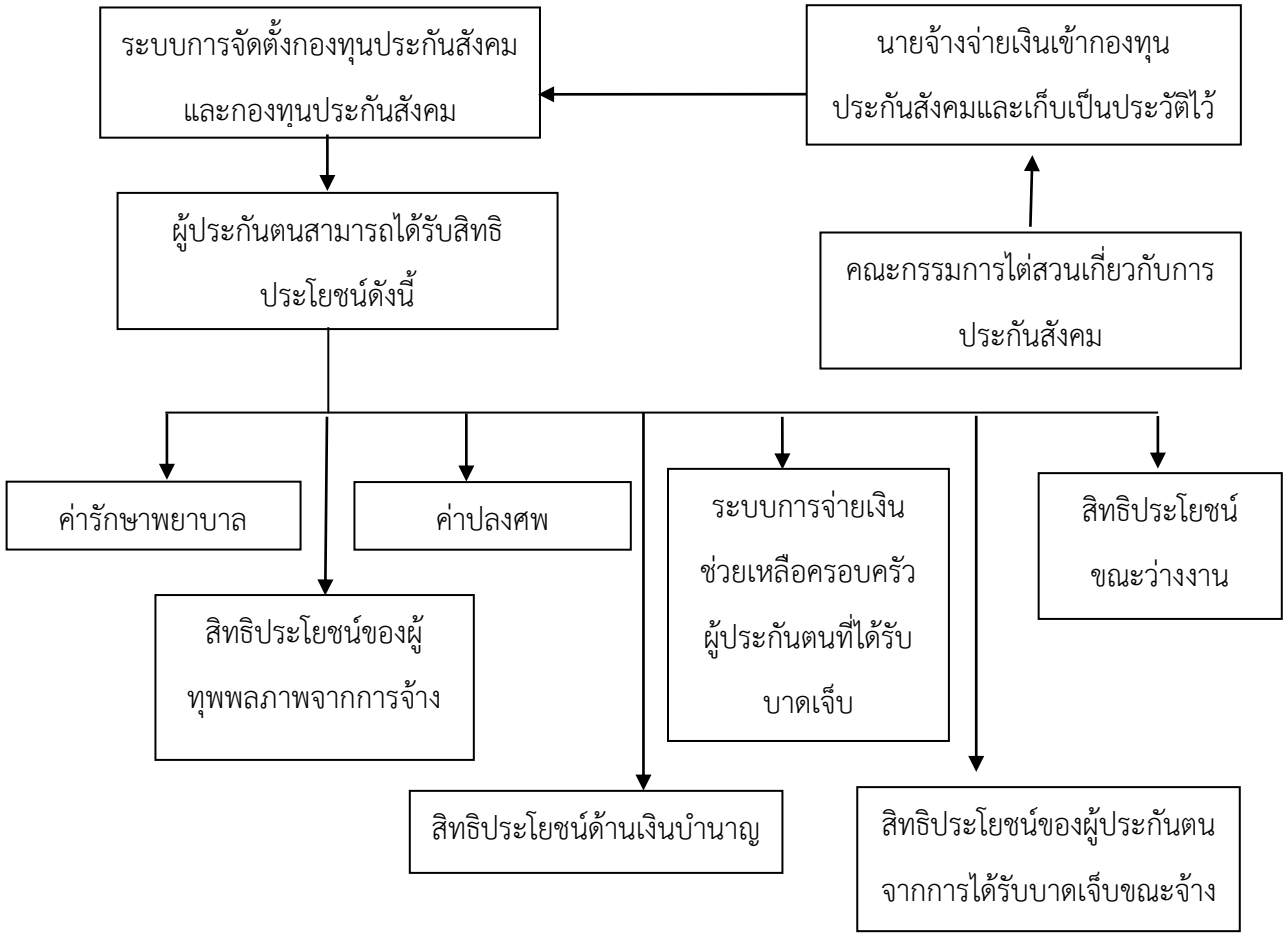

๓.๒.๓.๑ นิยามและความคุ้มครองทางกฎหมาย

วัตถุประสงค์ของกฎหมายประกันสังคม พ.ศ. 2555 เกี่ยวข้องกับการรับประกันผลประโยชน์ของผู้ใช้แรงงาน ผู้ใช้แรงงาน หมายถึง บุคคลที่จ้างงานอย่างถาวรหรือชั่วคราวในสถานประกอบการใด ๆ และผู้ที่ได้รับค่าครองชีพด้วยค่าแรงที่ได้รับจากการใช้ความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจในการแสดงออกรวมถึงผู้ฝึกงานด้วย[๔] อย่างไรก็ตาม ไม่รวมถึงสมาชิกในความครัวของลูกจ้างที่อาศัยอยู่ด้วยกัน[๔]

สังเกตได้ว่า ไม่ใช่พนักงานทุกคนที่จะตกอยู่ภายใต้คำนิยามข้างต้นที่จะมีคุณสมบัติได้รับสิทธิประโยชน์ประกันสังคม ผู้รับผลประโยชน์จะต้องเป็นผู้ประกันตน ผู้ประกันตน

---

[๔] มาตรา ๓ (จ) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๔] มาตรา ๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

หมายถึง คนงานที่ทำงานในสถานประกอบการใด ๆ ที่เกี่ยวกับกฎหมายนี้และได้ทำประกันผ่านการลงทะเบียนภายใต้ระบบประกันสังคม และประกันผลประโยชน์จากการบาดเจ็บจากการทำงาน

คำจำกัดความดังกล่าวอธิบายว่า การประกันภัยจะไม่สมบูรณ์ถ้าไม่ระบุสถานที่ทำงาน ซึ่งกฎหมายประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ กำหนดให้ระบุสถานประกอบการให้ต้องลงทะเบียนระบบประกันสังคม และผลประโยชน์ที่มีอยู่ในอุตสาหกรรม กฎหมายฉบับนี้ดำเนินเกี่ยวกับธุรกิจของหน่วยงานรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การดำเนินธุรกิจการเงิน บริษัท สมาคม องค์กร และกิจการร่วมค้า[๔]

๓.๒.๓.๒ การดำเนินการในระบบประกันสังคม

การจ่ายสิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกันตนตั้งอยู่บนพื้นฐานของระบบประกันสังคม (Social Security Systems) และกองทุนประกันสังคม (Social Security Fund) เงินในกองทุนนี้มาจากการจ่ายของทั้งนายจ้างและผู้ใช้แรงงานที่เป็นผู้ประกันตน ทั้งนี้ ตามอัตราในการจ่ายจะขึ้นอยู่กับประกาศของกระทรวงแรงงาน นอกจากนั้น นายจ้างมีหน้าที่รับผิดชอบในการทำให้การประกันมีผลต่อผู้ใช้แรงงานซึ่งเป็นผู้ประกันตน (Effect Insurance) การประกันหลังจากลงทะเบียนสำหรับประกันสังคมและการจ่ายเงินทั้งหลาย ดังรายละเอียดตามแผนภาพ ดังต่อไปนี้

---

[๔] มาตรา ๑๑[๙](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

แผนภาพกระบวนการของระบบประกันสังคม

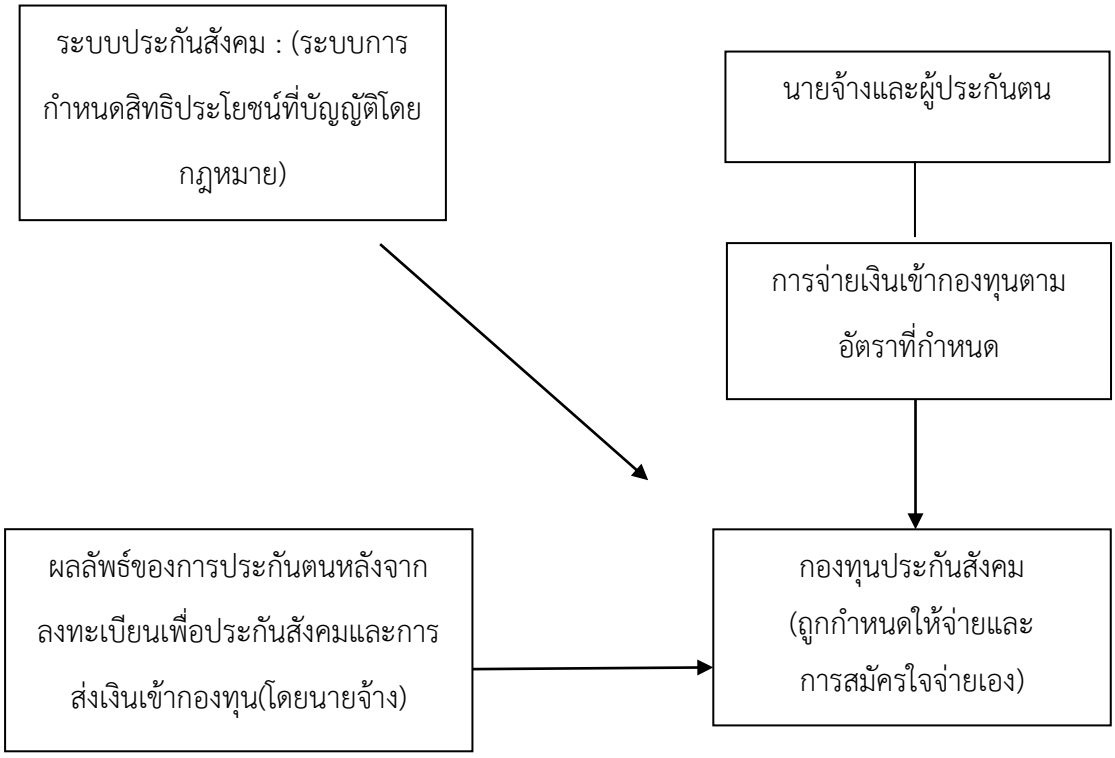

(๑) ระบบประกันสังคม

มาตรา ๑๓ ของรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ กำหนดให้มีระบบการประกันสังคมที่แตกต่างกันอยู่ ๕ ประเภท เพื่อทำหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของผู้ประกันตน

ระบบแรก คือ ระบบประกันสังคมและสุขภาพซึ่งประกอบด้วย (๑) การจ่ายค่ารักษาพยาบาลและการเจ็บป่วย (๒) การจ่ายค่ารักษาพยาบาลในการคลอดบุตร (๓) การจ่ายเงินช่วยเหลือหลังเกษียณอายุ (๔) ค่าจัดการงานศพอันเกิดจากการตายแต่ละกรณี[๔] ๙ ๖

ระบบที่สอง คือ เงินช่วยเหลือครอบครัวของผู้ประกันตนประกอบไปด้วย (๑) เงินช่วยการศึกษาบุตรของผู้ประกันตนที่มีรายได้น้อยกว่ารายได้ที่ได้รับตามจำนวนที่กำหนด (๒) ค่าตรวจสุขภาพและการช่วยเหลือเมื่อเกิดภัยพิบัติ และ (๓) สิทธิประโยชน์ที่เหมาะสมสำหรับคนในครอบครัว[๔] ๙ ๗

---

[๔] มาตรา ๑๓(ก) (i) – (iv) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๔] มาตรา ๑๓(ข) (i) – (iii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ระบบที่สาม ได้แก่ สิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพ, สิทธิประโยชน์ด้านเงินบำนาญ,ระบบการจ่ายสิทธิประโยชน์สำหรับผู้รอดชีวิตประกอบไปด้วยสิทธิประโยชน์สำหรับผู้ทุพพลภาพและด้านเงินบำนาญและ สิทธิประโยชน์ของผู้รอดชีวิตสำหรับการตายซึ่งอาจไม่เกี่ยวกับงาน[๔ ๙ ๘]

ระบบที่สี่ ได้แก่ ระบบการจัดการจ่ายสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวกับการว่างงานอันประกอบไปด้วย (๑) ถ้าดูแลรักษาสุขภาพตอบเพราะว่างานที่จะได้รับสิทธิประโยชน์นี้ (๒) การจ่ายสิทธิประโยชน์ที่เป็นเงินให้กับผู้ว่างงาน[๔ ๙ ๙]

ระบบที่ห้า ได้แก่ ระบบประกันสังคมอื่น ๆ ซึ่งประกอบไปด้วย (๑) สิทธิในการอยู่อาศัยการสร้างการเช่าซื้อหรือเป็นเจ้าของหรือใช้ประกันสังคมในด้านที่อยู่อาศัยภายใต้การประกันวางแผนในด้านที่อยู่อาศัยตามที่กฎหมายกำหนด (๒) การลงทะเบียนระบบประกันสังคมจะกระทำการตามข้อกำหนดของกระทรวงแรงงานโดยมีการประกาศและประสานงานกับคณะกรรมการโดยความเห็นชอบสหภาพแรงงานหรือระบบประกันสังคมอื่นซึ่งเกิดจากความสมัครใจ[๕ ๐ ๐]

(๒) กฎหมายกองทุนประกันสังคม

นอกจากจะบัญญัติเกี่ยวกับระบบการประกันสังคมทั้ง ๕ ประเภทตามที่ได้กล่าวแล้ว รัฐบัญญัติประกันสังคมก็ได้บัญญัติรายละเอียดของกองทุนประกันสังคม ตามมาตรา ๑๕ ของรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ กองทุนประกันสังคมหมายรวมถึงกองทุนดังต่อไปนี้ (๑) กองทุนดูแลด้านสุขภาพและสังคม (๒) กองทุนช่วยเหลือครอบครัวของผู้ประกันตน (๓) กองทุนค่าสิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพ ด้านเงินบำนาญและช่วยเหลือผู้รอดชีวิต (๔) กองทุนสิทธิประโยชน์สำหรับผู้ว่างงาน (๕) กองทุนประกันสังคมอื่นที่ได้ลงทะเบียนในระบบประกันสังคมตามข้อกำหนดของกระทรวงแรงงานโดยการประสานงานของคณะกรรมการประกันสังคมภายใต้เหตุผล ตามอนุ (๒) ของมาตรา ๑๓ ข้อ ๔(๖) กองทุนประกันสังคมอื่นที่กำหนดโดยการจัดตั้งขึ้นโดยการจ่ายหลังจากสมัครใจลงทะเบียนภายใต้เหตุผลของมาตรา ๑๓(๒) (e) และ ๑๓(๗) กองทุนประกันสังคมสำหรับการวางแผนเพื่อที่อยู่อาศัย[๕ ๐ ๑]

---

[๔] มาตรา ๑๓(ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๔] มาตรา ๑๓(ง) (i) - (ii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๑๓(จ) (i) - (Vii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๑๕(ก) (i) - (Vii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(๓) ผู้จ่ายเงินประกันสังคมและการประกันที่มีประสิทธิภาพ

ผู้มีหน้าที่จ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมได้แก่นายจ้างและผู้ใช้แรงงานที่เป็นผู้จ่ายเงินประกันสังคมเข้ากองทุน[๕] ไม่ว่าจะเป็นกรณีการประกันตนภาคบังคับหรือสมัครใจก็ตาม ในแง่ของเวลาการเริ่มจ่ายเงิน นายจ้างและลูกจ้างมีหน้าที่จ่ายเงินหลังจากการขึ้นทะเบียนสำเร็จบริบูรณ์และเข้าเป็นสมาชิกกองทุน (Effecting compulsory registration to the fund)[๕] แล้วตามที่ได้กล่าวในหัวข้อ (๒) กฎหมายกองทุนประกันสังคมดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้ นายจ้างและผู้ใช้แรงงานอาจเลือกจ่ายเงินเข้ากองทุนเพื่อสิทธิประโยชน์อื่น ๆ และการวางแผนที่อยู่อาศัยโดยสมัครใจได้ อัตราที่ต้องจ่ายอาจจะจ่ายตามที่กองทุนประกันสังคมกำหนดไว้ในมาตรา ๑๕ ทั้งนายจ้างและผู้ใช้แรงงานตามที่กระทรวงแรงงานกำหน[๕] ด หากทำการจ่ายไม่ชอบตามกฎหมายจะมีโทษจำคุกโดยต้องระหว่างโทษไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ[๕]

นายจ้างที่มีหน้าที่ทำให้ผู้ใช้แรงงานที่ทำงานในสถานประกอบการของตนมีสิทธิเข้ารับเอาประโยชน์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการประกันสังคมโดยการจ่ายเงินเข้าสมทบในกองทุนประกันสังคมภายหลังจากการขึ้นทะเบียนประกันสังคมกับสำนักงานประกันสังคมในท้องถิ่น

(๑) นายจ้างของสถานประกอบการ

(๒) นายจ้างของสถานประกอบการที่มีการจ้างงานในจำนวนตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑ (a) รวมถึงกรณีมีผู้ใช้แรงงานอย่างน้อย ๑ คน และเกี่ยวข้องกับนายจ้างยกเว้นภรรยา สามี บุตร พ่อแม่ของนายจ้าง และ

(๓) นายจ้างของผู้ฝึกงานที่ยังไม่จ่ายค่าจ้างให้[๕] นายจ้างคนใดที่ไม่ได้กระทำการจ่ายตามที่ได้ขึ้นทะเบียนประกันสังคมไว้แล้วจะมีโทษจำคุกโดยต้องระวางโทษไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ[๕]

๓.๒.๓.๓ สิทธิของผู้ประกันตนในการได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่ตนประกัน

หัวใจสำคัญของระบบประกันสังคมคือการรับรองและคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ของผู้ประกันตน ตามรัฐบัญญัติประกันสังคม สิทธิประโยชน์ดังกล่าวแบ่งออกได้เป็นหลาย

---

[๕] มาตรา ๑๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๑๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๙๓ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๑๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๙๔ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท อาทิ สิทธิในการช่วยค่ารักษาพยาบาล สิทธิในการได้รับค่าปลงศพ สิทธิในการได้รับการช่วยเหลือครอบครัว สิทธิในการได้รับความช่วยเหลือด้านทุพพลภาพ สิทธิในการได้รับบำนาญ และสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือในกรณีว่างงาน

(๑) ประกันสิทธิประโยชน์ในการช่วยค่ารักษาพยาบาล

การได้รับและใช้สิทธิประโยชน์ในการช่วยค่ารักษาพยาบาลมีประเด็นสำคัญสามประเด็นด้วยกัน คือระยะเวลาของการรักษาพยาบาล สถานที่ทำการรักษา และรายจ่ายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลดังกล่าว ประเด็นที่หนึ่งเรื่องระยะเวลาการรักษา[๕] ผู้ประกันตนที่ได้จ่ายเงินประกันสังคมเพื่อกองทุนประกันสุขภาพและสังคมแล้วมีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลในโรงพยาบาลหรือคลินิกที่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาหนึ่งถึง ๒๖ สัปดาห์นับจากวันที่เริ่มการรักษา อย่างไรก็ตามสำหรับการเจ็บป่วยเรื้อรังหรือโรคร้ายแรงหรือเป็นมากกว่าหนึ่งโรค ผู้ประกันตนมีสิทธิรักษาโดยใช้เวลาได้ถึง ๕๒ สัปดาห์หรือระยะเวลาหนึ่งระยะเวลาใดตามที่คณะกรรมการประกันสังคมเห็นชอบ[๕] ประเด็นที่สองเรื่องสถานที่ ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลหรือคลินิกที่ได้รับอนุมัติโดยคณะกรรมการประกันสังคม ของเมืองนั้นหรือโรงพยาบาลหรือคลินิกเอกชนที่มีการทำสัญญากับคณะกรรมการประกันสังคม หรือโรงพยาบาลหรือคลินิกที่จัดการโดยนายจ้างเป็นผู้เลือก[๕] ประเด็นที่สามเรื่องค่าใช้จ่าย ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับกองทุนประกันสุขภาพและสังคมตามที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ในกรณีการดูแลสุขภาพและการรักษาพยาบาลภายใต้บังคับมาตรา ๒๑ และหมวดนี้[๕]

ในช่วงระยะเวลาที่เจ็บป่วย ผู้ประกันตนมีสิทธิที่จะได้รับค่ารักษาพยาบาลตามสถานการณ์ ผู้ประกันตนที่ได้ทำงานที่สถานประกอบการนั้นอย่างน้อย ๖ เดือนก่อนเจ็บป่วยและมีการจ่ายเงินเข้ากองทุนอย่างน้อยเป็นเวลา ๔ เดือนในช่วง ๖ เดือนที่ทำงานที่สถานประกอบการนั้น[๕] จะมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือถึงร้อยละ ๖๐ ของค่าจ้างก่อนล่วงหน้า ๔ เดือนหากเกี่ยวข้องกับการเจ็บป่วยและได้รับถึง ๒๖ สัปดาห์[๕] อย่างไรก็ตามกฎหมายก็ได้บัญญัติกรณีระงับการจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้ประกันตนหากกรณีเข้าเงื่อนไข อาทิ แกล้งเจ็บป่วย ความเจ็บป่วยเกิดจากความตั้งใจของผู้ประกันตน ผลจากการตั้งใจให้ตนเองเจ็บป่วย แกล้งเจ็บป่วยโดยไม่มี

---

[๕] มาตรา 22 (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 22 (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 22 (b) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 22 (d) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 23 (a) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 23 (b) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

สาเหตุเพื่อให้ได้รับการรักษาพยาบาล หรือตามวิธีการที่คนเจ็บป่วยจริงต้องได้รับการรักษาพยาบาล[๕ ๑ ๔]

(๒) ประกันสิทธิประโยชน์ในการช่วยค่ารักษาพยาบาลสำหรับผู้ประกันตนที่ตั้งครรภ์

ผู้ประกันตนที่เป็นหญิงหากตั้งครรภ์จะได้รับสิทธิในการได้ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลหรือคลินิกที่ได้รับการอนุญาตสำหรับดูแลผู้ประกันตนที่ตั้งครรภ์ในขณะตั้งครรภ์และคลอดบุตร[๕] นอกจากคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของมารดาแล้ว กฎหมายยังได้ให้ความคุ้มครองไปถึงสุขภาพของทารกอีกด้วย ในกรณีนี้ มารดามีสิทธิในการนำทารกที่เพิ่งคลอดไปรักษาพยาบาลจนถึง ๑ ปีหลังการคลอดบุตร[๕] นอกจากนี้ กฎหมายกำหนดให้ผู้ประกันตนสามารถลาคลอดได้ถึง ๖ สัปดาห์ก่อนคลอดและอย่างน้อย ๘ สัปดาห์หลังคลอดหรืออย่างน้อย รวมทั้งหมด ๑๔ สัปดาห์[๕ ๑ ๗]

นอกเหนือจากสิทธิในการรักษาพยาบาลแล้ว กฎหมายยังได้บัญญัติสิทธิในการได้รับค่าแรงในกรณีการตั้งครรภ์และลาคลอดบุตรอีกด้วย ผู้ประกันตนทั้งหญิงและชายต่างมีสิทธิได้รับสิทธินี้ หากว่าบุคคลนั้นทำงานมาอย่างน้อย ๑ ปี ที่สถานประกอบการที่เกี่ยวข้องนั้นโดยต้องมีการจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมอย่างน้อย ๖ เดือน[๕] หลังจากที่แสดงใบรับรองแพทย์ ๙
ผู้ประกันตนที่เป็นผู้หญิงจะได้รับค่าจ้างถึงร้อยละ ๗๐ ของค่าจ้างสำหรับ ๑ ปี[๕] ของการลาคลอดบุตร สำหรับอัตราส่วนการช่วยเหลือในการคลอดบุตรให้ดำเนินการเปรียบเทียบโดยคิดจากค่าจ้างร้อยละ ๕๐ ต่อเดือนในการคลอดหนึ่งครั้ง แต่หากเป็นการคลอดลูกแฝดให้เพิ่มเป็นร้อยละ ๗๕ และร้อยละ ๑๐๐ หากเป็นการคลอดแบบแฝด ๓ คน กฎหมายยังได้กล่าวถึงผู้ประกันตนที่เป็นผู้ชายโดยจะต้องดูแลภรรยาที่ตั้งครรภ์รวมถึงลูก ผู้ประกันตนฝ่ายสามีนี้จะได้รับวันลา ๑๕ วันสำหรับดูแลบุตรในระหว่างการคลอดบุตรกับภรรยาผู้ประกันตนด้วย ในขณะได้รับวันลานั้นฝ่ายผู้ประกันตนชายจะได้รับค่าจ้างร้อยละ ๗๐ ก่อน ๑ ปีสำหรับการลาคลอดบุตรของภรรยาผู้ประกันตนจนกว่าจะคลอดบุตร[๕ ๒ ๐]

---

[๕] มาตรา 24 แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 25 (a) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 25 (b) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 25 (c) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 26 แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 27 (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 27 (ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(๓) ประกันสิทธิประโยชน์ในการได้รับค่าปลงศพ

หากผู้ประกันตนเสียชีวิตจากการเจ็บป่วยเนื่องจากหน้าที่งานหรือเหตุอื่นใด บุคคลที่ผู้ประกันตนกำหนด หรือบุคคลที่สามารถอ้างอิงได้ มีสิทธิได้รับค่าปลงศพจำนวน ๕ เท่าของค่าจ้างต่อเดือนภายใน ๔ เดือนสุดท้ายที่ผู้นั้นถึงแก่ความตายตามที่กฎหมายกำหนด[๕]

(๔) ประกันสิทธิประโยชน์ในการได้รับความช่วยเหลือสำหรับครอบครัว

ความช่วยเหลือนี้เกี่ยวข้องกับสิทธิประโยชน์ ๒ ประการได้แก่ ค่าเล่าเรียนบุตร และสิทธิประโยชน์ในการช่วยเหลือกรณีของภัยพิบัติทางธรรมชาติ ในส่วนของค่าเล่าเรียนบุตร หากผู้ประกันตนได้มีการจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมอย่างน้อย ๓๖ เดือนและเป็นผู้ที่มีรายได้น้อยกว่าจำนวนที่กำหนด และเป็นผู้มีบุตรที่กำลังศึกษาอยู่เต็มเวลา ผู้ประกันตนดังกล่าวมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือสำหรับการศึกษาบุตรจากกองทุนช่วยเหลือครอบครัวตามที่กฎหมายกำหนด[๕] ส่วนในกรณีสิทธิประโยชน์ในกรณีของภัยพิบัติทางธรรมชาติ เมื่อผู้ประกันตนและครอบครัวได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติธรรมชาติ บุคคลนั้นจะมีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลหากเจ็บป่วยทั้งทางร่างกายและจิตใจ หรือโรคที่เกิดจากภัยพิบัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ผู้ประกันตนจะได้รับสิทธิก็ต่อเมื่อได้มีการจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมนี้อย่างน้อย ๓๖ เดือนถึงจะมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์อันเกิดจากภัยพิบัติและทรัพย์สินของบุคคลนั้นต้องสูญหายไปกับภัยพิบัติธรรมชาตินั้นๆ ด้วย[๕]

(๕) ประกันสิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพ

ในกรณีที่ผู้ประกันตนไม่สามารถทำงานได้เพราะเหตุของการเจ็บป่วยหรือการตั้งครรภ์ ผู้ประกันตนจะได้รับสิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพตามที่ใบรับรองแพทย์กำหนด ในกรณีผู้ประกันตนไม่สามารถทำงานได้อย่างถาวร บุคคลนั้นสามารถร้องขอค่าสิทธิประโยชน์จากกองทุนสำหรับผู้ทุพพลภาพ[๕] สิทธิประโยชน์ในด้านเงินบำนาญและผู้รอดชีวิต ตามอัตราดังที่ได้แสดงในตาราง ดังต่อไปนี้[๕]

---

[๕] มาตรา 30 แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 31 ก (ฌ) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 31 ก (ii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา 32 แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ตารางการจ่ายสิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพ[๕] ๒ ๖	
การจ่ายเงินเข้ากองทุน	**สิทธิประโยชน์ที่ได้รับ**
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุนรวม ๑๘๐ เดือนก่อนจะได้รับการยืนยันด้วยใบรับรองแพทย์ในการทุพพลภาพนั้น	๑๕ เท่าของเงินค่าจ้างแต่ละเดือนที่บุคคลนั้นได้รับในระหว่างการทำงานโดยจะมีการแบ่งจ่ายเป็นงวดหรือจ่ายครั้งเดียวขึ้นอยู่กับผู้ประกันตนยินยอม
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุนมากกว่ารวม ๑๘๐ เดือน	(หรือกรณีเกี่ยวกับช่วงของการจ่ายเงินเข้ากองทุนรวมถึงสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับด้านบนทั้งหมด
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุน ๑๒ เดือนและมากกว่าด้านบนแต่ไม่เกิน ๑๘๐ เดือน	ร้อยละ ๔๐ ของการจ่ายเข้ากองทุนทั้งของนายจ้างและผู้ประกันตนทั้งคู่หากสนใจ
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุนน้อยกว่า ๑๒ เดือน	สิทธิในการถอนเงินที่ส่งไปแล้วออกมาหากมีการจ่ายเงินก้อนให้กับบุคคลนั้น

(๖) ประกันสิทธิประโยชน์ในการได้รับเงินบำนาญ

อายุของผู้ประกันตนที่จะได้รับเงินบำนาญให้เป็นไปตามที่มีการกำหนดโดยกระทรวงแรงงานและคณะกรรมการประกันสังคมโดยความเห็นชอบของสหภาพแรงงาน เมื่อผู้ประกันตนเกษียณเงินบำนาญนี้จะได้รับจากจากกองทุนสำหรับผู้ทุพพลภาพ สิทธิประโยชน์ในด้านเงินบำนาญและสิทธิประโยชน์สำหรับผู้รอดชีวิตจะเป็นไปตามรายละเอียดในตาราง ดังต่อไปนี้[๕] ๒

ตารางที่สิทธิประโยชน์ในการได้รับเงินบำนาญ[๕] ๒ ๘	
การจ่ายเงินเข้ากองทุน	**สิทธิประโยชน์ที่ได้รับ**
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุนรวม ๑๘๐ เดือนก่อนจะได้รับการยืนยันด้วยใบรับรองแพทย์ในการทุพพลภาพนั้น	๑๕ เท่าของเงินค่าจ้างแต่ละเดือนที่บุคคลนั้นได้รับในระหว่างการทำงานโดยจะมีการแบ่งจ่ายเป็นงวดหรือจ่ายครั้งเดียวขึ้นอยู่กับผู้ประกันตนยินยอม

[๕] มาตรา ๓๓[๒](ก) (๑)-(๔) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๔[๒]แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๕[๒](ก) (๑)-(๔) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ตารางที่สิทธิประโยชน์ในการได้รับเงินบำนาญ[๕] ๒ ๘	
การจ่ายเงินเข้ากองทุน	**สิทธิประโยชน์ที่ได้รับ**
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุนมากกว่ารวม ๑๘๐ เดือน	๑๕ เท่าของเงินค่าจ้างแต่ละเดือนที่บุคคลนั้นได้รับในระหว่างการทำงานโดยจะมีการแบ่งจ่ายเป็นงวดหรือจ่ายครั้งเดียวขึ้นอยู่กับผู้ประกันตนยินยอม
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุน ๑๒ เดือนและมากกว่าด้านบนแต่ไม่เกิน ๑๘๐ เดือน	ร้อยละ๔๐ ของการจ่ายเข้ากองทุนทั้งของนายจ้างและผู้ประกันตนทั้งคู่หากสนใจ
กรณีมีการจ่ายเข้ากองทุนน้อยกว่า ๑๒ เดือน	สิทธิในการถอนเงินที่ส่งไปแล้วออกมาหากมีการจ่ายเงินก้อนให้กับบุคคลนั้น

จากตารางด้านบนได้อธิบายถึงการจ่ายเงินบำนาญให้กับผู้ประกันตนหลังจากเกษียณ อย่างไรก็ตามหากมีกรณีที่บุคคลนั้นไม่ว่าหญิงหรือชายได้เสียชีวิตก่อนการเกษียณ รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ กฎหมายได้กำหนดกรณีการตายด้วยสาเหตุอื่นที่ไม่ใช่จากการเจ็บป่วยระหว่างการจ้างงาน ผู้ใดที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกันตนจะได้รับสิทธิประโยชน์สำหรับผู้รอดชีวิตเช่นเดียวกับสิทธิประโยชน์ของผู้ทุพพลภาพตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓[๕] แต่หากผู้ประกันตนไม่ได้ตั้งผู้ใด[๕] ผู้ประกันตนจะได้รับเงินเช่นเดียวกับกรณีของสิทธิประโยชน์[๕]

(๗) ประกันสิทธิประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้ว่างงาน

ผู้ประกันตนจะได้รับสิทธิประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้ว่างงานถ้ามีการจ่ายเงินเข้ากองทุนมาแล้วเป็นเวลา ๓๖ เดือนโดยเกี่ยวข้องกับกรณีต่อไปนี้ (๑) ถูกเลิกจ้าง หรือสถานประกอบการเลิกกิจการถาวรหรือไม่ได้ลาออกด้วยความสมัครใจ (๒) ไม่ใช่ผู้ถูกเลิกจ้างเพราะกระทำผิดร้ายแรงในการทางที่จ้างหรือเป็นบุคคลที่ถูกให้ออกจากการเพราะการกระทำความผิดร้ายแรง อาทิ ยักยอกทรัพย์ ละเมิดระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือตั้งใจจะไม่ปฏิบัติตามกฎของสถานประกอบการนั้น ๆ (๓) บุคคลที่มีสุขภาพดี มีความสามารถในการทำงานและตั้งใจทำงาน และ (๔) บุคคลที่

---

[๕] มาตรา ๓๖[๒]แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] ผู้รับผลประโยชน์ของผู้เสียชีวิตมีดังนี้ (๑) ภรรยาหรือสามีของผู้ตาย (๒) หากไม่มีภรรหรือสามี บุตรจะเป็นผู้รับผลประโยชน์ (๓) ไม่มีผู้รับผลประโยชน์เลย

[๕] มาตรา ๑๖[๓](ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ลงทะเบียนที่เมืองที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานแลกเปลี่ยนแรงงานประจำเมือง (Township Labour Exchange Office) เช่นเดียวกับสิทธิประโยชน์อื่น[๕ ๓ ๒]

โดยรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้กำหนดอัตราในการให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ว่างงานที่ประกันตนไว้ตามความในวรรคก่อนไว้ กล่าวคือหากมีการจ่ายเงินเข้ากองทุนตั้งแต่ ๓๖ เดือน บุคคลนั้นจะได้รับเงินค่าจ้างร้อยละ ๕๐ ของค่าจ้างรายเดือนในกำหนด ๑ ปีที่บุคคลนั้นว่างงานและเพิ่มขึ้นเป็น 2 เดือนถ้ามีการจ่ายเข้ากองทุนเป็นเวลาเกิน ๓๖ เดือนสิทธิประโยชน์สำหรับผู้ว่างงานจะเพิ่มเป็น ๑ เดือนแต่จะเพิ่มทุกๆ ๑๒ เดือนในการจ่ายเงินเข้ากองทุน อย่างไรก็ตามรวมทั้งหมดในช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งต้องมีกำหนด ๖ เดือนเท่านั้น[๕ ๓ ๓]

นอกจากนี้ ระยะเวลาการจ่ายเงินให้กับผู้ว่างงานดังกล่าวข้างต้น รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ ได้กำหนดเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์อื่นระหว่างว่างงานอีกด้วย ประการแรกคือถ้าบุคคลนั้นแต่งงานในช่วงเวลาว่างงาน เขาจะได้รับเงินสดเพิ่มเติมในอัตราไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของสิทธิประโยชน์ในช่วงว่างงาน[๕] ทั้งนี้ โดยการอนุมัติของคณะกรรมการประกันสังคม ในกรณีเจ็บป่วย ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลและเงินสดสำหรับการลาคลอดบุตร ผู้ว่างงานจะได้รับสิทธิประโยชน์ การดูแลสุขภาพและสังคม[๕] ยิ่งไปกว่านั้นผู้ประกันตนยังมีสิทธิในการ[๕] รับเข้าทำงานแม้เป็นกรณีฝึกงานโดยคณะกรรมการประกันสังคม[๕ ๓ ๗]

อย่างไรก็ตาม กรณีมีข้อสังเกตว่าสิทธิประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้ว่างงานนั้นไม่ได้มีการจ่ายตลอดไป หากแต่การเข้ารับประโยชน์จะสิ้นสุดลงในดังกรณีต่อไปนี้ (๑) การปฏิเสธงานที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนแรงงานหรือโดยเมืองที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานประกันสังคมโดยปราศจากสาเหตุที่เพียงพอ (๒) ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหลักสูตรวิชาชีพตามที่กำหนดโดยคณะกรรมการประกันสังคมโดยไม่มีเหตุเพียงพอ (๓) ผู้ที่กำลังสมัครงานใหม่ (๔) ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหลักสูตรวิชาชีพตามที่กำหนดโดยคณะกรรมการประกันสังคมโดยไม่มีเหตุเพียงพอ (๕) ไปต่างประเทศอย่างถาวรหรือไปทำงานที่ต่างประเทศ[๕ ๓ ๘]

---

[๕] มาตรา ๓๗(ง) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๘(ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๘(ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๘(ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๘(ง) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๓๘(จ) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๔๐(จ) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๓.๒.๓.๔ ประกันสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงาน

หมวดที่ ๖ ของรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้จัดให้มีการอธิบายและจัดหมวดหมู่ของการจ่ายสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงานโดยได้อธิบายตามแผนภาพ ๓.๙ ด้านล่างโดยกล่าวถึงระบบสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับโดยแบ่งเป็นประเภทของสิทธิประโยชน์ หน้าที่ของนายจ้างในการจ่ายเงินประกันสังคมเพื่อนำไปสู่สิทธิประโยชน์และสิทธิของผู้ประกันตนที่จะได้รับสิทธิประโยชน์แต่ละกรณีและรายละเอียด

แผนภาพประกันสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงาน

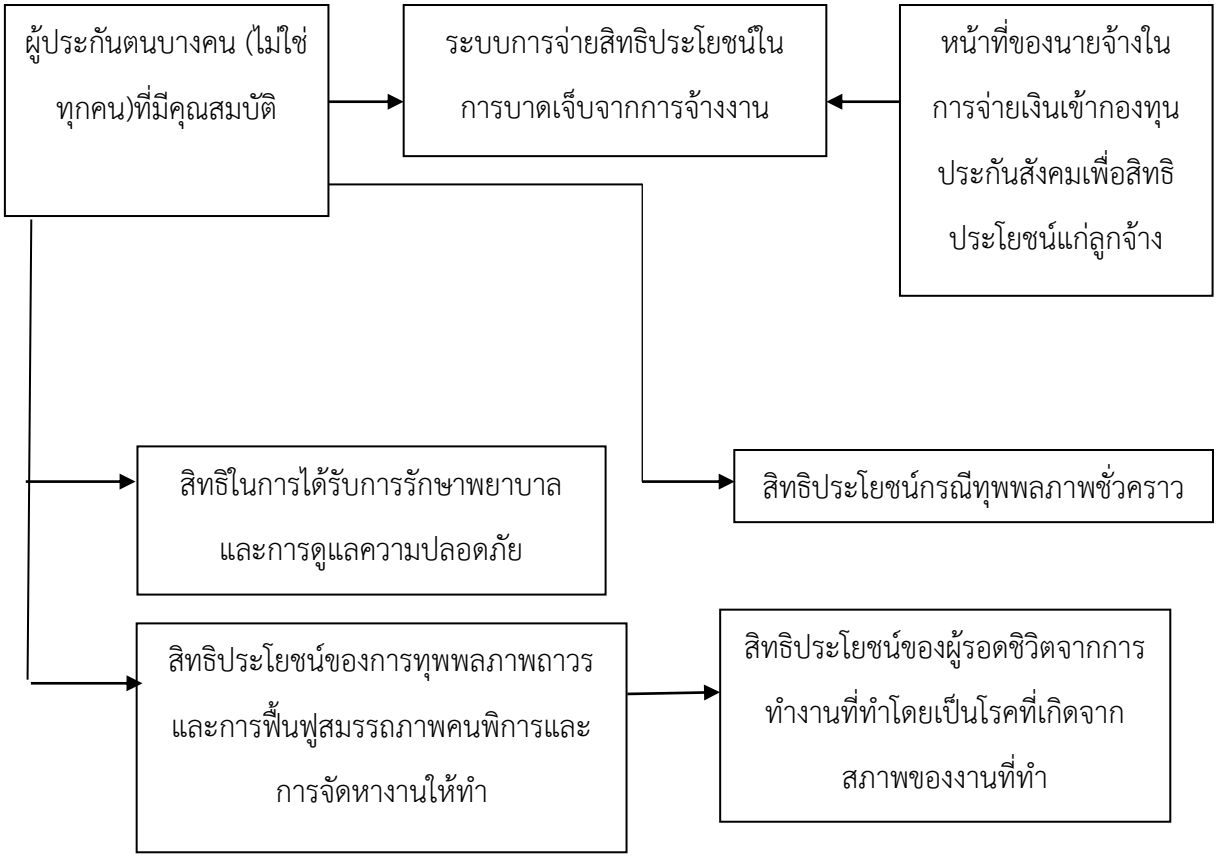

ประกันสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงาน สำหรับผู้ประกันตนที่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนประกันสังคมด้วยเหตุผล (๑) (๓) และ (๔) ตามมาตรา ๑๕[๕] ภายใต้บังคับรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ประกันตนดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ดังต่อไปนี้[๕] (๑) ค่ารักษาพยาบาล[๕](๒) ค่าทุพพลภาพชั่วคราว (๓) ค่าทุพพลภาพถาวร

---

[๕] มาตรา ๔๕[๓](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๔๕[๕](ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

และ (๔) ค่าดูแลผู้รอดชีวิตจากการทำงานที่ทำโดยเป็นโรคที่เกิดจากสภาพของงานที่ทำนายจ้างมีหน้าที่ต้องทำให้การประกันตน[๕] ของผู้ใช้แรงงานมีผลโดยการลงทะเบียนที่สำนักงานประกันสังคมเมืองที่เกี่ยวข้องเพื่อได้รับสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงาน[๕] ยิ่งไปกว่านั้น นายจ้างมีหน้าที่ตามกฎหมายในการจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนนี้[๕] อัตราที่ต้องจ่ายขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของกระทรวงแรงงาน[๕] หากนายจ้างคนใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในการลงทะเบียนดังกล่าวจะมีโทษจำคุกโดยระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ[๕] [๔] [๕]

(๑) การบาดเจ็บเกี่ยวกับการจ้างงาน

เมื่อพิจารณาแผนภาพดังกล่าว จะเห็นได้ว่าระบบกองทุนประกันสิทธิประโยชน์ของผู้ได้รับบาดเจ็บในการจ้างงานที่เกี่ยวข้องมีสิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกันตนจะได้รับแตกต่างกันไป ประการแรกผู้ประกันตนมีสิทธิที่จะได้รับค่ารักษาพยาบาลหากเกิดการได้รับบาดเจ็บจากการจ้างงานตามที่กฎหมายให้สิทธิไว้[๕] นอกเหนือจากการได้รับค่าชดเชยดังกล่าวผู้ประกันตนยังจะได้ถูกจัดให้อยู่ในสถานที่ทำงานที่ปลอดภัยกว่าเดิม ในกรณีนี้รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของนายจ้างและผู้ประกันตนที่จะร่วมในการวางแผนรักษาความปลอดภัยและสุขภาพในกรณีการป้องกันไม่ให้เกิดการได้รับบาดเจ็บในการจ้าง หรือเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานรวมถึงความปลอดภัยและการศึกษาของผู้ประกันตนในอุบัติเหตุในสถานประกอบการ[๕] [๔] นอกจากนั้น นายจ้างยังมีหน้าที่ต้องรายงานไปยังประกันสังคมประจำเมืองที่เกี่ยวข้อง ถ้าเป็นกรณีอุบัติเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นกับผู้ประกันตน[๕] [๔] [๘]

(๒) การทุพพลภาพชั่วคราว

ประการที่สอง กฎหมายได้บัญญัติเกี่ยวกับการจ่ายค่าทุพพลภาพชั่วคราวที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ในกรณีนี้ผู้ประกันตนที่ทุพพลภาพหรือมีรายได้ลดลงด้วยเหตุผลของการไม่สามารถทำงานได้เพราะเกิดการบาดเจ็บนั้นมีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลจากการที่ทุพพลภาพชั่วคราวโดยปราศจากค่าใช้จ่าย และได้รับการจ่ายค่ารักษาพยาบาลร้อยละ ๗๐ ของค่าจ้างภายใน ๔

---

[๕] มาตรา ๔๗ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๔๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๔๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๔๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๙๓ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๕๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๕๓ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๕๔ (ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

เดือนนับแต่เกิดอุบัติเหตุ[๕] ระยะเวลาในการได้สิทธินี้จะเกี่ยวข้องกับการไม่สามารถทำงานได้ซึ่งจะสามารถได้สิทธิสูงสุด ๑๒ เดือนหากมีใบรับรองแพทย์[๕] ๕ ๐

(๓) การทุพพลภาพบางส่วนถาวร

ประการที่สาม ผู้ประกันตนมีสิทธิที่จะได้รับค่ารักษาพยาบาลจากการการทุพพลภาพบางส่วนเป็นการถาวร ซึ่งมีส่วนทำให้ความสามารถในการทำงานลดลงเพราะการได้รับบาดเจ็บนั้น การจ่ายค่าสิทธิประโยชน์ดังกล่าวจะมีการคำนวณขั้นพื้นฐานเฉลี่ยคือร้อยละ ๗๐ ของค่าจ้างต่อเดือนโดยจ่ายภายใน ๔ เดือนนับแต่เกิดอุบัติเหตุ จากการสูญเสียความสามารถถาวรในการทำงานซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมการทางการแพทย์โดยเทียบให้เป็นรายเดือน[๕] การคำนวณการจ่าย ๑ สิทธิประโยชน์ทางด้านทุพพลภาพบางส่วนถาวรนี้จะเป็นไปตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางการคำนวณการจ่ายสิทธิประโยชน์ทางด้านทุพพลภาพบางส่วนถาวร[๕] ๕	
สูญเสียความสามารถในการทำงานร้อยละ ๒๐ หรือต่ำกว่า	ได้รับสิทธิประโยชน์รายเดือนขึ้นอยู่แต่ละบุคคลสำหรับ ๕ ปีหรือรับเป็นเงินก้อน
สูญเสียความสามารถในการทำงานตั้งแต่ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไปจนถึงร้อยละ ๗๕	ได้รับสิทธิประโยชน์รายเดือนขึ้นอยู่แต่ละบุคคลเป็นสำหรับ ๗ ปีหรือเป็นเงินก้อนตามความต้องการของบุคคลนั้น
สูญเสียความสามารถในการทำงานเกินร้อยละ ๗๕	ได้รับสิทธิประโยชน์รายเดือนขึ้นอยู่แต่ละบุคคลเป็นสำหรับ ๙ ปี หรือรับเงินก้อน หรือรับเป็นรายเดือนจนกระทั่งเสียชีวิตตามความต้องการของบุคคลนั้น
ถ้าใบรับรองแพทย์ได้แสดงว่าความทุพพลภาพถาวรของบุคคลนั้นเป็นไปตามข้างต้นจะต้องมีการหารือกันกับบุคคลอื่น	ได้รับสิทธิประโยชน์รายเดือนร้อยละ ๑๐ ของสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับ หรือรับเงินก้อน หรือรับเป็นรายเดือนจนกระทั่งเสียชีวิตตามความต้องการของบุคคลนั้นนอกเหนือไปจากประโยชน์ดังกล่าวข้างต้น

[๕] มาตรา ๕๕ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๕๕ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๕๗ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๕๘ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

นอกจากจะมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกันตนแล้ว รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ ให้ความสำคัญกับเรื่องการฟื้นฟูร่างการและกายจัดการในเรื่องที่ผู้ประกันตนต้องสูญเสียแขนขาของบุคคลนั้นเนื่องจากการจ้างงานอีกด้วย การดำเนินการดังกล่าวนี้เป็นหน้าที่และความร่วมมือของนายจ้างและคณะกรรมการประกันสังคม ซึ่งกฎหมายได้กำหนดหน้าที่เอาไว้หลายประการ เช่น การแก้ไขและการซ่อมแซม การจัดหาเครื่องมือที่ใช้ในผ่าตัดตามใบรับรองแพทย์ และ ดำเนินการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการทำงานและมาตรการสร้างความคุ้นเคยกับสังคม เป็นต้น[๕] [๕] [๓]

(๔) ผู้เสียชีวิตที่เกิดจากการจ้างงาน

ประการที่สี่ หากผู้ประกันตนได้เสียชีวิตจากอันเป็นผลมาจากการจ้างงาน บุคคลที่ผู้ประกันตนกำหนดให้เป็นผู้รับประโยชน์มีสิทธิรับเอาค่าช่วยเหลือสำหรับผู้รอดชีวิตซึ่งจะจ่ายเป็นงวดหรือเป็นเงินก้อนใหญ่ก็ตามตามความประสงค์ของผู้รับประโยชน์[๕] การคำนวณการจ่ายสิทธิประโยชน์หากเสียชีวิตเกิดจากการได้รับบาดเจ็บจากการจ้างงานนี้จะเป็นไปตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางการคำนวณการจ่ายสิทธิประโยชน์หากเสียชีวิตเกิดจากการได้รับบาดเจ็บจากการจ้างงาน[๕] [๕] [๕]	
ผู้ประกันตนจ่ายเข้ากองทุน ๖๐ เดือนหรือต่ำกว่า	๓๐ เท่าของเงินเดือน
ผู้ประกันตนจ่ายเข้ากองทุน ๖๐ เดือนหรือ ๑๒๐ เดือนหรือต่ำกว่า	๕๐ เท่าของเงินเดือน
ผู้ประกันตนจ่ายเข้ากองทุนมากกว่า ๑๒๐ เดือน ถึง ๒๔๐ เดือนหรือต่ำกว่า	๖๐ เท่าของเงินเดือน
ผู้ประกันตนจ่ายเข้ากองทุนมากกว่า ๒๔๐ เดือน	๘๐ เท่าของเงินเดือน

หากไม่มีการกำหนดให้บุคคลหนึ่งหรือบุคคลใดเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินค่าสิทธิประโยชน์จากการที่ผู้ประกันตนจะได้รับตามสิทธิของผู้รอดชีวิตหรือได้รับเงินก้อนตามความ

---

[๕] มาตรา ๖๐[๕]แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๒[๕](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๒[๕](ก) (๑)-(๔) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ต้องการของบุคคลนั้น กฎหมายกำหนดให้บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้ได้รับการอุปการะตามลำดับ (๑) ให้เป็นของภรรยาหรือสามีของผู้เสียชีวิต (๒) หากไม่มีสามีหรือภรรยา ให้เป็นของบุตรของผู้เสียชีวิต (๓) หากไม่มีสามีหรือภรรยา และบุตรให้เป็นของพ่อและแม่ของผู้เสียชีวิต[๕ ๕ ๖]

๓.๒.๓.๕ หน้าที่ของนายจ้าง

เพื่อเป็นการรักษาผลประโยชน์ของลูกจ้างที่สมควรจะได้รับตามกฎหมาย รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ ได้ระบุให้เป็นหน้าที่ของนายจ้างเอาไว้หลายประการ เช่น หน้าที่ในการจ่ายสิทธิประโยชน์ ข้อห้ามของการจ้างงานการเก็บรักษาและปฏิบัติตามข้อมูล รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดให้อำนาจหน้าที่แก่คณะกรรมการประกันสังคมในการตรวจสอบและควบคุมกำกับการปฏิบัติตามกฎหมายของนายจ้างอีกด้วย

(๑) การจ่ายสิทธิประโยชน์และข้อห้ามนายจ้างในการจ้างงาน

รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.๒๕๕๕ บัญญัติถึงรายละเอียดและวิธีการของการให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงาน นายจ้างถูกห้ามไม่ให้จ่ายสิทธิประโยชน์ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้พร้อมๆ กัน (๑) สิทธิประโยชน์จากการเจ็บป่วยหรือการลาคลอด (๒) สิทธิประโยชน์จากการเจ็บป่วยและการทุพพลภาพชั่วคราว (๓) สิทธิประโยชน์จากการลาคลอดและการทุพพลภาพชั่วคราว และ(๔) สิทธิประโยชน์จากการเจ็บป่วยหรือการลาคลอด การทุพพลภาพชั่วคราว และการว่างงาน[๕ ๗] อนึ่ง ในแต่ละกรณีหากมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ถึง ๒ อย่างซึ่งแตกต่างกันให้จ่ายตามสิทธิประโยชน์ในจำนวนที่มากกว่าอีกสิทธิประโยชน์หนึ่ง[๕ ๘]

ส่วนข้อห้ามนายจ้างในการจ้างงาน นายจ้างถูกห้ามมิให้ไม่ยกเลิกหรือยุติการจ่ายเงินเข้ากองทุนให้แก่ผู้ประกันตนจากงานหรือลดระดับเงินค่าจ้างให้ต่ำกว่าอัตราปกติในช่วงที่ผู้ประกันตนได้ลาป่วยหรือลาคลอดหรือทุพพลภาพชั่วคราวเนื่องจากได้รับบาดเจ็บจากการจ้างงานภายใต้กฎหมายนี้[๕] นอกจากนี้น นายจ้างจะต้องไม่ลดหรือหักค่าจ้างหรือค่าใช้จ่ายของผู้ประกันตนเนื่องจากความรับผิดที่นายจ้างต้องจ่ายตามกฎหมายนี้[๕ ๖ ๐]

นอกเหนือจากหน้าที่ที่นายจ้างจะต้องปฏิบัติข้างต้นแล้ว กฎหมายยังได้เปิดโอกาสให้นายจ้างสามารถดำเนินการเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ใช้แรงงานได้[๕] เช่น กฎหมายบัญญัติว่า

---

[๕] มาตรา ๖๒[๕](ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๓[๕](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๓[๕](ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๖[๕](ก) (iii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๗[๕](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๗[๕](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

นายจ้างสามารถเลือก (กฎหมายใช้คำว่า “may choose”) ที่จะจัดหาโรงพยาบาลหรือคลินิกเพื่อการรักษาพยาบาลให้กับตัวผู้ประกันตนตามที่กำหนดในกฎหมายนี้ อย่างไรก็ตามสถานพยาบาลดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตและเป็นไปตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกันสังคมกำหนด[๕] นอกเหนือจากการอนุญาตให้นายจ้างเปิดสถานพยาบาล คณะกรรมการประกันสังคมสามารถที่จะเปิดคลินิกตามสัดส่วนของผู้ใช้แรงงานที่สถานประกอบการหากมีผู้ประกันตนจำนวนมากและอยู่ในจำนวนที่กฎหมายกำหนด[๕] นอกเหนือจากการจัดให้เปิดคลินิก คณะกรรมการประกันสังคมอาจให้การสนับสนุนยาที่จำเป็นและค่าใช้จ่าย สำหรับเรื่องแพทย์และและพยาบาลตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในโรงพยาบาลและคลินิก[๕]

(๒) การจัดเก็บประวัติของการจ่ายเงินเข้าสมทบกองทุนและสิทธิประโยชน์

นายจ้างของแต่ละสถานประกอบการที่ภายใต้บังคับของรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ มีหน้าที่จัดเก็บประวัติการจ่ายเงินเข้าสมทบกองทุนประกันสังคมและกองทุนสิทธิประโยชน์จากการว่างงานเพื่อตัวนายจ้างเองและผู้ประกันตนลูกจ้าง[๕] นอกจากนั้น นายจ้างเหล่านี้ยังมีหน้าที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับสิทธิประโยชน์แต่ละกรณีที่ผู้ประกันตนได้รับและเปิดบัญชีสำหรับผู้ประกันตน การบันทึกและบัญชีควรจะต้องถูกส่งให้กับสำนักงานประกันสังคมเมืองที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย[๕]

นอกเหนือจาก การบันทึกและจัดเก็บข้อมูลข้างต้น นายจ้างที่ตกอยู่ภายใต้บังคับของรัฐบัญญัติประกันสังคมนี้ จะต้องเตรียมเก็บข้อมูลและรายการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้และส่งไปยังสำนักงานประกันสังคมเมืองที่เกี่ยวข้องตามที่กฎหมายกำหนด (๑) บันทึกรายการเกี่ยวกับการเข้าประชุมประจำวัน (๒) บันทึกเกี่ยวกับการแต่งตั้งคนทำงานใหม่ การจ้างงาน หากมีการเปลี่ยนงาน สัญญาจ้างสิ้นสุด การเลิกจ้าง และการลาออก (๓) บันทึกเกี่ยวกับการส่งเสริมและการจ่ายเงินค่าตอบแทน และ (๔) บันทึกและรายชื่อของนายจ้าง ผู้จัดการและ ผู้ดูแลระบบและบันทึกการเปลี่ยนแปลงของพวกเขา[๕] นอกเหนือจากนั้น นายจ้างมีความรับผิดชอบที่จะต้องแจ้งให้กับสำนักงานประกันสังคมประจำเมือง (township social security office) ถ้าหากเกิดเหตุการณ์ดังต่อไปนี้ขึ้น (๑) จำนวนของผู้ใช้แรงงานและการเปลี่ยนที่อยู่ของสถานประกอบการ (๒) การเปลี่ยน

---

[๕] มาตรา ๖๗(ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๗(ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๖๗(ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๗๔ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๗๔ แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๗๕(ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

นายจ้าง เปลี่ยนธุรกิจ การหยุดทำการ การปิดตัวของงานและ (๓) การได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน เจ็บป่วยหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน[๕] ๖ ๘

๓.๒.๓.๖ การชำระหนี้และการอุทธรณ์

สำนักงานประกันสังคมประจำท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ตามกฎหมายในการชำระหนี้ระหว่างนายจ้างและผู้ใช้แรงงานในมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์การประกันสังคมตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (๑) กรณีปัญหาว่ากิจการนั้นจะอยู่ในบังคับในรัฐบัญญัติประกันสังคมหรือไม่ (๒) กรณีปัญหาว่านายจ้างหรือผู้ใช้แรงงานจะอยู่ในบังคับของกฎหมายนี้หรือไม่ (๓) กรณีเกี่ยวกับความรับผิดในการจ่ายเงินเข้าสมทบกองทุนหรือจำนวนเงินหรือเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมต่างๆตามกฎหมายนี้ (๔) กรณีปัญหาว่าผู้ใช้แรงงานมีสิทธิได้รับประโยชน์หรือไม่ (๕) กรณีปัญหาว่าการได้รับสิทธิประโยชน์เต็มหรือไม่ จำนวนเงินที่ได้รับ หรือรางวัลใดก็ตามอันเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ใด และ (๖) เรื่องที่ถูกส่งมาโดยผู้ประกันตนเกี่ยวกับการบาดเจ็บที่เกิดจากการละเมิดข้อห้ามตามมาตรา ๖๖ อนุ (ก) โดยนายจ้าง การระงับข้อพิพาทเป็นไปตามกรณีกระบวนการดังต่อไปนี้[๕] ๖ ๙

---

[๕] มาตรา ๗๕ ทวิ(ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๘๙ ทวิ(ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

แผนภาพกระบวนการระงับข้อพิพาท

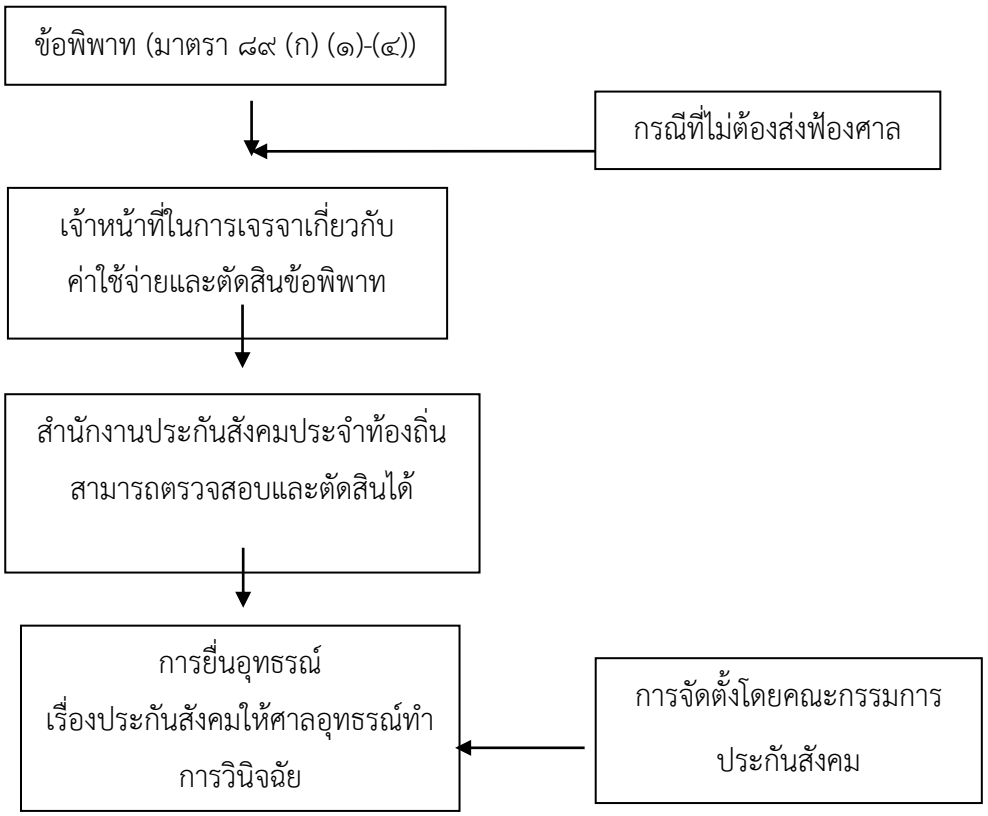

เจ้าหน้าที่ในสำนักงานประกันสังคมประจำท้องถิ่นเป็นผู้เริ่มกระบวนการโดยทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการเจรจาระหว่างนายจ้างและผู้ใช้แรงงานในเรื่องที่พิพาทกัน กฎหมายได้บัญญัติให้อำนาจเจ้าหน้าที่ดังกล่าวในการเรียกคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องให้เข้าร่วมการเจรจาต่อรองถ้ากระบวนการเจรจานี้ไม่สามารถนำไปสู่การระงับข้อพิพาท[๕] เจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานประกันสังคมจะต้องบันทึกข้อมูลการตรวจสอบและจดรายละเอียดในการเจรจา[๕] ในกรณีนี้การระงับข้อพิพาทจะถูกส่งต่อไปยังสำนักงานประกันสังคมในระดับที่สูงขึ้นอันได้แก่สำนักงานประกันสังคมในระดับรัฐหรือภูมิภาค[๕] (The Region or State Social Security Office) สำนักงานประกันสังคมเหล่านี้อาจดำเนินการหรือจัดให้มีการดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมหากมีความ

[๕] มาตรา ๘๙(ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๘๙(ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๙๐(ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

จำเป็น หลังจากได้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงต่าง ๆ และช่วยให้บุคคลทั้งสองฝ่ายได้เจรจาต่อรองกัน แล้วสำนักงานประกันสังคมเมืองหรือท้องถิ่นจะทำการตัดสิน[๕ ๗ ๓]

หากมีคู่ความฝ่ายใดไม่พอใจผลการตัดสินของสำนักงานประกันสังคมในระดับรัฐหรือภูมิภาค คู่ความดังกล่าวมีสิทธิยื่นเรื่องให้คณะพิจารณาอุทธรณ์[๕ ๔] (Social Security Appellate Tribunal) เพื่อทำการพิจารณาได้ ผู้อุทธรณ์โดยจะต้องกระทำการอุทธรณ์ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่มีการตัดสิน[๕] คณะพิจารณาอุทธรณ์มีสิทธิที่จะยกเลิกหรือทบทวนการตัดสินของสำนักงานประกันสังคมเมืองหรือท้องถิ่นหรือส่งเรื่องดังกล่าวตรวจสอบอีกครั้งหากมีความจำเป็นในการตัดสิน[๕ ๗ ๖]

นอกจากหน้าที่ยุติความขัดแย้ง สำนักงานประกันสังคมในระดับรัฐและภูมิภาคมีหน้าที่ในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการจงใจไม่จ่ายเงินสมทบหรือค่าธรรมเนียม ภายใต้รัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕ อีกด้วย นายจ้างจะถูกบังคับให้จ่ายเงินสมทบและค่าธรรมเนียม หากมีการผิดนัดไม่ทำตามกระบวนการนี้อาจนำไปสู่การฟ้องร้องนายจ้างโดยสำนักงานประกันสังคมประจำเมือง สาเหตุในการฟ้องร้องกรณีนี้ประกอบไปด้วยการไม่ยอมจ่ายเงินสมทบและผิดนัดการจ่ายค่าธรรมเนียมที่นายจ้างต้องกระทำภายใน ๓๐ วันนับจากวันสุดท้ายที่กำหนดสำนักงานประกันสังคมเมืองดังกล่าว ระยะเวลาในกรณีนี้จะหมดอายุตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๙๑ อนุมาตรา (ข) การไม่ยอมจ่ายเงินสมทบและผิดนัดการจ่ายค่าธรรมเนียมของตัวนายจ้างตามที่ ศาลอุทธรณ์คดีประกันสังคมได้ทำการตัดสินให้จ่ายภายใต้ มาตรา ๙๑ อนุมาตรา (ข)[๕ ๗ ๗]

๓.๒.๔.๗ สิทธิที่ได้รับจากกองทุนประกันสังคม

เมื่อผู้ประกันตนตัดสินใจลาออกจากงานหรือถูกส่งต่อไปยังสถานประกอบการอื่นที่ยังไม่เข้าร่วมกองทุนตามกฎหมายนี้ก่อนที่จะถึงกำหนดจ่ายสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับเงินบำนาญ บุคคลนั้นมีสิทธิจะได้รับสิทธิ

---

[๕] มาตรา ๙๐๗(ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] คณะกรรมการประกันสังคมจะวินิจฉัยการอุทธรณ์โดยแต่ตั้งบุคคลที่เหมาะสมเพื่อรับฟังการอุทธรณ์และตัดสินในสำนักงานภูมิภาคหรือในรัฐ

[๕] มาตรา ๙๐๗(ข) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๙๐๗(ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๙๒๗(ก) – (ค) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ตารางสิทธิที่ได้รับจากกองทุนประกันสังคม[๕] ๗ ๘	
หากผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนได้ถึง ๑๘๐ เดือนให้กับกองทุนเพื่อสิทธิประโยชน์ในการทุพพลภาพ	สิทธิประโยชน์ในการได้รับบำนาญและผู้รอดชีวิตจะได้รับเงินเดือน ๑๒ เท่าในช่วงที่มีการจ่ายสมทบกองทุนหรือรับเป็นก้อนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ประกันตนเลือก
หากผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบเกิน ๑๘๐ เดือนนอกเหนือไปจากประโยชน์ดังกล่าวข้างต้น	ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับเงินสมทบเข้ากองทุนที่นายจ้างจ่ายร้อยละ๔๐ ของส่วนที่นายจ้างจ่ายร่วมกันกับผู้ประกันตนพร้อมกับดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด
หากผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบกองทุนที่มีอยู่ในระยะเวลาช่วง ๓๖ เดือนแรกแต่ไม่เกิน ๑๘๐ เดือน	ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับเงินสมทบเข้ากองทุนที่นายจ้างจ่ายร้อยละ ๔๐ ของสิทธิประโยชน์ในการทุพพลภาพ สิทธิประโยชน์ในการรับเงินบำนาญและสิทธิประโยชน์ช่วยในการรอดชีวิตที่นายจ้างจ่ายร่วมกันกับผู้ประกันตนพร้อมกับดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด
นายจ้างมีสิทธิที่จะจ่ายสมทบเข้ากองทุนร้อยละ ๒๕ เพื่อให้ผู้ประกันตนในส่วนของสิทธิประโยชน์ในการทุพพลภาพ	สิทธิประโยชน์ในการรับเงินบำนาญ และสิทธิประโยชน์ช่วยในการรอดชีวิตสำหรับ ๓๖ เดือนและดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด

ในกรณีทุพพลภาพถาวรหรือเสียชีวิตเพราะการบาดเจ็บจากการจ้างงาน ผู้ประกันตนมีสิทธิถอนเงินจากกองทุนประกันสังคมตามอัตราที่กำหนดดังนี้ ผู้ประกันตนเองหรือบุคคลที่ผู้ประกันตนกำหนดมีสิทธิที่จะได้รับสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับการทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในอุปการะ (กรณีไม่ได้กำหนดตัวผู้รับประโยชน์) มีสิทธิถอนเงินที่สะสมในกองทุนสำหรับประโยชน์ในกรณีทุพพลภาพ เงินบำนาญ และประโยชน์สำหรับผู้รอดชีวิตเป็นเวลา ๓๖ เดือน และร้อยละ ๔๐ ของการจ่ายเงินสมทบกองทุนโดยนายจ้างและผู้ประกันตนร่วมกันพร้อมดอกเบี้ยตามที่กฎหมาย

[๕] มาตรา ๗๐[๗](ก) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

กำหนด[๕] นายจ้างมีสิทธิถอนเงินรับร้อยละ ๒๕ ของการจ่ายเข้าสมทบกองทุน ๓๖ เดือนหรือมากกว่าพร้อมด้วยดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด[๕]

ในกรณีที่มีการสมัครใจสมัครเข้ากองทุนประกันสังคมหรือส่งไปยังสถานประกอบการอื่นที่ไม่ได้สมัครเป็นผู้เข้าร่วมกองทุนประกันสังคมตามกฎหมายนี้ หรือได้รับบำนาญหรือเป็นผู้ทุพพลภาพหรือทุพพลภาพชั่วคราวอันเกิดจากการบาดเจ็บจากการจ้างงานหรือตายจากกรณีอื่นๆ ผู้ประกันตน หรือบุคคลที่ผู้ประกันตนกำหนดให้เป็นผู้รับประโยชน์ หรือผู้อยู่ในอุปการะ (ในกรณีที่ไม่ได้กำหนดตัวผู้รับประโยชน์เอาไว้) มีสิทธิถอนเงินที่ได้จ่ายเข้ากองทุนเพื่อประโยชน์ว่างงานเป็นจำนวน ๓๖ เดือนหรือมากกว่าพร้อมกับดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด[๕] ในกรณีนี้นายจ้างก็มีสิทธิได้รับการจ่ายคืนจากกองทุนเพื่อจ่ายต่อให้กับผู้ประกันตนในเรื่องสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับการว่างงานจำนวน ๓๖ เดือนหรือมากกว่าพร้อมดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด[๕]

๓.๒.๕ รัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ (The Minimum Wage Law 2013)

รัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำของประเทศเมียนมาทำหน้าที่เป็นกรอบทางกฎหมายของการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำของลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานในกิจการพาณิชย์ การผลิต การบริการ เกษตรกรรม และปศุสัตว์[๕] ในการทำหน้าที่ดังกล่าวกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ ได้บัญญัติให้คณะกรรมมาธิการค่าจ้างแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการออกประกาศ (Notifications) ว่าด้วยค่าแรงขั้นต่ำของแรงงานแต่ละประเภทเพื่อให้นายจ้างปฏิบัติตาม เพื่อให้เป็นตามกฎหมาย กฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำยังได้บัญญัติให้คณะกรรมาธิการค่าแรงแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบว่าสัญญาจ้างแรงงานที่ทำขึ้นเป็นไปตามกฎหมายและกฎหมายลำดับรองต่างๆ หรือไม่ นอกจากนี้ กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำฉบับนี้ยังได้บัญญัติว่าด้วยข้อห้ามของนายจ้างและโทษทางอาญาหากมีการฝ่าฝืนกฎหมายและกฎหมายลำดับรองว่าด้วยค่าแรงขั้นต่ำอีกด้วย โดยคณะผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำตามแผนภาพ ด้านล่างนี้

---

[๕] มาตรา ๗๐[๗](ข) (i) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๗๐[๘](ข) (ii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๗๐[๘](ค) (i) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] มาตรา ๗๐[๘](ค) (ii) แห่งรัฐบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๕๕

[๕] แห่งรัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ ๒๐๑๓ ยกเลิกรัฐบัญญัติดังต่อไปนี้ แห่งรัฐบัญญัติค่าจ้างขั้นต่ำ ๒๕๕๖ (ฉบับที่ ๖๖/๔๙) และรัฐบัญญัติค่าจ้างขั้นต่ำในงานเกษตรกรรม (The Agricultural Worker Minimum Wage Act) (ฉบับที่ ๔๔/๔๘) โปรดดู มาตรา ๓๗ แห่งรัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ ๒๐๑๓

แผนภาพโครงสร้างของรัฐบัญญัติค่าแรงขั้นต่ำ

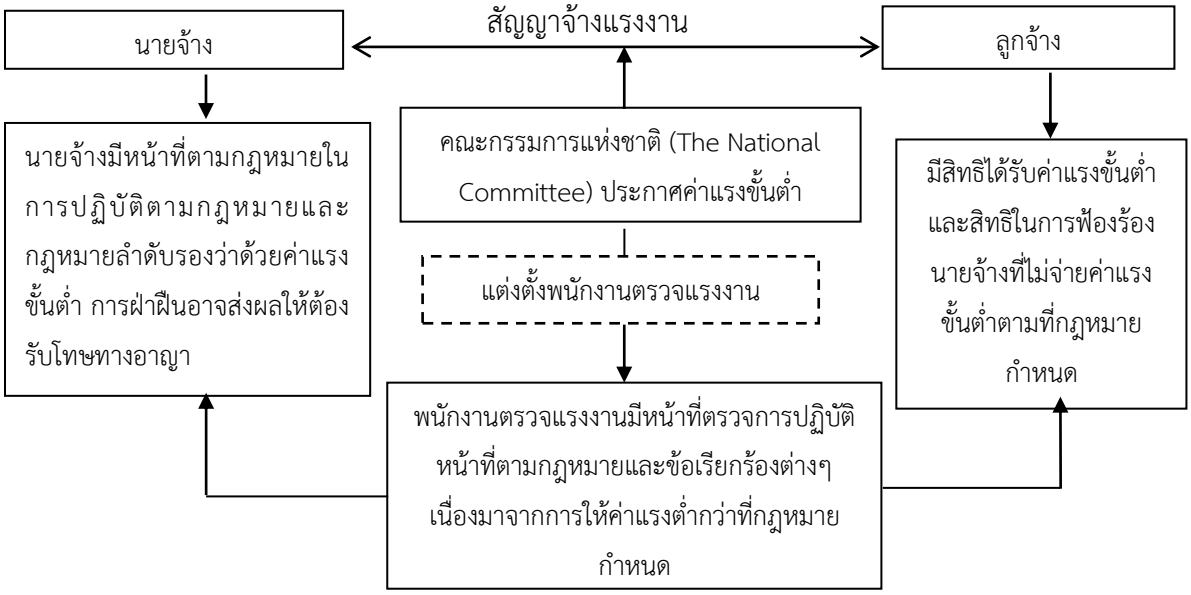

๓.๒.๕.๑ บทนิยาม

กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำของลูกจ้างในกิจการพาณิชย์ การผลิตและการบริการ โดยได้กำหนดหน้าที่ต่างๆ ให้นายจ้างปฏิบัติตาม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายจึงมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดคำนิยามของคำว่า ค่าแรง ลูกจ้าง และ นายจ้าง ภายใต้กฎหมาย

(๑) ค่าแรง

ค่าแรง หมายความว่า ค่าตอบแทน ค่าแรง หรือ เงินที่นายจ้างให้แก่ลูกจ้างจากการทำงานเป็นรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน หรือ จากการทำงานพิเศษของลูกจ้าง ค่าแรงยังหมายความรวมถึงค่าล่วงเวลา หรือ เงินที่ได้พิเศษนอกเหนือจากเงินเดือนที่ให้โดยนายจ้างจากการทำงานหรือคุณลักษณะพิเศษหรือค่าตอบแทน หรือผลประโยชน์อื่นๆซึ่งสามารถพิจารณาได้ว่าเป็นรายได้ แต่ไม่รวมถึง (๑.) ค่าใช้จ่ายในการเดินทางของลูกจ้าง (๒.) เงินที่ได้รับหลังจากเกษียณและเงินรางวัล (๓.) เงินผลประโยชน์จากประกันสังคม (๔.) ค่าที่พักอาศัย ค่าอาหาร ค่าไฟ ค่าน้ำ และค่าภาษีอากร (๕.) ค่ารักษาพยาบาลและค่าสันทนาการ (๖.) ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างและเงินช่วยเหลือ (compassionate allowance) (๗.) ค่าตอบแทนอื่นที่กำหนดในประกาศของกระทรวงแรงงาน การจ้างงาน และประกันสังคม (Ministry of Labour, Employment, Social Securities) ซึ่งได้รับการรับรองจากสหภาพเมียนมาว่าไม่ใช่ค่าแรงตามกฎหมายฉบับนี้

(๒) ลูกจ้าง

ภายใต้กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ ลูกจ้างหมายถึงบุคคลใด ๆ ที่ได้รับค่าแรงจากการทำงานประจำ การทำงานชั่วคราว ด้วยการใช้แรงงาน สติปัญญา ตามสัญญาจ้างในกิจการพาณิชย์ การผลิต การบริการ เกษตรกรรม และปศุสัตว์[๕] ลูกจ้างยังหมายความรวมถึงพนักงานฝึกงาน เสมียณ ผู้ทำงานนอกสถานที่ทำงาน (outside workers) แม่บ้านและคนขับรถ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย คนงานสุขาภิบาล (sanitary workers)[๕] แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างพนักงานดังต่อไปนี้: (๑.) ภรรยา สามี บุตร บิดามารดา และ พี่น้องร่วมบิดามารดา ผู้ที่เป็นสมาชิกของกลุ่มนายจ้างและทำงานของนายจ้างโดยอาศัยอยู่กับนายจ้าง (๒.) ข้าราชการพลเรือน และ (๓.) ชาวประมง (Seafarers)

(๓) นายจ้าง

นายจ้าง หมายความว่า ผู้ซึ่งมีหน้าที่จ่ายค่าแรงให้แก่ลูกจ้างหลังจากการจ้างงานลูกจ้างหนึ่งคนหรือมากกว่าตามสัญญาจ้างในกิจการพาณิชย์ การผลิต การบริการ เกษตรกรรม และปศุสัตว์ นอกจากนี้ ผู้ซึ่งจ่ายค่าแรง หรือ นายจ้าง ภายใต้กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ หมายความรวมถึง (๑) ผู้แทนของนายจ้าง (persons as the employer the Administrative representative of the employer) (๒) ผู้ที่มีหน้าที่จัดการหรือจ่ายค่าแรงแก่ลูกจ้างโดยได้รับมอบหมายจากนายจ้าง (๓) ทายาท ผู้รับมรดก หรือ ผู้แทนโดยชอบด้วยกฎหมายของนายจ้างเมื่อนายจ้างเสียชีวิต[๕] ๘ ๖

นอกจากบุคคลธรรมดาเป็นนายจ้างแล้ว ยังมีกรณีที่นิติบุคคลซึ่งหมายความรวมถึง ห้างหุ้นส่วน บริษัท และ สหกรณ์ เป็นนายจ้างด้วย ในกรณีของห้างหุ้นส่วนนายจ้างคือหุ้นส่วนทุกคนหรือบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายจากห้างหุ้นส่วนให้จัดการงานแทน[๕] ในกรณี ๘ ๗ ของบริษัทซึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้รัฐบัญญัติว่าด้วยบริษัทเมียนมาร์ (Myanmar Companies Act) นายจ้างคือคณะกรรมการบริษัท หรือ กรรมการบริษัท หรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายจากบริษัทให้จัดการงานแทน[๕] ในกรณีของสหกรณ์ซึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายสหกรณ์ นายจ้างคือสมาชิกของคณะกรรมการบริหาร หรือ กรรมการของสหกรณ์[๕] ๘ ๙

---

[๕] มาตรา ๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] เพิ่งอ้าง. ๘ ๕

[๕] มาตรา ๒ (ข) (i)-(iii) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๒ (ข) (iv) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๒ (ข) (v) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๒ (ข) (vi) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

๓.๒.๔.๒ โครงสร้างสถาบันเกี่ยวกับการประกันค่าแรงขั้นต่ำ

คณะกรรมการแห่งชาติซึ่งได้รับการแต่งตั้งขึ้นโดยประธานาธิบดี เป็นคณะกรรมาธิการไตรภาคีซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนฝ่ายรัฐบาล นายจ้าง และลูกจ้าง[๕] ในรายละเอียดนั้นคณะกรรมาธิการไตรภาคีประกอบด้วยกรมของรัฐที่เกี่ยวข้อง องค์กรของรัฐ องค์กรแรงงานหรือผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง องค์กรนายจ้างหรือผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และบุคคลอื่นๆที่มีประสบการณ์ มีความเชี่ยวชาญและมีความยุติธรรมในเรื่องที่เกี่ยวกับการกำหนดค่าแรง[๕]

ตัวแทนของกรมและองค์กรของรัฐบาลซึ่งเป็นบุคคลหลักในคณะกรรมการแห่งชาติต้องเป็นบุคคลที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องแรงงาน การเกษตร การปศุสัตว์ เศรษฐศาสตร์ การพาณิชย์ การผลิต และกิจการสังคม[๕] อีกทั้งผู้แทนฝ่ายลูกจ้างและนายจ้างจะต้องเป็นบุคคลที่ต้องการกระทำการเพื่อผลประโยชน์ขององค์กร หรือ ผลประโยชน์ของนายจ้างและลูกจ้าง และจะต้องมีจำนวนตามข้อกำหนดและสิทธิในการแสดงออกถึงความต้องการของผู้แทนเหล่านั้นจะต้องเท่าเทียมกัน[๕]

คณะกรรมการแห่งชาติมีอำนาจในการประกาศอัตราค่าแรงขั้นต่ำซึ่งนายจ้างจะต้องปฏิบัติตาม[๕] ในการใช้อำนาจดังกล่าว คณะกรรมการแห่งชาติจะต้องคำนึงถึงคำแนะนำของคณะกรรมการสหภาพ (Union Committee) คณะกรรมการภูมิภาค (Region Committees) หรือ คณะกรรมการรัฐ (State Committees)[๕]

นอกจากนี้ คณะกรรมการแห่งชาติมีหน้าที่กำหนดประเภทของงานและธุรกิจที่ต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ และยังมีหน้าที่จัดตั้งและกำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการสหภาพ คณะกรรมการภูมิภาค หรือ คณะกรรมการรัฐ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนฝ่ายกรมแรงงานและองค์การรัฐบาล ผู้แทนฝ่ายลูกจ้างและนายจ้าง และผู้เชี่ยวชาญอีกด้วย[๕]

---

[๕] มาตรา ๒ (ซี) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๔ (ก) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๔ (ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๕ (ซ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

๓.๒.๔.๒ การประกาศแรงงานขั้นต่ำ

แผนภาพด้านล่างแสดงถึงประกาศค่าแรงขั้นต่ำ และกระบวนการที่เกี่ยวข้อง คือ ข้อเสนอแนะการตีพิมพ์และการคัดค้านการประกาศ เพื่อกระบวนการของคณะกรรมการสหภาพแรงงานในระดับภูมิภาค และเจ้าหน้าที่รัฐที่รับผิดชอบในการส่งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับอัตรค่าจ้างขั้นต่ำให้กับคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อประกอบการพิจารณา คณะกรรมการแห่งชาติต้องเผยแพร่อัตราค่าจ้าง และต้องประกาศอัตรค่าแรงขั้นต่ำที่ได้รับอนุมัติจากรัฐบาล

แผนภาพขั้นตอนการประกาศกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ

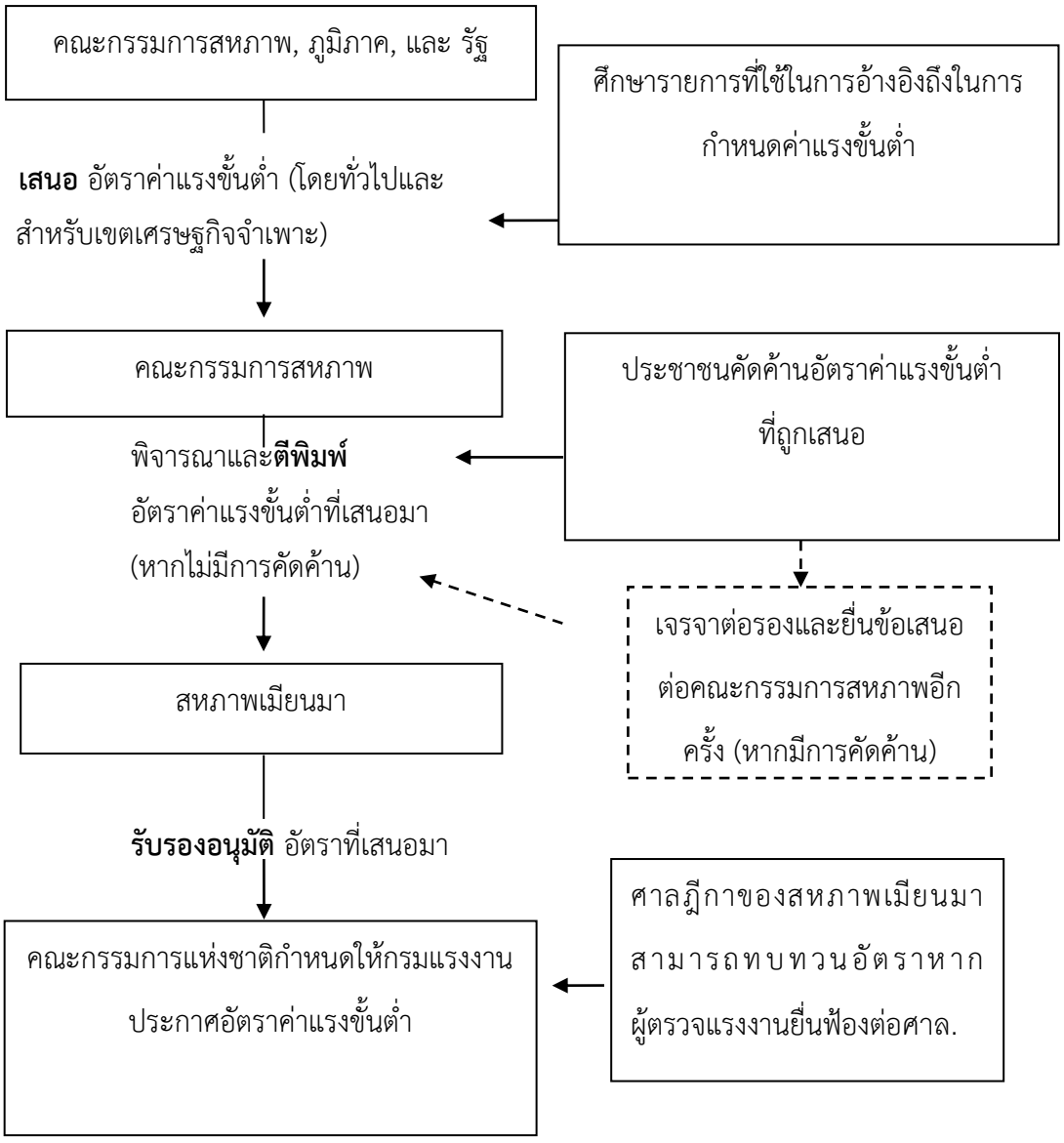

(๑) การประกาศอัตราค่าแรงขั้นต่ำ

ตามที่แสดงให้เห็นในแผนภาพ ด้านล่าง การประกาศค่าแรงขั้นต่ำประกอบด้วยขั้นตอนหลักสามขั้นตอน คือ เสนอ ตีพิมพ์และคัดค้าน และประกาศกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ โดยเริ่มจากคณะกรรมการสหภาพ คณะกรรมการภูมิภาค หรือ คณะกรรมการรัฐที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ยื่นเสนออัตราค่าแรงขั้นต่ำแก่คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อพิจารณา คณะกรรมการแห่งชาติจึงตีพิมพ์อัตราค่าแรงที่ได้เสนอและรอหากมีการคัดค้านราคาที่ถูกเสนอ[๕] และท้ายที่สุดประกาศอัตราค่าแรงขั้นต่ำซึ่งต้องได้รับการรับรองโดยรัฐบาลแห่งสหภาพเมียนมา[๕] ๙ ๘

(๒) อัตราค่าแรงขั้นต่ำที่เสนอโดยคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง

การประกาศกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำเริ่มต้นโดยคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องทำการเสนออัตราค่าแรงขั้นต่ำสำหรับสองเขตที่แตกต่างกันคือ เขตทั่วไป (general zone) และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Special Economic Zone) สำหรับเขตทั่วไป[๕] คณะกรรมการระดับสหภาพ ภูมิภาค และรัฐ ที่เกี่ยวข้องต้องยื่นเสนออัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ควรจะถูกกำหนดโดยกฎหมายหลังจากได้ศึกษารายการที่จะใช้ในการพิจารณาและอ้างอิงเพื่อกำหนดค่าแรงขั้นต่ำต่อคณะกรรมการแห่งชาติตามวิธีการที่กำหนด[๖] สำหรับเขตเศรษฐกิจจำเพาะคณะกรรมการมีหน้าที่เสนออัตราค่าแรงขั้นต่ำโดยเป็นไปตามประเภทของการลงทุนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ[๖] ๐ ๑

(๓) คณะกรรมการแห่งชาติตีพิมพ์อัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ได้รับเสนอ

ขั้นตอนต่อไปคือการที่คณะกรรมการแห่งชาติตีพิมพ์อัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ได้รับการเสนอ เมื่อได้รับเสนออัตราค่าแรงขั้นต่ำแล้ว คณะกรรมการแห่งชาติต้องตีพิมพ์ประกาศข้อเสนอเพื่อการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำในรัฐประกาศ (State gazette) และในหนังสือพิมพ์เป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๖๐ วันล่วงหน้า อัตราที่เสนอซึ่งได้รับการตีพิมพ์เพื่อให้ประชาชนได้คัดค้าน หากไม่มีการคัดค้านคณะกรรมการแห่งชาติจะผ่านอัตราที่ได้รับการเสนอสู่รัฐบาลสหภาพเพื่อการรับรอง[๖] หากมีการคัดค้านคณะกรรมการแห่งชาติต้องขอให้คณะกรรมการแห่งสหภาพ คณะกรรมการภูมิภาค หรือ คณะกรรมการรัฐได้เจรจาต่อรองและยื่นข้อเสนอใหม่อีกครั้ง[๖] ผู้แทน ๐ ๓

---

[๕] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๕] มาตรา ๑๐ (ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๐°(ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๐°(ค) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

ไตรภาคีของคณะกรรมการแห่งชาติต้องพิจารณาอัตราค่าแรงที่ถูกเสนอขึ้นมาใหม่อย่างละเอียดถี่ถ้วน และยื่นอัตราที่ได้เสนอใหม่นี้แก่รัฐบาลของสหภาพเพื่อการรับรอง[๖]

(๔) การประกาศอัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ได้รับการรับรองแล้ว

หลังจากได้รับการรับรองจากรัฐบาลแห่งสหภาพ คณะกรรมการแห่งชาติต้องมอบหน้าที่ให้กรมแรงงานตีพิมพ์และประกาศอัตราค่าแรงขั้นต่ำในรัฐประกาศและหนังสือพิมพ์ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบเป็นระยะเวลาอย่างน้อย ๖๐ วันล่วงหน้า[๖] นอกจากนี้การตีพิมพ์จะต้องรับรู้โดยองค์กรที่เกี่ยวข้อง นายจ้าง และลูกจ้าง ผู้ใดที่ไม่พอใจกับอัตราค่าแรงขั้นต่ำซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมการแห่งชาติรวมทั้งอัตราของเขตเศรษฐกิจจำเพาะสามารถอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาของสหภาพเพื่อให้ศาลออกหมายและแก้ไขให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาและกฎหมายว่าด้วยตุลาการแห่งสหภาพ (Union Judiciary Law)[๖]

เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๘ คณะกรรมการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำแห่งชาติ (National Minimum Wage Determination Committee) ได้ออกประกาศเลขที่ ๒/๒๐๑๕ กำหนดค่าแรงขั้นต่ำ โดยประกาศกำหนดให้อัตราค่าแรงขั้นต่ำเท่ากันทั่วประเทศ ไม่มีความแตกต่างโดยตำแหน่งที่ตั้ง หรือประเภทของธุรกิจ อัตราค่าแรงขั้นต่ำเป็นเงิน ๓,๖๐๐ จ๊าด (Kyat) ต่อวันคือทำงาน ๘ ชั่วโมง ซึ่งเท่ากับ ๔๕๐ จ๊าดต่อชั่วโมง[๖] อย่างไรก็ตาม อัตราที่กำหนดดังกล่าวไม่ใช้กับธุรกิจขนาดเล็กและธุรกิจครอบครัวที่บริหารจัดการเองโดยมีลูกจ้าง ๑๕ คนหรือน้อยกว่า[๖]

๓.๒.๔.๔ หน้าที่ของนายจ้าง

กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำกำหนดหน้าที่ต่าง ๆ ของนายจ้างซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นสามประเภท คือ จ่ายค่าแรงขั้นต่ำเป็นเงิน (มีกรณียกเว้น) แจ้งให้ลูกจ้างทราบและลงบันทึก อนุญาตให้ลูกจ้างลาป่วยและลาไปงานศพ นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวอาจได้รับโทษทางอาญา

---

[๖] มาตรา ๑๐(ง) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๐(จ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] ประกาศคณะกรรมการพิจารณาค่าจ้างขั้นต่ำแห่งชาติสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ฉบับที่ ๒/๒๐๑๕ วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘ ย่อหน้าที่ ๕ (Republic of the Union of Myanmar National Minimum Wage Determination Committee Notification No. ๒/๒๐๑๕, August ๒๘, ๒๐๑๕, Paragraph ๕.)

[๖] เพิ่งอ้าง.

(๑) การจ่ายค่าแรงขั้นต่ำเป็นเงิน

ตามมาตรา ๑๔ นายจ้างต้องไม่จ่ายค่าแรงแก่ลูกจ้างต่ำกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำที่กำหนดโดยกฎหมาย[๖] แต่สามารถจ่ายมากกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำได้[๖] ในกรณีทั่วไปการจ่ายค่าแรงต้องจ่ายเป็นเงิน[๖] หากเป็นผลประโยชน์ตอบแทนเฉพาะ ดอกเบี้ย หรือค่าเสียโอกาส อาจจ่ายเป็นเงิน หรือจ่ายบางส่วนเป็นเงินบางส่วนเป็นทรัพย์สินโดยอ้างอิงราคาในภูมิภาค ณ ขณะนั้น (prevailing regional price) และเป็นไปตามความต้องการของลูกจ้าง[๖] อย่างไรก็ตามกฎการจ่ายค่าแรงเป็นเงินที่ได้กล่าวข้างต้นนั้นมีข้อยกเว้นสำหรับลูกจ้างในธุรกิจการเกษตรและการปศุสัตว์ ค่าแรงขั้นต่ำของลูกจ้างในธุรกิจดังกล่าวสามารถจ่ายเป็นเงินและจ่ายบางส่วนเป็นทรัพย์สินโดยอ้างอิงราคาในภูมิภาค ณ ขณะนั้น พร้อมกับการปฏิบัติตามกฎหมายภาษีท้องถิ่นหรือความต้องการของลูกจ้างส่วนใหญ่ หรือตามข้อตกลงร่วมระหว่างนายจ้างกับสหภาพแรงงาน (collective agreement)[๖] นายจ้างที่ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ จ๊าด หรือทั้งจำทั้งปรับ[๖]

(๒) แจ้งให้ลูกจ้างทราบและลงบันทึก

นายจ้างมีหน้าที่ทำให้ลูกจ้างทราบถึงค่าแรงขั้นต่ำที่กำหนดโดยกฎหมาย นายจ้างต้องแจ้งให้ลูกจ้างทราบถึงอัตราค่าแรงขั้นต่ำของธุรกิจของตนในอัตราค่าแรงขั้นต่ำทั้งหมดที่กำหนดโดยกฎหมายและติดประกาศในสถานที่ทำงานที่ลูกจ้างสามารถมองเห็นได้[๖] นอกจากนี้ในการแจ้งให้ลูกจ้างทราบนายจ้างเตรียมและเก็บเอกสารข้อมูลรายชื่อ ตารางงาน อัตราค่าแรงของลูกจ้างอย่างถูกต้อง[๖] รายชื่อ ตารางงาน และเอกสารประกอบเหล่านี้จะต้องรายงานต่อกรมที่เกี่ยวข้อง[๖] และอาจถูกตรวจสอบโดยพนักงานตรวจแรงงานภายใต้กฎหมาย[๖]

---

[๖] มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖ บัญญัติว่า “ข้อตกลงที่เกี่ยวกับค่าจ้างขั้นต่ำในสัญญาจ้าง สัญญาจ้างด้วยวาจา หรือ สัญญาที่เกิดขึ้นโดยผลของกฎหมาย หากน้อยกว่าค่าจ้างขั้นต่ำที่กฎหมายฉบับนี้กำหนดก่อนหรือหลังที่กฎหมายมีผลใช้บังคับ ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะเท่าที่ขัดกับกฎหมายฉบับนี้”.

[๖] มาตรา ๑๒(ก) และ (ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๒(ง) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๒(ง) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๒(จ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ค) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ง) และมาตรา (จ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

หน้าที่เก็บรักษาข้อมูลรายชื่อ ตารางงาน และเอกสารอัตราค่าแรงของลูกจ้างอย่างถูกต้องนั้นเป็นหน้าที่ของนายจ้าง นายจ้างต้องไม่สร้างข้อมูลเท็จ บันทึกข้อมูลในลักษณะที่เป็นการหลอกลวง (deceitful) หรือทำรายงานเท็จหรือหลอกลวง; ไม่ฝ่าฝืนหน้าที่รายงานต่อกรมที่เกี่ยวข้องตามที่กฎหมายกำหนด ไม่ฝ่าฝืนหน้าที่ในการจัดทำข้อมูลที่ถูกเรียกโดยเจ้าพนักงาน[๖] เช่นเดียวกับโทษของการไม่จ่ายค่าแรงตามอัตราค่าแรงขั้นต่ำ นายจ้างที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าวข้างต้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ จ๊าด หรือทั้งจำทั้งปรับ[๖]

(๓) อนุญาตให้ลูกจ้างลาป่วยและลาไปงานศพ

นอกจากนี้ กฎหมายอัตราค่าแรงขั้นต่ำยังกำหนดหน้าที่ของนายจ้างเกี่ยวกับการเจ็บป่วยและงานศพ คือ หากลูกจ้างไม่สามารถทำงานได้เนื่องจากเจ็บป่วย นายจ้างต้องให้ลูกจ้างลาป่วยเพื่อไปรับการรักษาตามที่กฎหมายกำหนด[๖] หากมีงานศพของสมาชิกในครอบครัวหรือบิดามารดาของลูกจ้าง นายจ้างต้องให้ลูกจ้างลาหยุดโดยไม่หักค่าแรงตามที่กฎหมายกำหนด[๖] เช่นเดียวกับหน้าที่สองหน้าที่ของนายจ้างที่ได้กล่าวไปแล้ว นายจ้างที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหน้าที่นี้ เช่น หักค่าแรงของลูกจ้างที่ลาไปร่วมงานศพของบิดามารดา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ จ๊าด หรือทั้งจำทั้งปรับ[๖]

๓.๒.๔.๕ สิทธิของลูกจ้างที่เกี่ยวกับค่าแรงขั้นต่ำ

โดยสรุป กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำรับรองสิทธิของลูกจ้างในการได้รับค่าแรงขั้นต่ำที่ผ่านการรับรองโดยรัฐบาลของสหภาพโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติทางเพศ[๖] ตามที่ปรากฏในมาตรา 14 ของกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ สิทธิดังกล่าวเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับรวมถึง สิทธิได้รับค่าแรงสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด; ความคุ้มครองลูกจ้างชั่วคราวและวันหยุดต่าง ๆ สิทธิได้รับค่าแรงเป็นเงิน สิทธิได้รับค่าแรงเป็นเงินและข้อยกเว้น และการเยียวยาโดยกฎหมายในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตาม

---

[๖] มาตรา ๒๒(ค) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๓ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ฉ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ช) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๒และมาตรา ๒๓ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๓(ช) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

(๑) สิทธิได้รับค้าจ้างสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด

ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าแรงสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด[๖] ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าแรงสูงกว่าค่าแรงขั้นต่ำต่อไปหากค่าแรงที่ได้รับก่อนกฎหมายฉบับนี้บังคับใช้สูงกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้อยู่แล้ว[๖] ในกรณีที่ค่าแรงขั้นต่ำที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำที่กำหนดโดยกฎหมาย ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าแรงขั้นต่ำตามที่กำหนดกฎหมายฉบับนี้กำหนด[๖] ซึ่งหมายความว่า กฎหมายมีผลใช้บังคับเหนือสัญญาใด ๆ ในกรณีที่ค่าแรงที่ได้ตกลงตามสัญญาต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนด

(๒) การคุ้มครองลูกจ้างชั่วคราวและวันหยุดต่าง ๆ

กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำยังคุ้มครองลูกจ้างที่ทำงานมากกว่าหนึ่งงาน และลูกจ้างชั่วคราว หากลูกจ้างทำงานสองงานหรือมากกว่านั้น ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าแรงขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนดในแต่ละงานที่ลูกจ้างทำ[๖] นอกจากนี้ กฎหมายยังบังคับใช้อัตราค่าแรงขั้นต่ำกับงานชั่วคราวและงานรายชั่วโมงด้วย[๖] ส่วนวันหยุดนั้นกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำรับรองสิทธิได้รับวันหยุดต่อสัปดาห์ของลูกจ้าง และสิทธิได้รับค่าแรงเต็มจำนวน ลูกจ้างที่ได้รับค่าแรงเป็นเงินเดือนมีสิทธิได้รับวันหยุดต่อสัปดาห์[๖] หากมีการทำงานในวันหยุด ลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลา (over-time fee) ตามที่กฎหมายกำหนด[๖] หากการทำงานน้อยกว่าชั่วโมงการทำงานต่อวันที่กำหนดไว้ในงานจ้างรายวันนั้นไม่ได้เกิดจากการที่ลูกจ้างต้องการลดชั่วโมงการทำงานเอง หรือ หากลูกจ้างต้องหยุดการทำงานเนื่องจากนายจ้างไม่สั่งงาน นายจ้างต้องจ่ายค่าแรงเต็มจำนวนเสมือนลูกจ้างทำงานเต็มเวลา[๖]

(๓) สิทธิได้รับค่าแรงเป็นเงินและข้อยกเว้น

เรื่องการจ่ายค่าแรงเป็นเงินนั้น กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำกำหนดไว้โดยชัดเจนว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าแรงเป็นเงิน ซึ่งกฎนี้บังคับใช้กับกิจการส่วนใหญ่ กล่าวคือ กิจการพาณิชย์ การผลิต การบริการ[๖] นอกจากนี้ถ้ามีการจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนเฉพาะ ดอกเบี้ย หรือ

---

[๖] มาตรา ๑๔(ก) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(ค) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(ง) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(จ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(ฉ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา๑๔ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(ช) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔(ฌ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

ค่าเสียโอกาส อาจจ่ายเป็นเงิน หรือจ่ายบางส่วนเป็นเงินบางส่วนเป็นทรัพย์สินโดยอ้างอิงราคาในภูมิภาค ณ ขณะนั้น และเป็นไปตามความต้องการของลูกจ้าง[๖] อย่างไรก็ตามกฎหมายอนุญาตให้จ่ายค่าแรงเป็นเงินและทรัพย์สินสำหรับลูกจ้างในกิจการการเกษตรและการปศุสัตว์[๖] ข้อยกเว้นนี้จะได้รับการอนุญาตเมื่ออ้างอิงราคาในภูมิภาค ณ ขณะนั้น พร้อมกับปฏิบัติตามกฎหมายภาษีท้องถิ่นหรือความต้องการของลูกจ้างส่วนใหญ่ หรือตามข้อตกลงร่วมระหว่างนายจ้างกับสหภาพแรงงานเพื่อลูกจ้างและครอบครัวตามที่กฎหมายกำหนด[๖] ๓ ๖

(๔) การเยียวยาโดยกฎหมายในกรณีที่นายจ้างไม่ปฏิบัติตาม

ลูกจ้างที่ถูกละเมิดสิทธิในการได้รับค่าแรงขั้นต่ำ สามารถเลือกยื่นร้องขอต่อคณะกรรมการแห่งสหภาพ คณะกรรมการภูมิภาค หรือคณะกรรมการรัฐและกรมที่เกี่ยวข้องภายในหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ลูกจ้างนั้นมีสิทธิได้รับค่าแรงที่ถูกละเมิด (injured wages) และประโยชน์อื่น ๆ[๖] การร้องขอนี้ไม่ระงับสิทธิของลูกจ้างในการยื่นฟ้องต่อศาล[๖] นอกจากนี้ อาจมีกรณีที่นายจ้างถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดฐานที่ไม่จ่ายค่าแรงตามอัตราค่าแรงขั้นต่ำ แต่ลูกจ้างยังคงไม่ได้รับค่าแรงเต็มจำนวน ในกรณีนี้การพิพากษาดังกล่าวไม่ได้ระงับสิทธิของลูกจ้างในการดำเนินคดีแพ่งต่อนายจ้าง[๖] ๓ ๙

ภายใต้กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ สิทธิได้รับค่าแรงขั้นต่ำตามที่กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำกำหนดและประกาศเป็นสิทธิของลูกจ้าง แต่การบังคับใช้เป็นหน้าที่ของพนักงานตรวจแรงงาน ปัจเจกบุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายไม่สามารถยื่นฟ้องนายจ้างเองได้ การกระทำความผิดภายใต้กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำจะต้องยื่นฟ้องต่อศาลที่เกี่ยวข้องโดยพนักงานตรวจแรงงานที่ได้รับการแต่งตั้งโดยกรมแรงงานเท่านั้น[๖] ๔ ๐

๓.๒.๕.๕ การมอบหมายหน้าที่แก่พนักงานตรวจแรงงาน การตรวจแรงงาน และการดำเนินการตามกฎหมาย

กระทรวงแรงงานมีหน้าที่แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบกิจการการค้า การผลิตและการบริการ การเกษตรและการปศุสัตว์เพื่อเป็นวิธีการทาง

---

[๖] มาตรา ๑๔๓(ฌ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔๓(ญ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๕๓ (ญ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๔๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๖๓แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๒๓แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

กฎหมายในการทำให้แน่ใจว่านายจ้างปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ วัตถุประสงค์ของการตรวจสอบนี้คือเพื่อตรวจว่านายจ้างปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ ตามกฎหมาย ประกาศ คำสั่ง และขั้นตอนภายใต้กฎหมายฉบับนี้หรือไม่[๖] ในการปฏิบัติตามหน้าที่ ให้พนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีสิทธิเข้าไปตรวจสอบในสถานประกอบกิจการของกิจการการค้า การผลิตและการบริการ การเกษตรและการปศุสัตว์ และตรวจสอบว่านายจ้างปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ ตามกฎหมาย ประกาศ คำสั่ง และขั้นตอนภายใต้กฎหมายฉบับนี้หรือไม่ รายงานรายชื่อลูกจ้าง ตารางงาน ค่าแรงของลูกจ้างแต่ละคนถูกต้องหรือไม่ และได้รายงานต่อกรมแรงงานตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

(๒) อาจเรียก ตรวจสอบบุคคลที่เกี่ยวข้องภายใต้หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากกรมแรงงาน สอบถามและทำสำเนารายชื่อลูกจ้าง ตารางงานและเอกสารต่าง ๆ

(๓) หากมีผู้ทำงานนอกสถานที่ทำงาน พนักงานตรวจแรงงานมีสิทธิตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวกับผู้ทำงานนอกสถานที่ทำงานนั้น ชื่อลูกจ้างและที่อยู่ และมีสิทธิขอดูและทำสำเนารายชื่อ เอกสาร และรายการค่าแรงขั้นต่ำที่เกี่ยวข้อง

(๔) ในการปฏิบัติตามอนุมาตรา (๑) (๒) และ (๓) หากนายจ้างเรียกพนักงานตรวจแรงงานต้องแสดงบัตรประจำตัวพนักงานของรัฐที่ออกโดยกรมที่เกี่ยวข้อง[๖]

(๕) รายงานต่อกรมแรงงานตามที่กฎหมายกำหนดตามอนุมาตรา (๑), (๒) และ (๓) และเอกสารต่างๆ ต้องเตรียมไว้เผื่อเรียก[๖]

ลูกจ้างต้องให้ความร่วมมือกับการตรวจสอบภายใต้กฎหมายฉบับนี้ หากพนักงานตรวจแรงงานดำเนินการตามหน้าที่ด้วยความสุจริตภายใต้กฎหมายฉบับนี้ นายจ้างไม่มีสิทธิดำเนินคดีพนักงานต่อศาลไม่ว่าจะเป็นคดีแพ่งหรืออาญา[๖] นอกจากนี้การไม่ให้ความร่วมมือกับพนักงานตรวจแรงงานอาจต้องระวางโทษอาญา หากนายจ้างเพิกเฉยต่อหมายเรียกของพนักงานตรวจแรงงาน หรือขัดขวาง หรือแทรกแซงการทำงานของพนักงานตรวจแรงงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ จ๊าด หรือทั้งจำทั้งปรับ[๖]

การตรวจแรงงานอาจพบการไม่จ่ายค่าแรงขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนดได้ กรมแรงงานมีหน้าที่เรียกให้นายจ้างชำระและชำระค่าแรงขั้นต่ำนั้นแก่ลูกจ้างที่มีสิทธิได้รับจาก

---

[๖] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๘ (ก)-(จ) แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๔ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๓ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

นายจ้างที่ไม่จ่ายค่าแรงขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนดหรือนายจ้างที่ค้างชำระค่าแรงขั้นต่ำ[๖] นายจ้างที่ไม่ปฏิบัติตามคำร้องขอของกรมแรงงานอาจถูกดำเนินคดีทางกฎหมาย พนักงานที่ได้รับมอบหมายจากกรมแรงงานมีหน้าที่ฟ้องคดีภายใต้การอนุมัติจากสหภาพคณะกรรมการภูมิภาค หรือคณะกรรมการรัฐที่เกี่ยวข้อง[๖]

๓.๒. รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ (Employment and Skill Development Law 2013)

รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ.๒๕๕๖ คำนึงถึงประเด็นหลักสี่ประเด็นคือ การก่อตั้งและการดำเนินการของศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงาน (Employment and Labor Exchange Office) แบบของสัญญาจ้างงาน การจดทะเบียนและการกำกับดูแลโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน และการจัดตั้ง การบริหารจัดการ และการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานตามแผนภาพด้านล่าง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ กฎหมายฉบับนี้อาศัยสามองค์กรภาครัฐเป็นหลัก คือ องค์กรกลางเพื่อการจ้างและการพัฒนาฝีมือแรงงาน กลุ่มพัฒนาการจ้างงาน และ กลุ่มพัฒนาฝีมือแรงงาน โดยสรุปแล้ว รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ.๒๕๕๖ ให้อำนาจแก่ภาครัฐในการเข้าแทรกแซงการจ้างงานผ่านศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงานและกำหนดแบบของสัญญาจ้างงาน กฎหมายฉบับนี้ทำหน้าที่เป็นฐานทางกฎหมายขององค์การรัฐในการควบคุมกำกับการดำเนินงานของโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน นอกจากนี้กฎหมายยังกำหนดถึงการจัดตั้ง การบริหารจัดการ และการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน

---

[๖] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๐ แห่งรัฐบัญญัติกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ พ.ศ. ๒๕๕๖

แผนภาพภาพรวมของรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

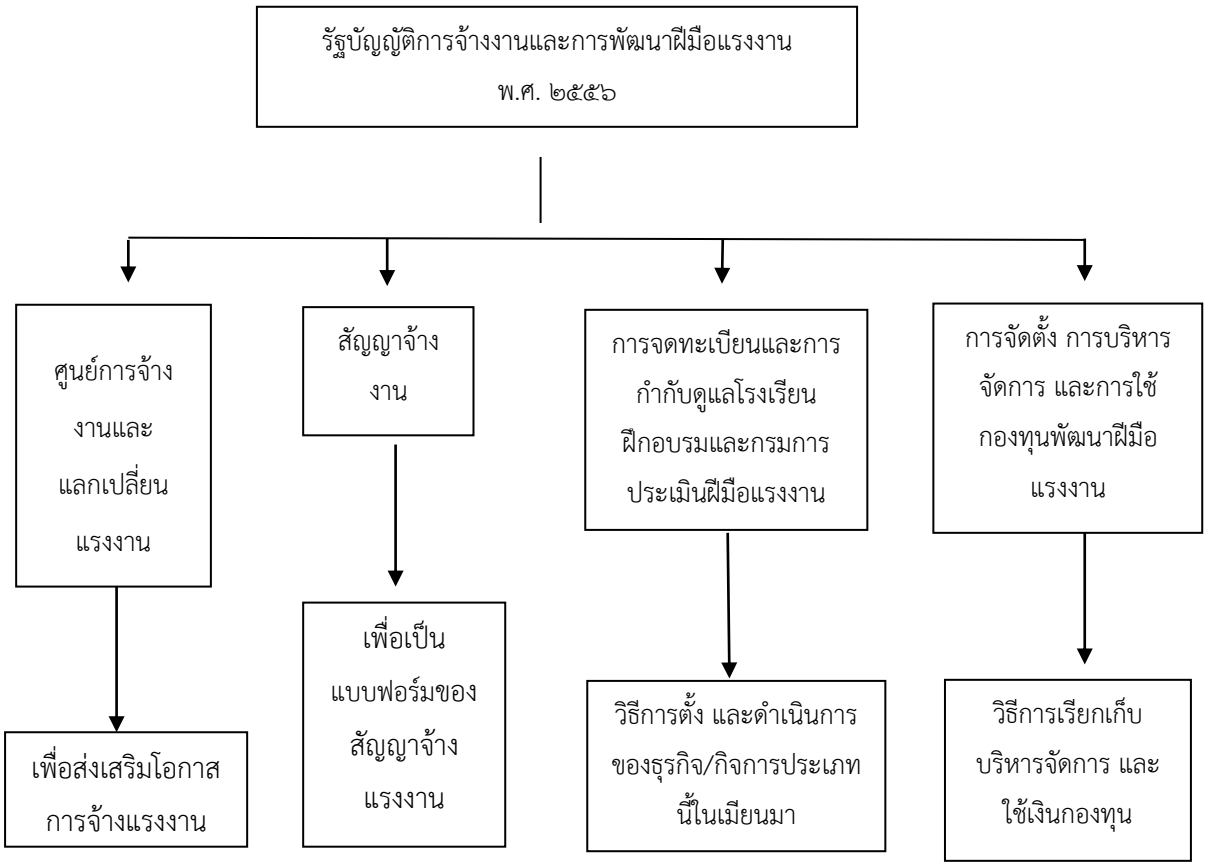

๓.๒.๑ ศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงาน

ภายใต้รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ การจ้างงานไม่ใช่เพียงกิจกรรมทางพาณิชย์ระหว่างนายจ้าง[๖] และผู้หางานเท่านั้น แต่เป็นกิจการที่รัฐสามารถแทรกแซงได้ ลักษณะหนึ่งในการเข้าแทรกแซงของรัฐคือการส่งเสริมโอกาสในการจ้างงาน โดยกระทรวงแรงงานต้องจัดให้มีโอกาสและงานต่างๆให้แก่ผู้หางานได้โดยง่าย โดยที่ผู้หางานสามารถเลือกงานที่เหมาะสมแก่อายุ ความสามารถ และได้รับโอกาสเข้าทำงาน มีงานที่มั่นคง และมีการพัฒนาฝีมือแรงงาน ช่วยนายจ้างหาลูกจ้างที่เหมาะสมและเข้ากับงานได้[๖]

---

[๖] มาตรา ๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ ให้นิยามคำว่านายจ้าง ว่าหมายถึงบุคคลที่มีสิทธิกำหนดหน้าที่ลูกจ้างหรือบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้กำหนดหน้าที่ลูกจ้างในหน่วยงานและองค์กรภาครัฐ สหกรณ์ (Co-operative society) ที่มีลูกจ้างทั่วไปหรือลูกจ้างชั่วคราวมากกว่าที่ถูกจำกัดไว้

[๖] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

กระทรวงแรงงานและประกันสังคม (The Minister of Labour, Employment and Social Security) ต้องจัดตั้งศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงานเมื่อจำเป็น[๖] ศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงานต้องจัดให้มีการจัดจ้างงานอย่างเปิดเผยเพื่อช่วยเหลือผู้หางาน และช่วยนายจ้างในการหาลูกจ้าง[๖] ที่เหมาะสมและเข้ากับการจ้างได้ เพื่อให้มีบริษัทตัวแทนนายหน้าจัดหาจัดจ้างงานเอกชนท้องถิ่นที่ให้บริการแก่ผู้หางานโดยไม่คิดเงินและวิธีการอื่น ๆ[๖] นอกจากนี้ กระทรวงต้องจัดให้มีการสอบถามนายจ้างถึงตำแหน่งงานที่ว่างของนายจ้างเพื่อจะได้แจ้งแก่ศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงานที่เกี่ยวข้องตามที่กฎหมายกำหนด[๖]

อย่างไรก็ตาม การดำเนินกิจการแลกเปลี่ยนแรงงานนั้นเป็นกิจการที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแล บุคคลที่ต้องการดำเนินกิจการนี้ต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวง หากผู้ใดดำเนินกิจการดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกระทรวง หรือได้รับค่าธรรมเนียมจากลูกจ้าง บุคคลนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ[๖] นอกจากนี้ หากบุคคลใดแสดงข้อความเท็จหรือแจ้งความเท็จโดยรู้อยู่แล้วแก่ศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงานหรือตัวแทนของศูนย์เพื่อให้มีการจ้างงานหรือได้ลูกจ้าง บุคคลนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับหรือทั้งจำและปรับ[๖]

ผู้หางานไม่จำต้องรับข้อเสนอของศูนย์การจ้างงานและแลกเปลี่ยนแรงงาน ผู้หางานอาจปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าวด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับการจ้างงานดังกล่าวมีความขัดแย้งระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง หรือ ค่าตอบแทนในลักษณะงานที่คล้ายกันจากที่อื่นสูงกว่า หากมีการปฏิเสธด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้หางานมีสิทธิได้รับผลประโยชน์อื่นนั้น และได้รับโอกาสการจ้างงานอื่นที่มีในศูนย์แรงงาน[๖]

๓.๒.๖.๒ สัญญาจ้างแรงงาน

นอกเหนือจากการสนับสนุนให้มีการจ้างงาน รัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ.๒๕๕๖ ยังคำนึงถึงเรื่องการทำสัญญาและเนื้อหาของสัญญาจ้างแรงงาน

---

[๖] มาตรา ๔ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๔ (ก) (๒) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๔ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๕ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๗ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๔ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

หากนายจ้างจ้างลูกจ้างทำงาน ต้องทำสัญญาจ้างแรงงานภายใน ๓๐ วัน[๖] หากนายจ้างใดไม่ทำ[๗] สัญญาจ้างแรงงานภายใน ๓๐ วัน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับหรือทั้งจำและปรับ[๖] ข้อกำหนดนี้ไม่บังคับกับการจ้างถาวรของหน่วยงานและองค์กรภาครัฐ[๖] สัญญาจ้างแรงงาน[๙] ต้องระบุรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) ประเภทของการจ้างแรงงาน

(๒) ระยะเวลาทดลองงาน

(๓) ค่าจ้าง เงินเดือน

(๔) สถานที่ของการจ้างแรงงาน

(๕) ระยะเวลาของสัญญาจ้างแรงงาน

(๖) ชั่วโมงการทำงาน

(๗) วันหยุด, พักร้อน และ การลา

(๘) การทำงานล่วงเวลา

(๙) การจัดให้มีอาหารระหว่างเวลาทำงาน

(๑๐) ที่พัก

(๑๑) ค่ารักษาพยาบาล

(๑๒) การจัดให้มีเรือไปที่ทำงานและการเดินทาง

(๑๓) กฎระเบียบต่าง ๆ ที่ลูกจ้างต้องปฏิบัติตาม

(๑๔) ในกรณีที่ลูกจ้างถูกส่งไปอบรม ระยะเวลาขั้นต่ำที่ลูกจ้างตกลงทำงานต่อหลังจากการอบรม

(๑๕) การลาออกและการบอกเลิกการบริการ

(๑๖) การบอกเลิกสัญญา

(๑๗) หน้าที่ตามที่กำหนดในสัญญา

(๑๘) การยกเลิกสัญญาจ้างแรงงานโดยตกลงร่วมกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง

(๑๙) อื่น ๆ

(๒๐) ระบุกฎระเบียบของสัญญา การแก้และการเพิ่มเติมสัญญา และ

(๒๑) เบ็ดเตล็ด

---

[๖] มาตรา ๕ (ก้) (๑) แห่งรัฐปัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๕ (ก้) (๑) แห่งรัฐปัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

กฎระเบียบต่าง ๆ ของสถานที่ทำงานในสัญญาจ้างแรงงานต้องเป็นไปตามกฎหมาย และผลประโยชน์ของลูกจ้างต้องไม่น้อยกว่าที่กำหนดในกฎหมาย[๖] นอกจากการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบต่าง ๆ ของสถานที่ทำงานและผลประโยชน์ที่ระบุในสัญญาจ้างแรงงานที่ตกลงร่วมกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง หรือระหว่างลูกจ้างด้วยกันต้องแก้ไขเท่าที่จำเป็นตามที่กฎหมายกำหนด[๖]

ตามสัญญาจ้างแรงงาน กระทรวงแรงงานต้องออกประกาศสำหรับการจ่ายค่าชดเชยตามที่กำหนดแก่ลูกจ้างโดยนายจ้างในกรณีที่งานเสร็จก่อนระยะเวลาที่กำหนด หรืองานทั้งหมดหรือบางส่วนต้องถูกยกเลิกเนื่องจากสถานการณ์ที่ไม่อาจคาดหมายล่วงหน้า หรืองานต้องถูกยกเลิกเนื่องจากเงื่อนไขต่าง ๆ[๖] นอกจากการเป็นข้อตกลงตามสัญญาที่คู่สัญญาในสัญญาจ้างแรงงานต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดแล้ว ผู้ใดฝ่าฝืนข้อตกลงใด ๆ ในสัญญาจ้างแรงงาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับหรือทั้งจำและปรับ[๖]

๓.๒.๕.๓ องค์กรการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ กฎหมายการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖ อาศัยองค์กรภาครัฐต่าง ๆ รวมทั้งองค์กรกลางเพื่อการจ้างและการพัฒนาฝีมือแรงงาน[๖] กลุ่มพัฒนาการจ้างงาน และกลุ่มพัฒนาฝีมือแรงงาน องค์กรกลางนั้นจัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลสหภาพเมียนมา และประกอบไปด้วย[๖]

(๑) ประธาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและประกันสังคม

(๒) สมาชิก รัฐมนตรีกระทรวงที่เกี่ยวข้อง

(๓) สมาชิกคณะกรรมการพัฒนา นายกเมืองเนปยีดอ (Nay Pyi Taw) ย่างกุ้ง (Yangon) และ มัณฑะเลย์ (Mandalay)

(๔) รัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง สมาชิกภูมิภาค หรือ รัฐบาลสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา

(๕) ประธานสมาชิกสภาหอการค้าและอุตสาหกรรมเมียนมา (Union of Myanmar Federation of Chamber of Commerce And Industry)

---

[๖] มาตรา ๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๕ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๕ (ง) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๙ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๗ (ก) - (ง) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

(๖) ประธานสมาชิกองค์การแรงงานสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา

(๗) ประธานสมาชิกองค์กรนายจ้างสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา และ

(๘) เลขา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและประกันสังคม[๖] องค์กรนี้มีหน้าที่กำหนดนโยบายเพื่อการสร้างงาน ลดจำนวนคนตกงาน สนับสนุนลูกจ้างที่มีความสามารถและมีวินัย และ สนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้าง[๖]

นอกจากกำหนดนโยบายข้างต้นแล้วองค์กรกลางต้องจัดตั้งหน่วยงานพัฒนาการจ้างแรงงานซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลที่ได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลสหภาพเมียนมาดังต่อไปนี้ (๑) ประธาน รองรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและประกันสังคม (๒) สมาชิก รองรัฐมนตรีว่าการกระทรวงที่เกี่ยวข้อง (๓) สมาชิก กรรมการทั่วไปหรือกรรมการผู้จัดการของหน่วยงานหรือวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง (๔) สมาชิกตัวแทนของสภาหอการค้าและอุตสาหกรรมสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา (๕) สมาชิกตัวแทนขององค์การแรงงานสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา (๖) สมาชิกตัวแทนขององค์การแรงงานสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา (๗) สมาชิกตัวแทนองค์กรนายจ้างสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา และ (๘) กรรมการทั่วไป เลขาธิการคณะกรรมการแรงงานหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานมีหน้าที่สร้างโอกาสการจ้างงานในประเทศ จัดจ้างงานสำหรับผู้หางาน ลดจำนวนคนตกงาน และสนับสนุนลูกจ้างที่มีความสามารถและมีวินัย[๖]

นอกจากนี้ องค์กรกลางต้องจัดตั้งหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลที่ได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลสหภาพเมียนมาดังต่อไปนี้[๖] (๑) ประธาน รองรัฐมนตรีว่าการกระทรวงซึ่งได้รับอำนาจจากรัฐบาลสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา (๒) กรรมการทั่วไปหรือกรรมการผู้จัดการของหน่วยงานหรือวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง (๓) สมาชิกตัวแทนของสภาหอการค้าและอุตสาหกรรมเมียนมา (๔) ประธานสมาชิกองค์กรเทคนิค (๕) สมาชิกตัวแทนขององค์การแรงงานสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา (๖) สมาชิกตัวแทนองค์กรนายจ้างสหพันธรัฐสหภาพเมียนมา และ (๗) รองกรรมการทั่วไป เลขาธิการคณะกรรมการแรงงาน.

หน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานมีดังต่อไปนี้: (๑) แบ่งแยกประเภทเกณฑ์มาตรฐานฝีมือแรงงาน (Skill Norm) (๒) จัดลำดับประเภทเพื่อการพัฒนาฝีมือแรงงานลูกจ้างและวางนโยบายเกี่ยวกับการฝึกอบรม (๓) กำหนดวิธีการประเมินฝีมือแรงงาน (๔) ออกและจดทะเบียนใบประกาศสำหรับโรงเรียนฝึกอบรมหรือกรมการประเมินฝีมือแรงงาน (๕)

---

[๖] มาตรา ๘ ไก) - (ซ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๙ ไก) - (ง) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

กำหนดวิธีการเกี่ยวกับการออกใบประกาศการประเมินฝีมือแรงงาน (๖) บริหารจัดการหลังการจัดตั้งกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานสำหรับลูกจ้าง และ (๗) ควบคุมดูแลคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการซึ่งจัดตั้งโดยหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานต้องตั้งคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่ดังต่อไปนี้[๖] (๑) คณะกรรมการสำหรับระบุเกณฑ์มาตรฐานฝีมือแรงงานและการฝึกอบรม (๒) คณะกรรมการสำหรับประเมินมาตรฐานฝีมือแรงงานและการรับรอง หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานและคณะกรรมการมีหน้าที่สำคัญในการจดทะเบียนและกำกับดูแลโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงานซึ่งจะกล่าวในส่วนต่อไป

๓.๒.๕.๔ การจดทะเบียนและการกำกับดูแลโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน

ภายใต้กฎหมายการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน การเปิดโรงเรียนฝึกอบรม[๖] และกรมการประเมินฝีมือแรงงาน[๖] เป็นกิจการที่ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐและอยู่ภายใต้การกำกับดูแล ตามที่ปรากฏในแผนภาพ ขั้นตอนการขออนุญาตเริ่มจากบุคคลยื่นจดทะเบียนใบอนุญาตของโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงาน หลังจากได้ใบอนุญาตโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงานจึงสามารถดำเนินกิจการได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับที่กฎหมายกำหนด

---

[๖] มาตรา ๑๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒ (ฌ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

แผนภาพการจดทะเบียนและการกำกับดูแลโรงเรียนฝึกอบรมและ

กรมการประเมินฝีมือแรงงาน

(๑) การยื่นจดทะเบียน

การเปิดโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงานเริ่มต้นโดยการยื่นใบขออนุญาตต่อหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน หากดำเนินกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตอาจได้รับโทษ[๖] นายจ้างหรือผู้ให้บริการต้องยื่นขออนุญาตจากหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อขอจดทะเบียนใบอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนด[๖] นอกจากนี้ชาวต่างชาติที่ต้องการเปิดโรงเรียนฝึกอบรมหรือกรมการประเมินฝีมือแรงงานต้องยื่นขอจดทะเบียนผ่านคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องต่อหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน[๖] [๗] [๕]

หลังจากที่ได้รับใบขอจดทะเบียน[๖] หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานต้องอนุญาตหรือปฏิเสธการขอจดทะเบียนใบอนุญาตหลังจากสอบถามคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องที่จัดตั้ง

---

[๖] มาตรา ๓๔ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

ตามมาตรา ๑๒ หากต้องการให้อนุญาต หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานต้องออกใบอนุญาตแก่ผู้ขอจดทะเบียนหลังจากที่จ่ายค่าธรรมเนียมตามที่กฎหมายกำหนด[๖] ในกรณีที่ไม่อนุญาตหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานต้องอนุญาตให้ผู้ขอจดทะเบียนยื่นขอจดทะเบียนอีกครั้งภายใน ๓๐ วัน[๖] [๗] [๘]

ใบอนุญาตโรงเรียนฝึกอบรมและกรมการประเมินฝีมือแรงงานสามารถต่ออายุได้โดยหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน หากผู้ถือใบอนุญาตต้องการดำเนินกิจการต่อไป[๖] นอกจาก[๗] [๙] การต่ออายุเมื่อใบอนุญาตหมดอายุแล้ว หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานสามารถยกเลิกใบอนุญาตนั้นได้ หากพบว่ามีการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุในใบอนุญาต[๖] [๘] [๐]

(๒) การกำกับดูแลธุรกิจ

หลังจากได้รับใบอนุญาต ผู้ถือใบอนุญาตจะยังไม่สามารถเริ่มการอบรมได้ทันที[๖] แต่ต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ (๑) เกณฑ์มาตรฐานฝีมือแรงงาน (๒) หลักสูตร (๓) ข้อมูลสถานที่ของโรงเรียนฝึกอบรม ตึก และเครื่องมือต่าง ๆ (๔) ชื่อของผู้สอนและคุณสมบัติ (๕) ระยะเวลาการอบรม (๖) ระบบที่ใช้ในการฝึกอบรมและเครื่องมือที่ใช้ในการอบรม (๗) ใบอนุญาตการฝึกอบรม (๘) ค่าธรรมเนียมการฝึกอบรม (๙) รายละเอียดอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการกำหนดสำหรับเกณฑ์มาตรฐานฝีมือแรงงานและการฝึกอบรม[๖] [๘] [๒]

นอกเหนือจากที่ต้องได้รับอนุญาต ผู้ถือใบอนุญาตยังมีหน้าที่ทำสัญญาเกี่ยวกับผู้ฝึกอบรมและการฝึกอบรม การรักษาชีวประวัติโดยสังเขปของผู้ฝึกอบรม[๖] นอกจากนี้ผู้ถือใบอนุญาตต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการฝึกอบรมแก่หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานภายใน ๑๕ วันหลังจากการอบรมเสร็จสิ้น หากโรงเรียนฝึกอบรมต้องถูกโอนไปยังบุคคลอื่นที่ต้องการเปิดโรงเรียนฝึกอบรม[๖] ผู้ถือใบอนุญาตต้องแจ้งต่อหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานอย่างน้อย ๓๐ วันก่อนการโอน หากโรงเรียนฝึกอบรมถูกปิด[๖] ผู้ถือใบอนุญาตต้องโอนผู้ฝึกอบรมและค่าใช้จ่ายในการอบรมที่เหลือไปยังโรงเรียนฝึกอบรมที่คล้ายกัน[๖] [๘] [๖]

---

[๖] มาตรา ๑๗ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๗ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๑ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๘ (ก) (๑) – (๙) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๘ (ง) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๘ (จ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๘ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

เช่นเดียวกับโรงเรียนฝึกอบรม กรมการประเมินฝีมือแรงงานที่จดทะเบียน[๖] ถูกกำกับดูแลโดยกฎหมายการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ ผ่านหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน ผู้ถือใบอนุญาตต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ (๑) การประเมินแผนงานจากเกณฑ์มาตรฐานฝีมือแรงงาน (๒) ข้อมูลสถานที่ของโรงเรียนฝึกอบรม ตึก และเครื่องมือต่าง ๆ (๓) รายชื่อผู้ประเมินและคุณสมบัติ (๔) ระยะเวลาการประเมิน; (๕) เครื่องมือการประเมินสำหรับใช้ในกรมการประเมิน (๖) สถานะของคำถามที่ถูกประเมิน (๗) เกณฑ์มาตรฐานฝีมือแรงงานและวิธีการที่ใช้ในการประเมิน (๘) ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บจากผู้ถูกประเมิน และ (๙) รายละเอียดอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการกำหนดสำหรับการประเมินฝีมือแรงงาน[๖] ๘

นอกเหนือจากที่ต้องได้รับอนุญาต ผู้ถือใบอนุญาตยังมีหน้าที่แก้ไขกฎระเบียบสำหรับผู้สมัครเข้ารับการประเมินฝีมือแรงงาน[๖] และแก้ไขแผนการประเมินฝีมือแรงงานที่จะถูกระบุ และรักษาชีวประวัติโดยสังเขปของผู้ฝึกอบรม หลังจากประเมินฝีมือ กรมที่จดทะเบียนต้องส่งรายงานให้หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานภายใน ๑๕ วัน[๖] หากผู้เข้ารับการประเมินผ่านการประเมิน กรมการประเมินฝีมือแรงงานที่จดทะเบียนต้องออกใบรับรองที่ได้รับการอนุมัติจากหน่วยงาน[๖] ๙ ๑

หากกรมการประเมินฝีมือแรงงานต้องถูกยกเลิก กรมการประเมินฝีมือแรงงานที่จดทะเบียนต้องโอนผู้เข้ารับการประเมินและค่าใช้จ่ายที่เหลือไปยังกรมการประเมินฝีมือแรงงานที่คล้ายกัน[๖] อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่มีการโอน กรมการประเมินฝีมือแรงงานต้องแจ้งต่อหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานอย่างน้อย ๓๐ วันก่อนการโอน[๖] ๙ ๓

๓.๒.๕.๕ การจัดตั้ง การบริหารจัดการ และการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน

เพื่อให้เป็นเครื่องมือสนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้าง หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานมีหน้าที่จัดตั้งและใช้ประโยชน์จากกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน นอกจากนี้ยังต้องตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการกองทุน นายจ้างของอุตสาหกรรมและกิจการบริการเป็นผู้จ่ายเงินเข้ากองทุนดังที่แสดงในแผนภาพด้านล่าง

---

[๖] มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (ก) (๑) – (๙) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (ข) และ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (ง) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (จ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (ช) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

แผนภาพการจัดตั้ง การบริหารจัดการ และการใช้กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน

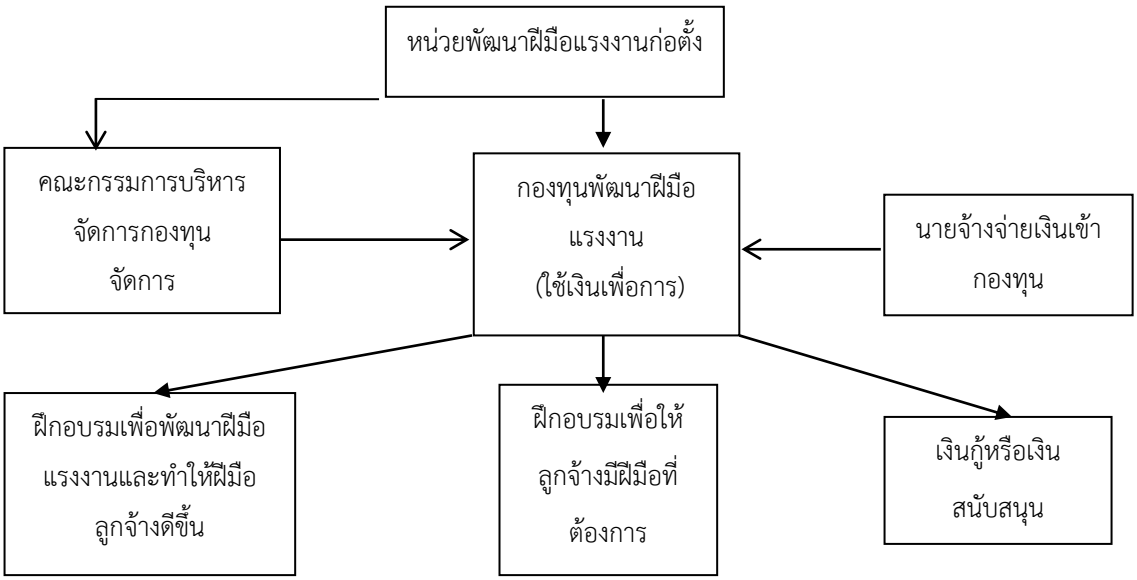

หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานต้องจัดตั้งกองทุนสำหรับพัฒนาฝีมือแรงงานลูกจ้างของอุตสาหกรรมและกิจการบริการ[๖] นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ใช้เงินกองทุนเพื่อวัตถุประสงค์ต่อไปนี้ (๑) ฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาฝีมือแรงงานและทำให้ฝีมือลูกจ้างดีขึ้น (๒) ฝึกอบรมอีกครั้งเพื่อให้ลูกจ้างมีฝีมือที่ต้องการสำหรับลูกจ้างที่ถูกยกเลิกการบริการเนื่องจากเหตุผลใด ๆ และต้องการเปลี่ยนงาน (๓) เงินกู้หรือเงินสนับสนุนสำหรับกรณีตามข้อย่อยที่ (๑) และ (๒)[๖] ๙ ๕

นายจ้างของอุตสาหกรรมและกิจการบริการเป็นผู้จ่ายเงินเข้ากองทุนเป็นรายเดือนเช่นเดียวกับจ่ายค่าธรรมเนียมโดยไม่หยุดจ่ายค่าจ้างทั้งหมดแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาและเงินเดือนของผู้บังคับบัญชาไม่น้อยกว่าร้อยละ ๐.๕[๖] ของเงินที่จ่ายเข้ากองทุนต้องไม่ได้มาจากการหักจากค่าจ้างและเงินเดือนของลูกจ้าง[๖] นอกจากนี้ รายละเอียดของเงินที่จ่ายเข้ากองทุนโดยนายจ้างนั้นกำหนดโดยหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน[๖] อย่างไรก็ตาม หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน

---

[๖] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๒๕ (ก) – (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๖] มาตรา ๓๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

มีสิทธิยกเว้นแก่นายจ้างที่ยื่นเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้[๖] หากนายจ้างใดไม่จ่ายเงินเข้ากองทุน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับหรือทั้งจำและปรับ[๗] ๐ ๐

ในการบริหารจัดการกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน หน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงานต้องตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการกองทุนซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากภาครัฐบาล[๗] ๐ นายจ้าง และลูกจ้าง หน้าที่และความรับผิดชอบของคณะกรรมการบริหารจัดการกองทุนมีดังนี้ (๑) ควบคุมดูแลการจ่ายค่าธรรมเนียมเข้ากองทุนอย่างสม่ำเสมอ (๒) บริหารจัดการกองทุนโดยได้รับอนุญาตจากหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน (๓) ฝากเงินลงทุนจากกองทุนไว้ที่ธนาคารใด ๆ ตามที่กฎมายการเงินกำหนด หรือซื้อและขายหุ้นกู้ (๔) รับเงินบริจาคโดยได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพัฒนาฝีมือแรงงานเมื่อมีการบริจาค และ (๕) ตรวจสอบบัญชีเกี่ยวกับเงินเข้ากองทุนและการใช้เงินกองทุน[๗] ๐ ๒

คณะกรรมการบริหารจัดการกองทุนมีสิทธิใช้เงินกองทุนเพื่อส่งให้แก่การอบรมไม่เต็มเวลาและเต็มเวลาสำหรับการพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้าง; เปิดการอบรมและสนับสนุนหรือให้กู้แก่นายจ้างที่ต้องขยายเวลาการอบรม; ใช้สำหรับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการอบรมลูกจ้างและเรื่องอื่น ๆ ที่กำหนดโดยหน่วยงานพัฒนาฝีมือแรงงาน[๗] ๐ ๓

๓.๓ กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข

๓.๓.๑ รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

ประเทศเมียนมาเป็นประเทศที่ปกครองโดยรัฐบาลทหารมาเป็นเวลานานซึ่งภายหลังประชาธิปไตยได้เข้ามามีบทบาทและพัฒนาการเมืองการปกครองมากขึ้นซึ่งถือเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนพลเมืองชาวประเทศเมียนมาได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นด้วย[๗] ประเทศเมียนมา ๔ เป็นประเทศหนึ่งที่ถือว่ายากจนที่สุดประเทศหนึ่งในเอเชีย[๗] และประชาชนมีปัญหาเรื่องสุขภาพตาเป็นอย่างมากและถือว่าเป็นประเทศที่ประชาชนตาบอดจำนวนมากอันเนื่องมาจากโรคต้อกระจกตาเป็นส่วนใหญ่[๗] อย่างไรก็ดี การให้ความสำคัญกับสุขภาพตามีมากขึ้นโดยประเทศเมียนมาได้ออกรัฐ

---

[๖] มาตรา ๓๑ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๗] มาตรา ๓๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๗] มาตรา ๒๗ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๗] มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๗] มาตรา ๒๙ แห่งรัฐบัญญัติการจ้างงานและการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๖

[๗] www.hollows.org สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๘

[๗] เพิ่งอ้าง. ๐ ๕

[๗] เพิ่งอ้าง. ๐ ๖

บัญญัติการบริจาคดวงตาในปี ค.ศ. ๑๙๙๖ หรือ พ.ศ. ๒๕๓๙[๗] สรุปสาระสำคัญกฎหมายฉบับนี้ได้ดังนี้

๓.๓.๑.๑ ความหมาย

กฎหมายฉบับนี้ได้ให้คำจำกัดความของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในกฎหมายเพื่อการตีความที่ถูกต้องไว้[๗] เช่น ความหมายของ ดวงตา ธนาคารตา ผู้บริจาคดวงตา บุคคลผู้มีอำนาจ เปลี่ยนถ่ายดวงตา การนำดวงตาออกจากผู้ที่มีอำนาจกระทำได้ เป็นต้น

๓.๓.๑.๒ วัตถุประสงค์[๗] ๐ ๙

กฎหมายนี้มีขึ้นเพื่อให้โอกาสกับผู้ที่มีโรคทางด้านดวงตาผู้ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานกับสูญเสียความสามารถในการมองเห็นและการผ่าตัดเปลี่ยนถ่ายดวงตาเป็นหนทางที่จะทำให้กลับมามองเห็นได้ใหม่ การเปลี่ยนถ่ายดวงตาของผู้ป่วยจะต้องเป็นการนำระบบการมองเห็นจากผู้ที่บริจาค กฎหมายฉบับนี้เป็นการรักษาผู้ที่มีโรคทางสายตาและกำหนดมาตรฐานของผู้บริจาคดวงตา โดยจัดทำธนาคารดวงตา (Eye Bank) และให้การบริหารธนาคารดวงตาดำเนินไปด้วยดีที่อาจได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากองค์กรหรือรัฐบาลต่างประเทศ บริษัทในหรือต่างประเทศ หรือบุคคลใดก็ตาม

๓.๓.๑.๓ คณะกรรมการจัดตั้งธนาคารดวงตา[๗] ๑ ๐

คณะกรรมการธนาคารดวงตาแห่งชาติ (the National Eye Bank Committee) จะต้องประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานคณะกรรมการ และสมาชิกแต่งตั้งจากข้าราชการที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้สมาชิกจะต้องประกอบด้วยตัวแทนจากองค์กรที่มิได้เป็นส่วนราชการและผู้เชี่ยวชาญในการเปลี่ยนถ่ายดวงตาด้วย เลขาธิการได้แก่บุคคลผู้ซึ่งประธานคณะกรรมการแต่งตั้ง ค่าตอบแทนของสมาชิกในคณะกรรมการชุดนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้กำหนด[๗] ๑ ๑

---

[๗] รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๒ รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๕ รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

คณะกรรมการธนาคารดวงตาแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่[๗] เช่น ออกนโยบายที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายการบริจาคดวงตา ให้แนวทางและให้ความรู้ผู้ประสงค์บริจาคดวงตาและเพื่อเพิ่มจำนวนผู้บริจาคให้มากยิ่งขึ้น ให้ความรู้เกี่ยวกับการรักษาและถนอมเยื่อบุตา (Eye tissue) รวมทั้งการนำเข้าหรือส่งออกเยื่อบุตาไปยังต่างประเทศที่ต้องการและบริหารธนาคารดวงตา พัฒนางานวิจัยที่ใช้ในองค์กร และติดต่อประสานงานที่อาจได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล องค์กรต่างประเทศ หรือหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นต้น

๓.๓.๑.๔ เกณฑ์ของผู้บริจาคดวงตา

ผู้มีความประสงค์บริจาคดวงตาต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ บุคคลที่มีอายุต่ำกว่านั้นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง[๗] ธนาคารดวงตาต้องทำการบันทึกความประสงค์ผู้บริจาคดวงตาซึ่งประกอบด้วยข้อมูลของผู้บริจาคและออกบัตรให้กับผู้บริจาคดวงตา กรณีที่ต้องการยกเลิกการบริจาคให้แจ้งธนาคารดวงตาทราบได้และให้ธนาคารลบชื่อผู้บริจาคออกจากฐานข้อมูล[๗]

๓.๓.๑.๕ การเปลี่ยนถ่ายดวงตา

การเปลี่ยนถ่ายดวงตานั้นจะกระทำเมื่อผู้บริจาคถึงแก่ความตายและมีการรับช่วงของดวงตาไปเปลี่ยนถ่ายให้กับผู้ลงชื่อรับบริจาคไว้ โดยกฎหมายกำหนดไว้กรณีหากผู้บริจาคดวงตาถึงแก่ความตายในโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบมีหน้าที่แจ้งให้กับธนาคารทราบทันที[๗] แต่หากผู้บริจาคเสียชีวิตที่อื่นนอกจากโรงพยาบาลให้ญาติเป็นผู้แจ้งโดยพลัน[๗] ผู้ที่มีอาจนำดวงตาออกจากผู้บริจาคที่เสียชีวิตนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้นมิฉะนั้นจะถือว่าการกระทำที่ผิดกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการซื้อขายอวัยวะ ผู้ที่อาจนำดวงตาออกได้จะต้องเป็น จักษุแพทย์ หมอหรือนางพยาบาลหรือผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้มีหน้าที่ในโรงพยาบาลนั้น ๆ ที่โดยปกติเป็นผู้ปฏิบัติการ บุคคลผู้ซึ่งได้รับการฝึกฝนจนเชี่ยวชาญในการนำดวงตาออกจากร่างผู้บริจาค หรือตำรวจศัลยแพทย์ เท่านั้น[๗] อย่างไรก็ดี ในส่วนท้ายของกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติยกเว้นความผิด

---

[๗] มาตรา ๖ ปัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๑๔ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

ของผู้ที่อาจนำดวงตาออกจากร่างผู้บริจาคทุกกรณีว่าจะไม่ถูกฟ้องหรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตามหากผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ด้วยหลักสุจริตภายใต้ความถูกต้องของกฎหมาย[๗]

เมื่อผู้มีหน้าที่จะต้องปฏิบัติงานทันทีที่ได้รับแจ้งการเสียชีวิตของผู้บริจาคดวงตาและนำดวงตาไปยังธนาคารดวงตาเพื่อทำการเก็บรักษาด้วยกระบวนการที่เหมาะสม[๗] และหลังจากนั้นธนาคารดวงตาจะทำการนำดวงตาที่ได้เก็บรักษาไว้ส่งต่อให้กับผู้ลงนามรับการการบริจาคไว้[๗]

๓.๓.๒ รัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ

ประเทศเมียนมามีกฎหมายกำหนดให้การบริจาคอวัยวะแก่ผู้ที่ต้องการเปลี่ยนถ่ายตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๗ โดยชื่อว่า The Body Organ Donation Law ๒๐๐๔ ซึ่งการบัญญัติกฎหมายนี้มีขึ้นเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการซื้อขายอวัยวะที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย[๗] แต่อย่างไรก็ตามนักวิชาการทางท่านออกมาให้ความเห็นเรื่องของกฎบัญญัติในบางข้อที่อาจต้องมีการแก้ไขเนื่องจากไม่เข้ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เช่น กรณีห้ามมิให้เปลี่ยนถ่ายไต หากผู้บริจาคมิใช่เป็นบุคคลที่อยู่ในครอบครัวของผู้รับบริจาค เป็นต้น ซึ่งนักวิชาการกล่าวว่าการบัญญัติเช่นนี้อาจทำให้คนไข้ที่ต้องการรับบริจาคอาจมีอายุสั้นกว่าที่ควรจะเป็น[๗] นอกจากนี้ยังมีการผลักดันให้มีการแก้ไขกฎหมายข้ออื่นต่อไปในอนาคตด้วย กฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบันสรุปหลักเกณฑ์ที่สำคัญดังต่อไปนี้

๓.๓.๒.๑ ความหมาย[๗]

กฎหมายฉบับนี้มีการให้คำนิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ เช่น อวัยวะ หมายถึง อวัยวะทุกส่วนของร่างกายมนุษย์รวมทั้งร่างกาย(the whole of human body) หรือ ถึงแก่ความตาย หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งหน้าที่การทำงานของสมองเสียไปทั้งหมด เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการให้คำนิยามคำอื่น ๆ อีกเช่น ผู้บริจาคอวัยวะ ผู้จัดหาอวัยวะที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้ประกาศกำหนด การนำอวัยวะออกจากร่างกาย หน่วยเก็บรักษาอวัยวะ และคณะกรรมการ

---

[๗] มาตรา ๒๑ รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ. ๒๕๓๙

[๗] http://www.mmtimes.com/index.php/component/content/article/8 6 -main/6 6 8 7 -leading-doctors-call-for-rethink-on-transplant-laws.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

[๗] เพิ่งอ้าง.

[๗] มาตรา ๒ รัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากดวงตาเป็นหนึ่งในอวัยวะของร่างกาย แต่ด้วยมีกฎหมายการบริจาคดวงตาเป็นการเฉพาะอันได้แก่ รัฐบัญญัติการบริจาคดวงตา พ.ศ.๒๕๓๙ ดังนั้นการบริจาคดวงตานั้นให้ใช้กฎหมายเป็นการเฉพาะ มิให้ใช้กฎหมายฉบับนี้กับการบริจาคดวงตา[๗]

๓.๓.๒.๒ วัตถุประสงค์[๗]

วัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้คือ ต้องการที่จะรักษาชีวิตของบุคคลที่มีความต้องการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะใหม่ซึ่งผู้นั้นจะต้องทำการลงทะเบียนไว้และต้องการฟื้นฟูสภาพร่างกายของผู้พิการอันเนื่องมาจากระบบการทำงานของร่างกาย นอกจากนี้กฎหมายบัญญัติเพื่อเป็นการสร้างระบบการบริจาคร่างกายให้มีความถูกต้อง เกิดการวิจัยเพื่อการพัฒนา เพิ่มปริมาณผู้บริจาคร่างกายและอวัยวะ ทั้งนี้เพื่อเป็นการรองรับการติดต่อประสานงานและอาจได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากองค์กรหรือรัฐบาลต่างประเทศ บริษัทในหรือต่างประเทศ หรือบุคคลใดก็ตาม

๓.๓.๒.๓ คณะกรรมการที่ควบคุมการบริจาคอวัยวะ

ประเทศเมียนมามิได้จัดตั้งองค์กรอย่างเป็นรูปธรรมต่างจากการบริจาคดวงตาที่มีการจัดตั้งธนาคารดวงตาแห่งชาติ (Eye Bank) มีเพียงคณะกรรมการซึ่งควบคุมการบริจาคอวัยวะและบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย คณะกรรมการควบคุมการบริจาคอวัยวะ[๗] ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานคณะกรรมการและสมาชิกแต่งตั้งจากข้าราชการที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้เชี่ยวชาญในการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะด้วย เลขาธิการได้แก่บุคคลผู้ซึ่งประธานคณะกรรมการแต่งตั้ง ค่าตอบแทนของสมาชิกในคณะกรรมการชุดนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้กำหนด[๗]

คณะกรรมการควบคุมการบริจาคอวัยวะมีอำนาจหน้าที่[๗] เช่น ออกนโยบายที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายควบคุมการบริจาคอวัยวะ ให้แนวทางและให้ความรู้ผู้ประสงค์บริจาคอวัยวะและเพื่อเพิ่มจำนวนผู้บริจาคให้มากยิ่งขึ้น ส่งเสริมและสร้างผู้เชี่ยวชาญในการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ พัฒนางานวิจัยที่ใช้ในองค์กร และติดต่อประสานงานที่อาจได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล องค์กรต่างประเทศ หรือหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นต้น

---

[๗] มาตรา ๒๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ .ศ.๒๕๔๗

คณะกรรมการอาจกำหนดให้มีหน่วยงานในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อทำงานตามความต้องการของคณะกรรมการได้[๗]

๓.๓.๒.๔ เกณฑ์ของผู้บริจาคอวัยวะ

ผู้มีความประสงค์บริจาคอวัยวะ ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์[๗] และการรับบริจาคอวัยวะกรณีผู้บริจาคไม่ถึงแก่ความตาย เช่น บริจาคไต จะต้องเป็นการบริจาคของบุคคลในครอบครัวเท่านั้น[๗] ซึ่งได้แก่ ภรรยา สามี บุตรชายหรือบุตรสาว บิดามารดา พี่ชาย น้องสาว หรือญาติในชั้นต้น เท่านั้น[๗] ทั้งนี้จะต้องไม่มีการคัดค้านจากครอบครัวด้วย หน่วยงานที่ทำหน้าที่รับบริจาคต้องทำบันทึกความประสงค์ผู้บริจาคอวัยวะซึ่งประกอบด้วยข้อมูลของผู้บริจาคและออกบัตรให้กับผู้บริจาคอวัยวะ[๗] กรณีที่ต้องการยกเลิกการบริจาคให้แจ้งหน่วยงานทราบได้และให้หน่วยงานลบชื่อผู้บริจาคออกจากฐานข้อมูล[๗]

๓.๓.๒.๕ การเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ

การเปลี่ยนถ่ายอวัยวะแบ่งได้แกเป็น ๒ กรณีคือ กรณีที่ผู้บริจาคสามารถบริจาคอวัยวะขณะมีชีวิต เช่น การบริจาคไตหรือตับบางส่วน และ กรณีผู้บริจาคอวัยวะเมื่อถึงแก่ความตายหรือใกล้ถึงแก่ความตาย กรณีหลังนี้หากผู้บริจาคเสียชีวิตในโรงพยาบาลหรือคลินิก เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบมีหน้าที่แจ้งให้กับหน่วยงานที่รับผิดชอบที่ใกล้ที่สุดทราบทันที[๗] แต่หากผู้บริจาคเสียชีวิตที่อื่นนอกจากโรงพยาบาลให้ญาติเป็นผู้แจ้งโดยพลัน[๗] เมื่อหน่วยงานได้รับแจ้งการต้องมีการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ หน่วยงานนั้นจะต้องจัดการนำอวัยวะออกจากร่างกายโดยเร็วเพื่อนำไปใช้ประโยชน์เพื่อผู้ป่วยที่ต้องการต่อไป[๗]

ผู้ที่มีอาจนำอวัยวะออกจากร่างกายผู้บริจาคไม่ว่าขณะที่ผู้บริจาคมีชีวิตหรือไม่ นั้นจะต้องเป็นบุคคลที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้นมิฉะนั้นจะถือว่าการกระทำที่ผิดกฎหมาย

---

[๗] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ .ศ.๒๕๔๗

[๗] อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๓๑๗

[๗] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๔ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการซื้อขายอวัยวะ ผู้ที่นำอวัยวะออกจากร่างกายผู้บริจาคได้จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดไว้เท่านั้น[๗] ผู้เชี่ยวชาญจะสามารถนำอวัยวะออกจากร่างกายบุคคลดังต่อไปนี้ได้เท่านั้น[๗] คือ

๑. บุคคลผู้ซึ่งแสดงความประสงค์บริจาคอวัยวะ

๒. บุคคลใกล้ถึงแก่ความตายที่ไม่อาจระบุลักษณะบุคคลได้

๓. ภรรยา สามี บุตรชายหรือบุตรสาว บิดามารดา พี่ชาย น้องสาว หรือญาติในชั้นต้นที่มีความประสงค์บริจาคอวัยวะให้กับญาติขณะมีชีวิตและครอบครัวมิได้คัดค้านตามมาตรา ๑๑

กฎหมายฉบับนี้ได้ให้อำนาจตำรวจศัลยแพทย์ในการนำอวัยวะออกจากร่างกายผู้ซึ่งใกล้ถึงแก่ความตายหากเกี่ยวข้องกับคดีอาญา[๗] อย่างไรก็ดีห้ามกระทำหากพบว่าบุคคลผู้นั้นมีหนังสือแสดงการปฏิเสธการบริจาคอวัยวะเป็นลายลักษณ์อักษร หรือ มีการชันสูตรพลิกศพเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หรือ มีคำคัดค้านจากภรรยา สามี บุตรชายหรือบุตรสาว บิดามารดา พี่ชาย น้องสาว หรือญาติในชั้นต้น

ในส่วนท้ายของกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติยกเว้นความผิดของผู้ที่อาจนำอวัยวะออกจากร่างผู้บริจาคทุกกรณีว่าจะไม่ถูกฟ้องหรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตามหากผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ด้วยหลักสุจริตภายใต้ความถูกต้องของกฎหมาย[๗]

เมื่อผู้มีหน้าที่จะต้องปฏิบัติงานเก็บรักษาอวัยวะที่นำออกจากร่างผู้บริจาคด้วยกระบวนการที่เหมาะสม[๗] และหลังจากนั้นหน่วยงานจะทำการนำอวัยวะที่ได้เก็บรักษาไว้ส่งต่อทันทีให้กับผู้ลงนามรับการการบริจาคไว้และหากอวัยวะใดที่มิได้นำไปใช้ปลูกถ่าย ให้นำอวัยวะนั้นไปใช้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาต่อไป[๗]

---

[๗] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๖ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๒๖ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๒๑ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

๓.๓.๒.๖ โทษของผู้ซื้อขายอวัยวะ

เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อป้องกันการซื้อขายอวัยวะมนุษย์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายจึงได้กำหนดโทษของผู้ที่ซื้อขายอวัยวะจะต้องได้รับโทษทางอาญาคือ จำคุกไม่เกิน ๓ ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ[๗] และผู้สนับสนุนการกระทำหรือมีส่วนเกี่ยวข้องให้มีการซื้อขายอวัยวะต้องได้รับโทษดุจกัน[๗]

๓.๓.๓ รัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ[๗]

ประเทศเมียนมาได้เข้าผูกพันตามกรอบควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบขององค์การอนามัยโลก หรือ WHO Framework Convention on Tobacco Control (FCTC) โดยประเทศเมียนมาได้ให้สัตยาบันเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗ และได้ออกกฎหมายภายในเพื่อใช้ควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบในปี พ.ศ.๒๕๔๗ [๗] เป็นต้นมา โดยกฎหมายฉบับนี้ประกอบด้วยกัน ๙ ส่วน ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ ดังต่อไปนี้

๓.๓.๓.๑ ความหมาย[๗]

กฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความหมายของผลิตภัณฑ์ยาสูบว่าหมายถึงยาสูบประเภทใดบ้าง เช่น ซิการ์ หมายถึง บุหรี่ซิกาแรต ซิการ์ หรือ ยาสูบอื่นใดที่คล้ายกันที่สูบด้วยวิธีการสูบเข้าไปในร่างกายและโดยการสูบนั้นทำให้เกิดการเผาไหม้ของสารที่ทำประกอบกันเป็นยาสูบ หรือ

ผลิตภัณฑ์ยาสูบ หมายถึง วัตถุใดๆที่เตรียมขึ้นเพื่อการบริโภคหรือการสูบที่ผลิตมาจากหรือส่วนหนึ่งส่วนใดมาจากต้นไม้ ใบไม้ หรือ ลำต้น ของวัตถุที่นำมาประกอบเพื่อการบริโภคหรือสูบ เป็นต้น

---

[๗] มาตรา ๒๑ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] มาตรา ๒๒ แห่งรัฐบัญญัติการบริจาคอวัยวะ พ.ศ. ๒๕๔๗

[๗] รัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] http: / /apps. who. int/ fctc/ implementation/ database/ parties/ myanmar cited 20 November B.E.2558.

[๗] มาตรา ๒ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

นอกจากการให้ความหมายของตัวผลิตภัณฑ์ยาสูบแล้วยังมีการให้คำนิยามโดยย่อของคำอื่น ๆ ที่อาจมีการตีความอีก เช่น บรรจุภัณฑ์ผลิตภัณฑ์ยาสูบ คณะกรรมการควบคุมกลาง องค์กรที่ปรึกษา โรงเรียน (สถานที่ควบคุมห้ามสูบบุหรี่) เป็นต้น

๓.๓.๓.๒ วัตถุประสงค์ของกฎหมาย[๗] ๔ ๙

กฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อให้สาธารณชนตระหนักถึงโทษของการสูบบุหรี่หรือยาสูบประเภทต่าง ๆ และต้องการคุ้มครองผู้ไม่สูบบุหรี่ไม่ให้ได้รับโทษจากการสูบบุหรี่ของผู้อื่นและมีความพยายามในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดการสูบบุหรี่ อีกทั้งป้องกันการเข้าถึงผลิตภัณฑ์ยาสูบของเด็กและเยาวชนอีกด้วย

ที่สำคัญคือ ประเทศเมียนมาออกกฎหมายฉบับนี้เพื่อเป็นการอนุวัติกฎหมายภายในให้สอดรับกับ FCTC ที่ได้ให้ความผูกพันไว้ กฎหมายในบางมาตราจึงเป็นแนวความคิดที่มาจากกรอบอนุสัญญาดังกล่าว

๓.๓.๓.๓ คณะกรรมการกลางควบคุมให้เป็นไปตามกฎหมาย

คณะกรรมการกลางควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบชุดนี้ประกอบด้วย[๗] ๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานคณะกรรมการ ตัวแทนจากกระทรวงสาธารณสุขเป็นรองประธาน อธิบดีกรมควบคุมโรคเป็นเลขาธิการ และกรรมการให้เลือกจากบุคคลที่ทำงานในหน่วยงานราชการ และสามารถที่จะปรับโครงสร้างคณะกรรมการได้เมื่อจำเป็นได้ หน้าที่ของคณะกรรมการกลางชุดนี้ได้แก่[๗] ๕ ๑

วางนโยบายหรือมาตรการทางกฎหมายเพื่อควบคุมการบริโภคยาสูบให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ ปฏิบัติตามนโยบายเพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมปลอดการสูบบุหรี่ วางแผนการเพื่อควบคุมการสูบบุหรี่ ให้การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับโทษของยาสูบกับสาธารณชน อาจจัดการสัมมนา จัดนิทัศการ กิจกรรมเพื่อลดการบริโภคยาสูบ อาจจัดโครงการวิจัยเพื่อลดการบริโภคยาสูบ ผสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการจัดโครงการเพื่อลดการบริโภคยาสูบ สื่อสาร

---

[๗] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] มาตรา ๕ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

กับองค์กรระหว่างประเทศ องค์กรภายในประเทศทั้งระดับรัฐหรือท้องถิ่นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย อาจจัดตั้งหน่วยงานในระดับรัฐ หรือท้องถิ่นเพื่อการควบคุมการบริโภคยาสูบ อาจแต่งตั้งอนุกรรมการอื่นหากจำเป็นโดยอาจกำหนดอำนาจหน้าที่

๓.๓.๓.๔ สถานที่ห้ามสูบผลิตภัณฑ์ยาสูบ

กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดเป็น ๒ กรณี คือ สถานที่ห้ามสูบผลิตภัณฑ์ยาสูบไว้อย่างเด็ดขาด และสถานที่สาธารณะที่ห้ามสูบแต่ต้องจัดให้มีพื้นที่สูบบุหรี่

กรณีแรก คือ สถานที่ห้ามสูบผลิตภัณฑ์ยาสูบ[๗] เช่น โรงพยาบาล คลินิก สำนักงาน สนามกีฬา สนามเด็กเล่น อาคารเรียน มหาวิทยาลัย โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ลิฟต์ รถสาธารณะ เครื่องบิน หรือสถานที่อื่นที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด เป็นต้น

กรณีที่สอง คือ สถานที่สาธารณะที่ห้ามสูบแต่ต้องจัดให้มีพื้นที่สูบบุหรี่[๗] ได้แก่ อาคารสำนักงาน โรงงาน โรงแรมหรือสถานที่พักที่คล้ายคลึง สถานีรถไฟ สนามบิน ท่าเรือ ร้านอาหาร รถไฟ หรือ สถานที่อื่นที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด

๓.๓.๓.๕ ข้อห้ามอื่น ๆ ที่สำคัญ

กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติห้ามกระทำการอันเป็นการส่งเสริมการบริโภคยาสูบไว้อีกหลายข้อด้วยกันซึ่งแต่ละข้อนั้นมีโทษทางอาญาหากมีการฝ่าฝืนทั้งโทษปรับสูงถึง ๒๑๑,๑๑๑ จ๊าดหรือประมาณ ๕,๖๑๑ บาท[๗] และมีโทษจำคุกสูงสุดถึง ๒ ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งสรุปข้อห้ามที่สำคัญพร้อมอัตราโทษดังนี้

---

[๗] มาตรา ๖ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๘

	ข้อห้าม/ข้อปฏิบัติ	โทษจำคุก	โทษปรับ
มาตรา ๑๑[๗]	๑. การตั้งป้ายโฆษณาโดยการวาดภาพโฆษณา ติดตราโฆษณา แจกจ่าย เอกสารโฆษณาหรือโฆษณาด้วยวิธีการอื่น ๆ ๒. การแพร่ภาพหรือแสดงโดยวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และวิดีโอ หรือระบบการสื่อสาร ๓. การอธิบายโดยในหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร และแผ่นพับหรือ แจกจ่าย ๔. การแจกฟรีสินค้าหรือให้เป็นของขวัญที่มีป้ายชื่อของซิการ์ และผลิตภัณฑ์ ยาสูบ ๕. สนับสนุนกีฬา นิทรรศการหรือกิจกรรมใด ๆ ๖. การโฆษณาฉลากสินค้าของบุหรี่บนสินค้าบุคคลทั่วไป	ไม่เกิน ๒ ปี	๒๑,๑๑๑-๕๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งแรก และ ๕๑,๑๑๑-๒๑๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งที่สอง
มาตรา ๑๓[๗]	๑.บนบรรจุภัณฑ์บุหรี่จะต้องมีข้อความเตือนเกี่ยวกับผลกระทบต่อสุขภาพและคำเตือนจำเป็นอื่น ๆ ๒. ผลิตภัณฑ์ยาสูบจะต้องมีสารพิษห้ามเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ๓. บนบรรจุภัณฑ์บุหรี่จะต้องมีฉลาก ๔.ห้ามขายของเล่นหรือวัตถุใดๆที่สามารถกินได้ที่ทำจากยาเส้น	ไม่เกิน ๑ ปี	๑๑,๑๑๑-๓๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งแรก และ ๓๑,๑๑๑-๑๑๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งที่สอง
มาตรา	ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบในสถานศึกษาและในระยะห่าง ๑๑๑	ไม่เกิน	๑๑,๑๑๑-

[๗] มาตรา ๑๑[๕] แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] มาตรา ๑๓[๕] แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

	ข้อห้าม/ข้อปฏิบัติ	โทษจำคุก	โทษปรับ
๑๔[๗]	หลาจากสถานศึกษานั้น ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบโดยเครื่องขายอัตโนมัติ ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบหรือแลกเปลี่ยนยาสูบกับสิ่งอื่นใดให้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ห้ามบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ ทำลายเครื่องหมายห้ามสูบที่ได้จัดไว้	๑ ปี	๓๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งแรก และ ๓๑,๑๑๑-๑๑๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งที่สอง
มาตรา ๑๕[๗]	ห้ามแบ่งบรรจุผลิตภัณฑ์ยาสูบหรือแบ่งขายต่ำกว่า ๒๑ มวน จะต้องมีป้ายแสดงโทษของยาสูบ ณ จุดขายเป็นภาษาเมียนมา จะต้องมีป้ายแสดงว่าไม่ขายยาสูบให้กับบุคคลต่ำกว่า ๑๘ ปี ณ จุดขายเป็นภาษาประเทศเมียนมา		๑,๑๑๑-๓,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งแรก และ ๓,๑๑๑-๑๑,๑๑๑ จ๊าด สำหรับครั้งที่สอง

[๗] มาตรา ๑๔ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๕๔๙

[๗] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์และการบริโภคยาสูบ พ.ศ. ๒๑๔๙

โดยสรุป ประเทศเมียนมามีกฎหมายการควบคุมการบริโภคยาสูบที่ทันสมัยซึ่งเป็นการนำข้อผูกพันระหว่างประเทศคือกรอบอนุสัญญาว่าด้วยการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบหรือ FCTC มาบัญญัติเป็นกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติหรือบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายยังเป็นเรื่องยากสำหรับผู้จำหน่ายยาสูบหรือบุหรี่เนื่องจากยังเห็นการขายที่มิได้เป็นการปกปิดแต่อย่างใด แต่แสดงบนชั้นวางอย่างเปิดเผยและส่วนใหญ่ไม่มีการตรวจอายุของผู้ซื้อ[๗] ดังนั้นจะต้องดูมาตรการทางกฎหมายของประเทศเมียนมาในการแก้ปัญหาต่อไป

๓.๔ กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม

เมียนมาได้เข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child: CRC) ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งเป็นสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่ได้รับความเห็นชอบมากที่สุดในโลก โดยทุกประเทศในโลกได้ให้สัตยาบัน ยกเว้นประเทศโซมาเลีย ซูดานใต้ และสหรัฐอเมริกา[๗] ต่อมาเมียนมาได้นำหลักการตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมาบัญญัติเป็นกฎหมายภายในประเทศอันได้แก่ กฎหมายเด็ก หรือ The Child Law ๑๙๙๓ และได้ประกาศใช้อย่างเป็นทางการในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

แม้เมียนมาจะประกาศใช้กฎหมายมากว่าสิบปีแล้วแต่ปัญหาที่พบเกี่ยวกับเด็กถูกละเมิดสิทธิยังคงพบเห็นเป็นจำนวนมาก ในส่วนนี้เป็นการกล่าวถึงกฎหมายเด็กและปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการบังคับใช้กฎหมาย

๓.๔.๑ กฎหมายเด็ก หรือ The Child Law 1993

สาระสำคัญของกฎหมายเด็ก (the Child Law 1993) เมียนมา มีดังนี้

๓.๔.๑.๑ ความหมาย “เด็ก”

เด็ก ตามกฎหมายนี้ หมายถึง ผู้มีอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี ซึ่งหมายถึงทารกแรกคลอดที่มีสภาพบุคคลจนถึงผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ๑๕ ปี[๗] ๖ ๑

เยาวชน หมายถึง ผู้มีอายุ ๑๖ ปีแต่อายุไม่เกิน ๑๘ ปี[๗] ๖ ๒

---

[๗] Rise in Cigarette Smoking Doesn't Bother Burma Government, The New York Times, “http://www.nytimes.com/1998/12/17/news/17iht-smoke.t.html,” สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

[๗] อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) <http://www.unicef.org/thailand/tha/overview_๕๙๕๔.html เข้าถึงข้อมูลวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๙

[๗] มาตรา ๒ (ก) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

๓.๔.๑.๒ วัตถุประสงค์[๗]

วัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองเด็กที่เมียนมาได้ลงนามเข้าผูกพัน และได้นำมาอนุวัติเป็นกฎหมายภายใน โดยเนื้อหาสาระนั้นมุ่งคุ้มครองสิทธิของเด็กที่พึงมีตามกฎหมายอันถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กควรได้รับ และเพื่อเป็นหลักประกันที่รัฐต้องจัดหางบประมาณในการดูแลเด็กเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ที่ควรได้ นอกจากนี้ กฎหมายนี้จะสร้างกระบวนการพิเศษในกระบวนการยุติธรรม กล่าวคือ เมื่อเด็กถูกจับเป็นผู้ต้องสงสัยว่าจะกระทำความผิด เด็กจะต้องได้รับการควบคุมดูแลเป็นพิเศษไม่ว่าจะโดยองค์กรของรัฐหรือองค์กรเอกชนก็ตาม อีกทั้งเพื่อให้เด็กได้รับกระบวนพิจารณาแยกต่างหากจากการพิจารณาโดยทั่วไปเนื่องจากเป็นเด็กที่ต้องคดีอาญา การดำเนินการควรเป็นไปเพื่อความเหมาะสมกับสถานะความเป็นผู้เยาว์วัย

๓.๔.๑.๓ คณะกรรมการและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

(๑) คณะกรรมการในการดูแลเด็ก ตามกฎหมายฉบับนี้เป็นการแต่งตั้งของรัฐบาลโดยรัฐจะต้องจัดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองและดูแลเด็กเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบาย ทั้งนี้ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่รัฐ ได้แก่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสวัสดิการสังคม หัวหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตัวแทนจากองค์กรเอกชนที่เกี่ยวกับการดูแลเด็ก อาสาสมัครที่เกี่ยวกับการดูแลเด็ก และบุคคลที่กรรมการเห็นสมควร[๗]

(๒) อำนาจและหน้าที่ ตามกฎหมายนี้คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ เช่น คุ้มครองและดูแลสิทธิของเด็กตามกฎหมาย ให้คำปรึกษาและแนวทางในการดูแลเด็กแก่องค์กรต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ ผสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งที่เป็นของรัฐ องค์กรอาสาสมัครเพื่อสังคม และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรอันเป็นองค์กรเอกชนเกี่ยวกับการดูแลเด็กเป็นระยะ และตอบรับความช่วยเหลือและความร่วมมือจาก สหประชาชาติ องค์กรระหว่างประเทศ องค์กรอาสาสมัครเพื่อสังคม และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของเด็ก

๓.๔.๑.๔ สิทธิของเด็กตามกฎหมาย

---

[๗] มาตรา ๒ (ข) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๓ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๔ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติให้เด็กจะต้องได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดโดยกฎหมายระหว่างประเทศได้แก่สิทธิต่างที่ครอบคลุม ๔ ด้านหลัก[๗] ดังนี้

(๑) สิทธิที่จะมีชีวิตรอด (Survival)

(๒) สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Development)

(๓) สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง(Protection)

(๔) สิทธิที่ในการได้รับการรับฟังและให้ความสำคัญต่อความคิดเห็น (Care)

สิทธิของเด็กที่ได้บัญญัติไว้มีรายละเอียดของสิทธิ ดังต่อไปนี้

๑) เด็กจะต้องได้รับการดูแลสุขภาพขั้นพื้นฐานเพื่อให้มีชีวิตรอดปลอดภัย[๗]

๒) บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องแจ้งการเกิดของเด็กให้รัฐทราบเป็นข้อมูลโดยให้เป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย[๗]

๓) เด็กจะต้องได้รับสิทธิพลเมืองภายใต้กฎหมายที่มี[๗]

๔) เด็กจะต้องได้รับการดูแลทางด้านร่างกาย อบรมนิสัย ปลูกฝังศีลธรรมจริยธรรม และฝึกให้มีสติปัญญาทั้งนี้เป็นหน้าที่เบื้องต้นของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง[๗]

๕) สิทธิในการถูกเลี้ยงดูโดยบิดามารดา

- เด็กจะต้องมีสิทธิในการมีชีวิตอยู่และจะไม่ถูกพรากไปจากการเลี้ยงดูจากทั้งบิดาและมารดาเว้นแต่แยกกันได้เพื่อประโยชน์ของเด็กหากจำเป็น[๗]

- บิดามารดาอาจตกลงกันได้ถึงอำนาจการเลี้ยงดูบุตรกรณีแยกกันอยู่ทั้งนี้ต้องไม่กระทบถึงสิทธิของเด็ก[๗]

๖) สิทธิที่ในการได้รับการรับฟังความคิดเห็น

---

[๗] มาตรา ๘ แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๙ (ก) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๙ (ข) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๐ แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๑ แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๒(ก) (ข) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๑(ค) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- เด็กมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็น แสดงออก การมีผู้รับฟัง และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่มีผลกระทบกับตนเอง โดยรัฐจะต้องรับฟังและชั่งน้ำหนักเหตุและผลตามอายุและวุฒภาวะของเด็ก[๗] [๗] [๒]

- เด็กจะต้องไม่ถูกเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากเพศ ศาสนา เชื้อชาติ วัฒนธรรม หรือ เพศ[๗] โดยเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน

- เด็กจะต้องมีเสรีภาพในการพูดและแสดงความคิดเห็น (freedom of speech and expression) ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย[๗] [๗] [๔]

- เด็กจะต้องมีเสรีภาพในการคิด (freedom of thought) และมีอิสระในการเลือกนับถือศาสนา[๗] [๗] [๕]

- รัฐจะต้องสร้างองค์กรเพื่อคุ้มครองทั้งเกียรติ สิทธิเสรีภาพ และความมั่นคงเพื่อมิให้เด็กถูกละเมิดอย่างอำเภอใจ[๗] รวมทั้งสิทธิในทรัพย์สินจะต้องได้รับการคุ้มครองด้วย[๗] [๗] [๗]

๗) สิทธิในการได้รับอุปการะเป็นบุตรบุญธรรม

- เด็กอาจได้รับให้เป็นบุตรบุญธรรมได้ภายใต้กฎหมายที่บัญญัติไว้ การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมนั้นจะต้องคำนึงผลประโยชน์ของเด็กเป็นสำคัญ การรับบุตรบุญธรรมจะต้องมีการตรวจสอบให้ดีว่าการรับบุตรบุญธรรมนั้นมิใช่เป็นการค้ามนุษย์หรือเพื่อการใช้แรงงานหรือเพื่อวัตถุประสงค์อันละเมิดต่อกฎหมาย[๗] [๗] [๘]

๘) เด็กที่พิการด้านร่างกายหรือจิตใจจะต้องได้รับสิทธิในการดูแลอย่างเหมาะสม[๗] [๗] [๙]

- จะต้องได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือการเรียนในโรงเรียนพิเศษที่จัดตั้งขึ้นโดยองค์กรสวัสดิการสังคมของรัฐหรือโดยองค์กรเอกชน

---

[๗] มาตรา ๑๓[๗](ก) (ข) (ค) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๕[๗](ก) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๕[๗](ข) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๔[๗]แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๖[๗](ก) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๖[๗](ข) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๗[๗]แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๘[๗]แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- รัฐจะต้องเด็กกลุ่มนี้ดูแลเป็นพิเศษและอย่างเหมาะสม โดยองค์กรสวัสดิการสังคมของรัฐจะต้องเป็นผู้ดำเนินการตามนโยบายให้ความดูแลอย่างเหมาะสมกับการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอย่างสมศักดิ์ศรีและสามารถดำรงตนได้อย่างภาคภูมิในอนาคตต่อไป

๙) รัฐจะต้องจัดการบริการด้านสุขภาพให้กับเด็ก โดย

- กระทรวงสาธารณสุขจะต้องเป็นผู้ดำเนินการตามนโยบายเพื่อให้เด็กมีชีวิตรอดปลอดภัย สร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค รณรงค์มารดาให้นมบุตรด้วยตนเอง วางแผนครอบครัว โภชนาการเด็กที่เหมาะสม กำจัดโรคคอหอยพอก รณรงค์สุขอนามัยทั้งที่โรงเรียนและในครอบครัว[๗]

- กระทรวงสาธารณสุขสร้างมาตรการในการให้ความรู้ในการทำแท้งที่ไม่ถูกต้อง[๗]

- กระทรวงสาธารณสุขสร้างมาตรการในการลดจำนวนเด็กที่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรและเพิ่มคุณภาพของเด็กให้มีสุขภาพดีมากยิ่งขึ้น[๗]

๑๐) สิทธิด้านการศึกษา

- เด็กจะต้องได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างเท่าเทียม และรัฐจะต้องจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับเด็กอย่างสมควร[๗]

- กระทรวงศึกษาธิการต้องจัดบริการให้มีการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคบังคับที่เด็กต้องเรียนและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด กรณีที่ไม่สามารถเข้าสู่ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานได้รัฐจะต้องจัดให้บริการเด็กเหล่านั้นให้อ่านออกเขียนได้[๗]

- เด็กมีสิทธิในการรักษาภาษาดั้งเดิมของตน รวมถึงรักษาวัฒนธรรมเพื่อใช้ในการพัฒนาถิ่นฐาน ศาสนา และวัฒนธรรมของตน[๗]

๑๑) สิทธิในการรับข้อมูลข่าวสาร

- รัฐต้องจัดให้มีการเผยแพรข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ความรู้แก่เด็ก โดยกระทรวงข้อมูลข่าวสารจะต้องผลิตสื่อเพื่อปลูกฝังศีลธรรม วัฒนธรรม ให้แก่เด็กโดยอาจทำเป็น

---

[๗] มาตรา ๑๙ (ข) (ฌ) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๙ (ข) (ii) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๑๙ (ข) (iii) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๐ (ก) (i) (ii) แห่งแห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๐ (ข) (๓) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๑ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

หนังสือและให้กระจายสื่อเหล่านั้นไปยังห้องสมุดตามพื้นที่ต่างๆโดยกรมประชาสัมพันธ์เป็นผู้รับผิดชอบดูแล[๗ ๘ ๖]

- รัฐต้องจัดทำสื่อที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเด็กที่ผู้ปกครองสามารถนำไปถ่ายทอดให้กับเด็กได้อย่างเป็นมาตรฐานเดียวกันและเด็กจะต้องได้รับข่าวสารทั้งในประเทศและต่างประเทศอย่างเหมาะสม[๗ ๘ ๗]

๑๒) สิทธิทั่วไป เด็กจะต้องได้รับการพักผ่อนอย่างเพียงพอ สามารถที่จะเล่นกับเพื่อน เล่นกีฬาที่เหมาะสมกับช่วงอายุ หรือทำกิจกรรมยามว่างที่ตนสนใจ[๗ ๘ ๘]

๑๓) สิทธิในการทำงาน เด็กมีสิทธิทำงานและคุ้มครองแรงงานภายใต้กฎหมาย โดยกระทรวงแรงงานอาจกำหนดเงื่อนไขในการคุ้มครองแรงงานเด็กเป็นพิเศษก็ได้[๗ ๘ ๘]

๑๔) ความผิดอาญาและโทษทางอาญา

- การกระทำของเด็กที่อายุต่ำกว่า ๗ ปี ไม่ถือเป็นความผิดอาญาและไม่มีโทษ[๗ ๙ ๐]

- เด็กที่มีอายุระหว่าง ๗-๑๒ ปี หากกระทำการใดที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วยความเดียงสาโดยไม่เข้าใจถึงการกระทำและผลของการกระทำไม่ถือเป็นความผิดอาญาและไม่มีโทษ[๗ ๙ ๑]

- ห้ามมิให้ดำเนินการลงโทษกับเด็กที่หลบหนีจากสถานฝึกนิสัยหรือสถานที่กักกันใดๆอันเนื่องมาจากการกระทำของเด็กนั้น[๗ ๙ ๒]

๑๕) หน้าที่ของเด็ก เด็กจะต้องได้รับการอบรมให้มีศีลธรรมและระเบียบวินัย ได้แก่ เด็กจะต้องเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย เชื่อฟังการอบรมของผู้ปกครอง ครูอาจารย์ เคารพกฎระเบียบของโรงเรียน ที่ทำงานและชุมชน เด็กจะต้องดำรงรักษาไว้ซึ่งภาษา เชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม ที่เป็นท้องถิ่นเดิมของตน เด็กจะต้องไม่ประพฤติมิชอบได้แก่การดื่มสุรา สูบบุหรี่ ข้องเกี่ยว

---

[๗] มาตรา ๒๒(ข) (i) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๒(ข) (ii) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๓ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๔ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๘(ก) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๘(ข) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๒๙ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

ยาเสพติด หรือการพนันใดๆ[๗] ผู้ปกครอง ครูอาจารย์จะต้องเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบเด็กให้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้กล่าวมานี้[๗]

๑๖) เด็กที่ต้องได้รับการดูแลจากรัฐ ได้แก่

(๑) เด็กกำพร้า

(๒) เด็กขอทาน

(๓) เด็กที่ไม่สามารถประพฤติตัวดีได้ จนบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่อาจควบคุมได้

(๔) เด็กที่ผู้ปกครองกักขังหรือปฏิบัติต่อเด็กอย่างโหดร้ายทารุณ

(๕) เด็กที่มีสติฟั่นเฟือน

(๖) เด็กที่มีโรคติดต่อร้ายแรง

(๗) เด็กที่ติดสิ่งเสพติดหรือใช้ยารักษาอาการทางจิต

(๘) ผู้ที่หน่วยงานสวัสดิการสังคมเห็นสมควร[๗]

- เจ้าหน้าที่หน่วยงานสวัสดิการสังคมมีหน้าที่ตรวจสอบผู้ต้องการความช่วยเหลือ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด[๗] ภายใต้การเห็นชอบของหัวหน้าหน่วยงานที่เป็นผู้รับผิดชอบจัดให้เป็นไปอย่างเป็นระบบ

๑๗) การปฏิบัติต่อเด็กที่กระทำความผิดอาญา

จากที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น กรณีการกระทำของเด็กอายุต่ำกว่า๗ ปีไม่ถือเป็นความผิดอาญา หรือเช่นเดียวกับเด็กที่มีอายุ ๗-๑๒ ปีที่กระทำด้วยความเดียงสา เมื่อเจ้าพนักงานพบการกระทำของเด็กไม่ว่าด้วยอายุเท่าใดก็ตาม เจ้าพนักงานจะต้องปฏิบัติต่อเด็กด้วยวิธีพิเศษอันถือเป็นการคุ้มครองเด็ก ได้แก่[๗]

- ห้ามใช้กุญแจมือหรือใช้เชือกมัดกับเด็ก

---

[๗] มาตรา ๓๐ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๓๑ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๓๒ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๓๓ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๓๗ (ก)-(ซ) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- ห้ามกักขังเด็กรวมกับนักโทษผู้ใหญ่ หากเป็นเด็กหญิงให้แยกกักขังกับผู้ต้องขังหญิงเท่านั้นพร้อมมีผู้รักษาความปลอดภัย เช่นเดียวกับการเคลื่อนย้ายเด็กจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง

- ห้ามเจ้าพนักงานปฏิบัติต่อเด็กอย่างโหดร้ายทารุณ หรือข่มขู่

- เมื่อพบการกระทำเกิดขึ้นให้แจ้งต่อบิดามารดาหรือผู้ปกครองอย่างเร็วที่สุด

- จะต้องนำตัวเด็กที่ถูกจับกุมส่งให้ศาลเด็กพิจารณาโดยเร็วที่สุด

- จะต้องจัดให้มีการประกันตัว หากไม่มีการประกันตัวได้ให้ส่งตัวเด็กไปอาศัยที่ศูนย์ให้ความช่วยเหลือชั่วคราวก่อนที่จะส่งตัวเด็กไปให้ศาลเด็กพิจารณาคดีโดยเร็วที่สุด

๑๘) การปฏิบัติของเจ้าพนักงานตำรวจต่อเด็ก

- เจ้าพนักงานตำรวจมีหน้าที่ส่งตัวเด็กที่เป็นผู้ต้องหาให้ศาลเด็กพิจารณาโดยเร็ว กรณีที่เป็นคดีกระทำร่วมกันของเด็กและผู้ใหญ่ให้เจ้าพนักงานตำรวจแยกผู้ต้องหาเด็กส่งไปยังศาลเด็กพร้อมกับพยานหลักฐานที่ได้รวบรวมไว้ ส่วนผู้ใหญ่ให้ส่งไปยังศาลที่เกี่ยวข้อง[๗] ในการส่งตัวเด็กไปดำเนินคดีนั้น พยานแวดล้อมเกี่ยวกับอายุของเด็กจะต้องถูกส่งไปด้วย

- หากเจ้าพนักงานพบว่าเด็กหลบหนีจากการจับกุมอาจจับได้โดยไม่มีหมายและอาจส่งตัวเด็กที่หลบหนีไปยังโรงเรียนฝึกนิสัย บ้าน สถานที่พักชั่วคราว หรือที่คุมขังแล้วแต่กรณี หรืออาจกักขังไว้ในสถานที่เหมาะสมก่อนการส่งตัวก็ได้[๗]

๑๙) การพิจารณาของศาลเด็ก

- ศาลฎีกาอาจจัดตั้งศาลเด็กให้อยู่ในพื้นที่ที่เห็นสมควรและอาจตั้งผู้พิพากษาประจำศาล โดยศาลเด็กนี้มีหน้าที่พิจารณาคดีที่เกี่ยวกับเด็กที่มีอายุไม่ถึง ๑๖ ปีนับแต่เวลาที่ได้กระทำความผิด[๘]

- เมื่อรับคดีเพื่อพิจารณาแล้วให้เป็นไปตามกระบวนการที่กฎหมายกำหนดให้ปล่อยตัวเด็กในระหว่างการรอการพิจารณา หรืออาจมีการให้ประกันตัว ทั้งนี้ การประกันตัวให้อยู่ในการดูแลของ ผู้ปกครองภายใต้เงื่อนไขที่ศาลกำหนดหรือให้กับตัวในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ชั่วคราว หรือสถานที่ที่เหมาะสมภายใต้เงื่อนไขที่ศาลกำหนด ในกรณีที่เด็กมีอายุครบ ๑๖ ปีบริบูรณ์ในระหว่าง

---

[๗] มาตรา ๓๘ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๗] มาตรา ๓๙ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๔๐ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

การพิจารณาให้ดำเนินการพิจารณาแบบเด็กต่อไปหากมีโทษจำคุกให้พิจารณาตามกฎหมายเด็กเป็นสำคัญ[๘] ๐ ๑

- ศาลเด็กให้มีลักษณะดังต่อไปนี้ ในการพิจารณาให้มีการแยกศาลหรือแยกพื้นที่การพิจารณาอย่างชัดเจนกรณีที่ ไม่สามารถแยกศาลหรือแยกพื้นที่ให้ชัดเจนได้ ให้จัดให้มีที่นั่งของเด็กแยกต่างหากจากพื้นที่พิจารณาโดยทั่วไป ในการพิจารณาไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้าร่วมรับฟังการพิจารณานอกจากบิดามารดา ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ ศาล ทนายความ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่มิได้ใส่เครื่องแบบ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับคดี หรือบุคคลที่ได้รับอนุญาตจากศาลให้เข้าร่วมการพิจารณาได้ กรณีที่เด็กหรือบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สามารถจัดหาทนายความในคดีได้อาจทำเรื่องขอต่อศาลให้มีผู้ช่วยต่อสู้คดีได้ กรณีจำเป็นอาจมีการจัดให้มีล่ามได้และสุดท้ายการพิจารณาคดีจะต้องเป็นไปอย่างรวดเร็ว[๘] ๐ ๒

- อำนาจในการพิจารณาของศาลเด็กแตกต่างจากอำนาจของศาลยุติธรรมโดยทั่วไปกล่าวคือมีอำนาจในการพิจารณาคดีไม่ว่าเด็กจะอยู่ในการพิจารณานั้นหรือไม่ซึ่งแตกต่างกับกรณีทั่วไปที่จะต้อง พิจารณาคดีต่อหน้าจำเลยเสมอ ศาลอาจมีคำสั่งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองทำหน้าที่กักบริเวณหรือให้ความดูแลเด็ก ในระหว่างการพิจารณา ศาลมีอำนาจในการพิจารณาอนุญาตให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเด็กผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหรือเด็กผู้มีส่วนร่วมในการเป็นพยานของคดีต่างๆโดยอาจมีการเผยแพร่ทางวิทยุโทรทัศน์หนังสือพิมพ์ นิตยสารหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ หรือมีการแสดงให้เห็นถึงลักษณะของเด็กหรืออาจมีการแสดงรูปภาพของเด็กในสื่อทั้งนี้ศาลจะต้องคำนึงถึงสิทธิของเด็กด้วย ศาลอาจมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานคุมประพฤติจัดทำรายงานประวัติส่วนตัว ลักษณะพฤติกรรมของเด็กรวมทั้งลักษณะของ ลักษณะของสิ่งแวดล้อมของเด็กและบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อเป็นประโยชน์ต่อคดีได้[๘] ๐ ๓

- ในกรณีที่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าเด็กกระทำความผิดจริงตามฟ้อง ศาลอาจกำหนดโทษโดยคำนึงถึง อายุและลักษณะของเด็ก สิ่งแวดล้อมที่เด็กได้เติบโตมา สาเหตุในการก่อคดีพิจารณาประกอบกับรายงาน ที่ได้รวบรวมโดยเจ้าหน้าที่คุมประพฤติหรือรับฟังพิจารณาร่วมกับเหตุการณ์อื่น ๆ ที่อาจรับฟังรวมพิจารณากับคดีได้ ทั้งนี้ เพื่อก่อประโยชน์กับเด็กมากที่สุด[๘] ๐ ๔

---

[๘] มาตรา ๔๑ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๔๒ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๔๓ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๔๔ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- อย่างไรก็ตามการกำหนดโทษทางอาญาต่อเด็กไม่ว่ากฎหมายจะบัญญัติเช่นใดก็ตามห้ามมิให้ใช้โทษประหารชีวิต เนรเทศตลอดชีวิต หรือสั่งเฆี่ยนตีกับเด็กเป็นอันขาด[๘๐]

ในกรณีที่ศาลเด็กพิจารณาแล้วเห็นว่าเด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สามารถควบคุมตัวเองได้อย่างแน่แท้ในการกระทำความผิดและมาสมารถแก้ด้วยการอบรม ในความผิดร้ายแรงอันมีโทษประหารชีวิตหรือเนรเทศตลอดชีวิตศาลอาจสั่งจำคุกแทนได้ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๗ ปี[๘๐๖]

- ศาลเด็กพิจารณามีคำสั่งดังต่อไปนี้แทนการจำคุกในกรณีที่เด็กได้กระทำความผิดในข้อหาที่ไม่ร้ายแรงนักและหากเด็กมีพฤติการณ์ที่ไม่เลวร้ายและเห็นว่าอาจแก้ไขด้วยการอบรม ศาลอาจมีคำสั่งปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขภายหลังการควบคุมตัว ศาลอาจมีคำสั่งปรับหากเด็กมีอายุ ๑๔ ปีและมีรายได้เป็นของตนเอง ในกรณีที่เด็กไม่มีรายได้ ผู้ปกครองหรือบิดามารดาอาจจ่ายค่าปรับแทนได้[๘๐๗]

- ไม่ว่าข้อหาที่ได้กระทำนั้นรุนแรงหรือไม่ก็ตามหาก เด็กไม่มีพฤติการณ์ไม่ดี ศาลอาจมีคำสั่งกักบริเวณให้อยู่ภายใต้การดูแลของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยอาจมีการจัดให้มีประกันว่าเด็กจะปฏิบัติตัวดีภายใต้เงื่อนไขของประกันนั้นแต่ทั้งนี้ การออกคำสั่งกักตัวจะต้องไม่เกิน ๓ ปี[๘๐๘]

- ศาลอาจออกคำสั่งให้เด็กอยู่ภายใต้การดูแลของเจ้าพนักงานคุมประพฤติในช่วงเวลาที่ศาลกำหนดได้แต่ทั้งนี้ไม่เกิน ๓ ปี[๘๐๙]

- ไม่ว่าข้อหาที่ได้กระทำนั้นรุนแรงหรือไม่ก็ตามแต่หากเด็กมีพฤติการณ์ ที่ไม่เหมาะสมและไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ศาลอาจมีคำสั่งให้เด็กไปอยู่ในโรงเรียนฝึกนิสัยอย่างน้อยเป็นเวลา ๒ ปีหรือจนกระทั่งเด็กนั้นมีอายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์[๘๑๐]

- ในกรณีที่ศาลเด็กมีคำสั่งจำคุกเด็กตามมาตรา ๔๖ หรือมาตรา ๔๗ ศาลยังอาจมีคำสั่งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองจ่ายค่าเสียหายอันได้แก่ค่าเสียหายทางด้านร่างกายหรือค่าเสียหายอื่นใดอันเกิดมาจากการกระทำของเด็กก็ได้[๘๑๑]

---

[๘๐] มาตรา ๔๕ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘๐] มาตรา ๔๖ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘๐] มาตรา ๔๗ (ก) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘๐] มาตรา ๔๗ (ข) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘๐] มาตรา ๔๗ (ค) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘๐] มาตรา ๔๗ (ง) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- เด็กมีสิทธิอุทธรณ์และมีสิทธิขอพิจารณาคดีใหม่ภายใต้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในกรณีที่ต้องการคัดค้านคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลเด็กได้

๒๐) การคุ้มครองเด็กจากภยันตราย (Safeguarding Children Against Dangers) หลักการคุ้มครองเด็กในส่วนนี้มิได้บัญญัติว่าเด็กที่ควรได้รับการปกป้องและคุ้มครองนั้นจะต้องเป็นผู้ต้องสงสัยผู้กระทำความผิดหรือพยาน ดังนั้น หากเป็นเด็กที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระบวนพิจารณาคดีอาญาและอาจได้รับอันตรายถือว่าเป็นผู้ที่สมควรได้รับการคุ้มครองทั้งสิ้น

- หากเห็นว่าเด็กอาจมีอันตรายได้ ให้เจ้าพนักงานตำรวจส่งตัวเด็กไปยังศาลเด็กโดยเร็วที่สุด หรืออาจจัดสถานที่ชั่วคราวที่ปลอดภัยให้เด็กอาศัยก่อนหรือส่งตัวไปยังสถานที่เห็นสมควร[๘] ๑ ๒

- ศาลเด็กเมื่อได้ทราบข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ว่าเด็กอาจมีอันตราย ศาลเด็กจะต้องให้ความช่วยเหลือเพื่อให้เด็กไม่ได้รับอันตรายดังกล่าว โดยอาจสั่งให้มีการคุ้มกันโดยเจ้าพนักงานตำรวจหรือจัดให้อยู่ในสถานที่ปลอดภัย[๘] ๑ ๓

๒๑) การดูแลเด็กและเยาวชนในเรือนจำ (Custody and care of children and youths in prisons) เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแลในการคุมขังเด็กหรือเยาวชนจะต้องให้ความคุ้มครองผู้ต้องขังที่เป็นเด็กและเยาวชนดังนี้[๘] ๑ ๔

- ห้ามคุมขังเด็กหรือเยาวชนรวมกับผู้ต้องขังผู้ใหญ่จนกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์

- ในการกักขังในเรือนจำจะต้องแยกเด็กและเยาวชน ให้อยู่ในห้องหรือพื้นที่ที่ผู้ใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงได้

- ผู้ต้องขังที่เป็นเด็กหรือเยาวชนจะต้องได้รับสิทธิในการพบผู้ปกครอง บิดา มารดา ญาติ หรือเพื่อน

- เด็กและเยาวชนจะต้องไม่ถูกใช้แรงงานอย่างเกินสมควร

- จะต้องได้รับการตรวจสุขภาพขั้นพื้นฐาน

---

[๘] แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖ มาตรา ๔๘

[๘] มาตรา ๕๐ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๕๑ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๕๒ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- จะต้องได้รับการฝึกฝนอบรมให้การศึกษาซึ่งถือเป็นการฟื้นฟูนิสัยบุคลิกภาพของเด็กหรือเยาวชน

- ผู้ต้องขังเด็กและเยาวชนจะต้องมีสิทธิได้รับการอภัยโทษจากรัฐ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมาย

ตามมาตรา ๕๓[๘] แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้

- หากมารดาที่ต้องขังต้องการให้บุตรที่เป็นเด็กอยู่ด้วยในเรือนจำ เจ้าหน้าที่ต้องอนุญาตให้เด็กที่เกิดจากมารดาที่ถูกคุมขังอาศัยอยู่กับมารดาจนกว่าจะมีอายุครบ ๔ ปีบริบูรณ์ หรือหากพบว่าไม่มีญาติพี่น้องให้อาศัยอยู่ด้วยได้อย่างเหมาะสมนอกเรือนจำ เจ้าหน้าที่อาจจะอนุญาตให้เด็กอยู่กับมารดาจนถึงอายุ ๖ ปีก็ได้ เด็กที่อยู่กับมารดานี้จะต้องได้รับอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่ การดูแลด้านสุขภาพขั้นพื้นฐาน ในขณะที่อยู่กับมารดาอย่างเหมาะสม

- เจ้าหน้าที่จะต้องแจ้งไปยังหัวหน้าหน่วยงานสวัสดิการสังคมโดยเร็วเพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของเด็ก ในกรณีที่มารดาที่ต้องขังนั้นเสียชีวิตในเรือนจำหรือในกรณีที่เด็กอาศัยอยู่ในเรือนจำกับมารดาจนครบอายุ ๖ ปีบริบูรณ์ ภายหลังจากนั้นหัวหน้าหน่วยงานสวัสดิการสังคมอาจมีคำสั่งให้เด็กอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องของมารดาตามสมควร หากไม่มีญาติพี่น้องที่เห็นสมควรให้ส่งไปอยู่โรงเรียนฝึกอบรมหรือสถานดูแลเด็ก

๒๒) โรงเรียนฝึกอบรม สถานที่ให้การดูแลชั่วคราว บ้าน หรือ สถานดูแลเด็กเล็กเบื้องต้น หัวหน้าหน่วยงานอาจมีการจัดตั้งสถานที่ในการดูแลเด็ก ทั้งนี้ โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานกำหนดสถานที่ที่ให้การดูแลตามกฎหมายนี้ ได้แก่

๑. โรงเรียนฝึกอบรม (Training School) ได้แก่สถานที่ที่ใช้ดูแลเด็กที่ต้องการการคุ้มครองและดูแลหรือเด็กที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหรือเด็กที่ต้องการการดูแลภายใต้กฎหมายนี้[๘] ๑ ๖

๒. สถานที่ให้การดูแลชั่วคราว)Temporary Care Station) เป็นสถานที่ควบคุมตัวเด็กชั่วคราวหรือให้การดูแลในระหว่างการพิจารณาคดีของเด็กที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด[๘] ๑ ๗

---

[๘] มาตรา ๕๓ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๕๕(ก) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๕๕(ข) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

๓. บ้าน (Home) ได้แก่สถานที่ที่จัดตั้งขึ้นโดยองค์กรให้ความช่วยเหลือทางด้านสังคมอาจเป็นอาสาสมัครหรือองค์กรเอกชนก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้การดูแลแก่เด็กที่ต้องการการคุ้มครองและดูแล และอาจเป็นที่ที่ใช้ในการกักขังชั่วคราวแก่เด็กในระหว่างการพิจารณาคดีของเด็กด้วยก็ได้[๘ ๑ ๘]

โดยบ้านที่จัดตั้งโดย อาสาสมัครหรือองค์กรเอกชนจะต้องเป็นไปตามระเบียบที่กฎหมายกำหนดอาจมีการจัดการที่เป็นระบบที่หน่วยงานสามารถกำหนดได้เองแต่ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของเด็กอย่างสูงสุดและจะต้องสามารถตรวจสอบได้โดยหน่วยงานสวัสดิการสังคม[๘ ๑ ๙]

๔. สถานดูแลเด็กเล็กเบื้องต้น (Residential nursery) ได้แก่สถานที่ที่ใช้ในการดูแลเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงเด็กอายุครบ ๕ ปี[๘ ๒ ๐]

๒๓) อำนาจเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลเด็ก

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานมีอำนาจในการออกกฎระเบียบในการควบคุมและดูแลเด็กให้เป็นไปตามกฎหมายนี้หรืออาจมอบหมายงานให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการใด ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองเด็กตามกฎหมายนี้[๘ ๒ ๑]

เจ้าพนักงานคุมประพฤติอาจได้รับการแต่งตั้งโดยหัวหน้าหน่วยงานสวัสดิการสังคมในการทำหน้าที่ดูแลคุ้มครองเด็กโดยอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานคุมประพฤตินี้ เช่น

- ดำเนินการตรวจสอบ และรายงานการกระทำที่มิชอบของเด็กต่อศาลเยาวชน

- จัดการดูแลเด็กซึ่งต้องได้นับการคุ้มประพฤติตามที่กำหนด

- แจ้งให้เจ้าพนักงานสังคมสงเคราะห์ทราบหรือแจ้งให้ศาลเยาวชนทราบ หากพบว่าเด็กต้องการการช่วยเหลือภายใต้กฎหมายนี้

- แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องหรือแจ้งต่อศาลเยาวชน หากพบว่าเด็กตกอยู่ในอันตรายหรืออาจได้รับอันตราย

---

[๘] มาตรา ๕๖(๑) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๖๓(๑) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๕๙(๒) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๕๙(๒) แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

- พนักงานคุมประพฤติมีอำนาจในการจับกุมเด็กโดยไม่ต้องใช้หมายจับและนำตัวส่งไปยังเจ้าพนักงานตำรวจหากพบว่าเด็กได้หลบหนีจากโรงเรียนฝึกนิสัย บ้าน หรือสถานที่ดูแลชั่วคราว

- เจ้าพนักงานคุมประพฤติมีหน้าที่ประสานงานกับผู้ปกครอง หรือบิดามารดาหรือผู้ที่มีส่วน

เกี่ยวข้องในการดูแลเด็กเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด

๒๔) โทษทางอาญาในความผิดที่กระทำต่อเด็ก

ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ จ๊าตหรือทั้งจำทั้งปรับ เช่น[๘] ๒ ๒

- ใช้แรงงานเด็กที่เสี่ยงต่ออันตรายอย่างร้ายแรงต่อชีวิตหรืออาจเสี่ยงต่อการติดโรคอย่างร้ายแรงหรืออาจก่อเด็กให้เกิดนิสัยเลวทรามไร้ศีลธรรม

- พาเด็กไปยังสถานที่หรืออนุญาตให้เด็กไปสถานที่ซึ่งขายสุรา,วานใช้ให้เด็กไปซื้อสุรา, ขายสุราให้เด็ก, อนุญาตให้เด็กดื่มสุรา หรืออนุญาตให้เด็กทำงานในสถานที่ที่ขายสุรา

- ชักชวนนำพาเด็กให้ข้องเกี่ยวกับการพนัน

ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ จ๊าตหรือทั้งจำทั้งปรับ เช่น[๘] ๒ ๓

- ปล่อยให้เด็กที่มีอายุไม่เกิน ๑๖ ปีบริบูรณ์ที่อยู่ในการดูแลดำรงชีวิตด้วยการเป็นโสเภณี

- ปล่อยให้เด็กที่อยู่ภายใต้การดูแลอาศัยอยู่หรืออยู่กินกับบุคคลที่ดำรงชีพด้วยการเป็นโสเภณี

- ให้เด็กขอทานเพื่อผลประโยชน์ของตนหรือปล่อยให้เด็กขอทานโดยไม่ดูแล

- ใช้ให้เด็ก ถ่ายหนังลามก วิดีโอนำออกโทรทัศน์หรือถ่ายภาพลามก

๒๕) การกระทำความผิดอาญาของเยาวชน

---

[๘] มาตรา ๖๕ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๖๖ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

เยาวชนได้แก่ผู้ที่มีอายุในขณะกระทำความผิดระหว่าง ๑๖ ปีแต่ไม่เกิน ๑๘ ปี ให้นำตัวเยาวชนไปพิจารณายังศาลยุติธรรมที่มีเขตอำนาจ ก่อนการพิจารณาให้ศาลทำการตรวจสอบอายุของเยาวชนจากใบสูติบัตร เอกสารแสดงความเป็นพลเมือง เอกสารยืนยันเป็นคนต่างด้าว เอกสารจากโรงเรียน เอกสารทางการแพทย์หรือเอกสารอื่นใดที่อาจรับฟังร่วมกับการพิจารณาของศาลได้[๘]

ในกรณีที่เยาวชนมีอายุครบ ๑๘ ปีในระหว่างการพิจารณาให้ศาลพิจารณาการกระทำของผู้นั้นเสมือนหนึ่งเป็นเยาวชน[๘]

ศาลอาจมีคำสั่งโทษอาญาเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าเยาวชนกระทำความผิดจริงตามฟ้อง ทั้งนี้การออกคำสั่งจะต้องคำนึงถึง อายุและลักษณะของเยาวชน สิ่งแวดล้อมที่ได้เติบโตมา ลักษณะทั้งทางด้านร่าง กายและจิตใจของเยาวชนและสาเหตุในการก่ออาชญากรรม[๘]

การพิจารณาโทษอาญาแก่เยาวชนห้ามมิให้ใช้โทษประหารชีวิตหรือเนรเทศตลอดชีวิตกับเยาวชนเด็ดขาด หากมีคำสั่งพิพากษาให้จำคุกห้ามมิให้จำคุกเยาวชนเกินกว่า ๑๐ ปี[๘]

๓.๔.๒ สถานการณ์การคุ้มครองเด็กในสาธารณรัฐแห่งเมียนมา[๘]

องค์กรยูนิเซฟ (UNICEF) ได้จัดทำรายงานการวิเคราะห์สถานการณ์เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในสาธารรัฐแห่งเมียนมาซึ่งเป็นข้อมูล เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งข้อมูลนี้เป็นการรวบรวมการรายงานสถานการณ์การคุ้มครองเด็กตามพื้นที่ต่าง ๆ ในเมียนมา รายงานนี้ได้รวบรวมข้อมูลด้าน โภชนาการ เช่น การบริการสาธารณูปโภคให้กับเด็ก น้ำสะอาด สุขอนามัย ความรู้ และเป็นการรวบรวมข้อมูลเด็กที่ ติดเชื้อHIV หลักการคุ้มครองสิทธิทางด้านต่างๆ สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

๓.๔.๒.๑ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

แม้ว่าเมียนมาจะเข้าเป็นรัฐภาคีสมาชิกของสนธิสัญญาการคุ้มครองเด็ก (CRC) และแม้จะมีการบัญญัติกฎหมายคุ้มครองเด็กอันได้แก่ The Child Law ๑๙๙๓ แต่ก็ยังพบว่า

---

[๘] มาตรา ๖๗ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๖๙ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๗๐ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] มาตรา ๗๑ แห่งกฎหมายเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๖

[๘] Situation Analysis of Children in Myanmar เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๙, http://www.unicef.org/eapro/Myanmar_Situation_Analysis.pdf

เนื้อหาของกฎหมายบางส่วนไม่เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ เช่น คำนิยามของเด็กหมายถึงผู้ที่มีอายุไม่เกิน ๑๖ ปี ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อตกลงระหว่างประเทศที่กำหนดให้เด็กต้องเป็นผู้อายุไม่เกิน ๑๘ ปี เป็นต้น

เมียนมาได้ให้สัตยาบันในสนธิสัญญาการคุ้มครองเด็ก (CRC) แต่กฎหมายภายในประเทศมีหลายส่วนด้วยกันไม่สอดคล้องกับกฎหมายฉบับนี้ แม่รัฐธรรมนูญปี ๒๐๐๘ ได้บัญญัติคุ้มครองสิทธิเบื้องต้นด้านการศึกษาและการดูแลสุขภาพที่รัฐจะต้องปฏิบัติต่อเด็ก และผู้หญิงผู้เป็นมารดา ผู้พิการ แต่เมียนมาได้เริ่มปฏิบัติ เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงและมีเป้าหมายว่าจะต้องสำเร็จภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๕

๓.๔.๒.๒ ด้านสังคม

เด็กในเมียนมาถูกคาดหวังว่าจะต้องเรียนหรือทำงานอย่างหนัก ชาวเมียนมาไม่นิยมให้เด็กเล่นหรือมีความคิดสร้างสรรค์มากนัก สถานการณ์ของเด็กที่ต้องทำงานมีจำนวนมากขึ้นและมีหลักฐานยืนยันไม่มากนักว่าเด็กมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ในโรงเรียนสังคมเมียนมามักให้ความยอมรับ ความคิดของผู้ชายก่อนผู้หญิงอันเนื่องมาจากพื้นฐานทางด้านความเชื่อทางศาสนา

๓.๔.๒.๓ ความยากจน

สถานการณ์ทางด้านความยากจนของประชากรชาวเมียนมาเพิ่มสูงขึ้นในช่วงปี ๒๐๐๙ ถึง ๒๐๑๐ ในพื้นที่ชนบทและชนกลุ่มน้อยความยากจนได้ส่งผลกระทบ ต่อการคุ้มครองเด็กกล่าวคือเด็กที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลไม่ได้รับการแจ้งเกิดหรือส่งเข้าเรียนในโรงเรียน เด็กจำนวนมากต้องทำงาน และไม่สามารถเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพรวมทั้งไม่มีที่อาศัย

๓.๔.๒.๔ ด้านคุณภาพชีวิต

เนื่องจากเมียนมามีความขัดแ ย้งของชนกลุ่มน้อยภายในประเทศ อีกทั้งประสบปัญหาด้านภัยธรรมชาติซึ่งต่อคุณภาพชีวิตของเด็กจากปัญหาที่ได้กล่าวมาทำให้เด็กเสียชีวิตจำนวนมาก และเด็กไม่ได้รับความปลอดภัยรวมทั้งไม่ได้รับการบำบัดทางด้านสุขภาพจิตและไม่ได้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

๓.๔.๒.๕ ด้านสุขภาพและโภชนาการ

จากข้อมูลพบว่าเด็กห้าคนจากจำนวน ๕๖,๐๐๐ คน เสียชีวิตอันเนื่องมาจากปัญหาด้านสุขภาพหรือโภชนาการ อีกทั้งอัตราการตายของทารกแรกเกิดจนกระทั่งถึงหก

ห้าขวบสูงขึ้นจนถือเป็นลำดับที่หนึ่งในกลุ่มประเทศอาเซียน ในบางรายอาจส่งผลกระทบให้มีสภาพไม่สมบูรณ์ทางด้านจิตใจหรือพิการ เด็กจำนวนมากไม่ได้รับโภชนาการที่ถูกต้องทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเป็นโรคต่าง ๆ และเด็กบางรายขาดสารอาหารและวิตามินอันอาจนำไปสู่สภาวะพิการ เช่น การขาดไอโอดีน

แม้เมียนมาจะได้พัฒนาระบบการให้บริการด้านสุขภาพโดยคำนึงถึงปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งการพัฒนาได้ปรับปรุงการเข้าถึงการบริการข้อมูลการจัดการหรือการจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ แต่ระดับมาตรฐานของการให้บริการทางด้านสุขภาพยังถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมากและถือว่าไม่เพียงพอต่อประชากรที่มีอยู่ในประเทศ

นอกจากนี้ เมียนมาได้มีการพัฒนาระบบผลิตน้ำสะอาดไปยังสถานที่ที่อยู่ห่างไกลมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่เพียงพอต่อการบริโภค ในบางหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลและยากจนมีเพียงหนึ่งในสามครอบครัวที่ได้รับการบริการน้ำจากรัฐ ทั้งนี้ เมียนมามีการวางแผนในการให้ความรู้แก่เด็กให้รู้จักสุขอนามัย เช่น การล้างมือ

๓.๔.๒.๖ สิทธิทางด้านการศึกษา

เมียนมาได้จัดให้มีโรงเรียนมากขึ้นโดยโรงเรียนประถมได้แก่โรงเรียนที่มีเด็กอายุห้าถึงเก้าปีศึกษา แต่อย่างไรก็ตาม อัตราการเข้าเรียนของเด็กในโรงเรียนประถมศึกษาปัจจุบันมีอยู่เพียงร้อยละ ๕๔.๒ ซึ่งหมายความว่ามีเด็กที่มีได้เรียนหนังสือตามเกณฑ์ถึงเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนเด็กทั้งหมดรวมทั้งคุณภาพของการศึกษาขั้นพื้นฐานมีคุณภาพค่อนข้างต่ำซึ่งควรได้รับการพัฒนา

๓.๔.๒.๗ สิทธิของเด็กในการได้รับความคุ้มครอง

จากสถิติพบว่า เด็กในอัตราร้อยละห้าที่มีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง ๑๗ ปี ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดาที่ให้กำเนิด ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเด็กจำนวนนี้อาศัยอยู่ชายแดน ที่มีผู้คนอพยพจำนวนมากการดูแลตามกฎหมายของเมียนมายังไม่ได้เข้าถึงกลุ่มเด็กเหล่านี้ โดยส่วนใหญ่เป็นการช่วยเหลือของกลุ่มเอกชน เช่น องค์กรเอกชนไม่แสดงหาผลกำไร (NGO) ที่ให้ความช่วยเหลือกับเด็กที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดาให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

สรุป สาธารณรัฐแห่งเมียนมาได้ให้สัตยาบันในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child: CRC) และได้นำหลักการบัญญัติเป็นกฎหมายภายในอันเป็นการรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กที่ควรได้รับจากรัฐ แต่ทั้งนี้เมียนมามิได้บัญญัติกฎหมายเด็กให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดทุกหลักเกณฑ์ บางหลักเกณฑ์ต่ำกว่าที่กฎหมาย

ระหว่างประเทศกำหนดไว้ แต่ที่สำคัญคือ ยังพบว่าเมียนมายังคงมีปัญหาการบังคับใช้ให้เป็นไปตามกฎหมาย

๓.๕ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร

๓.๕.๑ การส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของเมียนมา[๘]

ในการส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของเมียนมา สหภาพเมียนมานั้นมีกฎหมายการส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของเมียนมา พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่กำหนดให้มีการส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์รวมไปถึงด้านวิทยาศาสตร์ประยุกต์ โดยการส่งเสริมทางวิทยาศาสตร์ดังกล่าวนั้นจะส่งเสริมตั้งแต่การพัฒนาทักษะ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ เพื่อนำไปสู่งานทางด้านวิทยาศาสตร์ เน้นงานวิจัยและพัฒนาผลงานทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่นำไปใช้ในทางปฏิบัติได้ ส่วนด้านเทคโนโลยีจะเน้นเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับความเชี่ยวชาญและการบริการที่สามารถนำไปใช้ในกระบวนการผลิตที่มีทั้งทักษะและความรู้รวมอยู่ด้วยได้ โดยมีการส่งเสริมถึงเรื่องการถ่ายทอดเทคโนโลยีร่วมไปด้วยแต่ไม่รวมถึงการจำหน่าย การซื้อ หรือการเช่าสินค้า เมียนมาจึงได้มีหน่วยงานวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมาทำหน้าที่ในการวิจัยเพื่อส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงมีสภาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี(the Advisory Council on Science and Technology) ภายใต้อำนาจกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยตรง[๙] โดยการส่งเสริมงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของเมียนมาเป็นไปตามแผนภาพดังต่อไปนี้

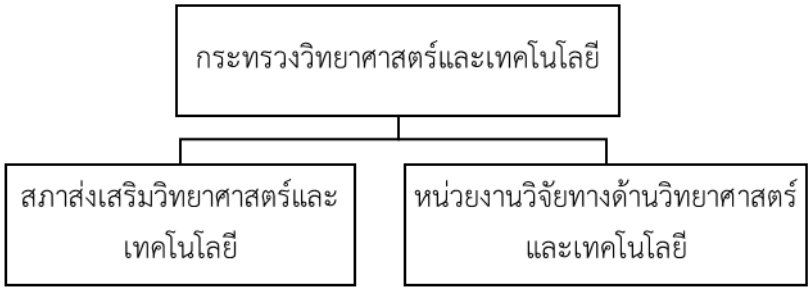

[๘] แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๒ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

๓.๕.๑.๑ วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ที่กฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดไว้นั้นจะเน้นเกี่ยวกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการผลิตภาคอุตสาหกรรมที่มีต่อแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ[๘] ๓ ๑

และจะดำเนินการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มผลผลิตที่ได้จากวัตถุดิบในประเทศและส่งเสริมการขายของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยนั้น[๘] ๓ นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อที่จะทำให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมกระบวนการผลิตและการปรับปรุงคุณภาพของสินค้านั้น[๘] และเพื่อทำหน้าที่ดูรักษาผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความจำเป็นในการวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีรวมถึงพัฒนาคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒินั้น[๘] ๓ รวมถึงทำการสื่อสารและประสานงานกับสถาบันวิจัยทั้งในและต่างประเทศเพื่อพัฒนาการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี[๘] และประกาศเกียรติคุณให้กับผู้ทรงคุณวุฒิและนักประดิษฐ์ที่โดดเด่นในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี[๘] ๓ ๖

๓.๕.๑.๒ การก่อตั้งสภาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งสหภาพเมียนมา

รัฐบาลแห่งเมียนมาได้ออกกฎหมายฉบับนี้เพื่อก่อตั้งสภาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมา โดยกำหนดให้มีบุคคลที่เป็นตัวแทนจากรัฐบาลเป็นประธานโดยมีรัฐมนตรี หรือ รัฐมนตรีช่วยว่าการ หัวหน้า ของหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานราชการเป็นสมาชิกเพื่อปฏิบัติภารกิจพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และยังมีผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยมีผู้อำนวยการของหน่วยงานวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมาเป็นเลขานุการ[๘] และหากมีความจำเป็นรัฐบาลอาจแต่งตั้งรองประธานหรือเลขานุการร่วมในการก่อตั้ง[๘] และสมาชิกของสภาที่มิใช่มาจากส่วนราชการใดอาจได้รับค่าตอบแทนที่กำหนดจากรัฐมนตรี[๘] ๓ ๙

---

[๘] มาตรา ๓ (ก) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๓ (ข) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๓ (ค) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๓ (ง) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๓ (จ) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๓ (ฉ) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๔ (ก) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๔ (ข) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๕ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

อำนาจและหน้าที่ของสภาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งสหภาพเมียนมา ๑๓ กรณี[๘] ดังนี้ ๔ ๐

๑. วางนโยบายเพื่อให้การดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของแห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมาเป็นผลสำเร็จ

๒. มีหน้าที่ให้คำแนะนำและดูแลงานเกี่ยวกับงานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การวิจัยและกิจกรรมต่าง ๆ ที่สามารถพัฒนางานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยกำหนดให้หน่วยงานภาครัฐหรือองค์กรภาครัฐดำเนินการ

๓. สนับสนุนและให้ความช่วยเหลืองานเกี่ยวกับงานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การวิจัยและกิจกรรมต่างๆที่สามารถพัฒนางานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยกำหนดให้องค์กรเอกชน สมาคม สหกรณ์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิเอกชนดำเนินการ

๔. ประสานงานให้กับงานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและกิจกรรมเพื่อพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยกำหนดให้หน่วยงานราชการ หรือองค์การภาครัฐ องค์กรเอกชน สมาคม สหกรณ์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิเอกชนดำเนินการ

๕. รักษาผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความจำเป็นในการวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีรวมถึงพัฒนาคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ

๖. เตรียมการเพื่อติดต่อสื่อสารและให้ความร่วมมือกับหน่วยงานวิจัยต่างชาติในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๗. ให้คำแนะนำการก่อตั้งสภาส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมาแก่องค์กรต่างๆ

๘. ในกรณีที่จำเป็น ให้มีการจัดตั้งองค์กรทางวิทยาศาสตร์และคณะทำงานและกำหนดหน้าที่และการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว

๙. ให้คำแนะนำสำหรับการประชุม และการเข้าร่วมประชุม สัมมนาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๑๐. เสนอคำแนะนำให้กับรัฐบาลเกี่ยวกับการถ่ายโอนเทคโนโลยีทั้งในประเทศและต่างประเทศแต่ละครั้ง

---

[๘] มาตรา ๖ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

๑๑. เสนอชื่อและผลงานของผู้ทรงคุณวุฒิและนักประดิษฐ์ที่โดดเด่นในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งสมควรจะได้รับรางวัลจากรัฐ

๑๒. การมอบรางวัลให้พิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนดเกี่ยวกับผู้ทรงคุณวุฒิและนักประดิษฐ์ที่โดดเด่นในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๑๓. นำเสนอรายงานไปยังรัฐบาลเกี่ยวกับกิจกรรมของสภาในแต่ละครั้ง

๓.๕.๑.๓ การก่อตั้งหน่วยงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเมียนมา

หน่วยงานด้านวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมามีองค์กรวิจัยกลางที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันวิจัยประยุกต์แห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗[๑] ซึ่งต่อมาได้ก่อตั้งใหม่หน่วยงานด้านวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมา (the Myanmar Scientific and Technological Research Department) โดยสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์รวมถึงสินทรัพย์และหนี้ขององค์กรวิจัยกลางตกจะตกเป็นของหน่วยงานนี้[๒]

การแบ่งส่วนและหน้าที่ของหน่วยงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเมียนมา ๑๓ กรณี[๓] มีดังนี้

๑. ดำเนินงานเกี่ยวกับงานวิจัยและวิจัยประยุกต์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๒. ดำเนินการวิจัยโดยมุ่งเน้นไปยังการแก้ปัญหาด้านเทคโนโลยีและการเผชิญกับข้อปัญหาที่ยุ่งยากกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ

๓. การดำเนินการวิจัยพัฒนาเพื่อนำเอากระบวนการในระดับห้องปฏิบัติการขยายต่อเนื่องไปสู่ระดับการผลิตให้สำเร็จ

๔. กำหนดคุณประโยชน์สูงสุดของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในเชิงพาณิชย์

๕. ออกแบบและประดิษฐ์เครื่องมือและอุปกรณ์ สร้างโรงงานนำร่อง

๖. จัดประชุมและเข้าร่วมการประชุมเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการแลกเปลี่ยนผู้ทรงคุณวุฒิ และการร่วมปฏิบัติการทั้งการประชุมในและต่างประเทศ

---

[๑] มาตรา ๗ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๒] มาตรา ๘ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๓] มาตรา ๙ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

๗. กำหนดมาตรฐานและรายละเอียดของน้ำหนัก เครื่องวัด วัสดุ และอุปกรณ์ของวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูป

๘. เสนอคำแนะนำให้กับสภาเกี่ยวกับการถ่ายโอนเทคโนโลยีทั้งในประเทศและต่างประเทศแต่ละครั้ง

๙. ดำเนินการวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม

๑๐. ดำเนินการวิจัยและพัฒนาในการใช้พลังงานปรมาณูและการป้องกันจากรังสีจากปรมาณู

๑๑. ก่อตั้งและจัดให้มีห้องสมุดวิทยาศาสตร์กลาง สะสม แลกเปลี่ยนวรรณกรรมเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๑๒. ให้คำแนะนำและให้บริการเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การเผยแพร่ข้อมูลทางเทคนิค รวบรวมเผยแพร่และกระจายสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๑๓.ดำเนินการตามโครงการวิจัยและพัฒนากิจกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ได้รับมอบหมายจากสภาหรือกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๓.๕.๑.๔ การถ่ายโอนเทคโนโลยี

บุคคลใดหรือองค์กรใดที่ประสบผลสำเร็จในการพัฒนางานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จะทำการถ่ายโอนเทคโนโลยีจะให้สิทธิ์ในการใช้เทคโนโลยีกับใครก็ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย หรือจะขาย หรือให้สิทธิในการใช้เทคโนโลยีเป็นรายครั้ง หรือมีระยะเวลาในการให้ใช้สิทธิแต่ละครั้งภายในประเทศภายใต้การทำสัญญา[๘] โดยลักษณะและเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีในประเทศและต่างประเทศให้เป็นไปตามที่รัฐบาลกำหนด[๘]

การถ่ายโอนเทคโนโลยีซึ่งหน่วยงานรัฐบาลหรือองค์กรรัฐบาลที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาอาจจะได้รับการสนับสนุนทางด้านการเงินหากตรงตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการประดิษฐ์หรือบุคคลที่โดยส่วนใหญ่การประดิษฐ์ของบุคคลนั้นอยู่ในด้านการพัฒนาเทคโนโลยี[๘] และถ้าบุคคลที่ได้รับสิทธิในการใช้เทคโนโลยีต้องกำหนดหน้าที่ให้นักประดิษฐ์หรือบุคคลที่เป็นผู้มี

---

[๘] มาตรา ๑๐ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๑ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๒ (ก) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

หน้าที่หลักในการประดิษฐ์เพื่อการพัฒนาเทคโนโลยีโดยปฏิบัติตามกฎระเบียบที่มีอยู่และกฎของข้าราชการ[๘]

ในส่วนของสัญญาเกี่ยวกับการถ่ายโอนเทคโนโลยีจะต้องมีเนื้อหาตามที่กฎหมายมาตรา ๑๐ (ข) โดยจะต้องมีข้อกำหนดเกี่ยวกับชนิดและประโยชน์ของการถ่ายโอนเทคโนโลยี รวมถึงชนิดของเทคโนโลยี ลักษณะและจำนวนรายจ่ายที่ต้องชำระ นอกจากนี้ยังรวมถึงระยะเวลาในการถ่ายโอนเทคโนโลยีที่ต้องใช้ และสิทธิ ความรับผิดของผู้โอนและผู้รับโอนเทคโนโลยีหรืออื่น ๆ[๘] โดยหน่วยงานอาจจะก่อตั้งสำนักงานจดทะเบียนเกี่ยวกับการทำสัญญาถ่ายโอนเทคโนโลยี[๘] โดยสัญญาจะต้องมีการจดทะเบียนตามระเบียบและหากสัญญาใดไม่ได้มีการจดทะเบียนก็จะไม่มีสิทธิยื่นคำร้องใดๆต่อสำนักงานจดทะเบียน[๘] แต่กรณีนี้จะไม่นำไปใช้กับการถ่ายโอนสิทธิบัตรหรือการออกแบบที่ได้มีการ จดทะเบียน[๘]

ระเบียบหรือคำสั่งใดที่ออกโดยพระราชบัญญัติสถาบันวิจัยประยุกต์แห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗ ที่ไม่ขัดต่อพระราชบัญญัตินี้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไป[๘] ค่าใช้จ่ายของสภาจะตกเป็นของหน่วยงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี[๘] งานในสำนักงานต่างๆหรือของสภานั้นหน่วยงานนี้ก็มีหน้าที่ในการดูแลจัดการ[๘]

อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติให้กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยความยินยอมของรัฐบาลสามารถออกกฎหรือระเบียบได้หากมีความจำเป็น และยังให้อำนาจถึงสภา กระทรวง หรือหน่วยงานสามารถออกคำสั่งได้หากมีความจำเป็น[๘] และเมื่อก่อตั้งเสร็จเรียบร้อยแล้วพระราชบัญญัติสถาบันวิจัยประยุกต์แห่งเมียนมา พ.ศ. ๒๔๙๗ ก็ได้ถูกยกเลิกไป[๘]

---

[๘] มาตรา ๑๒(ข) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๓ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๔ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๕ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๖ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๗ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๘ (ก) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๘ (ข) แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๑๙ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

[๘] มาตรา ๒๐ แห่งกฎหมายส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. ๒๕๓๗

๓.๕.๒ กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารการโทรคมนาคมแห่งประเทศเมียนมา

เมียนมามีกฎหมายเกี่ยวกับการโทรคมนาคมที่ดูแลเกี่ยวกับการโทรคมนาคมทั้งหมดของประเทศ โดยกฎหมายโทรคมนาคมจะมีข้อมูลเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้พัฒนาประเทศ[๘] โดยกำหนดการบริการโทรคมนาคมที่มีคุณภาพสูง ด้วยความโปร่งใสและยุติธรรมในการแข่งขันจากบริษัททั้งในและต่างประเทศ ในภาคโทรคมนาคมที่กำลังเติบโต[๘] กฎหมายกำหนดให้ความคุ้มครองทั้งผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการในด้านโทรคมนาคม[๘] รวมไปถึงบุคคลในประเทศที่สามารถเข้าถึงการบริการโทรคมนาคม[๘] และสร้างบริการโทรคมนาคม, สิ่งอำนวยความสะดวกของเครือข่ายและอุปกรณ์โทรคมนาคม[๘] กฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ นำไปใช้กับบุคคลหน่วยงาน องค์กร ที่อยู่ ในราชอาณาจักรของเมียนมา[๘] กฎหมายนี้ขยายไปถึงประชากรของเมียนมาที่มิได้อยู่ในเมียนมาแต่เป็นประชากรของเมียนมาตามที่กฎหมายนี้กำหนด[๘] และ กฎหมายฉบับนี้ใช้ได้กับผู้มีใบอนุญาตทั้งในและต่างประเทศ

ตามที่กฎหมายกำหนดให้บุคคลใดหรือหน่วยงานใดหรือองค์กรใดภายในประเทศและต่างประเทศที่ต้องการจะก่อตั้งหรือจัดหา (๑) การให้บริการติดตั้งเครือข่าย (๒) การให้บริการเครือข่าย (๓) การสมัครใช้บริการ;ซึ่งต้องมีการสมัครไปยังกรมไปรษณีย์และโทรคมนาคมเพื่อขอมีใบอนุญาตและได้รับใบอนุญาต[๘] กฎหมายโทรคมนาคมจัดให้มีใบอนุญาตโดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวก ในการบริการและรับใบอนุญาตเพื่อใช้เครื่องมือในการโทรคมนาคม โดยแสดงได้จากตารางดังต่อไปนี้

---

[๘] มาตรา ๔ (ก) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๔ (ข) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๔ (ง) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๔ (ค) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๔ (จ) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๒ (ก) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๔ (ข) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๕ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

การติดตั้งและการให้บริการ	การให้บริการติดตั้งเครือข่าย	การให้บริการเช่าเครือข่ายเพื่อให้มีใบอนุญาตในการให้บริการโทรคมนาคมขณะที่ได้สิทธิเป็นเจ้าของเครือข่ายหรือจัดให้บริการนอกเหนือจากเครือข่าย[๘] ๖ ๕
	การให้บริการเครือข่าย	การให้บริการรับหรือส่งสัญญาณด้วยวิธีการใด ๆ ของการโทรคมนาคม โดยกรณีนี้ไม่รวมถึงการให้บริการส่งสัญญาณแต่เพียงด้านเดียวแก่ลูกค้าที่ใช้เครือข่าย[๘] ๖ ๖
	การบริการด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์	การบริการที่มีการจัดให้ใช้เพียงหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งเครือข่าย กรณีนี้ไม่รวมการให้บริการส่งสัญญาณ แต่เพียงด้านเดียวแก่ลูกค้าที่ใช้เครือข่าย[๘] ๖ ๗
อุปกรณ์	อุปกรณ์ด้านโทรคมนาคม	อุปกรณ์ใช้สำหรับการสื่อสารโทรคมนาคมโดยเฉพาะที่กำหนดโดยกระทรวงอันเป็นวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้[๘] ๖ ๘

บุคคล หน่วยงาน และองค์กรใดที่ต้องการจะขอใบอนุญาตใช้บริการโทรคมนาคมกับกรมโทรคมนาคม เมื่อกรมโทรคมนาคมได้ตรวจสอบใบขออนุญาตแล้วหากผ่านก็จะทำการส่งต่อไปยังกระทรวงโทรคมนาคม หากผู้ต้องการขอใบอนุญาตเป็นชาวต่างชาติจะต้องมีการได้รับอนุญาตไปยังเมียนมาหลังจากเมียนมาได้อนุญาต กรมโทรคมนาคมจะทำการออกใบอนุญาตให้บริการแก่ผู้ขอโดยกำหนดระยะเวลา ๕ ถึง ๒๐ ปี หากมีกรณีที่ต้องขออนุญาตอีกครั้งจะต้องยื่นต่อกระทรวง โดยการยื่นขอใบอนุญาตอีกครั้งจะแสดงได้ตามแผนภาพดังต่อไปนี้

---

[๘] มาตรา ๓ (ช) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓ (ช) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓ (ฌ) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓ (ญ) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

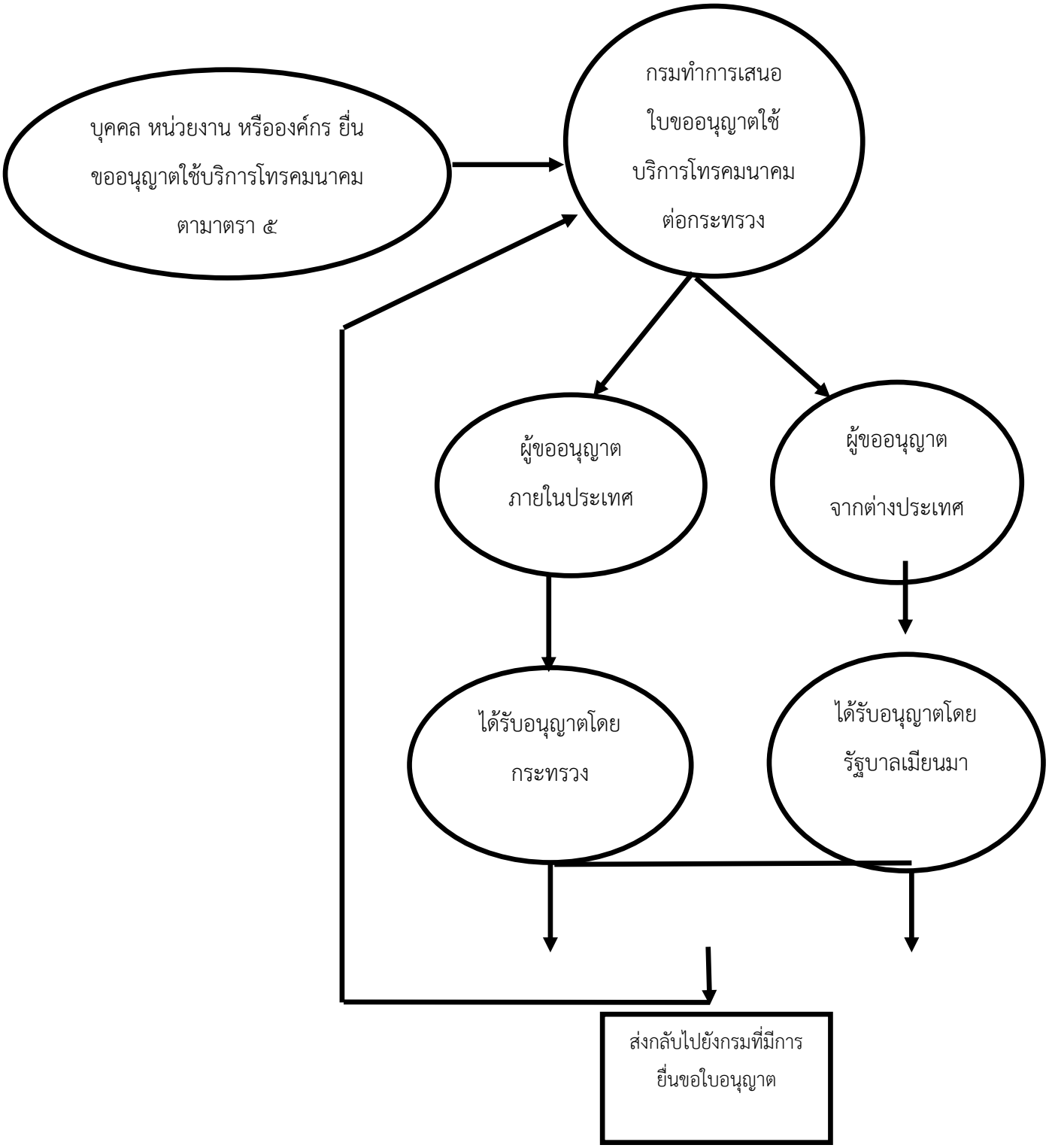
บุคคล หน่วยงาน หรือองค์กร ยื่นขออนุญาตใช้บริการโทรคมนาคม ตามมาตรา ๕
กรมทำการเสนอใบขออนุญาตใช้บริการโทรคมนาคมต่อกระทรวง
ผู้ขออนุญาตภายในประเทศ
ผู้ขออนุญาตจากต่างประเทศ
ได้รับอนุญาตโดยกระทรวง
ได้รับอนุญาตโดยรัฐบาลเมียนมา
ส่งกลับไปยังกรมที่มีการยื่นขอใบอนุญาต

เมื่อกรมโทรคมนาคมได้อนุญาตให้ติดตั้งและใช้บริการโทรคมนาคม ใบอนุญาตให้บริการให้สิทธิและหน้าที่ เช่น

(ก) ให้ความร่วมมือกับบุคคล หน่วยงาน และองค์กรทั้งจากภายในและต่างประเทศตามกฎหมายฉบับนี้[๘ ๖ ๙]

(ข) เข้าทำสัญญากับผู้รับใบอนุญาตรายอื่นสำหรับกรณี (i) การเข้าถึงและการเชื่อมต่อโครงข่ายการให้บริการโทรคมนาคม (ii) เชื่อมต่อการติดตั้งเครือข่าย (iii) การดำเนินการด้านอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตให้บริการโดยเฉพาะ[๘ ๗ ๐]

อย่างไรก็ตาม ใบอนุญาตให้บริการนี้จะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายนี้ รวมถึงหลักเกณฑ์ กระบวนการ ประกาศ คำสั่ง และคำสั่งที่ออกตามกฎหมายนี้ นอกเหนือจากนั้น ใบอนุญาตให้บริการ จะถูกจำกัดในแต่ละครั้ง ใบอนุญาตติดตั้งและให้บริการนี้มีระยะเวลาให้ใช้อย่างน้อย ๕ ปีและมากที่สุดคือ ๒๐ ปีต่อครั้ง[๘] สำหรับใบอนุญาตสำหรับการใช้อุปกรณ์ จะถูกกำหนดเป็นระยะที่แจ้งในใบอนุญาต[๘] ผู้ถือใบอนุญาตจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียม,ค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต,ค่าธรรมเนียมการใช้งานค่าธรรมเนียมการให้บริการ,และค่าธรรมเนียมอื่นที่ถูกเรียกเก็บตามเทคโนโลยีหรือความต้องการใช้แต่ละครั้งตาม[๘ ๗ ๓]

๓.๕.๒.๑ การคุ้มครองผู้บริโภค

ตามกฎหมายโทรคมนาคม ผู้ถือใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องยื่นเสนออัตราค่าบริการโทรคมนาคมต่อกรมไปรษณีย์และโทรคมนาคม[๘] เพื่อให้กรมโทรคมนาคมพิจารณาอัตราค่าบริการและดำเนินการอนุมัติข้อเสนอดังกล่าว โดยการอนุมัติของกระทรวงการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ นอกจากนี้ กรมไปรษณีย์และโทรคมนาคมยังมีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคในเรื่องเกี่ยวกับการให้บริการโทรคมนาคม โดยอนุมัติของกระทรวงการสื่อสารและสารสนเทศ โดยใบอนุญาตใช้บริการโทรคมนาคมจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคดังกล่าว[๘ ๗ ๕]

---

[๘] มาตรา ๑๐[๖]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๑๑[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๘ (ค) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๑๔[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๑๕[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๒๙[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓๑[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๓.๕.๒.๒ การเข้าถึงและการเชื่อมต่อสัญญาณ

ในเรื่องการเข้าถึงและการเชื่อมต่อสัญญาณ กรมโทรคมนาคมจะมีการกำหนดระยะเวลาและเงื่อนไขของการให้บริการเครือข่ายตามการติดตั้งเครือข่ายให้การมีใบอนุญาตสามารถดำเนินการตามสัญญาระหว่างผู้ถือใบอนุญาตใบหนึ่งกับผู้ถือใบอนุญาตรายอื่นเพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงและการเชื่อมต่อสัญญาณเครือข่ายตามที่มีการติดตั้งเครือข่ายการให้บริการโทรคมนาคมเอาไว้[๘] ๗ ๖

๓.๕.๒.๓ ข้อห้ามในการขจัดการแข่งขัน

ภายใต้การโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ห้ามผู้ถือใบอนุญาตให้ใช้บริการลดการแข่งขันการให้บริการโทรคมนาคมในตลาดการโทรคมนาคมได้[๘] ผู้ถือใบอนุญาตให้บริการจะถูกบังคับให้ทำความเข้าใจ ทำข้อตกลง จัดการหรือทำสัญญากับบุคคล หน่วยงานหรือองค์กรใดเพื่อให้ทำการดังต่อไปนี้[๘] : ๗ ๘

(ก) การกำหนดราคาตามความพอใจ

(ข) การแบ่งปันตลาดเพื่อวัตถุประสงค์ลดการแข่งขัน

(ค) ควั่นบาตรผู้ผลิตและผู้ขายอุปกรณ์โทรคมนาคม

(ง) การกำหนดข้อขัดแย้งที่ไม่เป็นธรรมที่มีต่อผู้แข่งขัน

กรณีดังกล่าวนี้อย่างใดอย่างหนึ่งอาจเป็นสาเหตุของการระงับใบอนุญาตจากกรมโทรคมนาคมได้[๘] ๗ ๙

๓.๕.๒.๔ การระงับข้อพิพาท

กฎหมายโทรคมนาคมฉบับนี้บัญญัติถึงวิธีการระงับข้อพิพาทอย่างชัดเจนเอาไว้ในมาตรา ๕๐ ถึงมาตรา ๕๒ โดยเมื่อเกิดกรณีพิพาทเกิดขึ้น เกี่ยวกับ (ก) การดำเนินการใด ๆเกี่ยวกับการให้บริการโทรคมนาคมหรือการติดตั้งเครือข่าย (ข) การดำเนินการใดเพื่อให้เข้าถึงและเชื่อมต่อเครือข่ายระหว่างการให้บริการเครือข่ายกับการติดตั้งเครือข่าย ผู้ถือใบอนุญาตสามารถส่งปัญหาดังกล่าวไปยังกรมโทรคมนาคมได้[๘] หลังจากรับข้อพิพาทนี้ กรมโทรคมนาคมมีหน้าที่ต้อง

---

[๘] มาตรา ๓๓[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓๕[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓๖[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๓๗[๗]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๕๐[๘]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ทำการ ไกล่เกลี่ยและแก้ไขปัญหาข้อพิพาท และไม่เพียงดำเนินการกับเรื่องข้อพิพาทที่ส่งเข้ามา แต่รวมถึงข้อพิพาทที่มิได้ส่งขึ้นมาของผู้ถือใบอนุญาต แต่กรมเองสามารถเข้าไปแก้ไขข้อพิพาทที่จะส่งผลเสียหายต่อประชาชน[๘] [๘] [๑]

ข้อพิพาทเกี่ยวกับการสื่อสารโทรคมนาคม บุคคลที่ไม่พอใจกับคำตัดสินสามารถอุทธรณ์ต่อกระทรวงโทรคมนาคมได้ โดยอุทธรณ์คำตัดสินภายใน ๓๐ วันจากวันที่มีคำตัดสิน[๘] แต่หากข้อพิพาทนั้นไม่เกี่ยวกับการสื่อสารโทรคมนาคมจะต้องยื่นอุทธรณ์ต่อศาลยุติธรรมเพื่อบรรเทาความเสียหาย[๘] สำหรับกรณีข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารโทรคมนาคม หากไม่พอใจกับคำตัดสินของกระทรวงดังกล่าวสามารถอุทธรณ์คำตัดสินภายใน ๔๕ วันนับแต่วันตัดสินต่อศาลอุทธรณ์[๘] ข้อพิพาทดังกล่าวนี้เป็นไปตามกระบวนการดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพแสดงกระบวนการระงับข้อพิพาท

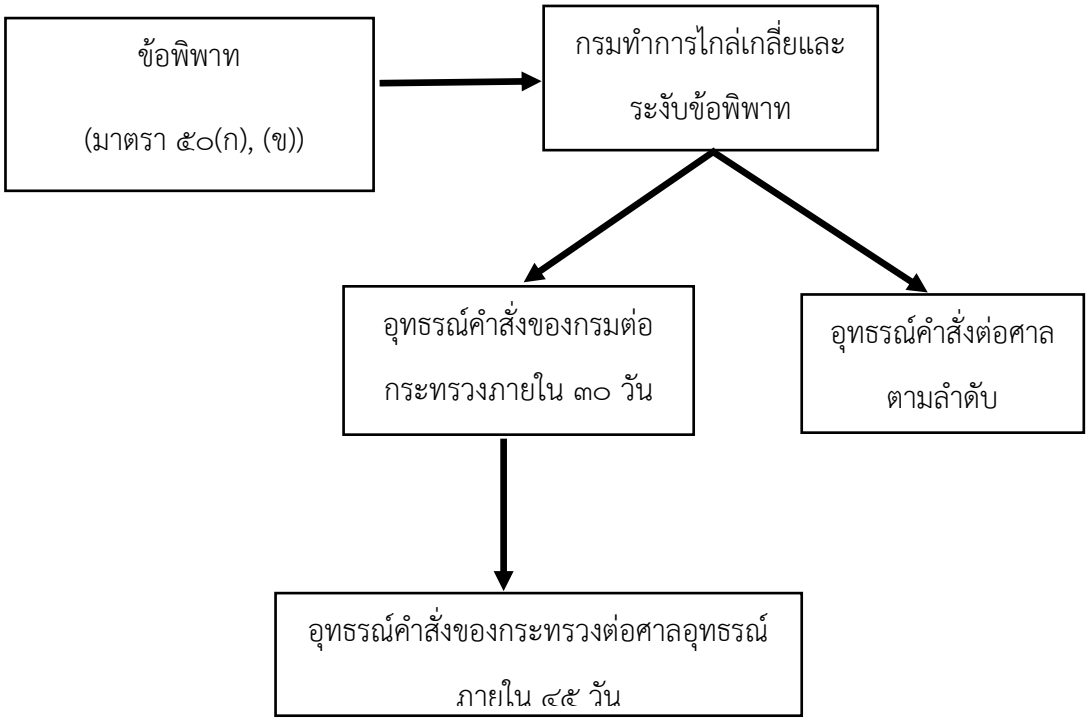

[๘] มาตรา ๕๑[๘]แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๕๒[๘]ก (ก) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๕๒[๘]ก (ข) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๕๒[๘](ค) แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๓.๕.๒.๕ ความผิดและบทลงโทษ

ตามกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ความผิดทางโทรคมนาคมและบทลงโทษสำหรับบุคคลใดที่กระทำผิดเป็นไปตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางแสดงความผิดและบทลงโทษ

การกระทำความผิด	บทลงโทษ
ผู้ใดจัดให้มีการบริการโทรคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาต	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปีและอาจจะมีโทษปรับด้วย[๘]
ผู้ใดกระทำการ (ก) เข้าไปรบกวนเครือข่ายโทรคมนาคม เปลี่ยนแปลงหรือทำลายการกำหนดมาตรฐานทางเทคนิคหรือรูปแบบดั้งเดิมโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของหรือบุคคลที่มีอำนาจในการบริหารจัดการ (ข) การปล่อยไวรัสหรือใช้กรณีอื่นใดที่ตั้งใจจะทำให้เกิดความเสียหายต่อเครือข่ายโทรคมนาคม (ค) ลักทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อเงินหรือทรัพย์สินโดยใช้เครือข่ายโทรคมนาคม (ง) ขู่เข็ญ บังคับ กักขังโดยมิชอบ ทำให้เสียชื่อเสียง ทำลาย ใช้อิทธิพลใดบังคับหรือขู่ว่าจะให้บุคคลนั้นทำอะไรโดยใช้เครือข่ายโทรคมนาคม	ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๓ ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ[๘]

[๘] มาตรา ๖๕ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๖๖ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

การกระทำความผิด	บทลงโทษ
ผู้ใดเก็บเอาไว้หรือใช้อุปกรณ์เกี่ยวกับโทรคมนาคมที่กฎหมายบังคับให้ต้องมีใบอนุญาต แต่กระทำการโดยไม่มีใบอนุญาต	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ[๘]
ผู้ใดกระทำการ (ก) ติดต่อ การรับ การส่ง จำหน่าย การรับขน หรือการถ่ายโอนข้อมูลที่ผิดกฎหมายหรือทุจริต หรือมีส่วนร่วมในการกระทำผิด (ข) การเข้าไปห้าม การขัดขวางหรือการรบกวน การโอน การรับ การสื่อสาร หรือการโอนหรือกระจ่ายข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาต (ค) การเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตในสถานที่ให้บริการโทรคมนาคมที่ต้องได้รับอนุญาตจากกรมก่อน (ง) เข้าขัดขวาง เข้ารบกวน บุคคลใดที่มีหน้าที่ในการดูแลการให้บริการโทรคมนาคมโดยมีใบอนุญาต	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ[๘]
บุคคลใดที่ทำการเปิดเผยข้อมูลที่ถูกเก็บไว้ภายใต้ระบบรักษาความปลอดภัยหรือมีรหัสในการเข้าถึงต่ออีกบุคคลหนึ่งโดยวิธีใด ๆ เว้นแต่กรณีการฟ้องร้องเกี่ยวกับโทรคมนาคมและได้รับอนุญาตจากศาลโดยคำสั่งให้เปิดเผยได้	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ[๘]

[๘] มาตรา ๖๗ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๖๘ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๘] มาตรา ๖๙ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

การกระทำความผิด	บทลงโทษ
ผู้ถือใบอนุญาตที่ใช้หรือเก็บไว้ในครอบครอง ผู้จัดหา หรือ นำเข้า อุปกรณ์ติดตั้งเครือข่ายหรือเครื่องมือโทรคมนาคมที่ไม่ตรงกับมาตรฐาน	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ
ผู้ใดสกัดกั้น หรือขัดขวางหรือรบกวนการปฏิบัติหน้าที่ของกรมหรือทีมงานผู้ตรวจสอบของกรม	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ[๘]
ผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามที่มีอยู่ในกฎ ระเบียบ กฎหมาย ประกาศ คำสั่ง คำสั่งและกระบวนการใดที่ออกตามกฎหมายโทรคมนาคม	ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

๓.๕.๓ ด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ของเมียนมา

การพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ เมียนมามีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ กฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดและดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อการพัฒนา การเผยแพร่ วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี รวมถึงการกำหนดดูแลการนำเข้าและส่งออกคอมพิวเตอร์ซอฟแวร์หรือข้อมูลต่างๆทางด้านเทคโนโลยี [๙]

๓.๕.๓.๑ คำนิยาม

กฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ข้อมูลทางเทคโนโลยี โดยกฎหมายได้ให้คำนิยามของคอมพิวเตอร์ครอบคลุมไปถึงการใช้งานรายบุคคลที่ใช้เครื่องขนาดเล็ก ขนาดกลาง รวมไปจนถึงเครื่องขนาดใหญ่ เครื่องจักรอิเล็คทรอนิกส์ที่สามารถผลิตได้ตามความต้องการและแผนงานโดยการเปรียบเทียบกับข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมอย่างละเอียด นอกจากนี้ยังรวมถึง เครื่องจักร อิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกกำหนดเฉพาะและแจ้งเตือนโดยกระทรวงคมนาคมในแต่ละครั้ง[๙]

---

[๘] มาตรา ๗๐ แห่งกฎหมายโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๓ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒ (ก) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

ตามกฎหมายฉบับนี้ยังจัดให้มีสถาบันเอกชนที่ไม่แสวงหากำไรให้มีส่วนร่วมในการกำกับดูแล และการควบคุมทางด้านวิทยาศาสตร์และคอมพิวเตอร์ด้วยอาทิ เช่น สภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ ตามมาตรา ๔ และ สหพันธ์คอมพิวเตอร์ ตามมาตรา ๑๘

๓.๕.๓.๒ สภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แห่งสหภาพเมียนมา (The Myanmar Computer Science Development Council)

สภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แห่งสหภาพเมียนมาตั้งขึ้นโดยกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์มีหน้าที่ในการวางนโยบายและข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ให้กับรัฐตามกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์โดยสภามีหน้าที่รวมไปถึง

๒.๑ การวางนโยบายและ ให้คำแนะนำ ในการพัฒนาวิทยาการคอมพิวเตอร์[๘] และวางนโยบายให้สอดคล้องกับการเผยแพร่ ระบบการใช้วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์[๘] เครือข่ายคอมพิวเตอร์[๘] และข้อมูลทางด้านเทคโนโลยี[๘] ภายในรัฐ[๙]

๒.๒ การจัดเตรียมเพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น[๘]

๒.๓ การกำกับดูแล และ ให้คำแนะนำ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมของสภาและสมาคมที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ที่เกิดขึ้นตามกฎหมายนี้[๘]

๒.๔ การกำหนดประเภท ของคอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์ และข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าหรือส่งออก[๘]

๒.๕ การวางมาตรการที่จะทำให้เกิดการพัฒนาอย่างกว้างขวางในการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์[๙]

---

[๘] มาตรา ๗ (ก) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๘] มาตรา ๗ (ข) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๘] มาตรา ๗ (ค) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๘] มาตรา ๗ (จ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๘] มาตรา ๗ (ง) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๘] มาตรา ๗ (ฉ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๘] มาตรา ๗ (ช) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๗ (ซ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

๒.๖ การจัดตั้งคณะกรรมการ โครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์รวมถึง การกำหนดหน้าที่[๙๐๑]

๒.๗ ยกเลิกสมาคมคอมพิวเตอร์ที่ไม่ได้รับการรับรองตามกฎหมายนี้ หรือสมาคมคอมพิวเตอร์ที่ไม่ได้ทำงานให้สอดคล้องกับกฎหมายนี้ หรือไม่ได้ทำงานให้สอดคล้องต่อธรรมนูญ ที่เกี่ยวข้องกับสมาคม[๙๐๒]

๓.๕.๓.๓ สหพันธ์คอมพิวเตอร์แห่งเมียนมา (The Myanmar Computer Federation)

ภายใต้กฎหมายวิทยาศาสตร์และคอมพิวเตอร์นี้ มีการกำหนดให้มีสถาบันอื่นสามารถเข้าร่วมพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์เพื่อเป็นรัฐที่ทันสมัย[๙] โดยการสนับสนุนให้มีเข้าร่วมเป็นสมาชิกกับสหพันธ์พัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์

ภายหลังจากมีการประกาศใช้แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙ สหพันธ์พัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ถูกตั้งขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยมีสหพันธ์ดังกล่าว มีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้

๓.๑ การดำเนินการ วิจัยที่เกี่ยวข้องกับ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์และการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ดำเนินการวิจัย[๙๐๔]

๓.๒ ส่งเสริมให้มีการใช้ประโยชน์วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์อย่างกว้างขวาง[๙๐๕]

๓.๓ กำหนดหลักสูตรและการฝึกอบรมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ให้กับโรงเรียน[๙] นอกจากนี้สหพันธ์จะดำเนินการสอนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ ค้นหาผู้สอน จัดแข่งขัน และจัดทรรศนะศึกษา[๙] รวมถึงการจัดการแข่งขันเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์เพื่อชิงรางวัลและใบประกาศเกียรติคุณ[๙๐๘]

---

[๙] มาตรา ๗ (ฌ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๗ (ญ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔ (ก) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔ (ข) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔ (ค) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔ (ง) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔ (ฉ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔ (ช) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

๓.๔ ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ผลิตเพื่อเพิ่มคุณภาพของคอมพิวเตอร์ฮาร์ดแวร์และคอมพิวเตอร์ซอฟแวร์[๙๑๐] รวมถึงการผลิตเพื่อจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศ[๙๑๐]

๓.๕ ติดต่อกับองค์การคอมพิวเตอร์ระหว่างประเทศ[๙๑] และยังรวมถึงการเตรียมการเพื่อจัดการประชุมตัวแทนในระดับท้องถิ่นและต่างประเทศ การประชุมเชิงปฏิบัติการ การจัดอบรม การประชุมเชิงวิชาการ[๙๑๒]

๓.๖ ให้คำแนะนำไปยังสภาเพื่อที่จะปกป้องผลประโยชน์ของนักวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์และนักประดิษฐ์[๙] และการดำเนินงานที่ได้รับมอบหมายจากกรรมการ[๙๑๔]

๓.๕.๓.๔ การได้รับอนุมัติและได้ใบอนุญาต (Prior Sanction and License)

ตามหมวดที่ ๗ มาตรา ๒๖ แห่งกฎหมายพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้กระทรวงการสื่อสารมีหน้าที่ในการกำหนดชนิดของคอมพิวเตอร์ที่จะนำเข้าเพื่อไว้ใช้สอยส่วนตัวหรือใช้ประโยชน์[๙] กระทรวงการสื่อสารมีสิทธิที่จะอนุญาตหรือปฏิเสธการอนุมัติก่อนได้[๙] สำหรับบุคคลใด (ก) ที่ต้องการนำเข้าหรือเพื่อไว้ใช้สอยเองหรือใช้ประโยชน์ตามชนิดของคอมพิวเตอร์[๙] (ข) บุคคลใดที่ต้องการจะตั้งเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือการเชื่อมต่อหรือการเชื่อมโยงในโครงข่ายคอมพิวเตอร์[๙] บุคคลใดที่มีความต้องการเป็นเจ้าของหรือใช้สอยคอมพิวเตอร์แต่ละชนิดจะปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำสั่งที่ประกาศออกมาแต่ละครั้ง เพื่อการขอออกใบอนุญาต กำหนดอายุของใบอนุญาต ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตและเงื่อนไขของใบอนุญาต[๙๑๙]

---

[๙] มาตรา ๒๔(ฌ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔(ญ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔(ฏ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔(ฐ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔(บ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๔(ผ) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๖(ก) แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๙ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๗ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๒๘ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๓๐ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

๓.๕.๓.๕ ความผิดและบทลงโทษ

ภายใต้มาตรา ๓๑ ในกฎหมายนี้ได้ควบคุมลงโทษบุคคลใดที่ทำการนำเข้าหรือเก็บไว้ในครอบครองหรือใช้คอมพิวเตอร์ชนิดใด ๆ โดยไม่ได้รับการอนุมัติก่อนของกระทรวงการสื่อสารที่กำหนดไว้ในส่วนย่อย (ก) ของมาตรา ๒๖ จะต้องระวางโทษจำคุกขั้นต่ำตั้งแต่ ๗ ปีถึง ๑๕ ปี และปรับ[๙] เช่นเดียวกันกับกรณีของการตั้งค่าเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือการเชื่อมต่อ การเชื่อมโยงเครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายในจะต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน ความผิดและบทลงโทษสามารถสรุปได้โดยตารางดังต่อไปนี้

ตารางแสดงความผิดและบทลงโทษ	
การกระทำความผิด	**บทลงโทษ**
มาตรา ๓๑ การนำเข้าหรือการเก็บไว้หรือการใช้คอมพิวเตอร์แต่ละชนิดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงการสื่อสารภายใต้ มาตรา ๒๖ อนุ (ก)	อัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๗ ปีถึง ๑๕ ปี และอาจต้องระวางโทษปรับ[๙] ๒ ๑
การติดตั้งเครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือการเชื่อมโยงภายในเครือข่ายคอมพิวเตอร์โดยปราศจากการขออนุญาตจากกระทรวงการสื่อสาร	อัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๗ ปีถึง ๑๕ ปี และอาจต้องระวางโทษปรับ[๙] ๒ ๒
การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ออกโดยสภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แห่งสหภาพเมียนมาหรือกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือกระทรวงการสื่อสาร	อัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ[๙] ๒ ๓

[๙] มาตรา ๓๑[๒]แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๓๑[๒]แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๓๒[๒]แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๓๓[๒]แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

ตารางแสดงความผิดและบทลงโทษ	
การกระทำความผิด	**บทลงโทษ**
กระทำการกระทำใด ๆ ที่ใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์หรือเทคโนโลยีข้อมูลใด ๆ ดังต่อไปนี้ (ก) การดำเนินการใด ๆ ที่ทำลายความมั่นคงของรัฐ กฎหมายที่มีการเผยแพร่และระเบียบและความสงบสุขของชุมชนและความเงียบสงบความสามัคคีของชาติ เศรษฐกิจของรัฐหรือวัฒนธรรมของชาติ (ข) การได้รับหรือส่งข้อมูลและการกระจายข้อมูลของรัฐใด ๆ ที่เป็นความลับอันเกี่ยวข้องกับรัฐการรักษาความปลอดภัย การเผยแพร่กฎหมายและระเบียบและความสงบสุขของชุมชน	อัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๗ ปีถึง ๑๕ ปี และอาจต้องระวางโทษปรับ[๙] ๒ ๔
ฝ่าฝืนคำสั่งเกี่ยวใด ๆ ในการควบคุมที่ออกโดยสภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แห่งสหภาพเมียนมาภายใต้อนุ (ค) และอนุ (ง) ของมาตรา ๗	อัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ[๙] ๒ ๕
การนำเข้าหรือส่งออกประเภทใด ๆ ของซอฟแวร์คอมพิวเตอร์หรือข้อมูลใด ๆ ที่กำหนดโดยสภาภายใต้อนุ (ช) ของมาตรา ๗	อัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปีถึง ๑๐ ปี และอาจต้องระวางโทษปรับ[๙] ๒ ๖
ฝ่าฝืนคำสั่งเกี่ยวใด ๆ ในการควบคุมที่ออกโดยสภาพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์แห่งสหภาพ	อัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ[๙] ๒ ๗

[๙] มาตรา ๓๔ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๓๕ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] มาตรา ๓๖ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

ตารางแสดงความผิดและบทลงโทษ	
การกระทำความผิด	**บทลงโทษ**
เมียนภายใต้อนุ (ญ) ของมาตรา ๗	

๓.๖ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของเมียนมานั้นมีสาระสำคัญคือทำหน้าที่เป็นกรอบและฐานทางกฎหมายของการใช้อำนาจของรัฐในการรักษาสิ่งแวดล้อม ในยุคของสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (State Law and Order Restoration Council) มีการตรากฎหมายป่าไม้ขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีสาระสำคัญคือ การแบ่งประเภทของป่าไม้ออกเป็นประเภทต่าง ๆ และกรอบในการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ตามประเภทที่ถูกจำแนก นอกจากนี้ กฎหมายฉบับดังกล่าวยังทำหน้าที่เป็นฐานของอำนาจทางกฎหมายในการคุ้มครองป่าไม้อีกด้วย ต่อมาในสมัยของประธานาธิบดีเต็ง เส่ง ได้มีการตรากฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖ ขึ้นเพื่อเพื่อป้องกันและควบคุมอันตรายจากสารเคมี และวัตถุที่เกี่ยวข้อง โดยได้จัดตั้งองค์กรรัฐสามองค์กรขึ้นโดยทำหน้าที่กำหนดนโยบายควบคุม และตรวจสอบการใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องผ่านระบบใบอนุญาต

๓.๖.๑ กฎหมายป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕ (The Forest Law ค.ศ. ๑๙๙๒[๙])

สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (State Law and Order Restoration Council) ยกเลิกกฎหมายป่าไม้ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๔๕ และประกาศใช้กฎหมายป่าไม้ฉบับปัจจุบันเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งกฎหมายฉบับปัจจุบันนั้นให้ความสำคัญกับการสร้างความสมดุลในประเด็นการอนุรักษ์และการพัฒนาป่าไม้ภายใต้แนวคิดของการป่าไม้อย่างยั่งยืน จากแผนภาพด้านล่าง กฎหมายฉบับนี้ได้กระจายอำนาจการจัดการและเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการค้าไม้มากขึ้น และนอกจากจะทำหน้าที่เป็นฐานทางกฎหมายแก่การอนุญาตให้เข้าเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้แล้ว กฎหมายป่าไม้ยังได้ให้อำนาจตามกฎหมายแก่เจ้าหน้าที่ป่าไม้และกำหนดให้การฝ่าฝืนกฎหมายเป็นความผิดอาญาอีกด้วย

---

[๙] มาตรา ๓๗ แห่งกฎหมายการพัฒนาวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๓๙

[๙] กฎหมายแห่งสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ เลขที่ ๘/๙๒ The ๙th Waning Day of Tazaungmon, ๑๓๕๔ M.E. (๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๕).

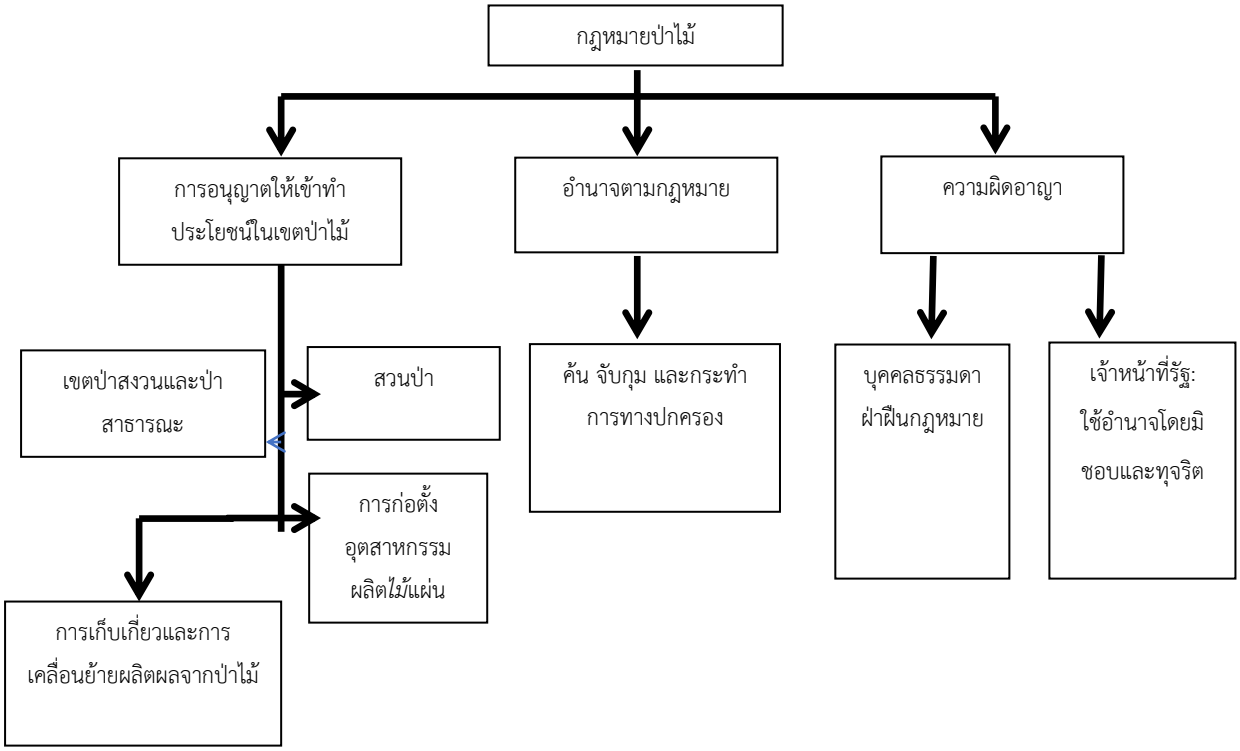

๓.๖.๑.๑ การกำหนดเขตป่าสงวน (reserved forest) และการประกาศเขตป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครอง (protected public forest)

กระทรวงป่าไม้มีอำนาจประกาศประเภทของเขตป่าไม้โดยได้รับอนุญาตจากรัฐบาลสหภาพ ตามมาตรา ๔ ประเภทของเขตป่าไม้ประกอบไปด้วย (๑) ป่าสงวนเชิงพาณิชย์ (commercial reserved forest) (๒) ป่าสงวนชุมชน (local supply reserved forest) (๓) ป่าสงวนเพื่อป้องกันต้นน้ำหรือลุ่มน้ำ (watershed or catchments protection reserved forest) (๔) ป่าสงวนเพื่ออนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและสิ่งแวดล้อม (environment and bio-diversity conservation reserved forest) (๕) ป่าสงวนประเภทอื่น ๆ[๙] [๒] [๙]

นอกจากอำนาจที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป่าไม้ยังสามารถประกาศเขตพื้นที่ป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครอง กำหนดเขตแดนที่จัดการโดยรัฐบาลนอกเขตป่าสงวน[๙] ขั้นตอนการประกาศพื้นที่เขตป่าสงวนและป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครอง

---

[๙] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๕ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นไปตามมาตรา ๖ ของกฎหมายป่าไม้ โดยขั้นตอนการประกาศนั้นมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อแจ้งต่อประชาชนให้ทราบ และอนุญาตให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนต่าง ๆ[๙]

ป่าสงวนและป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครองหมายถึงเขตป่าไม้ภายใต้กฎหมายป่าไม้[๙] ผู้ที่ต้องการประกอบกิจการในเขตป่าไม้ต้องยื่นขออนุญาตจากรัฐ กฎหมายป่าไม้กำหนดว่า ผู้ใดต้องการดำเนินการใดๆดังต่อไปนี้ภายในเขตป่าไม้และพื้นที่ป่าไม้ภายใต้การจัดการของรัฐบาล (๑) ต้องการดำเนินการพัฒนาใดๆ หรือทำโครงการทางเศรษฐกิจต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงป่าไม้ (๒) ต้องการดำเนินการเกี่ยวกับการศึกษาหรือการทำวิจัย หรือจัดฝึกอบรมหรือท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา ต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ได้รับมอบอำนาจจากอธิบดี[๙]

๓.๖.๑.๒ การจัดตั้งสวนป่า (forest plantation)

การจัดตั้งสวนป่าแตกต่างจากการจัดตั้งป่าสงวนและป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครอง เพราะไม่ได้จัดตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงป่าไม้ แต่จัดตั้งโดยอธิบดีโดยได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ตามกฎหมายป่าไม้สวนป่ามีหลายประเภทคือ (๑) สวนป่าเชิงพาณิชย์ (commercial plantation) (๒) สวนป่าอุตสาหกรรม (industrial plantation) (๓) สวนป่าเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (environmental conservation plantation) (๔) สวนป่าชุมชน (local supply plantation) (๕) สวนป่าเพื่อทำฟืนของชุมชน (village firewood plantation) และ (๖) สวนป่าประเภทอื่น ๆ[๙] อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับกรณีของป่าสงวนและป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครอง ผู้ที่ต้องการประกอบกิจการในเขตสวนป่าต้องยื่นขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่กระทรวงป่าไม้

กิจการที่จะได้รับอนุญาตให้ดำเนินการในสวนป่าต้องเป็นกิจการในรูปแบบกิจการร่วมค้า (joint venture) ระหว่างรัฐบาลและบุคคลหรือองค์กรใดๆ[๙] ผู้ที่ได้รับอนุญาตมีสิทธิดำเนินกิจการ ทำเกษตรกรรม และทะนุบำรุงสวนป่าได้ตามข้อกำหนด ยกเว้นสวนป่าเพื่อทำฟืนของชุมชนที่เพาะปลูกโดยผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเพื่อการใช้ภายในชุมชนนั้น[๙] ผู้ที่ต้องการ

---

[๙] มาตรา ๖ (ก) - (ง) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒ (ค) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๔(ก) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๔(ข) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

ปลูกสวนป่าเพื่อทำฟืนของชุมชนในป่าสงวนหรือป่าสาธารณะที่ได้รับการคุ้มครองหรือในที่ดินที่จัดการโดยรัฐบาลต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีก่อน [๙๓๗]

๓.๖.๑.๓ การเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ (Extraction of forest-produce)

กฎหมายป่าไม้มิได้เพียงแต่กำหนดเรื่องประเภทของป่าไม้ แต่ยังกำกับดูแลเรื่องการเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ด้วย ผลิตผลจากป่าไม้หมายถึง ต้นไม้ ใบไม้ ดอกไม้ และผลไม้ที่ปลูกหรือถูกพบในบริเวณป่าไม้ หรือที่ดินที่จัดการโดยรัฐบาล และผลิตผลพลอยได้ [๙๓๘] ทั้งนี้ยังรวมถึงสัตว์ป่าและแมลง อวัยวะและผลิตผลพลอยได้อีกด้วย [๙] การเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้สามารถกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเท่านั้น อย่างไรก็ตามหากเป็นการเก็บเกี่ยวเพื่อใช้ภายในหรือเพื่อการเกษตรหรือเพื่อการประมงซึ่งไม่ได้เป็นการเก็บในระดับเพื่อการค้า สามารถเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ได้ในจำนวนเท่าที่กฎหมายกำหนดโดยไม่ต้องขออนุญาต [๙๔๐]

การให้อนุญาตเพื่อเข้าเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ หากเป็นการเก็บเกี่ยวในปริมาณเพื่อการค้า กรมป่าไม้ต้องใช้ระบบการแข่งขันด้านราคา (competitive bidding) ในการให้อนุญาต แต่หากเป็นการเก็บเกี่ยวเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ อาจให้อนุญาตโดยไม่ต้องใช้ระบบดังกล่าว (๑) เก็บเกี่ยวและขายในหรือนอกประเทศโดยรัฐวิสาหกิจ (๒) รัฐมนตรีได้รับอำนาจจากรัฐบาลในการเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ (๓) หากเป็นการเก็บเกี่ยวผลิตผลรองจากป่าไม้ (minor forest produce) ที่ได้รับอนุญาตให้เก็บในจำนวนเพื่อการค้า และ (๔) ผลิตผลจากป่าไม้ที่เก็บในจำนวนที่ไม่ใช่เพื่อการค้าเพื่อใช้ในงานดังต่อไปนี้ (ก) งานวิจัยและการศึกษา และ (๒) งานที่มีประโยชน์ต่อสาธารณะหรืองานทางศาสนา [๙๔๑]

กฎหมายป่าไม้ยังได้กำหนดเงื่อนไขและรายละเอียดของการอนุญาตให้เข้าเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้ ในกรณีที่เป็นการเก็บเกี่ยวในปริมาณเพื่อการค้า (๑) รัฐมนตรีอาจให้อนุญาตได้เป็นระยะเวลาห้าปีหรือมากกว่านั้น (๒) อธิบดีอาจให้อนุญาตได้เป็นระยะเวลาตั้งแต่สองถึงสี่ปี (๓) เจ้าหน้าที่ป่าไม้รัฐ/เขต อาจให้อนุญาตเป็นระยะเวลาหนึ่งปี [๙] ผู้ให้อนุญาตอาจขยายระยะเวลาได้ครั้งละไม่เกินหกเดือนและไม่เกินสองครั้งหากมีเหตุผลสมควร [๙๔๓]

---

[๙] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒ (จ) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒ (จ) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๑๙ (ข) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้ได้รับอนุญาตมีหน้าที่หลากหลายภายใต้กฎหมายป่าไม้ นอกจากจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาตแล้ว[๙] ยังมีหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่ง กฎระเบียบ ข้อห้าม และข้อจำกัด ที่ออกโดยกรมป่าไม้ตามความในกฎหมายฉบับนี้[๙] และที่สำคัญ ผู้ถือใบอนุญาตยังต้องจ่ายค่าภาคหลวง ค่ามัดจำ และเงินล่วงหน้า เช่นเดียวกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรณ์ธรรมชาติอื่นๆในอุตสาหกรรม[๙]

๓.๖.๑.๔ การเคลื่อนย้ายผลิตผลจากป่าไม้

ย่อหน้าข้างต้นกล่าวถึงวิธีการที่รัฐให้อนุญาตการเก็บเกี่ยผลิตผลจากป่าไม้ (มาตรา ๑๗-๒๒) กฎหมายป่าไม้ยังได้กำหนดวิธีการเคลื่อนย้ายผลิตผลจากป่าไม้ด้วย ผู้ใดต้องการเคลื่อนย้ายผลิตผลจากป่าไม้จากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองในประเทศต้องยื่นขอใบขนย้ายจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ได้รับอำนาจจากอธิบดี[๙] ซึ่งในกรณีดังต่อไปนี้ไม่ต้องขอใบขนย้าย (๑) ขนย้ายผลิตผลจากป่าไม้ในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตให้เก็บเกี่ยวผลิตผลดังกล่าว (๒) ขนย้ายผลิตผลรองจากป่าไม้ไม่เกินจำนวนที่ระบุไว้และไม่ใช่ปริมาณเพื่อการค้า และ (๓) ขนย้ายจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองในเขตนิคมอุตสาหกรรม (City Development)[๙]

๓.๖.๑.๕ การก่อตั้งอุตสาหกรรมผลิตไม้แผ่น

ผู้ประกอบการเอกชนที่ต้องการสร้างหลุมเลื่อยไม้ (sawpit) โรงเลื่อย โรงเซาะร่อง (tongue - and - groove mill) โรงไม้อัด โรงไม้วีเนียร์หรืออุตสาหกรรมผลิตแผ่นไม้ยกเว้นอุตสาหกรรมไม้ในครัวเรือนและอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ จะมีสิทธิสร้างเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ได้มีอำนาจ[๙] และเพื่อให้ได้รับอนุญาต ผู้ประกอบการเอกชนต้องจ่ายค่าภาคหลวงและต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่ได้รับอนุญาต[๙]

๓.๖.๑.๖ อำนาจตามกฎหมาย

ตามที่ได้กล่าวข้างต้น การเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้เป็นกิจการที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแล นอกจากที่จะต้องได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ที่ต้องการประกอบกิจการต้องคำนึงถึง

---

[๙] มาตรา ๒๑(ก) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒๑(ข) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒๑(ค) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๒๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๓๐ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๓๑ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

อำนาจตามกฎหมายของรัฐด้วย อำนาจดังกล่าวได้แก่ การค้น จับ ยึด และกำจัด[๙] เจ้าหน้าที่ป่าไม้ อาจออกคำสั่งทางปกครองที่เกี่ยวกับการยึดผลิตผลจากป่าไม้ได้ ดังต่อไปนี้

ค้น จับ และ การกระทำทางปกครอง[๙]	
ในกรณีการยึดไม้สักไม่เกินหนึ่งตันหรือไม้สงวนไม่เกินสามตัน	กำหนดโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ จ๊าด และริบไม้
ในกรณีการยึดไม้ซุงซึ่งไม่ใช่ไม้สักหรือไม้สงวนไม่เกินสามตัน	กำหนดโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ จ๊าด และให้จ่ายค่าไม้เป็นสองเท่าของมูลค่าท้องถิ่น และปล่อยไม้ซุงเหล่านั้น
ในกรณีการยึดผลิตผลจากป่าไม้ที่ไม่ใช่ไม้ซุงซึ่งมีมูลค่าท้องถิ่นไม่เกิน ๕๐๐๐ จ๊าด	กำหนดโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ จ๊าด และให้จ่ายค่าผลิตผลจากป่าไม้เป็นสองเท่าของมูลค่าท้องถิ่น และปล่อยผลิตผลจากป่าไม้เหล่านั้น
ในกรณีการยึดผลิตผลจากป่าไม้ที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้	กำหนดโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ จ๊าด และให้จ่ายค่าผลิตผลจากป่าไม้เป็นสองเท่าของมูลค่าท้องถิ่น และปล่อยผลิตผลจากป่าไม้เหล่านั้น

นอกจากนี้ ผู้ที่ถือใบอนุญาตยังต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของใบอนุญาตโดยเคร่งครัด หากผู้ที่ได้รับอนุญาต หรือตัวแทน หรือลูกจ้างของผู้ได้รับอนุญาตนั้นฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขใด ๆ ผู้ให้อนุญาตอาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้ (๑) ระงับงานทั้งหมดหรือบางส่วนที่ทำภายใต้ใบอนุญาต (๒) กำหนดโทษปรับและอนุญาตให้ทำงานต่อได้ (๓) ยกเลิกใบอนุญาต (๔) ยกเลิกใบอนุญาตและริบเงินมัดจำและเงินจ่ายล่วงหน้า หากมีความจำเป็นต้องกำหนดโทษปรับ[๙]

๓.๖.๑.๗ การฝ่าฝืนและบทลงโทษ

ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษปรับซึ่งอาจเป็นจำนวนถึง ๕,๐๐๐ จ๊าด หรือ โทษจำคุกถึง ๖ เดือน หรือทั้งจำและปรับ (๑) บุกรุกและรุกล้ำเขตพื้นที่ป่าสงวน (๒) ปล่อย ปศุสัตว์เข้ามาหรืออนุญาตให้ปศุสัตว์เข้ามาในเขตป่าสงวน (๓) แบ่งพื้นที่ ถางที่ ขุดดิน

---

[๙] มาตรา ๓๒ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๓๓ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๓๔ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

หรือ สร้างความเสียหายให้แก่สภาพที่ดินดั้งเดิมโดยไม่ได้รับอนุญาตในเขตป่าสงวน (๔) สร้างความเสียหายให้แก่ทางน้ำ สร้างมลพิษในน้ำ ใช้สารเคมีหรือวัตถุระเบิดในน้ำในพื้นที่ป่าสงวน (๕) จับสัตว์ ล่าสัตว์ หรือ ตกปลาในป่าสงวน (๖) จุดไฟ ก่อไฟ หรือปล่อยให้ไฟไหม้ก่อให้เกิดไฟป่าในเขตป่าสงวน (๗) เคลื่อนย้ายผลิตผลจากป่าไม้โดยไม่ได้ยื่นเข้ารับการตรวจการชำระภาษี ณ สำนักงานสรรพากร (๘) ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ข้อบังคับ ขั้นตอน คำสั่ง หรือประกาศใด ๆ ออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายฉบับนี้[๙] ๕ ๔

ผู้ใดกระทำความผิดดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษปรับสูงสุด ๑๐,๐๐๐ จ๊าด หรือจำคุกสูงสุด ๑ ปี หรือทั้งจำและปรับ (๑) เก็บเกี่ยว เคลื่อนย้าย หรือ ครอบครองผลิตผลจากป่าไม้โดยผิดกฎหมาย ยกเว้น ไม้สัก และไม้สงวนโดยไม่ได้รับอนุญาต (๒) ขายผลิตผลจากป่าไม้หรือนำไปใช้ในงานอื่น ซึ่งเก็บเกี่ยวภายใต้มาตรา ๑๘ อนุมาตรา (๓) โดยไม่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าจากผู้มีอำนาจในการให้อนุญาตเก็บเกี่ยวผลิตผลจากป่าไม้[๙] ๕ ๕

ผู้ใดกระทำความผิดดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษปรับสูงสุด ๒๐,๐๐๐ จ๊าด หรือจำคุกสูงสุด ๒ ปี หรือทั้งจำและปรับ (๑) โค่น ตัด กานไม้ ทำเครื่องหมาย ตัดแต่งไม้ หรือเผา หรือทำลายต้นไม้ด้วยวิธีการใดๆในเขตป่าสงวน (๒) เก็บเกี่ยว เคลื่อนย้าย หรือ ครอบครองไม้ซุงจากต้นไม้สงวนหรือต้นอื่นที่ไม่ใช่ไม้สักโดยมิได้รับอนุญาต (๓) สร้างและดำเนินกิจการหลุมเลื่อยไม้ (sawpit) โรงเลื่อย โรงเซาะร่อง (tongue - and - groove mill) โรงไม้อัด โรงไม้วีเนียร์หรืออุตสาหกรรมผลิต แผ่นไม้ ยกเว้นอุตสาหกรรมไม้ในครัวเรือนและอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์โดยมิได้รับอนุญาต (๔) สร้างเตาเผาถ่าน หรือเผาถ่านโดยมิได้รับอนุญาต

ผู้ใดกระทำความผิดดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษปรับสูงสุด ๓๐,๐๐๐ จ๊าด หรือจำคุกสูงสุด ๓ ปี หรือทั้งจำและปรับ (๑) มีค้อนทำเครื่องหมายไม้ของพนักงานป่าไม้ในครอบครอง มีค้อนทำเครื่องหมายไม้ปลอม หรือ ประทับเครื่องหมายบนผลิตผลจากป่าไม้ด้วยค้อนทำเครื่องหมายปลอม (๒) ประทับเครื่องหมายบนผลิตผลจากป่าไม้ด้วยค้อนทำเครื่องหมายของพนักงานป่าไม้โดยผิดกฎหมายหรือด้วยค้อนทำเครื่องหมายทรัพย์สิน (property marking hammer) (๓) ปรับเปลี่ยน ทำตำหนิ หรือ ลบเครื่องหมายใด ๆ ที่ประทับบนผลิตผลจากป่าไม้โดยพนักงานป่าไม้หรือผู้ที่ได้รับอำนาจจากพนักงานป่าไม้ (๔) ปรับเปลี่ยน เคลื่อนย้าย หรือทำลายเขตแดนของเขตป่าไม้โดยมิได้รับอนุญาต[๙] ๕ ๖

---

[๙] มาตรา ๔๐ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๔๑ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๔๔ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

นอกจากการกระทำความผิดโดยบุคคลธรรมดาแล้ว กฎหมายป่าไม้ยังกำหนดการกระทำความผิดทางอาญาของเจ้าหน้าที่รัฐไว้ด้วย การกระทำความผิดหลัก ๆ สองความผิด เป็นความผิดเกี่ยวกับการใช้อำนาจโดยมิชอบและการทุจริต พนักงานป่าไม้ผู้ใดใช้อำนาจที่ได้รับภายใต้กฎหมายฉบับนี้โดยมิชอบ ยึดผลิตผลจากป่าไม้เพื่อกลั่นแกล้งโดยไม่มีเหตุผลตามกฎหมายอาจต้องระวางโทษปรับถึง ๑๐,๐๐๐ จ๊าด หรือจำคุกเป็นระยะเวลาถึง ๑ ปี หรือทั้งจำและปรับ[๙] พนักงานป่าไม้ใดใช้อำนาจของตนเพื่อรับเงินจากบุคคลใด ๆ ในทางทุจริตหรือในทางละเมิดต่อกฎหมาย และเข้ามีส่วนร่วมและสมคบกันเก็บเกี่ยว เคลื่อนย้าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งผลิตผลจากป่าไม้โดยผิดกฎหมายต้องระวางโทษจำคุกเป็นระยะเวลาขั้นต่ำ ๑ ปี และไม่เกิน ๗ ปี [๙]

๓.๖.๒ กฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖ (Prevention from Danger of Chemical and Associated Materials Law (๒๐๑๓))

กฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและควบคุมอันตรายจากสารเคมี[๙] และวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น กฎหมายฉบับนี้จึงตั้งองค์กรรัฐสามองค์กรขึ้นโดยทำหน้าที่กำหนดนโยบาย ควบคุม และตรวจสอบการใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องผ่านระบบใบอนุญาต ผู้ที่ต้องการประกอบธุรกิจที่ต้องใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องต้องได้รับใบอนุญาตและปฏิบัติตามข้อบังคับที่ระบุในใบอนุญาต นอกจากจะต้องได้รับใบอนุญาตแล้ว ผู้ถือใบอนุญาตต้องจดทะเบียนหนังสือรับรองสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องเพื่อการใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง และผูกพันตามกฎหมายที่จะต้องได้รับการตรวจสอบ

---

[๙] มาตรา ๔๕ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] มาตรา ๔๖ แห่งรัฐบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๓๕

[๙] สารเคมี หมายถึง สารที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือ ชีวิตของมนุษย์หรือสัตว์ หรือ ธาตุเคมี สารประกอบทางเคมี และสารผสม ซึ่งก่อให้เกิดผลร้ายต่อสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๒ (a) ของกฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

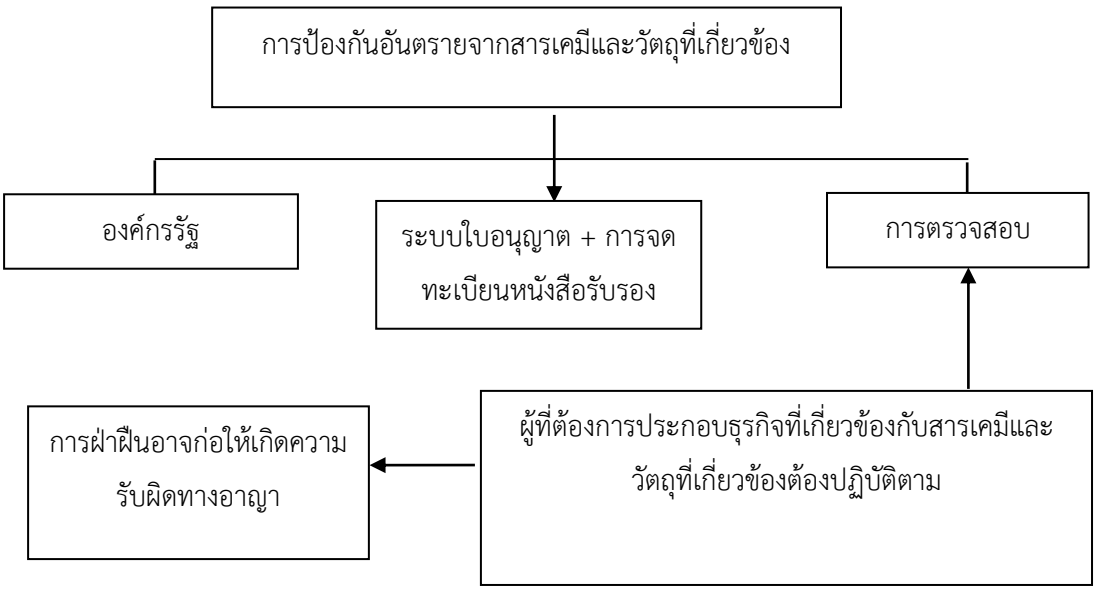

๓.๖.๒.๑ องค์กรรัฐ

ภายใต้กฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง มีสามองค์กรที่ทำหน้าที่ป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง คือ องค์กรกลาง; คณะให้คำปรึกษากลาง และคณะตรวจสอบ ซึ่งแต่ละองค์กรทำหน้าที่ต่างกันแต่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตามที่ปรากฏในแผนภาพด้านล่าง

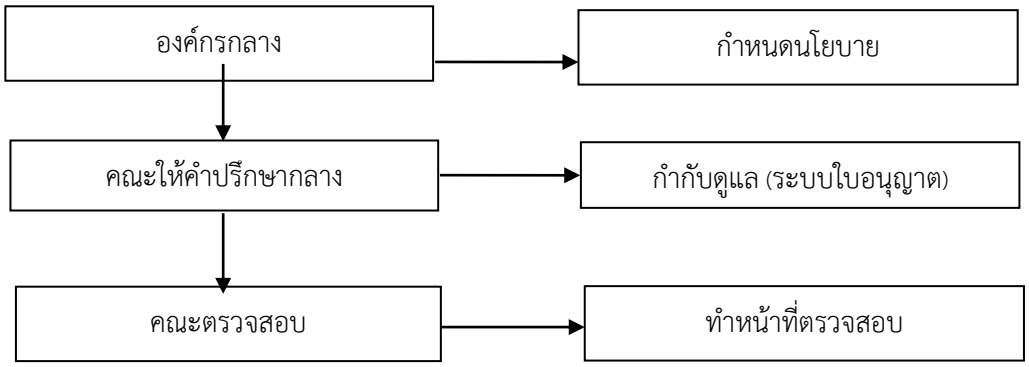

(๑) องค์กรกลาง

ตามกฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง รัฐบาลสหภาพมีหน้าที่จัดตั้งองค์กรกลางเพื่อป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] องค์กรกลางทำหน้าที่สำคัญคือวางนโยบายที่เกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ระบุชื่อและปริมาณของสารเคมีต้องห้ามและวัตถุที่เกี่ยวข้องเพื่อมิให้มีการผลิต ดัดแปลง ใช้ เก็บ แจกจ่าย ขนย้าย นำเข้าและส่งออก[๙] .๙ ๖ ๖ ๓ ๔

หน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งขององค์กรกลางคือการป้องกันผลกระทบจากมลพิษทางสิ่งแวดล้อมต่อชีวิตและสุขภาพ โดยการจัดให้มีการตรวจสอบเบื้องต้นและการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสุขภาพของผู้ใช้แรงงาน ผลกระทบโดยตรงต่อชีวิต และผลโดยอ้อมต่อสุขภาพและความปลอดภัยของมนุษย์และสัตว์[๙] นอกจากนี้องค์กรกลางยังมีหน้าที่ตรวจสอบและจัดให้มีการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพต่อการก่ออันตรายต่อสิ่งแวดล้อมจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] หน้าที่อื่น ๆ ขององค์กรกลางระบุอยู่ในมาตรา ๕ ของกฎหมายกฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุ ที่เกี่ยวข้อง

(๒) คณะที่ปรึกษากลาง

องค์กรกลางต้องจัดตั้งคณะที่ปรึกษากลางเพื่อการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] คณะให้คำปรึกษากลางมีหน้าที่ให้คำปรึกษาและออกคำสั่งว่าสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องที่ผลิตขึ้นโดยธุรกิจสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่[๙] นอกจากนี้องค์กรกลางต้องจัดตั้งและระบุหน้าที่และความรับผิดชอบของคณะให้คำปรึกษา

---

[๙] มาตรา ๔ (ก) และ ๒ (จ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๓๓ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖ บัญญัติห้ามมิให้ผลิต เปลี่ยนและประกอบ ใช้ เก็บ แจกจ่าย ขาย ขนย้าย นำเข้าหรือส่งออก สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง ห้ามโดยองค์กรกลาง ผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินเจ็ดแสน (seven lakhs) หรือทั้งจำและปรับ และยึดวัตถุที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเป็นของรัฐ

[๙] มาตรา ๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๕ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๕ (ญ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

ของภูมิภาค รัฐ เขตแดนสหภาพ หน่วยการปกครองตนเอง ภาคปกครองตนเอง ตำบลหรือเขตชุมชน[๙ ๖ ๙]

ผู้ที่ต้องการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องต้องตระหนักถึงกฎระเบียบข้อบังคับที่บัญญัติโดยคณะให้คำปรึกษา คณะให้คำปรึกษามีหน้าที่กำหนดหน้าที่และกฎระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวกับขั้นตอนการขนย้าย เก็บ ใช้ และทิ้งสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ห้ามนำเข้าและส่งออกสารเคมีต้องห้ามและวัตถุที่เกี่ยวข้อง หรืออุปกรณ์ที่ใช้กับวัตถุเหล่านั้นตามข้อตกลงระหว่างประเทศ[๙ ๗ ๑]

(๓) คณะตรวจสอบ

คณะให้คำปรึกษาต้องจัดตั้งคณะตรวจสอบเพื่อตรวจสอบเรื่องที่เกี่ยวกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] ในการทำหน้าที่ตรวจสอบ คณะตรวจสอบต้องส่งรายงานให้แก่คณะให้คำปรึกษาที่เกี่ยวข้องทุกหกเดือน[๙] นอกจากนี้คณะให้คำปรึกษาอาจตั้งคณะตรวจสอบในพื้นที่การค้าชายแดน และสถานที่อื่น ๆ ที่จำเป็น[๙ ๗ ๔]

๓.๖.๒.๒ ระบบใบอนุญาต

ระบบใบอนุญาต และหน้าที่ที่ผู้ถือใบอนุญาตต้องกระทำเป็นหัวใจของกฎหมายการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖ ตามที่ปรากฏด้านล่าง กฎหมายฉบับนี้ระบุรายละเอียดที่เกี่ยวกับการขอใบอนุญาต การต่อใบอนุญาต และการยกเลิกใบอนุญาต

---

[๙] มาตรา ๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๘ (ซ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๘ (ซ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๑ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

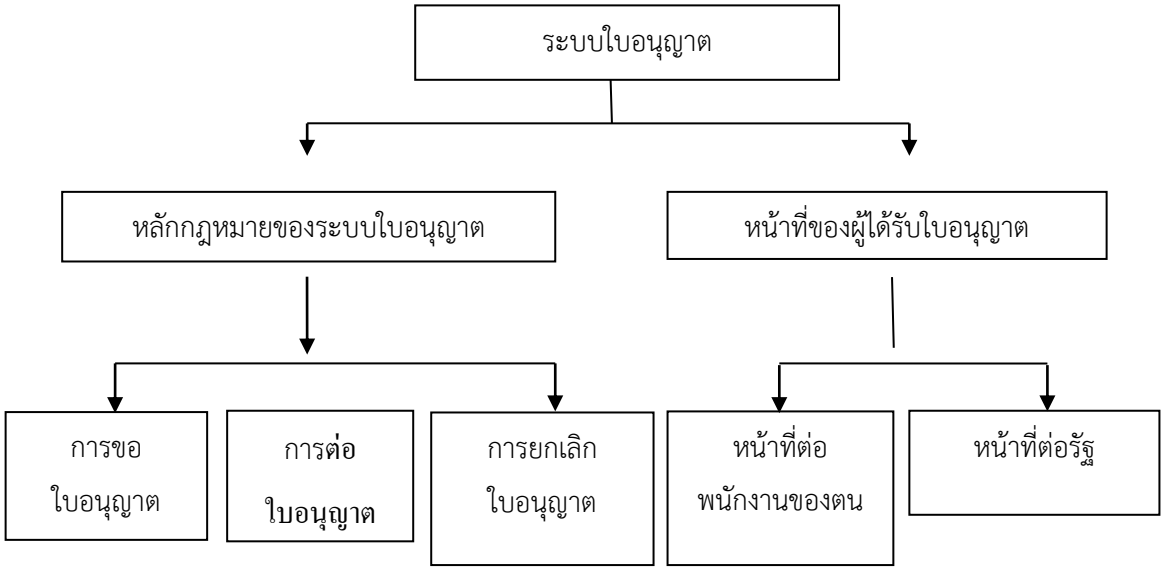

(๑) หลักกฎหมายของระบบใบอนุญาต

ธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องเป็นธุรกิจที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแล[๙] ผู้ที่ต้องการประกอบธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องต้องยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจจากคณะที่ปรึกษากลาง โดยแนบแผนการจัดการเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตามที่กฎหมายกำหนดมาด้วย[๙] คณะที่ปรึกษากลางสามารถออกใบอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตตามดุลยพินิจ[๙] และสามารถต่ออายุใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตต่อคณะให้คำปรึกษากลาง ๓๐ วันก่อนใบอนุญาตหมดอายุ[๙] เช่นเดียวกับขั้นตอนการขอใบอนุญาต คณะให้คำปรึกษากลางเป็นผู้อนุญาตหรือไม่อนุญาตคำขอต่ออายุนั้น[๙]

ใบอนุญาตต้องถูกยกเลิกหากผู้ถือใบอนุญาตยกเลิกใบอนุญาต ไม่มีการขอต่ออายุในช่วงเวลาต่ออายุ หรือใบอนุญาตถูกยกเลิกตามกฎหมาย[๙] หากใบอนุญาตถูกยกเลิก

---

[๙] องค์กรกลางมีหน้าที่ระบุความสามารถและกำกับดูแลผู้ยื่นขอใบอนุญาตและผู้ยื่นจดทะเบียนหนังสือรับรอง ตามมาตรา ๕ (ง) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

ด้วยเหตุสองเหตุแรก ผู้ถือใบอนุญาตยังสามารถยื่นขอใบอนุญาตอีกได้[๙] อย่างไรก็ตาม หาก[๑] ใบอนุญาตถูกยกเลิกด้วยเหตุสุดท้าย ผู้ได้รับใบอนุญาตไม่สามารถขอใบอนุญาตได้อีก[๙] มาตรา ๓๕[๒] บัญญัติ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องโดยไม่มีใบอนุญาต[๙] ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินห้าแสนจ๊าด (five lakhs) หรือทั้งจำและปรับ และยึดวัตถุที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเป็นของรัฐ[๙]

(๒) หน้าที่ของผู้ถือใบอนุญาต

ตามที่ปรากฏในแผนภาพข้างต้น ผู้ได้รับใบอนุญาตมีหลากหลายหน้าที่ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ หน้าที่ฝั่งแรกคือ หน้าที่ต่อพนักงานของตน ผู้ได้รับใบอนุญาตผูกพันตามกฎหมายที่จะต้องคุ้มครองและดูแลพนักงานของตน ต้องทำให้พนักงานปฏิบัติตามกฎระเบียบเกี่ยวกับความปลอดภัยในการสัมผัสสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙] พนักงานต้องได้รับเครื่องมือที่ปลอดภัยเพียงพอ เครื่องมือป้องกันส่วนตัวและเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการทำงานโดยปราศจากค่าใช้จ่าย[๙] ผู้ได้รับใบอนุญาตยังมีหน้าที่สอนวิธีการใช้แก่พนักงานควบคู่ไปกับการให้เครื่องมือด้วย ซึ่งเป็นหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องอบรมวิธีการใช้เครื่องมือป้องกันส่วนตัวและเครื่องแต่งกายอย่างเป็นระบบ[๙] สุดท้าย เพื่อเป็นการคุ้มครองสุขภาพของพนักงาน ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องจัดให้พนักงานได้รับการตรวจสุขภาพ[๙]

หน้าที่ฝั่งที่สองของผู้ได้รับใบอนุญาตคือ หน้าที่ต่อรัฐ ในกรณีที่สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องได้รับอนุญาตให้จัดเก็บไว้ ผู้ถือใบอนุญาตมีหน้าที่ส่งสำเนาใบอนุญาตฝ่าย

---

[๙] มาตรา ๒๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๓๕ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๓๘ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๖ (ค) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๖ (ง) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๖ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

บริหารงานทั่วไปท้องถิ่น (township general administration department)[๙] หากธุรกิจมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดไฟไหม้จากการใช้วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด ธุรกิจนั้นต้องได้รับอนุญาตก่อนดำเนินการ ซึ่งต้องได้รับคำสั่งมาจากฝ่ายบริการดับเพลิงที่เกี่ยวข้อง[๙] นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังคำนึงถึงการขนย้ายสารเคมีอันตรายและวัตถุที่เกี่ยวข้อง ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องได้รับอนุญาตจากคณะให้คำปรึกษากลางหากมีการขนย้ายสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องจากภูมิภาคที่ได้รับอนุญาตไปยังภูมิภาคอื่น[๙]

(๓) หน้าที่เพิ่มเติม

ผู้ได้รับใบอนุญาตควรคำนึงถึงหน้าที่อีกสองหน้าที่ซึ่งเกี่ยวกับการตรวจสอบและการทำประกัน ก่อนมีการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องได้รับการตรวจสอบจากคณะให้คำปรึกษาที่เกี่ยวข้อง และฝ่ายตัวสอบเพื่อความปลอดภัยและความทนทานของเครื่องมือ[๙] และส่วนของหน้าที่ที่เกี่ยวกับการทำประกันนั้น ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องทำประกันเพื่อความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่อคนและสัตว์หรือสิ่งแวดล้อม[๙]

(๔) ควบคุม ป้องกัน และบรรเทาอันตราย

กฎหมายฉบับนี้มิได้เพียงแต่กำหนดวิธีการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องเท่านั้น แต่ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันความเสียหายเหล่านั้นด้วย เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นล่วงหน้า ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องแบ่งประเภท ลำดับความอันตรายตามคุณสมบัติของสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องนั้น[๙] ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเข้าอบรมเกี่ยวกับการเก็บรักษาและการใช้เครื่องมือป้องกันส่วนตัวอย่างเป็นระบบเพื่อป้องกันและบรรเทา

---

[๙] มาตรา ๑๖ (ช) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๖ (ช) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๖ (ญ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

อุบัติเหตุ[๙] นอกจากนี้ ผู้ได้รับใบอนุญาตยังต้องดำเนินการตามข้อบังคับที่เกี่ยวกับการขนย้าย เก็บรักษา ใช้ และทิ้ง สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง[๙]

๓.๖.๒.๓ การจดทะเบียนหนังสือรับรอง

นอกจากบังคับให้ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องต้องขอใบอนุญาตแล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อกำกับดูแลการใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องอีกด้วย ซึ่งเครื่องมือทางกฎหมายที่ใช้คือ การจดทะเบียนหนังสือรับรอง ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องยื่นจดทะเบียนต่อคณะให้คำปรึกษากลางตามข้อบังคับการใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องในธุรกิจ[๙] ผู้ได้รับใบอนุญาตจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องและจะได้รับการออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนตามกฎระเบียบ[๙] หากต้องการต่ออายุหนังสือรับรองนั้น ผู้ได้รับหนังสือรับรองที่จดทะเบียนแล้วต้องยื่นต่อคณะให้คำปรึกษากลางภายในสามสิบวันก่อนหนังสือรับรองหมดอายุ[๙]

ผู้ได้รับหนังสือรับรองที่จดทะเบียนแล้วต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองอย่างเคร่งครัด[๑] หากต้องการใช้สารเคมีหรือวัตถุที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ได้อยู่ในรายการที่ได้ขอจดทะเบียนไว้แล้วนั้น ผู้ได้หนังสือรับรองสามารถขอจดทะเบียนเพิ่มเติมต่อคณะที่ปรึกษากลางได้ และหากไม่ต้องการใช้สารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องซึ่งอยู่ในรายการที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วนั้น ผู้ได้รับหนังสือรับรองต้องรายงานต่อคณะที่ปรึกษากลางด้วย[๑] คณะที่ปรึกษากลางอาจสั่งให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองซึ่งจดทะเบียนแล้วอาจถูกหยุดการใช้สารเคมีหรือวัตถุที่เกี่ยวข้องที่ได้รับการอนุญาตแล้วนั้น หากการใช้อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อมนุษย์ สัตว์ และสิ่งแวดล้อม ตามรายชื่อที่ได้รับจากท้องถิ่นหรือจากต่างประเทศ[๑]

---

[๙] มาตรา ๒๗ (ค) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๗(ง) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๐ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๑ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๙] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๒๒ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๒๓ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๒๖ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

มาตรา ๓๕ กำหนดห้ามมิให้มีการใช้สารเคมีหรือวัตถุที่เกี่ยวของที่ไม่ได้จดทะเบียนหรือถูกยกเลิกจากรายการที่จดทะเบียนหรือขาดคุณสมบัติตามมาตรฐาน[๑] ผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามข้างต้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินห้าแสนจ๊าด (five lakhs) หรือทั้งจำและปรับ และยึดวัตถุที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเป็นของรัฐ[๑]

๓.๖.๒.๔ การตรวจสอบการปฏิบัติตาม

ผู้ถือใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับที่ระบุในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองอย่างเคร่งครัด การฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามอาจถูกระงับใบอนุญาตชั่วคราวหรือถูกยกเลิกใบอนุญาตได้ หากคณะให้คำปรึกษากลางพบว่าผู้ถือใบอนุญาตฝ่าฝืนกฎระเบียบข้อบังคับใด ๆ ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต หรือผู้ถือหนังสือรับรองที่จดทะเบียนแล้วฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับใด ๆ ที่ระบุไว้ในกฎ คำสั่ง ประกาศ ระเบียบ ขั้นตอน ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ คณะให้คำปรึกษากลางสามารถ ระงับการประกอบกิจการของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องชั่วคราว อนุญาตให้กิจการที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไปได้หลังจากได้แก้ไขและจ่ายค่าปรับ และยกเลิกใบอนุญาตและหนังสือรับรองที่ได้จดทะเบียน[๑]

มาตรา ๓๖ กำหนด ห้ามผู้ใดขัดขวางการตรวจสอบสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้องของคณะตรวจสอบกลาง คณะให้คำปรึกษา และคณะตรวจสอบ[๑] ผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสองแสนจ๊าด (two lakhs) หรือทั้งจำและปรับ[๑]

๓.๗ กฎหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และโบราณคดี

วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และโบราณคดีในเมียนมาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลโดยกระทรวงวัฒนธรรม โดยนโยบายหลักของกระทรวงวัฒนธรรม คือ “การรักและการยึดมั่นไว้ซึ่งประเทศและประชาชนโดยการดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมอันดีงานของคน ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์การแสดงและการเผยแพร่ซึ่งมรดกทางวัฒนธรรมเมียนมา” [๑] ในระบบกฎหมายของเมียนมามี

---

[๑] มาตรา ๓๕ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๓๘ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๓๐ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๓๖ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] มาตรา ๓๙ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันอันตรายจากสารเคมีและวัตถุที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๖

[๑] Ministry of Culture, “Government & Policy’ (Ministry of culture,2012)” สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๘, จาก http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/culture.htm.

พระราชบัญญัติและกฎหมายหลายฉบับที่บัญญัติเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และโบราณคดี ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป

๓.๗.๑ รัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘ (Preservation of Antiquities Law ๒๐๑๕)

กระทรวงวัฒนธรรมแห่งเมียนมาได้ประกาศรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘ เพื่อใช้เป็นกฎหมายหลักในการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุในประเทศ ทั้งนี้รัฐบัญญัติว่าด้วยโบราณวัตถุตราขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ และได้รับการปรับปรุงแก้ไขในปีพ.ศ. ๒๕๕๘ โดยเนื้อหาของตัวกฎหมายฉบับนี้ คือ ต้องการที่จะวางแนวนโยบายต่าง ๆ ทั้งด้านการอนุรักษ์รักษาไว้ซึ่งโบราณวัตถุอย่างยั่งยืน การอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุไม่ให้ถูกทำลายหรือสูญหายไปโดยภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือโดยมนุษย์ รวมถึงการพัฒนาในด้านชื่อเสียงและบูรณภาพของประเทศชาติ[๑]

๓.๗.๑.๑ คำนิยาม

ตามความในมาตรา ๒ (ก) “โบราณวัตถุ หมายถึง สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและซากดึกดำบรรพ์ที่มีอายุกว่า ๑๐๐ ปีขึ้นไป ไม่ว่าจะอยู่บนดินหรือใต้ดิน เหนือน้ำหรือใต้น้ำก็ตาม[๑] นอกจากนี้โบราณวัตถุสถานยังหมายความถึง (ก) ซากพืชหรือซากสัตว์ที่เป็นหิน (ข) พระพุทธรูป แท่นศิลาจารึก ภาพวาดบนผนัง ภาพวาดบนสิ่งทอ รูปภาพ ศาสนวัตถุที่ถูกทำลาย (ค) งานหัตถกรรม (ง) งานหิน ทองแดง เหล็ก หรืองานที่สร้างขึ้นจากแร่ธาตุต่าง ๆ จากกระดูก เขี้ยวหรือเขาของสัตว์ หรืองานไม้หรือไม้ไผ่ที่ทำขึ้นโดยมือมนุษย์ (จ) เหรียญที่ทำจากทองคำ เงิน ทองแดง เหล็กหรือแร่ชนิดอื่น เหรียญที่ทำขึ้นจากดินหรือดินเหนียว ชิ้นส่วนของทองหรือเงินที่ใช้แทนเงินตรา วัตถุที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเงินตรารวมถึงถ้วยทองคำและถ้วยเงิน (ฉ) รูปปั้น ภาพวาดหรืองานแกะสลักที่ใช้ทองคำ เงิน หิน ทองแดง เหล็กหรือแร่ธาตุชนิดอื่น ดิน ดินเหนียว ซีเมนต์ ก้อนอิฐ ไม้หรือกระดูกเขี้ยวหรือเขาของสัตว์ (ช) วัตถุต่างๆจากพระราชวังเมียนมาและเครื่องมือของใช้ต่างๆของเชื้อพระวงศ์ (ซ) ยานพาหนะต่าง ๆ เช่น เกี้ยว เปลหาม รถม้าและเกวียนรถ (ฌ) งานจารึกต่างๆ เช่น ก้อนหินจารึก ก้อนอิฐจารึก ระฆังที่มีการจารึก งานจารึกบนกำแพงปูน งานจารึกและงานเขียนบนจานทองคำ บนจานเงิน บนจานทองแดง บนเครื่องปั้นดินเผา บนแผ่นดินเผา หนังสัตว์ งานสิ่งพิมพ์ จดหมาย แสตมป์และตราประทับ (ญ) งานศิลปะและงานแกะสลัก รวมถึงผลงานศิลปะทางวัฒนธรรมของเมียนมาอีกสิบอย่าง (ฎ) งานศิลปะที่มีการขึ้นรูปหรือเป็นรูปปั้น งานแกะสลักนูน งานแกะสลักไม้โดยมือและงานหล่อโลหะ (ฏ) งานสิ่งทอ เช่น ผ้าโพกศีรษะของเมียนมา หมวกเมียนมา หรือเสื้อผ้าเมียนมา

---

[๑] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๒(ก) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

(ฐ) เครื่องประดับของชายและหญิง (ฑ) อุปกรณ์วัดขนาด เช่น เครื่องมือวัดน้ำหนัก ตะกร้าชั่งน้ำหนัก เมล็ดพืช (ฒ) เครื่องใช้ในครัวเรือน เช่น คราด เครื่องไถ (ณ) เครื่องใช้ในครัวเรือน เช่น หม้อดินเผา ชามดินเผา เหยือกดินเผาเคลือบ ชามดินเผาเคลือบ ปลอกสวมเล็บ เครื่องเคลือบไม่ว่าจะเป็นหม้อหรือชาม เครื่องทำครัวต่าง ๆ ที่ทำจากทองคำ เงิน ทองแดง หรือโลหะชนิดอื่นๆ เครื่องเคลือบที่ทาด้วยน้ำมัน (ด) เครื่องดนตรีต่าง ๆ เช่น กลอง ระฆัง ฟลุ๊ต ปี่ ฉาบฉิ่ง ฆ้องวงเมียนมา กลองชุด (ต) เครื่องประดับของสัตว์ เช่น ช้าง ม้า ควายหรือวัว (ถ) ตุ๊กตาเมียนมารวมถึงลูกแก้วที่ เด็ก ๆ ใช้เล่น (ท) สิ่งอื่น ๆ ที่ได้รับการประกาศโดยกระทรวงวัฒนธรรมที่ให้ถือว่าเป็นโบราณวัตถุ[๑] คำว่าการอนุรักษ์นี้ให้หมายความรวมถึงการสร้างรั้วล้อม การสร้างสิ่งครอบ การปรับปรุงและการปฏิสังขรณ์ การทำความสะอาดและการรักษาไว้ด้วยวิธีต่าง ๆ ไม่ว่าจะโดยการใช้วิธีทางเคมีเพื่ออนุรักษ์รักษาไว้ซึ่งโบราณวัตถุด้วย[๒]

๓.๗.๑.๒ หน้าที่และความรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรมให้ความสนใจหลักในด้านต่าง ๆ ดังนี้ (ก) การอนุรักษ์ การขุด การสะสมและการรักษาไว้ซึ่งโบราณวัตถุ รวมไปถึงเพื่อการค้นคว้า (ข) การดำเนินมาตรการต่างๆเพื่อการอนุรักษ์รักษาไว้ซึ่งโบราณวัตถุจากการโจรกรรมเพื่อนำไปขายยังต่างประเทศ รวมไปถึงการนำกลับคืนมาซึ่งโบราณวัตถุที่ได้ถูกขายออกไปยังต่างประเทศแล้วด้วย (ค) การให้ความรู้และปลูกฝังแก่ประชาชนให้มีจิตใจรักและอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุอันมีค่า[๓] นอกจากนี้กระทรวงวัฒนธรรมยังมีหน้าที่ที่จะต้อง (ก) รับวัตถุโบราณทุกชิ้นที่ส่งคืนโดยบุคคลที่ไม่ว่าได้มาโดยการรับมรดกหรือครอบครองวัตถุโบราณดังกล่าวในทางอื่นซึ่งทรัพย์สินที่เป็นของรัฐนี้ และกระทรวงยังมีหน้าที่ที่จะต้องทำนุบำรุงรักษาตามความจำเป็นอีกด้วย[๔] (ข) ให้ความรู้แก่บุคคลทั่วไปให้ทราบถึงประโยชน์ที่ในการคืนวัตถุโบราณแก่รัฐ พร้อมทั้งเสนอให้ค่าตอบแทนแก่เขาเหล่านั้น โดยค่าตอบแทนนั้นให้คำนึงถึงมูลค่าของวัตถุโบราณดังกล่าวในท้องตลาด เบื้องหลังประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของโบราณวัตถุชิ้นนั้น ๆ[๕]

---

[๑] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๒] มาตรา ๒ (ง) พระราชบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๓] มาตรา ๕ พระราชบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๔] มาตรา ๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๕] มาตรา ๗ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

๓.๗.๑.๓ การตรวจสอบโบราณวัตถุ

เมื่อโบราณวัตถุชิ้นใดมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการตรวจสอบ คณะกรรมการบริหารจะเป็นผู้เริ่มดำเนินขั้นตอนการตรวจสอบภายใต้กฎระเบียบ พร้อมกับให้คำตัดสิน[๑] โดยคณะกรรมการบริหารมีหน้าที่ต้องส่งเรื่องการตรวจสอบโบราณวัตถุดังกล่าวไปยังทีมงานผู้เชี่ยวชาญที่จัดตั้งขึ้นโดยกระทรวงวัฒนธรรม และในกรณีที่เกิดข้อโต้แย้งขึ้นจากการตรวจสอบโบราณวัตถุโดยทีมงานผู้เชี่ยวชาญ คณะกรรมการบริหารจะต้องเป็นไปตามผลการตรวจสอบที่ได้จากทีมงานผู้เชี่ยวชาญเป็นสำคัญ[๑] คำตัดสินของกระทรวงวัฒนธรรมที่อยู่ภายใต้ผลการตรวจสอบของทีมงานผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำเสนอต่อคณะกรรมการบริหารถือเป็นที่สุด[๑๐๑]

๓.๗.๑.๔ การแจ้งเรื่องการค้นพบโบราณวัตถุ

เมื่อบุคคลใดก็ตามพบวัตถุสิ่งของซึ่งไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของหรืออยู่ในความดูแลครอบครองของใครและรู้หรือควรจะรู้ได้ว่าวัตถุเช่นว่านั้นเป็นโบราณวัตถุ บุคคลดังกล่าวจะต้องรายงานเรื่องดังกล่าวไปยังเจ้าหน้าที่หน่วยงานปกครองของรัฐประจำเมืองหรือหมู่บ้านนั้นโดยทันที[๑] เจ้าหน้าที่ของรัฐประจำท้องที่ดังกล่าวต้องดำเนินการเก็บรักษาไว้ซึ่งโบราณวัตถุดังกล่าวเท่าที่จะเป็นและจะต้องรายงานเรื่องดังกล่าวไปยังสำนักงานผู้ดูแลเมืองท้องที่ (Township administration office) ดังกล่าวภายใน ๑๔ วัน[๑] หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานดูแลเมืองมีหน้าที่จะต้องดำเนินการเท่าที่จำเป็นโดยทันทีและแจ้งเรื่องดังกล่าวไปยังคณะกรรมการบริหารภายใน ๗ วันนับตั้งแต่วันที่ได้รับรายงานดังกล่าว[๑] คณะกรรมการมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบวัตถุดังกล่าวไม่ว่าวัตถุชิ้นนั้นจะเป็นโบราณวัตถุหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้จะต้องเก็บรักษาหรือดำเนินการให้เกิดการรักษาวัตถุดังกล่าวให้เป็นไปตามข้อบังคับ[๑๐๒๒]

๓.๗.๑.๕ การดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งใบอนุญาตเกี่ยวกับโบราณวัตถุ

หน่วยงาน องค์การต่าง ๆ หรือบุคคลใด ๆ ก็ตามจะต้องดำเนินการเพื่อให้ได้ซึ่งคำอนุญาตของคณะกรรมการบริหารหรือหน่วยงานที่ได้รับการมอบหมายตามกฎหมาย เมื่อมี

---

[๑] มาตรา ๑๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๐ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๓ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

ความประสงค์ที่จะดำเนินการต่าง ๆ ดังจะกล่าวต่อไปนี้ (ก) ขุดหรือค้นหาโบราณวัตถุไม่ว่าจะอยู่บนผิวดินหรือใต้ดิน บนผิวน้ำหรือใต้น้ำ (ข) นำหรือขนส่งโบราณวัตถุออกไปนอกประเทศเพื่อที่จะทำการอนุรักษ์หรือวิจัยโบราณวัตถุดังกล่าว หรือจัดแสดงโบราณวัตถุนั้นในโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระดับนานาชาติ (ค) นำหรือขนส่งโบราณวัตถุจากท้องที่หนึ่งไปยังอีกท้องที่หนึ่ง และ(ง) ถ่ายรูปหรือบันทึกวีดีทัศน์ซึ่งโบราณวัตถุที่อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการบริหาร หรือทำซ้ำซึ่งโบราณวัตถุดังกล่าวเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า[๑] คณะกรรมการบริหารหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายจะต้องตรวจสอบคำขอและให้คำอนุญาตหรือปฏิเสธคำขอดังกล่าว[๑๐๒๔]

๓.๗.๑.๖ ความผิดและบทลงโทษ

นอกจากกฎหมายว่าด้วยความผิดและบทลงโทษโดยตรงแล้ว รัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘ ยังได้กำหนดถึงความผิดและบทลงโทษต่าง ๆ ไว้เป็นการเฉพาะเช่นกัน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ใดกระทำผิดโดยการเคลื่อนย้ายหรือขนส่งโบราณวัตถุออกนอกประเทศ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปีหรือปรับตั้งแต่ห้าล้านจ๊าตถึงสิบล้านจ๊าตหรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๐๒๕]

(๒) ผู้ใดกระทำผิดโดยการทำให้โบราณวัตถุเสียหายจากสภาพเดิม ทำลายโบราณวัตถุ ขุดหรือค้นพบโบราณวัตถุไม่ว่าที่อยู่บนผิวดินหรือใต้ดิน เหนือผิวน้ำหรือใต้น้ำโดยไม่ได้ ขออนุญาตก่อน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงเจ็ดปีหรือปรับตั้งแต่สามล้านจ๊าดถึงห้าล้านจ๊าดหรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๐๒๖]

(๓) ผู้ใดกระทำผิดโดยสะสม ครอบครอง จำหน่ายหรือซื้อซึ่งโบราณวัตถุเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งล้านห้าแสน จ๊าดถึงสามล้านจ๊าดหรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๐๒๗]

(๔) ผู้ใดกระทำผิดโดยการเคลื่อนย้ายหรือขนส่งโบราณวัตถุจากท้องที่หนึ่งไปยังอีกท้องที่หนึ่งถ่ายรูป บันทึกวีดีทัศน์หรือภาพยนตร์ซึ่งโบราณวัตถุที่อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการบริหาร หรือทำซ้ำซึ่งโบราณวัตถุเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า โดยไม่ได้รับอนุญาต

---

[๑] มาตรา ๑๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๖ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๖ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปีหรือปรับตั้งแต่สามร้อยล้านจ๊าดถึงห้าร้อยล้านจ๊าดหรือทั้งจำทั้งปรับ[๑] ๐ ๒ ๘

(๕) ผู้ใดกระทำผิดโดยการไม่ทำรายงาน ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๒ ในเรื่องโบราณวัตถุ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งร้อยล้านจ๊าดถึงสามร้อยล้านจ๊าดหรือทั้งจำทั้งปรับ[๑] ๐ ๒ ๙

(๖) ผู้ใดกระทำผิดโดยการให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้อื่นให้กระทำความผิดต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับฐานความผิดนั้น ๆ[๑] ๐ ๓ ๐

๓.๗.๒ รัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖ (University of Culture Law ๑๙๙๓)

หนึ่งในนโยบายสำคัญของเมียนมาที่ต้องการสนับสนุนและอนุรักษ์ไว้ซึ่งมรดกทางวัฒนธรรมของเมียนมาคือ การตรารัฐบัญญัติว่าด้วยมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรมขึ้นในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๖ ด้วยผลของกฎหมายฉบับนี้เป็นที่มาให้มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น โดยเนื้อหาของกฎหมายฉบับนี้เน้นในเรื่องการกำหนดนโยบายต่าง ๆ เพื่อก่อตั้งมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม

ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยดำเนินการภายใต้ชื่อของมหาวิทยาลัยแยกเป็นเอกเทศเอง มีตราประทับ คงอยู่ตลอดไปและมีสิทธิในการฟ้องร้องคดี[๑] วัตถุประสงค์หลักของการก่อตั้งมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรมก็เพื่อที่จะดำรงไว้ซึ่งความรักชาติส่งเสริมให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติและอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมประจำชาติ รวมไปถึง (ก) การอนุรักษ์และพัฒนามรดกวัฒนธรรมของเมียนมา (ข) ทำวิจัยและอบรมเพื่อให้เกิดการพัฒนาในงานวิจิตศิลป์ของเมียนมาและงานศิลปะที่มีความโดดเด่น (ค) จัดให้มีการสอนในเรื่องวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของเมียนมาในมหาวิทยาลัย สถาบันการศึกษาด้านวัฒนธรรมและโรงเรียนต่างๆ (ง) อุทิศตนในการดำเนินการให้ความสำนึกในความรักชาติและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติให้มีอยู่อย่างต่อเนื่อง[๑] ๐ ๓ ๒

---

[๑] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๒๐ แห่งรัฐบัญญัติการอนุรักษ์ไว้ซึ่งโบราณวัตถุ พ.ศ. ๒๕๕๘

[๑] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖ (The university of Culture Law ๑๙๙๓)

[๑] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖

เพื่อเป็นการดำเนินการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย รัฐบาลจึงต้องสร้างสภามหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรมแห่งสหภาพเมียนมาขึ้นเพื่อดูแลในด้านนี้ โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมดำรงตำแหน่งประธานของสภา ประกอบด้วยสมาชิกจากหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงองค์กรที่เหมาะสม ผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องดังกล่าว และตัวแทนจากภาคประชาชน[๑] ผู้อำนวยการจากกรมศิลปากรดำรงตำแหน่งเป็นเลขานุการของสภา[๑] โดยสภามีหน้าที่หลักในการวางนโยบาย กำหนดแผนงานวิจัยรวมไปถึง ดูแลในเรื่องจำนวนของนักเรียนนักศึกษา คุณสมบัติในการสอบเข้าเรียนและคุณสมบัติของครูผู้สอนและควบคุมดูแลงานบริหารของมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งให้คำตัดสินในเรื่องต่าง ๆ[๑] และเพื่อเป็นการดำเนินการให้งานด้านวิชาการและงานบริหารของมหาวิทยาลัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ งานทั้งสองส่วนนี้ถึงได้รับการวางแผนโดยสภา[๑] ๐ ๓ ๖

๓.๘ กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ

๓.๘.๑ กฎหมายเกี่ยวกับรัฐหรือเขตการปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ (Region or State Government Law)

ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๔๔๓ ของเมียนมา กฎหมายเกี่ยวกับการปกครองของเขตการปกครองหรือรัฐได้ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อช่วยให้การบริหารงานในระดับรัฐและเขตการปกครองเป็นไปอย่างราบรื่น นอกจากนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่รัฐต้องออกกฎหมายเพื่อให้การทำงานของฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการมีประสิทธิภาพอีกทั้งยังทำงานทั้งหลายที่เข้ามาในทุกสภา (Hluttaw) นั้นผ่านไปได้อย่างราบรื่นโดยมีพื้นฐานจากกฎหมายฉบับนี้

ประธานาธิบดีเป็นผู้พิจารณาจำนวนผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงแห่งเขตการปกครองหรือรัฐ และกรมหรือองค์กรย่อยโดยจำกัดขั้นต่ำตั้งแต่ ๕ คนแต่ไม่เกิน ๑๐ คนซึ่งอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนได้โดยกระทรวงนั้น ๆ ภายในกรอบจำนวนที่กำหนด[๑] ทั้งนี้ จำนวน ๓ รัฐมนตรีกระทรวงแห่งรัฐหรือเขตการปกครองไม่ได้นับรวมรัฐมนตรีชาติพันธุ์แห่งชาติของเขตการปกครองหรือรัฐ (the Region or State Ministers of the National Races) หรือผู้นำสูงสุดของ

---

[๑] มาตรา ๘(ก) - (ง) แห่งรัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖

[๑] มาตรา ๘(จ) แห่งรัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖

[๑] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖

[๑] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติมหาวิทยาลัยด้านวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๓๖

[๑] มาตรา ๔(ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

หน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือผู้นำพื้นที่ปกครองตนเองซึ่งโดยตำแหน่งแล้วมีฐานะเป็นรัฐมนตรีแห่งเขตการปกครองหรือรัฐ[๑] ๐ ๓ ๘

๓.๘.๑.๑ บุคคลในการปกครองระดับเขตการปกครองหรือรัฐ

การปกครองระดับเขตการปกครองหรือรัฐประกอบไปด้วยบุคคล ดังต่อไปนี้

๑. มุขมนตรีที่ถูกเลือกโดยประธานาธิบดีจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของเขตการปกครองหรือรัฐซึ่งเกี่ยวข้องหรืออันเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๖๑ (ก)[๑] โดยสมาชิกสภา ๓ ที่ได้รับเลือกจะได้รับการแต่งตั้งและมอบหมายให้เป็นมุขมนตรี[๑] จะขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี[๑] ๐ ๐

๒. รัฐมนตรีถูกเลือกโดยมุขมนตรีโดยมีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๖๑ (ก) ตามรัฐธรรมนูญ[๑] มุขมนตรีจะเลือกรัฐมนตรีจากรายชื่อสมาชิกที่เหมาะสมที่ถูกเสนอจาก ๓ ส่วนคือ มาจากฝ่ายกลาโหมโดยผู้บัญชาการสูงสุดในด้านรักษาความปลอดภัยของประเทศและแถบชายแดน[๑] มาตรา ๘ (ก) (ii) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาจากรายชื่อผู้นำของแต่ละหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเอง[๑] ซึ่งตั้งอยู่ใน ๔ พื้นที่เขตปกครองหรือรัฐที่เกี่ยวข้อง และมาจากสภาผู้แทนราษฎรที่ดูแลด้านเผาพันธุ์แห่งชาติในระดับเขตการปกครองหรือรัฐ[๑] ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งและมอบหมายหน้าที่ให้กับบุคคลที่ถูกเลือกผ่านมุขมนตรีให้มีหน้าที่เป็นรัฐมนตรี[๑] ๐ ๔ ๖

๓. ที่ปรึกษากฎหมาย (Advocate-General) ถูกเลือกโดยมุขมนตรีซึ่งต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐสภาก่อนได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี โดยมีหน้าที่ในการให้คำปรึกษากฎหมายและมีหน้าที่ดูแลปัญหาเกี่ยวกับข้อกฎหมายที่เกิดขึ้นแต่ละครั้ง[๑] ซึ่งที่ปรึกษากฎหมายจะขึ้นตรงต่อ[๗] ของประธานาธิบดีผ่านมุขมนตรีและอัยการสูงสุด[๑] ๐ ๔ ๘

---

[๑] มาตรา ๔(ค) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖(ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖(ค) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา (ค) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘(ก) (i) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘(ก) (ii) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘(ก) (iii) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘(ก) (iv) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘(ฉ) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๕ (ก) (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

๔. อธิบดีขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นของเขตการปกครองและรัฐทำหน้าที่เป็นเลขานุการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเขตการปกครองหรือของรัฐ[๑] ๐ ๔ ๙

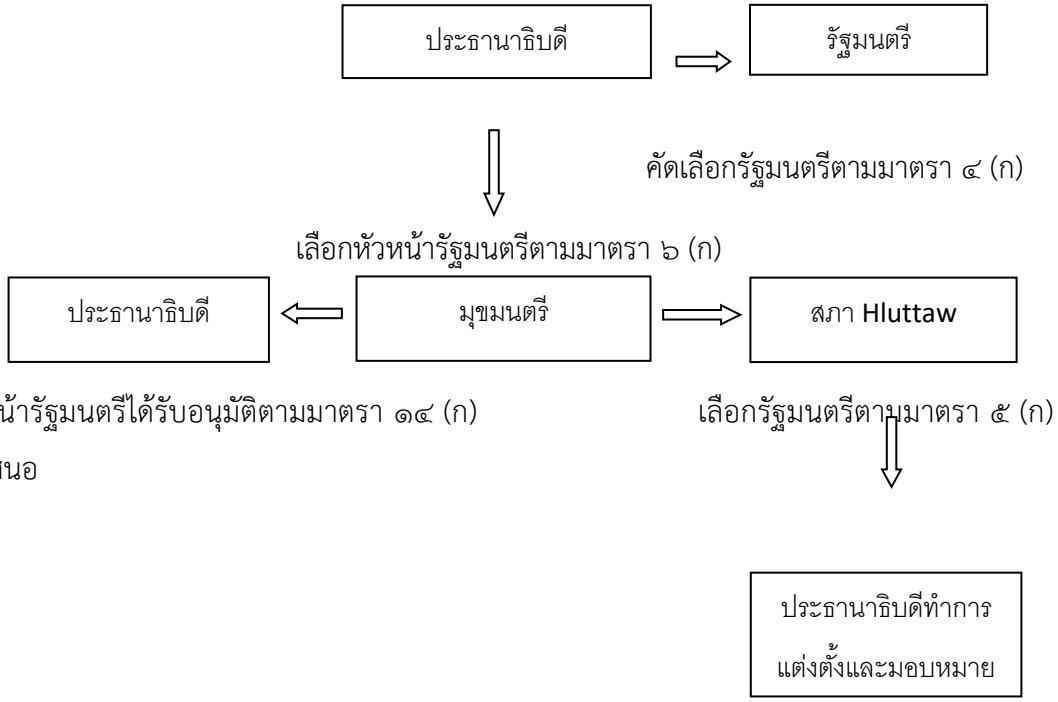

๓.๘.๑.๒ การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ของตุลาการสูงสุดระดับเขตการปกครองหรือรัฐ

ตามกฎหมายเกี่ยวกับการปกครองแห่งเขตการปกครองหรือรัฐได้มีการกล่าวถึงอำนาจหน้าที่ของฝ่ายตุลาการเอาไว้ โดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดการแต่งตั้งและมอบหมายหน้าที่ตุลาการศาลสูงสุดของเขตการปกครองหรือรัฐและผู้พิพากษาของศาลสูงระดับเขตการปกครองด้วยในการเสนอชื่อของตุลาการสูงสุด ประธานาธิบดีโดยร่วมกันกับมุขมนตรีและรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องเพื่อทำการสรรหารายชื่อบุคคลที่เหมาะสม[๑] และส่งไปยังสภาผู้แทนราษฎร โดยคุณสมบัติของตุลาการศาลสูงสุดของเขตการปกครองหรือรัฐนั้น[๑] จะต้องเป็นไปตามมาตรา ๓๑๐ แห่งรัฐธรรมนูญกำหนดเอาไว้ โดยประธานาธิบดีจะกำหนดหน้าที่และความรับผิดของตำแหน่งดังกล่าวผ่านสภาผู้แทนราษฎร[๑] ๐ ๕ ๒

---

[๑] มาตรา ๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๗ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๗ (ง) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

๓.๘.๑.๓ การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ของผู้พิพากษาศาลสูงระดับเขตการปกครองหรือรัฐ

การกำหนดอำนาจและหน้าที่ของผู้พิพากษาศาลสูงระดับเขตการปกครองหรือรัฐนั้นเป็นหน้าที่มุขมนตรีและตุลาการสูงสุดโดยเสนอรายชื่อบุคคลที่เหมาะสมส่งไปยังสภาผู้แทนราษฎร[๑] โดยผู้ได้รับการเสนอชื่อจะต้องมีคุณสมบัติเป็นไปตามมาตรา ๓๑๐ แห่งรัฐธรรมนูญกำหนดเอาไว้[๑] หลังจากนั้น ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งและมอบหมายหน้าที่ให้กับผู้ที่ได้รับการอนุมัติจากสภาผู้แทนราษฎรให้ดำรงตำแหน่งเป็นพิพากษาศาลสูงของเขตการปกครองหรือรัฐ โดยมีอำนาจหน้าที่ตามที่ประธานาธิบดีกำหนดผ่านทางสภาผู้แทนราษฎร[๑] นอกจากนี้ กฎหมายฉบับนี้ยัง ให้[๕] สิทธิเฉพาะแก่ตุลาการสูงสุดและผู้พิพากษาของเขตการปกครองหรือรัฐในการเป็นอิสระจากการเมืองโดยไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด[๑] ๐ ๕ ๖

๓.๘.๑.๔ การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจเงินแผ่นดินของเขตการปกครองหรือรัฐ

กฎหมายฉบับนี้ได้วาง กฎ ระเบียบ เกี่ยวกับการแต่งตั้งและ กำหนดให้อำนาจหน้าที่ของผู้ตรวจเงินแผ่นดินของเขตการปกครองหรือรัฐซึ่งขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีผ่านมุขมนตรี[๑] โดยมุขมนตรีจะเสนอให้ประธานาธิบดีแต่งตั้งและกำหนดหน้าที่ให้กับบุคคลตำแหน่งดังกล่าวผ่านสภาผู้แทนราษฎรหรือจากผู้ซึ่งไม่ใช่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอันเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๗๑ (ก) โดยความเห็นชอบของสภา (Hluttaw) ที่เกี่ยวข้องกับเขตการปกครองหรือรัฐ ซึ่งหน้าที่นั้นเป็นหน้าที่อันเกี่ยวด้วยการตรวจสอบบัญชีรายรับและรายจ่ายในระดับเขตการปกครองหรือรัฐโดยต้องมีการรายงานตรงไปยังสภา (Hluttaw)[๑] ซึ่งผู้ตรวจเงินแผ่นดินของ ๘

---

[๑] มาตรา ๑๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๘ (ง) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาครัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

เขตการปกครองหรือรัฐนั้นประธานาธิบดีจะแต่งตั้งและกำหนดหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากสภา (Hluttaw)[๑]

๓.๘.๑.๕ อำนาจและหน้าที่ของมุขมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการประกาศใช้กฎหมาย

ภายใต้กฎหมายฉบับนี้นั้น มีการกำหนดช่วงเวลาแห่งการออกรัฐบัญญัติของ มุขมนตรี โดยกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติว่าร่างรัฐบัญญัติที่สภาแห่งเขตการปกครองหรือรัฐให้ความเห็นชอบนั้นจะต้องได้รับการลงนามโดยมุขมนตรีภายใน ๗ วันนับแต่วันถัดจากวันที่ได้ให้ความเห็นชอบกฎหมายนั้นโดยเป็นไปตามวิธีการที่กำหนดและประกาศใช้เป็นกฎหมาย[๑] แต่หากเป็นร่างรัฐบัญญัติที่มาจากความเห็นชอบของผู้นำของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือผู้นำพื้นที่ปกครองตนเองนั้น จะต้องได้รับการลงนามภายใน ๑๔ วันนับถัดจากวันที่ได้ให้ความเห็นชอบกฎหมายนั้นโดยเป็นไปตามวิธีการที่กำหนดและประกาศใช้เป็นกฎหมาย[๑] อย่างไรก็ตาม หากมุขมนตรีไม่ได้ทำการลงนามเพื่อประกาศใช้รัฐบัญญัติภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวนั้น รัฐบัญญัตินั้นจะมีผลเป็นกฎหมายใช้บังคับได้เสมือนว่ามุขมนตรีได้ลงนามแล้วในวันที่ครบกำหนดระยะเวลานั้น[๑] กฎหมายที่ได้รับการลงนามหรือถือว่าได้รับการลงนามโดยมุขมนตรีจะต้องประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่กฎหมายที่กำหนดให้มีผลบังคับใช้ในวันที่ประกาศใช้ดังกล่าวเลย[๑]

---

[๑] มาตรา ๒๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาคีรัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาคีรัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๓ (ข) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาคีรัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๓ (ค) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาคีรัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๓ (ง) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยภาคีรัฐบาลหรือภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๕๓

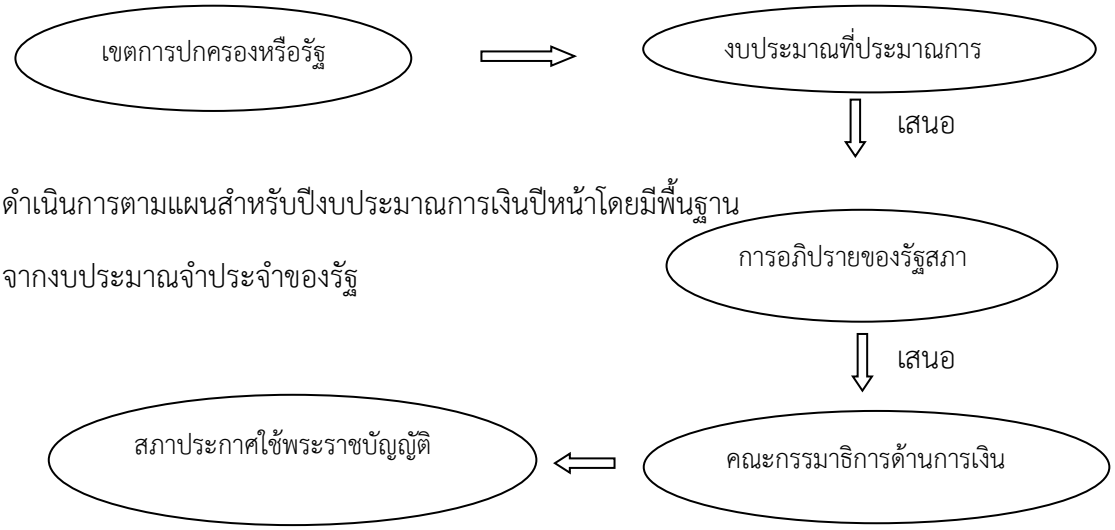

๓.๘.๑.๖ อำนาจและหน้าที่ของสมาชิกของรัฐบาลแห่งเขตการปกครองหรือรัฐ หรืออำนาจบริหารจัดการของเขตการปกครอง หรือรัฐ

ตามบทบัญญัติ ของรัฐธรรมนูญ อำนาจบริหารของรัฐบาลแห่งเขตการปกครองหรือรัฐจะเป็นไปตามกฎหมายของสภาแห่งเขตการปกครองและสภาแห่งรัฐ นอกจากนี้ยังรวมถึงกรณีที่รัฐบาลแห่งเขตการปกครองหรือรัฐได้อนุญาตให้ดำเนินการตามกฎหมายอื่นอีกด้วย ส่วนรัฐบาลแห่งเขตการปกครองหรือรัฐมีหน้าที่ต้องรับผิดต่อรัฐบาลทั้งหมดในการรักษาความมั่นและสันติภาพของรัฐและสังคมภายใต้กฎหมายหรือคำสั่ง ยิ่งไปกว่านั้น รัฐบาลเขตการปกครองหรือรัฐและหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองจะมีอิสระในการปกครองตนเอง และร่วมมือประสานงานกับหน่วยงานและองค์กรอื่นเพื่อให้งานเกิดประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ

๓.๘.๒ กฎหมายของรัฐบาลสหภาพ

สภาสันติภาพและพัฒนาแห่งรัฐได้ออกกฎหมายฉบับนี้ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๔๔๓ ของสหภาพเมียนมาเพื่อให้การบริหารราชการแต่ละส่วนเป็นไปอย่างเรียบร้อย สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมากฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญ[๑] ๐ ๖ ๔

[๑] มาตรา ๑(ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๓.๘.๒.๑ การก่อตั้ง แต่งตั้งและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของหัวหน้ารัฐบาล

หัวหน้ารัฐบาลและหัวหน้าฝ่ายบริหารคือ ประธานาธิบดีแห่งสหภาพเมียนมา[๑] ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีถูกเลือกตั้งมาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย[๑] และประธานาธิบดีของสหภาพต้องขึ้นตรงต่อรัฐสภา (Pyidaungsu Hluttaw)[๑]

(๑) การจัดตั้งรัฐบาลสหภาพ

รัฐบาลสหภาพที่ถูกแต่งตั้งประกอบไปด้วยบุคคลตำแหน่งดังต่อไปนี้

(i) ประธานาธิบดีแห่งสหภาพ

(ii) รองประธานาธิบดีแห่งสหภาพ

(iii) รัฐมนตรีแห่งสหภาพ

(iv) อัยการสูงสุดของสหภาพ[๑]

และอธิบดีประจำสำนักแห่งรัฐสหภาพจะทำหน้าที่เป็นเลขานุการโดยตำแหน่งของรัฐสหภาพ[๑]

(๒) การกำหนดจำนวนของกระทรวงและรัฐมนตรีของรัฐบาลสหภาพ

ประธานาธิบดีจะเป็นผู้แก้ไขเพิ่มเติมจำนวนของกรทรวงของรัฐสหภาพ[๑] รวมถึงยังสามารถเพิ่มหรือลดจำนวนของรัฐมนตรีของรัฐสหภาพได้อีกด้วย[๑]

(๓) การก่อตั้งองค์กรระดับสหภาพ

ประธานาธิบดีจะเป็นผู้แต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญกำหนดหรือกฎหมายพิเศษซึ่งออกตามรัฐธรรมนูญ[๑]

---

๑ มาตรา ๓ ในแห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕ ในแห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๔ ในแห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๖ ก (i) (ii) (iii) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๖ ข แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๘ ก แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๘ ข แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๙ ในแห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

(๔) การก่อตั้งสภาความมั่นคงแห่งชาติ

ประธานาธิบดีจะเป็นผู้ก่อตั้งสภาความมั่นคงแห่งชาติด้วยตัวเองโดยกำหนดหน้าที่ต่าง ๆ ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่นซึ่งประกอบไปด้วย ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดีจำนวน ๒ คน อธิบดีประจำสภา Pyithu Hluttraw อธิบดีประจำสภา Amyotha ผู้บัญชาการสูงสุด รองผู้บัญชาการสูงสุด รัฐมนตรีประจำกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีประจำกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีประจำกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีประจำกระทรวงชายแดน[๑] สำหรับ[๐] [๗] เลขานุการแห่งรัฐบาลสหภาพจะเป็นเลขานุการโดยตำแหน่งของสภากลาโหมและความมั่นคงแห่งชาติ[๑] [๐] [๗] [๔]

(๕) การก่อตั้งคณะกรรมาธิการทางด้านการเงิน

ประธานาธิบดีจะออกประกาศเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมาธิการทางการเงิน[๑] [๐] [๗] [๕]

(๖) การแต่งตั้งและกำหนดหน้าที่ของรัฐมนตรีประจำสหภาพ

ในการแต่งตั้งรัฐมนตรีประจำสหภาพ ประธานาธิบดีจะเป็นผู้เลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามมาตรา ๒๓๒ (ก) แห่งรัฐธรรมนูญที่นำเสนอรายชื่อสมาชิกที่เหมาะสมจากทางกระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย และ กระทรวงชายแดน รายชื่อของรัฐมนตรีประจำสหภาพที่ถูกเลือกนั้นจะต้องผ่านการอนุมัติจากสภา Pyidaungsu Hluttaw รัฐมนตรีที่ได้รับการอนุมัติแล้ว จะถูกแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ ในฐานะรัฐมนตรีประจำสหภาพ กระทรวงและรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่รัฐสหภาพกำหนดเอาไว้

(๗) การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กับอัยการสูงสุดของรัฐสหภาพ

ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ให้กับอัยการสูงสุดผ่านสภาผู้แทนราษฎรตามที่มาตรา ๒๓๗ แห่งรัฐธรรมนูญโดยผ่านความเห็นชอบจากสภา Pyidaungsu Hluttaw โดยมีหน้าที่ให้คำแนะนำและกำหนดหน้าที่ทางกฎหมาย

---

[๑] มาตรา ๑๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๐ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๑ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

(๘) การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กับบุคคลในระดับรัฐสหภาพ

ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ให้กับผู้บัญชาการสูงสุดตามการแนะนำของสภาความมั่นคงแห่งชาติ[๑] โดยบุคคลนั้นจะมีคุณสมบัติตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดหรือกฎหมายพิเศษที่ออกตามรัฐธรรมนูญกำหนด[๑] นอกจากนี้ ยังประสานงานกับผู้บัญชาการสูงสุดกระทรวงกลาโหมเพื่อกำหนดสมาชิกของกระทรวงกลาโหม รวมทั้งให้อำนาจหน้าที่แก่รองอธิบดีอัยการสูงสุดรองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน และกรรมการจากคณะกรรมการสหภาพพลเรือน[๑] รองรัฐมนตรีจะต้องรับผิดโดยตรงต่อรัฐสหภาพและประธานาธิบดี[๑]

(๙) การกำหนดจำนวนรัฐมนตรีประจำภูมิภาคหรือภาครัฐบาล

ประธานาธิบดีจะเป็นผู้กำหนดรัฐมนตรีประจำภูมิภาคหรือภาครัฐบาลผ่านสภารัฐและสภาภาค[๑] อีกทั้งยังกำหนดและเพิ่มจำนวนรัฐมนตรีของภูมิภาคและภาครัฐบาล[๑]

(๑๐) การแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กับบุคคลในระดับภูมิภาคหรือภาครัฐบาล

ประธานาธิบดีจะเป็นผู้แต่งตั้งและกำหนดหน้าที่ของบุคคลในระดับภูมิภาคหรือภาครัฐบาลเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ[๑] และจะเชื่อมโยงกับสภารัฐหรือสภาเขตปกครองและสภา Pyidaungsu Hluttaw จะแต่งตั้งมุขมนตรีและรัฐมนตรี ของเขตการปกครองหรือรัฐ[๑] โดยการทำงานของบุคคลดังกล่าวจะเป็นไปตามหน้าที่ของแต่ละรัฐมนตรีของเขตการปกครองหรือรัฐ[๑]

---

[๑] มาตรา ๑๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๗ (ก) (ii) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๗ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๐ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

(๑๑) การก่อตั้งสภา Nay Pyi Taw และการแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่ของประธานและสมาชิก

ประธานาธิบดีจะก่อตั้งสภา Nay Pyi Taw ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๒๘๕ (ข) (๑) แห่งรัฐธรรมนูญ[๑] และสภาดังกล่าวจะแต่งตั้งและกำหนดอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับบุคคลที่มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๘๕ อนุ (ก) แห่งรัฐธรรมนูญ ให้เป็นประธานและสมาชิกของสภา Nay Pyi Taw ภายใต้มาตรา ๒๘๕ (ข) (๑) แห่งรัฐธรรมนูญ[๑]

๓.๘.๒.๒ อำนาจและหน้าที่ของประธานาธิบดีของรัฐสหภาพและรองประธานาธิบดีระดับประเทศ ภูมิภาค และสนธิสัญญาทวิภาคี

ประธานาธิบดีจะต้องดำเนินการตามกฎหมายในการเข้าเป็นภาคี ให้สัตยาบันเพิกถอนการให้สัตยาบันและถอนตัวจากสนธิระหว่างประเทศระดับนานาชาติ ระดับภูมิภาค หรือระดับสัญญาทวิภาคี โดยมีอำนาจที่จะดำเนินการโดยได้รับความเห็นชอบ[๑] หรือโดยไม่จำต้องผ่านความเห็นชอบของสภา Pyidaungsu Hluttaw.[๑]

(๑) เรื่องการทูต

ประธานาธิบดี อาจสร้างหรือตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศอื่นโดยความเห็นชอบของ Pyidaungsu Hluttaw และสามารถแต่งตั้งหรือเรียกนักการทูตของรัฐสหภาพกลับประเทศ[๑] และให้ความยินยอมในการแต่งตั้งนักการทูตต่างประเทศ[๑] หรือแจ้งให้มีการเรียกนักการทูตต่างประเทศคืนไป[๑] และรับหนังสือแจ้งการแต่งตั้งทูตต่างประเทศ[๑]

(๒) เรื่องเขตแดน

ประธานาธิบดีของจะต้องดำเนินการตามบทบัญญัติตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๒ ของรัฐธรรมนูญหากการจำเป็นที่จะต้องตีขอบเขตดินแดนของรัฐสหภาพใหม่ รวมถึงต้อง

---

๑ มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๒ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๖ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๖ (ง) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๒๖ (จ) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

ดำเนินการตามบทบัญญัติมาตรา ๕๓ ของรัฐธรรมนูญ[๑] ถ้ามีเหตุที่ต้องตีขอบเขตแดนของเขตปกครองหรือรัฐขึ้นใหม่[๑]

(๓) ทางการทหาร

ประธานาธิบดีย่อมมีสิทธิที่จะใช้ปฏิบัติการทางทหารที่เหมาะสมตามความจำเป็นในการประสานงานกับสภากลาโหมและความมั่นคงแห่งชาติภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญเมื่อเกิดการรุกรานประเทศ[๑] โดยประธานาธิบดีจะกระทำการผ่านสภา Pyidaungsu Hluttaw ซึ่งอาจจะประกาศภาวะสงครามหรือเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยต่อประเทศได้โดยผ่านความเห็นชอบสภา Pyidaungsu Hluttaw นั้น[๑]

(๔) การออกพระราชกฤษฎีกา

ประธานาธิบดีมีสิทธิออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อการบริหารประเทศเมื่อมีความจำเป็นเร่งด่วนซึ่งไม่เกี่ยวกับงบประมาณของรัฐสหภาพ[๑] หากไม่ได้เพิกถอนพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จะต้องมีได้รับการอนุมัติจากสภา Pyidaungsu Hluttaw[๑] โดยเร็วที่สุดภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่มีการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกา แต่หากไม่ได้รับการอนุมัติพระราชกฤษฎีกาเป็นอันตกไปนับแต่วันที่ไม่ได้รับความเห็นชอบ[๑] หากประธานาธิบดีโดยความเห็นชอบจาก สภา Pyidaungsu Hluttaw ยังต้องการใช้พระราชกฤษฎีกาใช้บังคับได้อีกช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อมีพระราชกฤษฎีกาซึ่งถูกยกเลิกภายในระยะเวลา ๖๐ วันนับแต่ได้ประกาศใช้ต้องแจ้งไปยังสภา Pyidaungsu Hluttaw ในการประชุมที่อันใกล้ที่สุด[๑]

(๕) การประกาศใช้กฎหมาย

ประธานาธิบดีจะทำการลงนามร่างรัฐบัญญัติที่ได้รับความเห็นชอบจาก Pyidaungsu Hluttaw ภายใน ๑๔ วันนับแต่วันที่สภาให้ความเห็นชอบ[๑] และประกาศใช้

---

[๑] มาตรา ๒๗ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๑ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๑ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๒ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๒ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๒ (จ) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

กฎหมายดังกล่าวก่อนจะส่งกลับไปยังสภา Pyidaungsu Hluttaw พร้อมข้อคิดเห็น ๑ หาก ๑ ๐ ประธานาธิบดีไม่ส่งร่างกฎหมายพร้อมข้อคิดเห็นกลับไปยังสภา Pyidaungsu Hluttaw ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการลงนามและประกาศใช้กฎหมาย ร่างรัฐบัญญัติจะมีผลเป็นกฎหมายและใช้บังคับได้ในวันหลังจากครบระยะเวลาที่กำหนดเสมือนว่าประธานาธิบดีได้ลงนามแล้ว[๑] ๑ ๐

หากมีการส่งร่างกฎหมายดังกล่าวกลับไปยังสภา Pyidaungsu Hluttaw ตามมาตรา ๓๓ (ข) สภา Pyidaungsu Hluttaw อาจเห็นชอบกับข้อคิดเห็นของประธานาธิบดีแล้วแก้ไขตามข้อคิดเห็นนั้น หรืออาจลงมติเห็นชอบร่างกฎหมายฎโดยไม่แก้ไขตามข้อคิดเห็นของประธานาธิบดี[๑] เมื่อร่างกฎหมายดังกล่าวถูกส่งกลับไปยังประธานาธิบดีตามมติของสภา Pyidaungsu Hluttaw ประธานาธิบดีจะต้องลงนามร่างกฎหมายดังกล่าวและประกาศใช้เป็นกฎหมายภายใน ๗ วันนับแต่วันที่ได้รับกฎหมายฉบับนั้นกลับมา[๑] ๑ ๐ ๕

(๖) การแต่งตั้งรายชื่อบุคคลกิตติมศักดิ์

ประธานาธิบดีสามารถหารือถึงรายชื่อบุคคลกิตติมศักดิ์ที่เหมาะสมจะได้รับรางวัลหรือเพิกถอนรางวัลได้

(๗) หัวหน้าคณะข้าราชการพลเรือน

ประธานาธิบดีสามารถแต่งตั้งหัวหน้าคณะข้าราชการพลเรือนและเพิกถอนตำแหน่งดังกล่าวได้ตามความในบทบัญญัติของกฎหมายเฉพาะซึ่งตราขึ้นตามใต้รัฐธรรมนูญ

(๘) การอภัยโทษ

ประธานาธิบดีมีอำนาจประกาศอภัยโทษและนิรโทษกรรม

(๙) การออกคำปราศรัยและข้อความชี้แจง

ประธานาธิบดีมีอำนาจในการออกคำปราศรัยและข้อความชี้แจงไปยังนานาประเทศอันเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเมืองและการทหารของรัฐสหภาพตามแต่ละสถานการณ์ได้

---

[๑] มาตรา ๓๓ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๓ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

(๑๐) ด้านอื่น ๆ

ประธานาธิบดีมีสิทธิประกาศแรียกประชุมวิสามัญสภา Pyidaungsu Hluttaw ได้ โดยมีสิทธิที่จะยื่นเรื่องที่เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาได้และอาจจะมอบหมายอำนาจหน้าที่บางอย่างให้กับรองประธานาธิบดีได้และหากรองประธานาธิบดีนั้นไม่สมารถทำงานได้ก็อาจมอบให้รองประธานาธิบดีอื่นทำหน้าที่ชั่วคราวให้กับตนได้ โดยประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะมีอำนาจและหน้าที่ภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมาย

(๑๑) อำนาจและหน้าที่ของรองประธานาธิบดี

รองประธานาธิบดีผู้ได้รับคะแนนสูงสุดเป็นอันดับสองจากการเลือกของประธานาธิบดีมีหน้าที่ทำการแทนประธานาธิบดีชั่วคราวเมื่อประธานาธิบดีเดินทางไปยังต่างประเทศ นอกจากนี้ รองประธานาธิบดีซึ่งได้รับมอบหน้าที่จากประธานาธิบดีสามารถพิจารณากลั่นกรองงบประมาณของกระทรวงในรัฐสหภาพ และองค์การต่าง ๆ ของรัฐสหภาพ และรองประธานาธิบดีรายอื่น ๆ สามารถพิจารณากลั่นกรองงบประมาณของเขตการปกครองและรัฐแล้วอนุมัติงบประมาณที่เหมาะสมไปยังคณะกรรมาธิการงบประมาณ

๓.๘.๒.๓ อำนาจและหน้าที่ของผู้บริหารในการบริหารรัฐสหภาพ

ตามรัฐธรรมนูญ อำนาจขบริหารของรัฐสหภาพนั้นครอบคลุมถึงอำนาจ ในการบริหารเรื่องต่าง ๆ ที่สภา Pyidaungsu Hluttaw มีอำนาจในที่จะทำการออกกฎหมาย[๑]

ภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ อำนาจบริหารของรัฐสหภาพนั้นเป็นของประธานาธิบดี[๑]

การใช้อำนาจบริหารประการใด ๆของรัฐบาลของรัฐสหภาพนั้นจะกระทำในนามของประธานาธิบดี[๑] เว้นแต่จะเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นการใช้ดุลยพินิจประธานาธิบดีมีอำนาจในการออกกฎหมายที่จำเป็นต่อเรื่องต่าง ๆ ที่รัฐบาลของรัฐสหภาพมีอำนาจในการดำเนินการ[๑] โดยต้องเป็นไปตามวิธีการที่บัญญัติในระเบียบที่ประธานาธิบดี[๑] กำหนดทุก

---

[๑] มาตรา ๔๘ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๐ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๑ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๑ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๑ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระทรวงของรัฐจะรับผิดชอบองค์กรและหน่วยงานย่อยส่วนของตนโดยทำหน้าที่จัดการ ให้คำแนะนำ กำกับดูแลและตรวจสอบให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่น[๑]

(๑) การวางแผนทางการเงินของรัฐบาลสหภาพ

รัฐบาลสหภาพ

(ก) รัฐบาลสหภาพสามารถจะออกนโยบายตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญโดยะผ่านการอนุมัติจากสภา Pyidaungsu Hluttaw[๑] และอาจดำเนินการออกนโยบายตามความจำเป็นดังที่ปรากฏในกฎหมายงบประมาณ[๒]

(ข) และอาจอนุมัติตามคำร้องจากคณะกรรมาธิการพัฒนาเมือง Nay Pyi Taw เมือง Yangon และเมือง Mandalay เมื่อกองทุนพัฒนาไม่เพียงพอในการใช้พัฒนาเมืองต่าง ๆ[๓]

(๒) เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของรัฐบาลสหภาพ

รัฐสหภาพอาจอนุญาตให้รัฐบาลของเขตปกครองหรือรัฐดำเนินการกับรัฐสหภาพในโครงการกิจการร่วมค้า[๔] หรือในการอนุญาตให้เกิดมีความร่วมมือระหว่างองค์กรธุรกิจ หรือองค์กรทางเศรษฐกิจในการร่วมมือกับรัฐบาลสหภาพเพื่อดำเนินธุรกิจภายใต้ระยะเวลาและข้อจำกัดต่าง ๆ ได้[๕]

(๓) การเสนอร่างพระราชบัญญัติ

รัฐบาลสหภาพมีอำนาจเสนอร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนประจำปี[๖] แผนงบประมาณประจำปีและภาษีหรือเสนอร่างราชบัญญัติที่จำเป็นต่อผ่านสภา Pyidaungsu Hluttaw ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สภา Pyidaungsu Hluttaw มีอำนาจในการออกกฎหมายตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ[๗]

---

๑ มาตรา ๕๕ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๕ (ซ) (i) (ii) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑ มาตรา ๕๗ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

(๔) ความเกี่ยวพันกับรัฐสภา

รัฐบาลของรัฐสหภาพอาจมอบอำนาจให้รัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีช่วยว่าการทำการชี้แจงตอบคำถามแทนต่อสภา Pyidaungsu Hluttaw หรือสภา Amyotha Hluttaw หรือสภา Pyithu Hluttaw หรือคณะกรรมการและคณะกรรมาธิการและหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งตั้งโดยสภา โดยมีอำนาจในการเชิญและส่งข้อเท็จจริงที่ต้องการไปยังคณะกรรมาธิการ[๑]

(๕) ภารกิจอื่น ๆ

รัฐบาลสหภาพพึงต้องดำเนินการตามภาระและหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย[๑]

(๖) การประชุมของรัฐบาลสหภาพ

การประชุมสามัญของรัฐบาลของสหภาพจะต้องจัดขึ้นอย่างน้อยสองครั้งต่อเดือน หากมีความจำเป็นจะมีการเรียกประชุมวิสามัญ[๑] โดยประธานาธิบดีจะทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมในแต่ละวาระการประชุม[๑]

๓.๘.๒.๔ อำนาจและหน้าที่ของรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยว่าการ

รัฐมนตรีมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงและหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินงานที่จะดำเนินการอย่างเป็นระบบภายใต้แผนการดำเนินงานของรัฐสหภาพ[๑] และทำการวิเคราะห์และกำกับดูแลกฎหมายที่บังคับใช้ กฎ ระเบียบ กฎหมายที่ยกเลิกแล้ว คำสั่ง ประกาศ และขั้นตอนกระบวนการต่าง ๆ[๑] โดยมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการดำเนินงานภายใต้กรอบอำนาจและหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีมอบให้[๑] และกำกับดูแลการดำเนินการตามวาระแห่งชาติให้ดำเนินการไปอย่างเป็นระบบภายใต้แผนระดับชาติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง[๑] หรือปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย[๑]

---

[๑] มาตรา ๕๘ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๙ (จ) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๐ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๑ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ง) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ฉ) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ช) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

๓.๘.๒.๕ ระยะเวลาการทำงาน การลาออกจากตำแหน่ง การสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ การถอดถอนออกจากตำแหน่ง การบรรจุและแต่งตั้งในตำแหน่งที่ว่าง

(๑) ระยะเวลาการทำงานของสมาชิกของรัฐบาลสหภาพ

วาระการทำงานของประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีคือ ๕ ปี[๑] และสามารถอยู่ในวาระได้ไม่เกิน ๒ สมัย[๑] เมื่อแต่ละวาระสิ้นสุดลงประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะมีประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีชุดใหม่ที่มาจากการเลือกตั้ง[๑]

วาระการทำงานของรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยว่าการรวมถึงอัยการสูงสุดและรองอัยการสูงสุดก็เป็นเช่นเดียวกันกับประธานาธิบดี[๑]

(๒) การลาออกจากตำแหน่งและการสิ้นสุดสภาพการเป็นสมาชิกของรัฐบาลสหภาพ

ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีอาจจะลาออกจากตำแหน่งก่อนที่จะหมดวาระ จะต้องแจ้งการลาออกต่อประธานสภา Pyidaungsu Hluttaw[๑] รัฐมนตรีช่วยว่าการหรือรองอัยการสูงสุดหากจะลาออกจากตำแหน่งโดยทำหนังสือถึงประธานาธิบดี[๑]

ประธานาธิบดีอาจมีคำสั่งให้รัฐมนตรี อัยการสูงสุด รัฐมนตรีช่วยว่าการหรือรองอัยการสูงสุดที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ให้ลาออกจากตำแหน่ง หากไม่ยอมลาออกตามที่สั่ง ก็จะสิ้นสุดสมาชิกภาพโดยการถูกปลดออก[๑]

(๓) การถอดถอนสมาชิกของรัฐบาลสหภาพ

ประธานาธิบดีจะถอดถอนสมาชิกของรัฐบาลสหภาพออกจากการดำรงตำแหน่งตามที่สภา Hluttaw ที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามมาตรา ๒๓๓ แห่งรัฐธรรมนูญ ทีในการพิจารณาเสนอให้ประธานาธิบดีถอดถอนรัฐมนตรีหรืออัยการสูงสุดของสหภาพที่ไม่เหมาะสมจะดำรง

---

[๑] มาตรา ๖๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ (ช) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๗ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

ตำแหน่งต่อไป โดยผ่านสภาผู้แทนราษฎรของสภา Amyotha Hluttaw หรือสภา Pyithu Hluttaw ตามรัฐธรรมนูญกำหนด[๑] ๑ ๓ ๕

(๔) การแต่งตั้งสมาชิกเพื่อดำรงตำแหน่งแทนสมาชิกที่ว่างลงของรัฐบาลสหภาพ

หากตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลงเนื่องจากมีการลาออกจากตำแหน่งก่อนครบกำหนดวาระ รองประธานาธิบดีที่ได้คะแนนสูงสุดอันดับสองจากการเลือกตั้งจะทำหน้าที่ในฐานะประธานาธิบดีชั่วคราว[๑] ๑ ๓ ๖

หากตำแหน่งรองประธานาธิบดีว่างลงเนื่องจากมีการลาออกก่อนครบกำหนดวาระ ให้นำเอาบทบัญญัติมาตรา ๗๓ (ฉ) (ช) ของรัฐธรรมนูญมาบังคับใช้เกี่ยวกับการจัดการเลือกตั้งใหม่[๑] ๑ ๓

เมื่อประธานาธิบดีจะทำการถอดถอนบุคคลใด จะต้องส่งเรื่องไปยังประธานของสภา Pyidaungsu Hluttaw ถ้าประธานเห็นว่าบุคคลนั้นสมควรถูกถอดถอนเพราะไม่เหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งต่อไปก็จะมีมติไปยังประธานาธิบดีเพื่อให้ประธานาธิบดีถอดถอนบุคคลนั้นออกจากตำแหน่ง[๑] ๑ ๓ ๘

(๕) การแต่งตั้งบุคคลผู้เข้ามาดำรงตำแหน่งที่ว่างลงของรัฐบาลสหภาพ

ถ้าหากผู้บัญชาการสูงสุดตำแหน่งว่างลงประธานาธิบดีอาจจะแต่งตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ[๑] ๑ ๓ ๙

(๖) การเลิกจ้างผู้ดำรงตำแหน่งประจำภาครัฐบาลหรือภูมิภาค

ประธานาธิบดีมีอำนาจในการเลิกจ้างบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งประจำภาครัฐบาลหรือภูมิภาคหากปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพ[๑] ๑ ๔ ๐

---

[๑] มาตรา ๗๑ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๓ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๑ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

(๗) การแต่งตั้งคนมาดำรงตำแหน่งที่ว่างในประจำเขตการปกครองรัฐหรือรัฐ

ประธานาธิบดีอาจจะแต่งตั้งบุคคลใดแทนตำแหน่งที่ว่างลงโดยกำหนดอำนาจหน้าที่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ไม่ว่าจะเป็นหัวหน้ารัฐมนตรี ประธาน ฝ่ายตุลาการ รัฐมนตรี ผู้พิพากษาสูงสุดประจำเขตการปกครองหรือรัฐ อัยการสูงสุด ผู้ตรวจเงินแผ่นดิน ประธานของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง[๑] ๑ ๔ ๑

(๘) การปลดผู้ดำรงตำแหน่งประธานหรือสมาชิกของคณะกรรมการ Nay Pyi Taw ออกและการแต่งตั้งคนมาดำรงตำแหน่งแทนตำแหน่งที่ว่างลง

ประธานาธิบดีอาจมีคำสั่งให้คณะกรรมการ Nay Pyi Taw ที่ไม่สามารถทำงานในหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นลาออกจากตำแหน่ง[๑] และให้การลาออกมีผล แม้ในกรณีที่สมาชิกของหน่วยกลาโหมซึ่งเป็นสมาชิกของคณะกรรมการ Nay Pyi Taw ลาออกจากตำแหน่งหรือสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่[๒] รวมทั้งในกรณีที่ตำแหน่งประธานและสมาชิกของคณะกรรมาธิการว่างลงไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม ประธานาธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งและกำหนดหน้าที่ให้กับประธานคนใหม่หรือสมาชิกคนใหม่ของคณะกรรมาธิการ Nay Pyi Taw ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญ[๑] ๑ ๔

๓.๘.๒.๖ การประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินของรัฐ

หากไม่สามารถดำเนินการบริหารราชการภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญในพื้นที่เขตการปกครองหรือรัฐขหรือพื้นที่ชายแดนของสหภาพหรือในเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองหรือมีเหตุอันเพียงพอต่อการเป็นสถานการณ์ฉุกเฉินซึ่งอาจส่งผลกระทบกระเทือนความเป็นรัฐสหภาพหรือสลายความเป็นปึกแผ่นของชาติหรือก่อให้เกิดการสูญเสียอำนาจอธิปไตย ประธานาธิบดีอาจประกาศพระราชกฤษฎีกาหรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหลังจากประสานงานกับสภาความมั่นคงแห่งชาติ[๑] ๑ ๔ ๕

ในการประกาศภาวะฉุกเฉินนั้นประธานาธิบดีจะต้องทำการแจ้งให้ทราบหลังจากที่ได้รับความร่วมมือจากผู้บัญชาการสูงสุด และแจ้งให้กับผู้ซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงที่เป็น

---

[๑] มาตรา ๘๒ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘๓ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘๕ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘๕ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

สมาชิกของกระทรวงกลาโหมและสมาชิกทั้งหมดของสภาความมั่นคงแห่งชาติ[๑] ประธานาธิบดีมีสิทธิ์มอบหมายอำนาจหน้าที่พิเศษไปยังภูมิภาคหรือภาครัฐบาลหรือเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง[๑] อาจมีการหารือเพื่อให้อำนาจหน้าที่พิเศษต่อบุคคลที่เหมาะสมจะขึ้นมาบริหาร[๑]

แม้กรณีจะปรากฏว่าสภา Pyidaungsu Hluttaw นั้นครบกำหนดวาระการดำรงตำแหน่ง ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี หรือประธานสภา Pyithu และประธานสภา Amyotha Hluttaw จะยังคงยังคงดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีประธานาธิบดีคนใหม่และมีรองประธานาธิบดีคนใหม่ หรือประธานสภา Pyithu และประธานสภา Amyotha Hluttaw คนใหม่ซึ่งมาจากการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญ[๑]

สภากลาโหมและความมั่นคงแห่งชาติมีอำนาจในช่วงที่สภา Pyidaungsu Hluttaw ครบวาระ ในการใช้อำนาจรัฐจนกว่าจะมีการเลือกประธานาธิบดีซึ่งมาจากการเลือกตั้งและมีการตั้งรัฐบาลของสหภาพโดยชอบด้วยกฎหมายตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด[๑]

๓.๘.๒.๗ กรณีอื่น ๆ

การเตรียมการที่อยู่ภายใต้การดูแลของสภาสันติภาพและการพัฒนาก่อนกฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับ การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้จะต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญกำหนด[๑] กฎหมายฉบับนี้ อาจมีการแก้ไข เพิ่มเติม หรือยกเลิก โดยสภา Pyidaungsu Hluttaw ตามรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐเมียนมา[๑]

๓.๘.๓ กฎหมายการปกครองตำบลและหมู่บ้าน

๓.๘.๓.๑ การก่อตั้งพื้นที่ตำบลหรือหมู่บ้าน

โดยความเห็นชอบของสหพันธ์ผู้อยู่อาศัยภายใต้การแนะนำของมุขมนตรีของรัฐบาลภาคหรือภูมิภาค คณะกรรมาธิการ Ney Pyi Taw กระทรวงการมหาดไทยของรัฐบาล

---

[๑] มาตรา ๘๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๙๖ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๙๗ (ง) แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๙๕ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๐๓ แห่งรัฐบัญญัติรัฐบาลสหภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓

สหภาพสามารถดำเนินการต่าง ๆ ได้โดยต้องมีการออกประกาศเตือนเรื่องการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงชื่อของเขตเมือง[๑] หรือทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อของหมู่บ้านที่อยู่นอกเขตเมือง[๑]

เมือง ตำบล หมู่บ้านและหมู่บ้านที่ถูกกำหนดขึ้นภายใต้กฎหมายการตั้งเมือง (The Myanmar Act No.3/1907) และกฎหมายหมู่บ้าน (the Myanmar Act No.6/1907) ไม่อยู่ในความหมายของเมือง ตำบล หมู่บ้านและหมู่บ้านที่ตั้งขึ้นไม่อยู่ในความหมายของกฎหมายฉบับนี้[๑]

๓.๘.๓.๒ คุณสมบัติของผู้บริหารตำบลหรือหมู่บ้าน

ผู้ที่จะเป็นผู้บริหารของตำบลหรือหมู่บ้านจะต้องเป็นคนสัญชาติเมียนมาที่เกิดจากพ่อแม่ที่มีสัญชาติเมียนมา[๑] มีอายุ ๒๕ ปี[๑] มีการศึกษาที่เหมาะสม[๑] มีถิ่นที่อยู่ในตำบลหรือหมู่บ้านนั้น ๆ อย่างน้อย ๑๐ ปีติดต่อกัน และอาศัยอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้านในขณะดำรงตำแหน่ง[๑] และไม่เป็นสมาชิกองค์กรติดอาวุธหรือติดต่อกับองค์กรผิดกฎหมายใด[๑]

๓.๘.๓.๓ การกำหนดและแต่งตั้งผู้บริหารตำบลหรือหมู่บ้าน

ผู้บริหารเขตการปกครองท้องถิ่นจะเลือกผู้สูงอายุจำนวน ๕ คนในตำบลหรือหมู่บ้านเพื่อเป็นคณะกรรมการการกำหนดและแต่งตั้งผู้บริหารตำบลหรือหมู่บ้าน[๑]

คณะกรรมการที่กำกับดูแลนั้นจะมาจาก ๑๐ หลังคาเรือนของตำบลหรือหมู่บ้านซึ่งมีการกำหนดรายชื่อตำบลหรือหมู่บ้านเอาไว้แล้ว[๑] และจะทำหน้าที่กลั่นกรองบุคคลที่ควรได้รับเลือกจากกลุ่ม ๑๐ หลังคาเรือนให้ตรงตามคุณสมบัติ[๑] เพื่อรวบรวมรายชื่อเพื่อกำหนดให้[๓]

---

[๑] มาตรา ๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕ (The Ward or Village Tract Administration Law 2012)

[๑] มาตรา ๓(ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๕(ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๕(ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๕(ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๕(จ) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๕(ญ) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๖ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๗(ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๗(ง) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

เป็นผู้บริหารตำบลหรือหมู่บ้าน[๑] เมื่อได้รายชื่อและข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่มีคะแนนสูงสุดจากการลงมติลับของผู้บริหารเขตการปกครองท้องถิ่นในการจัดการการเลือกตั้ง[๑] ๑ ๖ ๕

ผู้ปกครองเขตการปกครองท้องถิ่นอาจกำหนดและแต่ตั้งผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านผ่านความเห็นชอบจากผู้ปกครองอำเภอ[๑] วาระในการเป็นผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านเป็นไปตามสภา Pyithu Hluttaw และไม่เกิน ๓ วาระ[๑] ๑ ๖ ๗

๓.๘.๓.๔ จริยธรรมที่เหมาะสม

ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านจะกระทำการและมีอำนาจตามจริยธรรม เช่น ไม่กระทำละเมิดใดใด ไม่ทุจริตต่อหน้าที่ ไม่ใช้อิทธิพลทำสิ่งผิดกฎหมายใดใด[๑] กระทำการตามที่ได้รับมอบหมายให้มีประสิทธิภาพไม่ขัดต่อกฎหมาย[๑] ๑ ๖ ๘ ๙

๓.๘.๓.๕ หน้าที่และหลักการพื้นฐานของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านมีอำนาจและหน้าที่ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานในการปกครองโดยต้องปฏิบัติตามและส่งเสริมการไม่แบ่งแยกของสหภาพและคงความเป็นปึกแผ่นและเป็นหนึ่งเดียวของอำนาจอธิปไตย[๑] และคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพเมียนมา[๑] ๑ ๗ ๑

๓.๘.๓.๖ อำนาจและหน้าที่ของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน

ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน มีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ วิธีปฏิบัติเพื่อรักษาความปลอดภัย กฎหมายหรือคำสั่ง รักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน และการรักษาผลประโยชน์ให้กับมหาชน[๑] และปกป้องสิทธิของบุคคลที่อาศัยอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้าน[๑] ๑

---

[๑] มาตรา ๗(จ) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๗(ช) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๑ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๑ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๒ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๓ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

ห้ามมิให้กระทำกิจกรรมที่จะเป็นอันตรายและได้รับบาดเจ็บต่อสาธารณะชนบนท้องถนนและสถานที่สาธารณะ และสามารถจับกุมหรือแจ้งให้ดำเนินการเพื่อจับกุมบุคคลที่ฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าว [๑] และจับกุมและแจ้งให้ดำเนินการจับกุมกับบุคคลที่กระทำผิดกฎหมายได้[๑] โดยต้องปฏิบัติงานและหน้าที่ตามกฎหมาย[๑๗๖]

๓.๘.๓.๗ อนุญาตให้ลาออก ระงับหน้าที่ชั่วคราว หรือการพ้นจากตำแหน่ง และแต่งตั้งผู้ทำการแทน

ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านที่ถูกแต่งตั้งอาจลาออกจากหน้าที่กับผู้ปกครองเขตปกครองท้องถิ่นด้วยความสมัครใจของผู้นั้นหรือเพราะปัญหาสุขภาพ[๑๗๗]

หากเกิดปัญหาใดขึ้นกับตำบลหรือหมู่บ้านโดยผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านเป็นผู้ก่อขึ้น ผู้ปกครองเขตปกครองท้องถิ่นสามารถไต่สวนได้หากจำเป็น และอาจเห็นควรให้ลาออกหรือระงับการปฏิบัติหน้าที่ชั่วคราวโดยเห็นชอบจากผู้ปกครองอำเภอ[๑๗๘]

ตำแหน่งผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านที่ว่างลงเนื่องจากมีการได้รับอนุญาตให้ลาออกหรือถูกระงับการปฏิบัติหน้าที จะต้องมีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งใหม่ขึ้นแทนที่ภายใน ๓๐ วัน[๑] ผู้ปกครองเขตการปกครองท้องถิ่นอาจจะแต่งตั้งให้บุคคลใดมาทำหน้าที่ชั่วคราวโดยอาจเป็นผู้มีอำนาจรองลงไปจากผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในท้องที่นั้น ๆ เพื่อให้มีหน้าที่เกี่ยวกับการปกครองตำบลหรือหมู่บ้านที่เกี่ยวข้องในช่วงเวลาที่มีการลาออกหรือถูกระงับหน้าที่ชั่วคราวของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน[๑๘๐]

๓.๘.๓.๘ หน้าที่ของบุคคลที่พำนักอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้าน

บุคคลที่พำนักอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้านจะต้องแจ้งแก่ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านเมื่อเกิดกรณีดังต่อไปนี้ขึ้น

---

[๑] มาตรา ๑๓ (๗) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๓ (๘) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๓ (๙) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๖ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

(ก) ได้นำบุคคลที่มิใช่สมาชิกในครอบครัวของตำบลหรือหมู่บ้านอื่นเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้านในเวลากลางคืน

(ข) ให้บุคคลดังกล่าวออกไปจากบ้าน[๑]

นอกจากนี้ ต้องทำการแจ้งกรณีที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและความรุนแรง ปฏิบัติตามคำสั่งที่ต้องอนุรักษ์สัตว์หายาก และแจ้งการเกิด การตาย การย้ายที่อยู่เข้าและออกจากครอบครัว[๑]

บุคคลที่อาศัยอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้านควรหลีกเลี่ยงจากการกระทำการที่ให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือทรมานทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อม[๑]

๓.๘.๓.๙ สิทธิของบุคคลที่อาศัยอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้าน

ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านจะปกป้องสิทธิของบุคคลที่อาศัยอยู่ในตำบลหรือหมู่บ้าน[๑] เช่นสิทธิที่จะมีความปลอดภัยในทรัพย์สินและในสิ่งปลูกสร้างในที่ดิน[๑] สิทธิที่จะประกอบพิธีทางศาสนา[๑] หรือสิทธิที่จะรวมตัวกันเพื่อบำรุงรักษาวรรณกรรม วัฒนธรรม ศิลปะและประเพณี[๑]

๓.๘.๓.๑๐ ความผิดและบทลงโทษ

ผู้ใดที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่จะมีความผิดและถูกลงโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑]

๓.๘.๓.๑๑ เงินอุดหนุน

กระทรวงมหาดไทย รัฐบาลสหภาพ โดยความเห็นชอบของรัฐบาลสหภาพจะได้รับเงินอุดหนุนรายเดือน[๑] หรือเงินทุนที่สามารถทำให้การทำงานของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านมีประสิทธิภาพ[๑]

---

[๑] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๒ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๕, ๒๖, ๒๗ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

๓.๘.๓.๑๒ ค่าใช้จ่ายของสำนักงาน

ค่าใช้จ่ายของสำนักงานผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านจะถูกชำระตามสมควรโดยเงินซึ่งได้มาจากภาษีที่ดินเกษตรกรรม[๑] ถ้าหากเงินที่ได้จากภาษีนั้นไม่เพียงพอต่อรายจ่าย[๑] ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านก็สามารถส่งรายการดังกล่าวไปยังเขตปกครองท้องถิ่นเพื่อร้องขอจากผู้ปกครองเขตการปกครองดังกล่าว[๑] ๑ ๙ ๓

๓.๘.๓.๑๓ เสมียนประจำตำบลหรือหมู่บ้าน

เจ้าหน้าที่เสมียนมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(ก) เรียกประชุมตามคำสั่งของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านและทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการประชุม[๑] ๑ ๙ ๔

(ข) รวบรวมรายงานการประชุม เผยแพร่รายงานการประชุมโดยความเห็นชอบของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน และดำเนินการตามมติของที่ประชุมผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน[๑] ๑ ๙ ๕

(ค) จัดเก็บและรวบรวมบัญชีและเอกสารตามคำสั่งของผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน[๑] ๑ ๙ ๖

๓.๘.๓.๑๔ เรื่องอื่น ๆ

สถานีตำรวจนครบาลมีหน้าทให้ความช่วยเหลือผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้านเพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

(ก) การรักษาความปลอดภัย การรักษากฎหมายและคำสั่ง และรักษาผลประโยชน์ต่อมหาชน[๑] ๑ ๙ ๗

---

[๑] มาตรา ๒๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๒๙ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๐ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๒ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๒ (จ) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

(ข) ปิดเผยการจับกุมและการดำเนินการ และแจ้งข้อมูลอาชญากรรมและความรุนแรง[๑] ๑ ๙ ๘

ผู้ปกครองตำบลหรือหมู่บ้าน อาจจะได้รับ ความช่วยเหลือที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งไปยังผู้ปกครองเขตการปกครองท้องถิ่น[๑] ๑ ๙

การดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้

(ก) กระทรวงมหาดไทย ของรัฐบาลสหภาพ อาจออกกฎ ระเบียบ ที่จำเป็นและด้วยความเห็นชอบของรัฐบาลสหภาพ[๑] ๒ ๐ ๐

(ข) กระทรวงมหาดไทยของรัฐบาลสหภาพ อาจออกหนังสือแจ้งเตือนที่จำเป็น คำสั่ง และขั้นตอนต่าง ๆ[๑] ๒ ๐ ๑

กฎหมายการตั้งเมือง (The Myanmar Act No.3/1907) และกฎหมายหมู่บ้าน (the Myanmar Act No.6/1907) จะถูกยกเลิกโดยรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕[๑] ๒ ๐ ๒

๓.๘.๔ กฎหมายหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเอง

สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐของสหภาพเมียนมาได้ออกกฎหมายฉบับนี้ภายใต้มาตรา ๔๔๓ แห่งรัฐธรรมนูญของสหภาพเมียนมาเพื่อให้การบริหารจัดการและการทำงานของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองเป็นไปโดยเรียบร้อยและบรรลุผลภายใต้รัฐธรรมนูญของสหภาพเมียนมา หน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองมีสมาชิกขั้นต่ำคือ ๑๐ หน่วยประกอบไปด้วยสภาผู้แทนราษฎรของเขตการปกครองและรัฐซึ่งมาจากเขตการปกครองต่าง ๆของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองและข้าราชการทหารซึ่งตั้งโดยผู้บัญชาการทหารสูงสุดในด้านรักษาความปลอดภัยของประเทศและแถบชายแดน รวมถึงผู้แทนซึ่งได้รับเลือกตามอนุมาตรา ๑๐ (ก) หรือ (ข) ทั้งนี้ ประธานของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองไม่มีสิทธิลงคะแนน โดยหน่วยการปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองจะมีสถานะเท่าเทียมกับเขตการปกครองตนเอง

---

[๑] มาตรา ๓๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๕ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๖ (ก) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๖ (ข) แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

[๑] มาตรา ๓๗ แห่งรัฐบัญญัติการบริหารตำบลหรือหมู่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๕

๓.๘.๔.๑ การก่อตั้ง แต่งตั้งและการกำหนดอำนาจหน้าที่ในตำแหน่งต่างๆ

ประธานของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองที่ได้รับเลือกจากสภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐของสหภาพเมียนมา จะตั้งและกำหนดหน้าที่ให้แก่หน่วยงานตรวจสอบซึ่งนำโดยเลขาธิการของหน่วยปกครองที่เกี่ยวข้องแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองเพื่อตรวจสอบและเลือกผู้แทนตามที่อนุมาตรา (ก) และ (ข)[๑] ซึ่งหน่วยงานตรวจสอบที่ตั้งขึ้นตามมาตรา ๗ มีอำนาจตรวจสอบผู้แทนดังนี้[๑]

(ก) ตรวจสอบหนังสือรับรองที่ออกโดยคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำสหภาพเมียนมา สำหรับกรณีของผู้แทนราษฎรของสภารัฐหรือสภาภาคที่มาจากการเลือกตั้งในเขตการปกครองท้องถิ่นของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเอง[๑]

(ข) ตรวจสอยหนังสือรับรองที่ออกโดยผู้บัญชาการสูงสุดในด้านรักษาความปลอดภัยของประเทศและแถบชายแดน สำหรับกรณีของข้าราชการทหาร โดยจะแต่งตั้งผู้แทนจำนวน ๓ คนเพื่อเป็นสมาชิกของหน่วยปกครองของพื้นที่ปกครองตนเอง[๑]

(๑) การเลือกตั้ง การแต่งตั้งและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของประธานและสมาชิกของหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง

หลังจากได้มีการปรึกษากันระหว่างสมาชิกผู้แทนและได้มีการเลือกบุคคลที่เหมาะสมจากผู้แทนราษฎรของเขตปกครองหรือรัฐที่ได้รับเลือกจากเขตการปกครองต่าง ๆ ให้เป็นประธานของหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองแล้วจะต้องส่งรายชื่อดังกล่าวไปให้ประธานาธิบดีแห่งสหภาพเมียนมารับรอง[๑] และประธานาธิบดีจะทำการแต่งตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กับประธานซึ่งได้รับเลือกขึ้นมาตามมาตรา ๙[๑] รวมถึงสมาชิกของหน่วยปกครองจากกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติที่ยังเหลือ[๑] และสมาชิกดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติแบบเดียวกันกับผู้แทนราษฎรของสภารัฐหรือสภาเขตการปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญและ

---

[๑] มาตรา ๗ รัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓ (The Self-Administered Division or Self-Administered Zone Leading Body Law 2010)

[๑] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๘ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๙ (ค) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

หากสมาชิกดังกล่าวมีน้อยกว่า ๑๐ คน จะต้องมีการแต่งตั้งและหาสมาชิกเพิ่มเติมจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในเขตปกครองตนเองที่เกี่ยวข้องให้ถึง ๑๐ คนขึ้น[๑] ๒ ๑ ๐

ผู้บัญชาการสูงสุดในด้านรักษาความปลอดภัยของประเทศและแถบชายแดนอาจจะกำหนดจำนวนสมาชิกเพิ่มอีกจำนวน ๑ ใน ๔ ของสมาชิกทั้งหมดและกำหนดหน้าที่ดังกล่าวให้กับสมาชิกที่ตนเพิ่มนั้นได้อีกด้วย[๑] ๒ ๑ ๑

(๒) การแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง

ประธานเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองจะแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองโดยมีจำนวนขั้นต่ำตั้งแต่ ๓ แต่ไม่เกิน ๖ คน ซึ่งจะทำผ่านมุขมนตรีของภูมิภาคหรือรัฐบาลโดยได้รับความเห็นชอบจากสภารัฐและสภาภาค[๑] และประธานนั้นจะกำหนดหน้าที่ให้คณะกรรมการบริหารชุดดังกล่าวดูแลด้านเศรษฐกิจ สังคมและจัดการทุกภาคส่วน[๑] ๒ ๑ ๓

๓.๘.๔.๒ การเลือกตั้งของประธานแต่ละเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง

การจัดการเลือกตั้งดังกล่าวประกอบไปด้วย ผู้นำของแต่ละหน่วยปกครองตนเองที่ถูกแต่งตั้งตามมาตรา ๗ นั้นจะเป็นหัวหน้าในการจัดการเลือกตั้ง[๑] และดำเนินการจำเป็นในการจัดการเลือกตั้งทั้งหมด[๑] และผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๔ (ก) (ข) จะร่วมในการแต่งตั้งและเลือกตั้งบุคคลที่เหมาะสมที่จะเป็นประธานของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองด้วย[๑] ๒ ๑ ๖

---

[๑] มาตรา ๑๐ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๑๙ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๐ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

การลงคะแนนเสียงเลือกสมาชิกนั้นจะทำในห้องประชุมของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง[๑] ในการลงคะแนนให้ทำเครื่องหมาย (√) สำหรับบุคคลที่ต้องการเลือกและเครื่องหมาย (X) สำหรับบุคคลที่ไม่ต้องการแล้วยื่นลงในกล่องคะแนนด้วยตัวเอง[๑]

ถ้าตำแหน่งนั้นมีคนได้คะแนนเท่ากันสองคนหรือมากกว่าสองคน ให้มีการลงคะแนนครั้งที่สองสำหรับบุคคลที่คะแนนเท่ากันโดยใครได้คะแนนน้อยกว่าเป็นอันตกไปแต่หากการลงคะแนนครั้งที่สองมีค่าเท่ากันอีกครั้งให้งดการลงคะแนนเป็นการชั่วคราวเป็นเวลา ๓ วันไม่รวมวันหยุดราชการ[๑]

บุคคลที่ได้คะแนนสูงสุดในการลงคะแนนจะได้รับการแต่งตั้งและมอบหมายหน้าที่ให้เป็นประธานของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองโดยประธานาธิบดี[๑]

๓.๘.๔.๓ การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองระดับชาติ

ในการการจัดการเลือกตั้งและแต่งตั้งผู้แทนจากชาติพันธุ์แห่งชาติให้เข้ามาเป็นสมาชิกของหน่วยปกครอง[๑] ประธานของหน่วยปกครองและสมาชิกของหน่วยปกครองจะต้องเลือกและแต่งตั้งผู้แทนจากชาติพันธุ์แห่งชาติจากบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกขั้นต้นซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๒๕โดยการปรึกษาหารือกันระหว่างสมาชิกของหน่วยปกครอง[๑]

---

[๑] มาตรา ๒๑ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๑ (ช) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๓ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

หัวหน้าของการจัดการเลือกตั้งจะชี้แจงการเลือกตั้งบุคคลที่มีคะแนนสูงสุดจากการลงคะแนนเลือกเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองระดับชาติ[๑]

๓.๘.๔.๔ การเลือกตั้งและแต่งตั้งเพื่อบรรจุเป็นสมาชิกของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองตามจำนวนที่ตั้งไว้

ถ้าจำนวนของสมาชิกของเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองมีน้อยกว่า ๑๐ คน[๑] ประธานและสมาชิกอาจทำการแต่งตั้งสมาชิกเพิ่มได้ตามจำนวน ขั้นต่ำที่กำหนด[๑] แต่หากการเลือกตั้งและแต่งตั้งไม่สามารถกระทำได้สำเร็จ จะต้องทำในลักษณะของการลงคะแนนลับ[๑]

๓.๘.๔.๕ อำนาจและหน้าที่ของประธานหน่วยการปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองในการยื่นและประการใช้กฎหมาย

ประธานหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองสามารถส่งร่างกฎหมายซึ่งได้รับการรับรองจากหน่วยปกครองไปยังมุขมนตรีของเขตการปกครองหรือรัฐเพื่อให้ลงนามและประกาศเป็นกฎหมายในราชกิจจานุเบกษาภายใน ๑๔ วัน [๑] โดยประธานหน่วยการปกครองจะเป็นผู้ดำเนินการของหน่วยการปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเอง และเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง[๑] และยังคงหน้าที่จัดสรรและการกำหนดการทำงานของสมาชิกหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง[๑]

---

[๑] มาตรา ๒๘ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๙ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๒๙ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๕ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๕ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

และอาจจะจัดประชุมครั้งแรกในวาระที่จะเกิดขึ้นในอนาคตรวมทั้งยังต้องปฏิบัติหน้าที่ประธานต่อไปจนกว่าจะมีประธานคนใหม่ที่มาจากการเลือกตั้งและแต่งตั้ง[๑] ๒ ๓ ๐

๓.๘.๔.๖ อำนาจหน้าที่ของผู้นำและคณะกรรมการบริหารหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง

เพื่อให้ได้รับความเห็นชอบต่อร่างกฎหมายจากหน่วยปกครอง ประธานหรือสมาชิกคนใดคนหนึ่งมีอำนาจในการยื่นร่างกฎหมาย และในการยื่นต่อที่ประชุมของหน่วยปกครองนั้นจะต้องเป็นการยื่นโดยประธานหรือสมาชิกที่ได้รับมอบหน้าที่จากประธาน ร่างกฎหมายนั้นจะต้องผ่านการอภิปรายและเจรจากันในที่ประชุมโดยถือเสียงข้างมากของการประชุมหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองตนเขตปกครองเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง[๑] ๒ ๓ ๑

การประชุมสามัญของผู้นำนั้นจะต้องจัดขึ้นอย่างน้อยปีละสองครั้ง[๑] ใน ๒ กรณีจำเป็น อาจจัดการประชุมวิสามัญโดยต้องมีจำนวนขององค์ประชุมร้อยละ ๗๕ ของจำนวนสมาชิกหน่วยปกครองที่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม[๑] เว้นแต่จะขัดต่อรัฐธรรมนูญ อำนาจปกครองตนเองของหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองนั้นครอบคลุมถึงเรื่องต่างๆที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายที่ออกโดยสภา Pyidaungsu[๑] ๒ ๓ ๔

คณะกรรมการบริหารต้องแจ้งมุขมนตรีของเขตการปกครองหรือรัฐอย่างเร่งด่วนเมื่อเกิดเหตุจำเป็นเร่งด่วน[๑] โดยคณะกรรมการบริหารของหน่วยปกครองจะทำงานร่วมกับรัฐบาลสหภาพ[๑] และส่งหนังสือรายงานสถานการณ์ของดินแดนในปกครองต่องรัฐบาลสหภาพและเขตการปกครองหรือรัฐที่เกี่ยวข้อง [๑] คณะกรรมการบริหารดังกล่าวอาจทำหน้าที่ดูแล

---

[๑] มาตรา ๓๖ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๗ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๔๗ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๔๘ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๓๙ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๔๐ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๔๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๔๒ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

ให้ความร่วมมือ ประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวซึ่งทำหน้าที่ให้บริการประชาชนในดินแดนตามกฎหมาย[๑] ๒ ๓ ๘

๓.๘.๔.๗ วาระการดำเนินงาน การลาออก การสิ้นสุดการทำงาน และการปฏิบัติหน้าที่ การให้ออกและการบรรจุตำแหน่งที่ว่างลง

วาระการดำรงตำแหน่งของประธานจะเป็นเช่นเดียวกับประธานาธิบดีของสหภาพเมียนมา[๑] ส่วนวาระของสมาชิกของผู้นำจะมีเท่ากับสภารัฐและสภาเขตการปกครอง[๑] ๒

หากบุคคลนั้นต้องการลาออกจากตำแหน่งจะต้องได้รับการอนุมัติจากประธานาธิบดีโดยผ่านมุขมนตรีของรัฐหรือเขตการปกครอง หรือประธานสภาของสภารัฐหรือสภาเขตการปกครอง หรือจากผู้บัญชาการสูงสุดหากได้รับการแต่งตั้งเข้ามาโดยผู้บัญชาการสูงสุด[๑] ๒ ๔

หลังจากประสานงานกับสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งทั่วไปและเพิ่มเติมตามอนุมาตรา ๔ (ก) (ข) ประธานของหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและพื้นที่ปกครองตนเองสามารถควบคุมดูแลสมาชิกใหม่ซึ่งซึ่งเป็นสมาชิกที่ได้รับเลือกตามมาตรา ๑๐[๑] ๒ หากมีการลาออกโดยถูกต้องตามขั้นตอน ประธานจะทำการปลดสมาชิกรายนั้นออก หากการยื่นลาออกนั้นไม่ถูกต้อง สมาชิกรายนั้นก็ยังต้องดำรงตำแหน่งต่อไป[๑] ๒ ๔ ๓

หากประธานดังกล่าวทำหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพ ประธานาธิบดีมีสิทธิไล่ประธานดังกล่าวออก[๑] ส่งผลให้ประธานดังกล่าวสิ้นสุดสภาพจากสำนักรัฐมนตรีของเขตการ

---

[๑] มาตรา ๔๕ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๓ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๓ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๕ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๒ (iv) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๕๗ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

ปกครองหรือรัฐ[๑] และสำนักงานคณะกรรมการบริหารจัดการหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองและมีสิทธิดำเนินคดีกับสมาชิกที่เกี่ยวข้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๙[๑] ๒ ๔

หากตำแหน่งประธานหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองว่างลงไม่ว่ากรณีใดๆ ประธานาธิบดีจะทำการแต่งตั้งและหน้าที่นี้ให้กับบุคคลที่เหมาะสมจากสมาชิกของหน่วยปกครองให้เป็นประธานชั่วคราวได้ตามมาตรา ๔ (ก)[๑] ๒ ๔

๓.๘.๔.๘ ข้อกำหนดเกี่ยวกับสถานการณ์ฉุกเฉินอันเกี่ยวกับเขตปกครองหน่วยปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง

หากมีสถานการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้น หน้าที่การบัญญัติกฎหมายของหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือหรือพื้นที่ปกครองตนเองจะถูกระงับไว้ตั้งแต่วันที่มีการประกาศว่าอำนาจนิติบัญญัติ บริหาร ตุลาการของสหภาพเมียนมานั้นได้โอนไปยังผู้บัญชาการทหารสูงสุด และให้ถือว่าสมาชิกของหน่วยปกครองนั้นสิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่นับตั้งแต่วันที่เกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน ตามมาตรา ๔๑๗ ของรัฐธรรมนูญ เมื่อสถานการณ์เริ่มดีขึ้น ให้ถือว่าหน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองดังกล่าวถูกยกเลิกโดยอัตโนมัติ [๑] ๒ ๔

การดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้ หน่วยปกครองแห่งหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเองสามารถออกกฎ ระเบียบและกฎหมายกรณีมีความจำเป็นด้วยความเห็นชอบของเขตการปกครองหรือรัฐ[๑] และอาจออกประกาศ คำสั่ง หรือขั้นตอนต่าง ๆ ได้ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญของสหภาพเมียนมา[๑] ๒ ๕ ๐

---

[๑] มาตรา ๕๕ (ค) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๑ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๓ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๖๕ แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๒ (ก) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

[๑] มาตรา ๗๒ (ข) แห่งรัฐบัญญัติหน่วยปกครองเขตปกครองตนเองหรือพื้นที่ปกครองตนเอง พ.ศ. ๒๕๕๓

๓.๙. กฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ และกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

หนึ่งในบทบาทที่สำคัญของรัฐธรรมนูญในสังคมประชาธิปไตยภายใต้กฎหมายเพื่อให้แน่ใจว่าฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจบนพื้นฐานและขอบเขตของกฎหมาย การให้สิทธิและความช่วยเหลือที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าสิทธิของพวกเขาได้รับการละเมิดเกินควรจากการตัดสินใจในการบริหารหรือการกระทำของผู้บริหาร หรือฝ่ายบริหารใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญโดยไม่มีข้อจำกัดใด ๆ รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๑ ได้มีองค์ประกอบพื้นฐานบางส่วนในการกำกับดูแลภายใต้การปกครอง[๑] ซึ่งบัญญัติไว้ในหลักการตามมาตรา ๒๒๔ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งระบุว่า

"พันธกิจของรัฐบาลสหภาพต้องดำเนินหน่วยงานภาครัฐ ผู้ใต้บังคับบัญชาและองค์กรที่จัดการให้คำแนะนำกำกับดูแลและตรวจสอบให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่มีอยู่"[๑] ๒ ๕ ๒

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้นมีการกำหนดหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญต่อทุกหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ในการใช้อำนาจและดำเนินงานโดยต้องมีความรับผิดชอบในลักษณะที่เป็นไปตามกฎหมายที่มีอยู่ นอกจากนี้ระบบกฎหมายเมียนมายังมีกลไกทางกฎหมายบางประการที่มีสามารถจำกัดวิธีการที่หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจที่มี ซึ่งมีความแตกต่างจากระบบกฎหมายไทย เช่นในกรณีของพระราชบัญญัติว่าด้วยกระบวนการบริหารจัดการ พ.ศ. ๒๕๓๙ พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อมูลของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้มีระบบตรวจสอบและดูแลความสมดุลของเมียนมาภายใต้กฎหมายปีพ.ศ. ๒๕๕๗ แต่ไม่มีกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการหรือกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางแพ่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับการประกาศใช้

---

[๑] Bingham Centre for the Rule of Law, 'Exercising Executive Power in Myanmar: Constitutional Options for Safeguarding the Rule of Law in Public Administration' (Bingham Centre for the Rule of Law, November 2014) <http://www.biicl.org/documents/467_symposium_paper__dr_marcus_brand_constitutional_options_for_safeguarding_the_rule_of_law_in_public_administration_nov_2014_english.pdf?showdocument=1> retrieved 20 July 2016, 3.

[๑] เพิ่งอ้าง. ๒ ๕ ๒

๓.๙.๑ การสืบสวนข้าราชการ[๑]

เมื่อใดก็ตามที่ผู้ว่าการรัฐต้องมีความเห็นว่ามีเหตุที่อันควรสำหรับการไต่สวนข้อเท็จจริงอย่างเปิดเผยและเป็นทางการเกี่ยวกับการกระทำเจ้าหน้าที่ซึ่งผิดกฎหมายใด ๆ ซึ่งไม่อาจถูกถอดถอนจากการแต่งตั้งโดยไม่ได้รับการอนุมัติจากผู้ว่าการรัฐก่อน ผู้ว่าการรัฐอาจยกเหตุอันเป็นที่มาของการร้องเรียนขึ้นมาพิจารณาฐานความผิดและมีคำสั่งให้ไต่สวนข้อเท็จจริงอย่างเปิดเผยและเป็นทางการ[๑] และการไต่สวนโดยเปิดเผยนั้นอาจดำเนินการในศาล คณะกรรมาการ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหานั้นเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาหรือบุคคลอื่นใดที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษโดยผู้ว่าการรัฐเพื่อวัตถุประสงค์ในการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า กรรมาธิการจะให้เวลาผู้ถูกกล่าวหาอย่างน้อยสิบวันก่อนที่จะเริ่มไต่สวนข้อเท็จจริง[๑]

ในกรณีที่ผู้ว่าการรัฐเห็นสมควรที่จะดำเนินการฟ้องร้อง ผู้ว่าการรัฐจะเสนอชื่อบุคคลคนใดคนหนึ่งให้มาดำเนินการแทนในนามของตน และผู้กล่าวหาจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด[๑] ผู้ว่าการรัฐจะต้องสรุปข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรและได้รับการยืนยันความถูกต้องโดยผู้ถูกกล่าวหาด้วยการกล่าวคำสาบาน และผู้ที่จงใจมีเจตนากล่าวข้อความเท็จ จะต้องได้รับโทษในข้อหาการเบิกความเท็จตามรัฐบัญญัติการไต่สวนข้าราชการ และในการสาบานตนนั้นจะนำไปสู่ความรับผิดในกรณีที่กล่าวความเท็จ แต่รัฐบัญญัติฉบับนี้ไม่อาจถูกตีความเพื่อจำกัดอำนาจของผู้ว่าการรัฐไม่ให้จัดการไต่สวนตามที่เห็นสมควรแม้ไม่ได้รับคำสาบานตน[๑]

เมื่อข้อกล่าวหาได้ถูกยกขึ้นโดยผู้กล่าวหาแล้วผู้ว่าการรัฐอาจเห็นสมควรที่จะให้ผู้กล่าวหาดำเนินการฟ้องร้องต่อไป ผู้ว่าการรัฐอาจเรียกให้ผู้กล่าวหาจัดทำหลักประกันยืนยันก่อนที่จะตั้งคณะกรรมาธิการว่าผู้กล่าวหาจะเข้าร่วมการพิจารณาไต่สวนข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอและพร้อมจะตอบรับการฟ้องแย้งหรือการกระทำใด ๆ ซึ่งอาจดำเนินการตามมาสำหรับการกล่าวความเท็จหรือแจ้งความเท็จหรือติดสินบน แล้วแต่กรณี[๑] และในชั้นนี้ ผู้ว่าการรัฐมีอำนาจที่จะยกฟ้องได้เมื่อมี

---

[๑] รัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓ (The Public Servants Inquiries Act. India Act XXXVI, 1850)

[๑] มาตรา ๒ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๓ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๕ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๖ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

เห็นสมควร หรือมีคำร้องขอให้ยกฟ้องจากผู้กล่าวหา หรืออนุญาตให้ดำเนินกระบวนการฟ้องร้องต่อได้ ถ้ามีการวางหลักประกันตามที่ได้กล่าวไปข้างต้น[๑] ๒ ๕ ๙

คณะกรรมาธิการมีอำนาจในการลงโทษการละเมิดอำนาจของคณะกรรมาธิการและการขัดขวางกระบวนพิจารณาไต่สวนดังที่ศาลแพ่งและศาลอาญามีอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งยังมีอำนาจในการเรียกพยานบุคคลและพยานเอกสารมาสืบ โดยในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมาธิการนั้นย่อมมีสิทธิได้รับการคุ้มครองเสมือนกับผู้พิพากษาศาลจังหวัด เว้นแต่ในกรณีที่คดีอยู่ในเขตอำนาจของศาลแขวงใน Rangoon หรือศาลจังหวัดอื่น ๆ ซึ่งมีเขตอำนาจเหนือถิ่นที่อยู่ของพยานหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในกระบวนพิจารณา เมื่อคณะกรรมาธิการได้ถูกแต่งตั้งไปยังศาลหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งมีอำนาจในการเริ่มกระบวนการอันเป็นอำนาจหน้าที่โดยปกติ การใช้อำนาจทั้งหลายนั้นต้องเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของคณะกรรมาธิการศาลแขวง ซึ่งต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของศาลแขวง[๑] ๒ ๖ ๐

บุคคลใดที่ฝ่าฝืนกระบวนการอันชอบด้วยกฎหมายของคณะกรรมาธิการ เพื่อให้การปฏิบัติงานของคณะกรรมาธิการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ บุคคลผู้ฝ่าฝืนนั้นต้องได้รับโทษเสมือนหนึ่งว่าการฝ่าฝืนนั้นได้ทำลงในศาลหรือในองค์กรอื่นใดซึ่งมีอำนาจตัดสินที่ต้องระวางโทษ[๑] สำเนา ๒ ๖ หนังสือระบุข้อกล่าวหาและบัญชีระบุพยานเอกสารและพยานบุคคลซึ่งเป็นฐานแห่งข้อกล่าวหาแต่ละข้อจะถูกส่งไปให้ผู้ถูกกล่าวหาอย่างน้อยสามวันก่อนวันเริ่มการพิจารณาไต่สวน ทั้งนี้ ระยะเวลาดังกล่าวไม่นับรวมวันส่งและวันเริ่มการพิจารณา ในการสอบสวนคดีพนักงานอัยการจะต้องส่งบัญชีระบุพยานและสำเนาเอกสารให้ผู้ถูกกล่าวหาอย่างน้อยสามวันก่อนที่จะเริ่มทำการสอบสวน[๑] ๒ ๖

ในการเริ่มการพิจารณาไต่สวน พนักงานอัยการจะต้องแสดงข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมาธิการโดยการอ่านให้ฟัง และผู้ถูกกล่าวหาต้องตอบว่าจะรับสารภาพหรือไม่รับสารภาพในข้อหาต่าง ๆ ซึ่งคำให้การนั้นจะถูกจดไว้กับข้อกล่าวหาต่าง ๆ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธหรือเพิกเฉยไม่ให้ตอบโดยไม่มีเหตุอันควรไม่ว่าจะด้วยตนเองหรือโดยที่ปรึกษาหรือตัวแทน ให้ถือว่าเขายอมรับข้อเท็จจริงของข้อกล่าวหา ยื่นระบุพยานต่อ คณะกรรมาธิการและจะต้องทำการสอบสวนโดยเปิดเผยและจะต้องบันทึกคำสารภาพไว้ในสำนวน โดยผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่อง

---

[๑] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

ค่าใช้จ่าย[๑] โดยพนักงานอัยการมีอำนาจให้การแจ้งคณะกรรมาธิการถึงข้อกล่าวหาและหลักฐานประกอบการพิสูจน์ข้อกล่าวหา แต่ไม่มีสิทธิที่จะบันทึกข้อมูลในเรื่องที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา[๒]

พยานซึ่งต้องเบิกความและพยานเอกสารของพนักงานอัยการจะถูกนำขึ้นมาแสดงโดยพยานจะถูกถามโดยพนักงานอัยการและอาจถูกถามค้านโดยผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ซึ่งกระทำการแทนผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งพนักงานอัยการจะมีอำนาจในการถามติงอีกครั้งหนึ่งในประเด็นซึ่งมีการถามค้านโดยไม่อาจยกประเด็นใหม่ เว้นแต่ในกรณีที่คณะกรรมาธิการเป็นผู้ถามเองตามที่เห็นสมควร[๑] หากกรณีปรากเหตุจำเป็นก่อนที่จะสิ้นสุดคดี คณะกรรมาธิการมีดุลยพินิจอนุญาตให้พนักงานอัยการเรียกพยานหลักฐานเพิ่มเติมจากที่ปรากฏในบัญชีซึ่งได้มอบให้แก่ผู้ต้องหาได้ หรืออาจเรียกพยานหลักฐานเพิ่มเติมด้วยตนเองก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ผู้ต้องหาย่อมมีสิทธิร้องขอให้มีการเลื่อนการพิจารณาเป็นเวลาสามวันเต็มก่อนการนำหลักฐานเข้าสืบ โดยระยะเวลานั้นไม่นับรวมวันที่ขอเลื่อนการพิจารณา และถ้ามีเหตุจำเป็นที่จะต้องมีการเลื่อนการ[๑]

เมื่อการพิจารณาไต่สวนสิ้นสุดลง ผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิที่จะยื่นคำให้การด้วยวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ ทั้งนี้ถ้าเลือกให้การด้วยวาจาจะไม่มีการบันทึกไว้ แต่ถ้าให้การเป็นลายลักษณ์อักษรจะถูกบันทึกไว้ และขณะเดียวกันต้องมีการส่งสำเนาไปให้พนักงานอัยการด้วย[๑]

หลักฐานของฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาจะถูกนำสืบต่อและจะมีการถามพยานบุคคลที่จะถูกถามค้านและถามติงต่อโดยคณะกรรมาธิการตามกฎเดียวกันกับการนำสืบพยานฝ่ายพนักงานอัยการ คณะกรรมาธิการหรือผู้ที่คณะกรรมาธิการแต่งตั้งขึ้นจะต้องจดบันทึกคำเบิกความเป็นภาษาอังกฤษและอ่านให้พยานผู้เบิกความฟังและถ้าจำเป็นก็ต้องอธิบายให้พยานฟังด้วยภาษาที่พยานใช้ในการเบิกความโดยต้องจดบันทึกกระบวนพิจารณาไว้[๑] ถ้าผู้ถูกกล่าวหาให้การรับปากเปล่าเพียงอย่างเดียวและไม่แสดงพยานหลักฐานใด ๆ กระบวนการไต่สวนย่อมสิ้นสุดลงด้วยขั้นการแก้ต่างนี้ แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาบันทึกคำแก้ต่างเป็นลายลักษณ์อักษรหรือมีพยานหลักฐานมาแสดง พนักงานอัยการย่อมมีอำนาจแถลงตอบโต้และนำสืบพยานหลักฐานที่ขัดหรือแย้งกับพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้อง ในกรณีเช่นนี้ ผู้

---

[๑] มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๑๔ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธิขอเลื่อนกระบวนการพิจารณาไต่สวนแม้พยานหลักฐานใหม่นั้นจะไม่ปรากฏในบัญชีระบุพยานซึ่งผู้ถูกผู้ถูกกล่าวหาได้รับมา[๑] ๒ ๖ ๙

เมื่อคณะกรรมาธิการมีความเห็นเกี่ยวกับข้อกล่าวหาและเห็นว่าพยานหลักฐานไม่ชัดเจนเพียงพอ คณะกรรมาธิการอาจจะใช้ดุลยพินิจแก้ไขข้อกล่าวหาและเลื่อนการพิจารณาคดีออกไประยะหนึ่งเป็นเวลาพอสมควรตามคำร้องขอของผู้ถูกกล่าวหา นอกจากนี้ถ้าคณะกรรมาธิการเห็นสมควร อาจเลื่อนการไต่สวนออกไปเป็นครั้งคราวตามคำร้องขอไม่ว่าจะมาจากฝ่ายพนักงานอัยการหรือผู้ถูกกล่าวหาอันเนื่องมาจากเหตุเจ็บป่วยหรือเหตุอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ซึ่งทำให้พยานไม่มาหรือเหตุอันสมควรประการอื่นใด หากมีการยื่นคำร้องแล้วไม่ได้รับการอนุญาต กรรมาธิการต้องจดบันทึกคำร้องขอดังกล่าวพร้อมเหตุในการไม่อนุญาตไว้[๑] ๒ ๗ ๐

เมื่อการพิจารณาคดีสิ้นสุด คณะกรรมาธิการจะต้องทำรายงานเกี่ยวกับการพิจารณาคดีเสนอต่อผู้ว่าการรัฐ พร้อมกับความเห็นของคณะกรรมาธิการต่อข้อหาแต่ละข้อและข้อสังเกตตามที่เห็นสมควรต่อคดีโดยรวม[๑] ๒ ๗ ๑

เมื่อได้รับรายงานจากคณะกรรมาธิการแล้ว ผู้ว่าการรัฐมีอำนาจที่จะสั่งให้หาพยานหลักฐานหรือทำความเห็นเพิ่มเติมแก่ผู้ว่าการรัฐ และยังมีสิทธิตั้งข้อกล่าวหาเพิ่ม โดยการไต่สวนข้อหาที่เพิ่มมานั้นจะต้องดำเนินกระบวนการในลักษณะเดียวกันกับการพิจารณาไต่สวนข้อหาเดิม หากมีการตั้งคณะกรรมาธิการพิเศษขึ้นเพื่อสอบสวน ผู้ว่าการรัฐสามารถส่งรายงานการไต่สวนของคณะกรรมาธิการไปยังศาลหรือหน่วยงานอื่นใดซึ่งผู้ถูกกล่าวหานั้นอยู่ใต้บังคับบัญชาเพื่อให้ทำความเห็นเกี่ยวกับคดี และท้ายที่สุดย่อมมีคำสั่งประการใด ๆ สอดคล้องอำนาจที่มีแก่กรณีนั้น ๆ คณะกรรมาธิการพิเศษมีสิทธิที่จะอ้างรายงานของคณะกรรมาธิการที่เสนอไปที่ศาลหรือคณะรัฐบาลได้ ๑ ๒ ๗ ๒

รัฐบัญญัติการไต่สวนข้าราชการไม่อาจถูกตีความโดยกระทบต่ออำนาจของผู้ว่าการในการให้ข้าราชการนั้นพักงาน หรือไล่ข้าราชการออกโดยไม่จำต้องไต่สวนตามรัฐบัญญัติฉบับนี้[๑] ๒ ๗

---

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๒๐ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๒๑ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๒๒ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

[๑] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติการสืบสวนข้าราชการแห่งอินเดีย XXXVI พ.ศ. ๒๓๙๓

๓.๙.๒ กฎหมายหรือคำสั่งที่ออกโดยศาล

ตั้งแต่ปี ๒๕๕๔ สิทธิในการออกหมายภายใต้รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๑ จะใช้ได้เฉพาะศาลฎีกาเท่านั้น โดยศาลล่างและหน่วยงานภาครัฐจะไม่มีสิทธิในการออกหมาย

เขตอำนาจของศาลฎีกาที่จะออกหมาย (sachundaw) ที่มีอยู่ในส่วนมาตรา ๒๙๖ ที่ศาลฎีกาของสหภาพ (ก) มีอำนาจที่จะออกหมายต่อไปนี้ (i) หมายศาลเรียกตัว (Shedawthwin Sachundaw Amein) (ii) หมายบังคับ (Anape Sachundaw Amein) (iii) หมายห้าม (Tamyinse Sachundaw Amein) (iv) หมายอนุญาต (Anapaingme Sachundaw Amein) และ (v) หมายของศาลชั้นต้น (Ahmukaw Sachundaw Amein)[๑] ๒ ๗ ๔

๓.๙.๒.๑ ชนิดและความหมายของหมาย

กฎหมายฉบับนี้ให้ความหมาย[๑] เช่น รัฐธรรมนูญ หมายความว่า **รัฐธรรมนูญ**ของสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา **หมาย**หมายถึง หมายศาลเรียกตัว หมายบังคับ หมายห้าม หมายอนุญาต และหมายของศาลชั้นต้น **หมายศาลเรียกตัว** หมายถึง คำสั่งเป็นหนังสืออย่างเป็นทางการอันเป็นผลมาจาการพิจารณาแล้วว่ามีเหตุทางกฎหมายในการคุมขังบุคคลใด ๆ หลังจากที่ศาลของสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาหรือองค์กรใด ๆ ที่มีอำนาจใดได้สั่งบุคคลใด ๆ ที่ได้รับการกักตัวไว้จะถูกพามายังศาลเพื่อตรวจสอบเหตุของการควบคุมตัว **หมายบังคับ** หมายถึง คำสั่งที่ออกโดยศาลต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานราชการเพื่อให้ปฏิบัติตามหน้าที่ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติโดยสอดคล้องกับกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน **คำสั่งห้ามการปฏิบัติหน้าที่** หมายถึง คำสั่งที่ห้ามมิให้ศาลใด ๆ และการพิจารณาคดีอื่น ๆ กระทำการใด ๆ ที่เกินเขตอำนาจศาลหรือปฏิบัติหน้าที่ขัดกับกฎหมาย **หมายอนุญาต** หมายถึงคำสั่งเป็นหนังสืออันเป็นผลมาจากการพิจารณาแล้วว่าการกระทำของหน่วยงานรัฐหรือหน่วยงานใด ๆ ซึ่งมีอำนาจในการดำเนินการเพื่อปัจเจกบุคคลหรือสาธารณะนั้นได้ปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งมีผลบังคับใช้ทั้งในส่วนของกฎระเบียบวินัย ขั้นตอนการสั่งซื้อ การแจ้งเตือนและคำแนะนำ และ**คำสั่งของศาลชั้นต้น** หมายถึง คำสั่งเป็นหนังสือซึ่งส่งผลให้มติและการกระทำของศาลใด ๆ หรือการพิจารณาคดีใด ๆ เป็นไปสอดคล้องกับกฎหมาย ถ้าการมติและการกระทำนั้นขัดหรือแย้งกฎหมายศาลฎีกาของสหภาพจะระงับการยื่นคำร้องที่จะสั่งคำสั่งในภูมิภาคที่แจ้งให้ทราบในสถานการณ์ฉุกเฉินและจะไม่ระงับสิทธิในการเรียกร้องตามมาตรา ๓๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เว้นแต่จะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการรักษา

---

[๑] มาตรา ๓ ไ แห่งรัฐบัญญัติ หมายแห่งสภา แห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗ (Law of Writ Pyidaungsu Hluttaw Law No 24 of 2014)

[๑] มาตรา ๒ ไ แห่งรัฐบัญญัติ หมายแห่งสภา แห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

ความปลอดภัยของประชาชนในช่วงเวลาของสงครามหรือ ในช่วงเวลาแห่งการรุกรานของต่างประเทศ หรือในช่วงเวลาแห่งการจลาจล

๓.๙.๒.๒ การส่งคำร้องและการคัดกรอง

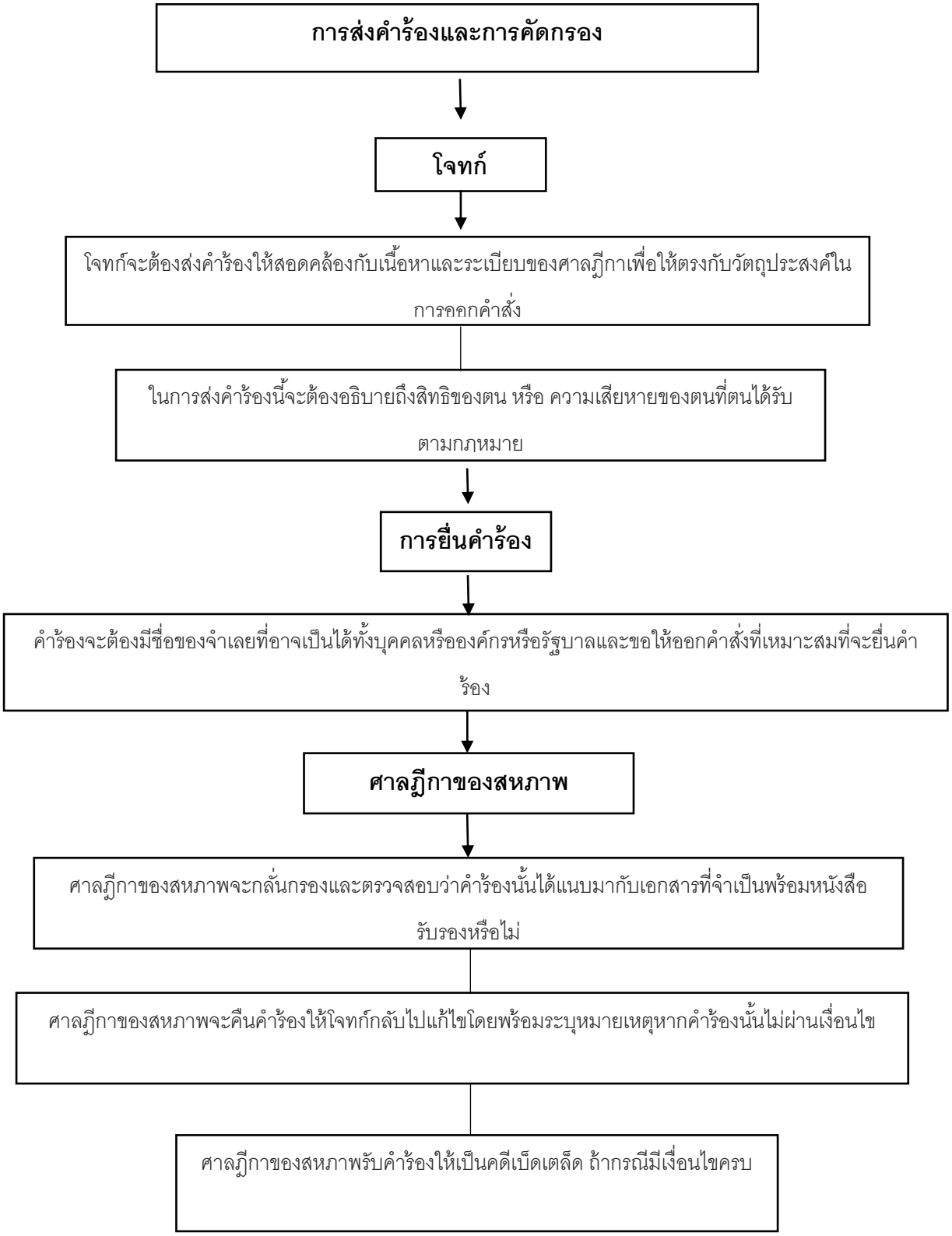

๓.๙.๓ องค์คณะพิจารณาตัดสิน

ศาลฎีกาของสหภาพจะตั้งองค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นต้น ประกอบไปด้วยผู้พิพากษาของศาลฎีกาของสหภาพจำนวน ๓ คน และองค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นสุดท้ายซึ่งประกอบไปด้วยผู้พิพากษาของศาลฎีกาของสหภาพอีกจำนวน ๓ คน ประธานศาลฎีกาของสหภาพอาจเข้าร่วมกับองค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นต้นหรือองค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นสุดท้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง และอาจแก้ไของค์ประกอบขององค์คณะไต่สวนและพิจารณาดังกล่าวได้[๑]

องค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นต้นมีอำนาจเมื่อได้รับคำร้องในการตรวจสอบคำร้องและข้อเท็จจริงของคำร้องและเอกสารที่แนบมาด้วยแล้วเรียกตัวโจทก์มาเพื่อฟังคำวินิจฉัยว่าจะรับรองคำร้องดังกล่าวหรือไม่หลังจากที่ได้พิจารณาแล้ว[๑] หากองค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นต้นรับรองคำร้องดังกล่าว ศาลฎีกาของสหภาพจะส่งคำร้องดังกล่าวไปให้องค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นสุดท้ายเพื่อให้มีการนัดพิจารณาและตรวจสอบ[๑]

องค์คณะไต่สวนและพิจารณาขั้นสุดท้ายจะต้องดำเนินกระบวนการไต่สวนโจทก์และจำเลยแล้ววินิจฉัยตัดสิน[๑] และคำวินิจฉัยของศาลฎีกาของสหภาพมีผลเป็นที่สุดในทุกประเด็น[๑]

๓.๙.๔ หน้าที่และสิทธิของผู้ถูกกล่าวหา

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้รับหมายเรียกแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องมายื่นคำร้อง ยื่นเอกสารและรับฟังคำตัดสินของศาล[๑] หากผู้ถูกกล่าวหาต้องการที่จะคัดค้านว่าคำสั่งของสหภาพศาลฎีกา ผู้ถูกกล่าวหาก็สามารถที่จะยื่นคำคัดค้านและยื่นพยานหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรได้[๑]

นอกจากนี้ ผู้ถูกกล่าวหายังมีสิทธิในการร้องขอพยานหลักฐานจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมายื่นต่อสหภาพศาลฎีกาได้[๑]

ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องได้รับหลักฐานจากหน่วยงานภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความยินยอมด้วย[๑]

---

๑ มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๙ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๑๐ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๑๑ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๑๒ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๑๓ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๑ มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

๓.๑๐ กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยสาธารณะ

นโยบายหลักเกี่ยวกับเรื่องการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยสาธารณะบัญญัติอยู่ในรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ. ๒๕๕๑ และในพระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘ (Law safeguarding the state from Danger of subversive elements 1975)

๓.๑๐.๑ รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา พ.ศ.๒๕๕๑

มาตรา ๔๑๐ ถึงมาตรา ๔๑๘ แห่งรัฐธรรมนูญได้กำหนดบทบัญญัติสำคัญในกรณีที่รัฐตกอยู่ในภาวะฉุกเฉินไว้ ดังนี้

มาตรา ๔๑๐ ในกรณีที่ประธานาธิบดีเห็นว่าหรือได้รับการแจ้งโดยเฉพาะจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นว่า การบริหารงานในภาคส่วนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในพื้นที่เขตการปกครองหรือรัฐหรือในดินแดนของสหภาพหรือพื้นที่ปกครองตนเองไม่สามารถดำเนินการให้สอดคล้องกับในรัฐธรรมนูญได้ในพื้นที่ดังกล่าว ประธานาธิบดีอาจจะออกพระราชกฤษฎีกาประกาศให้รัฐอยู่ในภาวะฉุกเฉินได้ ทั้งนี้ต้องหลังจากที่ได้ประสานงานกับสภาป้องกันและรักษาความมั่นคงแห่งชาติแล้ว

มาตรา ๔๑๑ เพื่อให้เป็นการสอดคล้องกับประกาศภาวะฉุกเฉินของประธานาธิบดีตามบทบัญญัติมาตรา ๔๑๐ ประธานาธิบดี

(ก) อาจใช้อำนาจบริหารเหนือพื้นที่เขตการปกครองหรือรัฐหรือพื้นที่ปกครองตนเองที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ อาจตั้งหน่วยงานหรือแต่งตั้งบุคคลที่เหมาะสมและวางใจได้ให้มีอำนาจเช่นว่านี้แทนได้

(ข) ในกรณีฉุกเฉินเช่นว่านั้น หากมีความจำเป็น ประธานาธิบดีมีสิทธิที่จะใช้อำนาจนิติบัญญัติเหนือเฉพาะเรื่องที่สามารถตราเป็นกฎหมายได้โดยเขตการปกครองหรือรัฐหรือพื้นที่ปกครองตนเองนั้น ๆ ทั้งนี้ อำนาจนิติบัญญัตินั้นไม่อาจมอบหมายให้ผู้อื่นได้

---

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐบัญญัติหมายแห่งสภาแห่งประเทศเมียนมา ฉบับที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๕๗

มาตรา ๔๑๒

(ก) หากประธานาธิบดีเห็นว่าหรือได้รับการแจ้งจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นว่ามีเหตุหรือมีเหตุผลเพียงพอที่จะเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินอันเป็นภยันตรายที่กระทบต่อชีวิต ที่อยู่อาศัยหรือทรัพย์สินสาธารณะที่อยู่ในพื้นที่เขตการปกครองหรือรัฐหรือดินแดนสหภาพหรือพื้นที่ปกครองตนเอง หลังจากที่ประธานาธิบดีได้หารือกับสภาป้องกันและรักษาความมั่นคงแห่งชาติแล้ว ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะมีคำสั่งและประกาศให้รัฐอยู่ในภาวะฉุกเฉินได้

(ข) หากสมาชิกทั้งหมดของรัฐบาลไม่สามารถเข้าร่วมประชุมซึ่งจัดขึ้นโดยประธานาธิบดีเพื่อประสานงานกับสภาป้องกันและรักษาความมั่นคงแห่งชาติตามข้อ (ก) ได้ ประธานาธิบดีอาจประกาศภาวะฉุกเฉินได้ทันทีหากได้หารือกับผู้บัญชาการทหารสูงสุดฝ่ายกลาโหม รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยผู้ซึ่งเป็นสมาชิกแล้ว ทั้งนี้คำสั่งประกาศภาวะฉุกเฉินเช่นว่านี้จะต้องถูกส่งไปให้สภาป้องกันและรักษาความมั่นคงแห่งชาติให้ความเห็นชอบต่อไปโดยเร็ว

มาตรา ๔๑๓ ตามมาตรา ๔๑๒ ในเรื่องที่เกี่ยวกับประกาศภาวะฉุกเฉิน

(ก) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นรวมถึงสมาชิกขององค์การดังกล่าว และหน่วยงานของรัฐรวมถึงข้าราชการอาจขอความช่วยเหลือฝ่ายจากกลาโหมเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับกฎหมายที่บังคับใช้ในขณะนั้นเพื่อให้สถานการณ์ในพื้นที่ซึ่งถูกประกาศภาวะฉุกเฉินได้กลับสู่ภาวะปกติโดยเร็ว

(ข) ในกรณีที่มีความจำเป็น ประธานาธิบดีอาจประกาศกฎอัยการศึก ซึ่งการประกาศเช่นว่านั้น อำนาจและหน้าที่ฝ่ายบริหาร รวมถึงอำนาจและหน้าที่ฝ่ายตุลาการ อันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมและกฎหมายและคำสั่งที่มีอยู่ทั่วไปจะเป็นอำนาจของผู้บัญชาการทหารสูงสุดฝ่ายกลาโหม ทั้งนี้ผู้บัญชาการทหารสูงสุดฝ่ายกลาโหมอาจใช้อำนาจเช่นว่านั้นเองหรือมอบหมายให้หน่วยงานทางทหารเหมาะสมเป็นผู้ใช้อำนาจเช่นว่านั้นก็ได้

มาตรา ๔๑๔ ประธานาธิบดี ในการออกคำสั่งและมีประกาศภาวะฉุกเฉิน

(ก) ต้องระบุเขตพื้นที่ที่ตกอยู่ภายใต้ภาวะฉุกเฉินและกำหนดระยะเวลาที่พื้นที่ดังกล่าวอยู่ภายใต้ประกาศภาวะฉุกเฉินโดยเฉพาะเจาะจง

(ข) ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น อาจจะจำกัดหรือระงับไว้ชั่วคราวซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐานประการหนึ่งประการใดหรือมากกว่านั้นของพลเมืองผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้ประกาศภาวะฉุกเฉิน

มาตรา ๔๑๕ ในกรณีที่มีการกำหนดมาตรการต่าง ๆ ภายใต้มาตรา ๔๑๐ และมาตรา ๔๑๑ และมาตรการซึ่งเกี่ยวเนื่องมาตรา ๔๑๒ และมาตรา ๔๑๓ ในการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ประธานาธิบดีต้องดำเนินมาตราการดังกล่าวให้สอดคล้องกับบัญญัติในมาตรา ๒๑๒ (ข), (ค) และ (จ)

มาตรา ๔๑๖ หากรัฐสภาแห่งสหภาพเมียนมา (Pyidaungsu Hluttaw) นอกเหนือจากการให้ความเห็นชอบกับประกาศภาวะฉุกเฉินที่เสนอเรื่องเข้าที่ประชุมโดยประธานาธิบดีตามมาตรา ๔๑๕ แล้ว แต่ยังได้ขยายระยะเวลาในการใช้ประกาศภาวะฉุกเฉินให้นานขึ้น ประกาศดังกล่าวย่อมคงมีอยู่ต่อไปเท่าที่ระยะเวลาที่ได้ถูกขยายนั้น

มาตรา ๔๑๗ หากมีเหตุหรือมีเหตุผลเพียงพอที่จะทำให้เชื่อได้รัฐกำลังจะประสบกับภัยที่มุ่งให้สหภาพเกิดความแตกแยก หรือกระทบต่อความเป็นปึกแผ่นของชาติ หรืออาจเป็นเหตุให้รัฐสูญเสียอำนาจอธิปไตย ทั้งนี้เห็นได้จากการกระทำหรือความพยายามที่จะกระทำเพื่อให้ได้ไปซึ่งอำนาจอธิปไตยแห่งสหภาพ โดยการก่อเหตุจลาจล การใช้ความรุนแรงและการใช้กำลังต่าง ๆ ที่ขัดต่อกฎหมาย ประธานาธิบดีอาจมีพระราชกฤษฎีกาประกาศให้รัฐอยู่ในภาวะฉุกเฉิน โดยต้องหารือกับสภาป้องกันและรักษาความมั่นคงแห่งชาติ ในการประกาศเช่นว่านั้นต้องระบุว่าพื้นที่ที่จะต้องดำเนินการภายใต้ประกาศภาวะฉุกเฉินคือทั้งประเทศและระบุระยะเวลาของประกาศดังกล่าวว่ามีอายุหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ประกาศ

มาตรา ๔๑๘

(ก) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินตามมาตรา ๔๑๗ ประธานาธิบดีต้องประกาศโอนอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการของสหภาพ ไปยังผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งฝ่ายกลาโหมเพื่อให้มีอำนาจในการดำเนินการมาตรการที่จำเป็น เพื่อให้สหภาพกลับมาสู่ภาวะปกติโดยเร็ว ให้ถือว่าอำนาจนิติบัญญัติของรัฐสภาแห่งสหภาพเมียนมาและหน่วยงานปกครองจะถูกระงับตั้งแต่วันที่มีประกาศเป็นต้นไปและให้ถือว่าสมาชิกรัฐสภาพ้นวาระในวันที่ประกาศภาวะฉุกเฉิน

(ข) โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ นับจากวันที่มีการถ่ายโอนอำนาจอธิปไตยให้กับผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งฝ่ายกลาโหม ให้ถือว่าสมาชิกรัฐบาลที่ได้รับการแต่งตั้งและมอบหมายให้ทำหน้าที่โดยความเห็นชอบของรัฐสภาแห่งสหภาพเมียนมา (Hluttaws) ตาม

รัฐธรรมนูญ หรือองค์กรที่บริหารปกครองตนเอง หรือสมาชิกในเขตพื้นที่บริหารปกครองตัวเอง หมดอำนาจหน้าที่ไปจากตำแหน่งของตน เว้นแต่ตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี

๓.๑๐.๒ พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

"พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘ (Law safeguarding the state from Danger of subversive elements ๑๙๗๕) หรือ "พระราชบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘" (the State Protection Law ๑๙๗๕) ตราขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ปรับปรุงแก้ไขปีพ.ศ. ๒๕๓๔ เพื่อที่จะป้องกันการละเมิดอำนาจอธิปไตยและความมั่นคงของสหภาพเมียนมาจากภัยต่อสันติภาพของมนุษย์และภัยที่เกิดจากผู้ประสงค์กระทำการล้มล้างรัฐ

๓.๑๐.๒.๑ คำนิยาม

ตามมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ.๒๕๑๘ "การกระทำ" หมายถึง ดำเนินการหรือจะดำเนินการ หรือสนับสนุน หรือให้ความช่วยเหลือในการกระทำต่างๆที่กระทบกระเทือนต่อบทบัญญัติในมาตรา ๗ แห่งกฎหมายนี้ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมหรือในทางใด ๆ[๑] ทั้งนี้กฎหมายได้กำหนดให้ คำว่า "คณะกรรมการกลาง" หมายถึงคณะกรรมการที่ดำเนินการภายใต้มาตรา ๘ แห่งกฎหมายนี้ และให้นิยามคำว่า "บุคคลผู้ถูกกระทำ" หมายถึงบุคคลใด ๆ ที่สิทธิขั้นพื้นฐานของเขาถูกจำกัดโดยข้อบัญญัติใด ๆ ก็ตามแห่งกฎหมายนี้ หรือบุคคลใด ๆ ที่ถูกจับกุมและถูกกุมขังอันเป็นผลเนื่องมาจากการถูกจำกัดสิทธิเช่นว่าข้างต้นนั้น[๑]

---

[๑] Article ๒ of the State Protection Law ๑๙๗๕ states that "Commit" means to perform or about to perform, or to abet, or to assist in, any act that either directly or indirectly, in any manner, threatens any provision under Article ๗ of this Law.

[๑] Article ๒ of the State Protection Law ๑๙๗๕ states that "Person Against Whom Action Is Taken" means any person whose fundamental rights are being restricted by any provision under this Law, or any person who is under arrest and detained following such restriction.

๓.๑๐.๒.๒ หน้าที่และความรับผิดชอบของสภาแห่งรัฐ (State Council)

เพื่อเป็นการดำเนินการป้องกันล่วงหน้าในการต่อต้านภัยคุกคามต่ออำนาจอธิปไตยและความมั่นคงของรัฐ และรักษาไว้ซึ่งความสงบของประชาชน สภาแห่งรัฐมีความรับผิดชอบสองประการ ได้แก่ ข้อหนึ่งสภาแห่งรัฐอาจประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินเหนือพื้นที่บริเวณใดๆของประเทศได้[๑] โดยการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินนี้ต้องไม่นานเกินกว่า ๖๐ วัน ทั้งนี้หากสภาแห่งรัฐต้องการขยายเวลาการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินให้นานขึ้น จะต้องส่งเรื่องไปยังรัฐสภาในโอกาสแรกของสมัยประชุมเพื่อให้ได้รับความเห็นชอบ ในกรณีที่รัฐสภาไม่มีการจัดประชุมใน ๖๐ วันนับแต่วันที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน รัฐสภาจะต้องจัดให้มีการประชุมสภาฉุกเฉินเพื่อดำเนินการรับและอนุมัติเรื่องดังกล่าว หากรัฐสภาไม่ให้ความเห็นชอบกับการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินโดยสภาแห่งรัฐ คำประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินถือเป็นอันยกเลิกนับตั้งแต่วันที่ประกาศดังกล่าวไม่ได้รับความเห็นชอบ อย่างไรก็ตามการกระทำใดๆที่ได้ทำโดยชอบด้วยกฎหมายก่อนที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินจะถูกยกเลิกยังคงมีผลโดยชอบด้วยกฎหมาย[๒๘๘]

ข้อสอง ในกรณีที่มีความจำเป็นสภาแห่งรัฐอาจจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมืองผู้อยู่ในอาณาเขตของสหภาพเมียนมาได้[๑] อย่างไรก็ตามทันทีที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ข้อจำกัดสิทธิพลเมืองดังกล่าวย่อมต้องถูกยกเลิกไปในทันทีเช่นกัน[๑] นอกจากนี้ สภาแห่งรัฐจะต้องยื่นเรื่องการจำกัดสิทธิของพลเมืองดังกล่าวนั้นไปยังรัฐสภาในโอกาสแรกของสมัยประชุมเพื่อให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบ ถ้าการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินดังกล่าวตามข้อ ๓(ข) ถูกถอนภายใน ๖๐ วัน ในกรณีที่รัฐสภาไม่ให้ความเห็นชอบแก่การประกาศจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมืองดังกล่าว ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินย่อมเป็นอันยกเลิกไปในทันทีเช่นกันนับแต่วันที่รัฐสภาไม่ให้ความเห็นชอบ อย่างไรก็ตามการกระทำใดๆที่ได้ทำโดยชอบด้วยกฎหมายก่อนที่ประกาศจะถูกยกเลิกยังคงมีผลโดยชอบด้วยกฎหมาย[๒๙๑]

---

[๑] มาตรา ๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๔ แห่งรัฐบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๓(ก) แห่งรัฐบัญญัติการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๕(ก) แห่งรัฐบัญญัติการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๖(ก) แห่งรัฐบัญญัติการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

๓.๑๐.๒.๓ อำนาจของคณะรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ.๒๕๑๘ บัญญัติให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจที่จะออกคำสั่ง หรือในกรณีที่จำเป็นอาจออกข้อจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานใด ๆแก่บุคคลผู้ต้องสงสัยว่าได้ก่อเหตุหรือเชื่อได้ว่าก่อเหตุ หรือกระทำการใดๆที่เป็นภัยต่ออำนาจอธิปไตยและความมั่นคงของประเทศหรือความสงบของสาธารณะชน[๑] ทั้งนี้การออกคำสั่งใดๆทั้งหลายโดยคณะรัฐมนตรีตามอำนาจของมาตรา ๗ จะมีการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายได้ก็แต่โดยจะต้องเป็นการทำภายใต้กฎหมายนี้[๑] คณะรัฐมนตรีอาจออกประกาศแจ้งเตือน ออกคำสั่ง คำบังคับ (directive) และขั้นตอนกระบวนการใดๆที่อาจจะจำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์ในการบังคับการให้เป็นไปตามบทบัญญัติตามกฎหมายฉบับนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ[๑] นอกจากนี้เพื่อให้เกิดการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายตามอำนาจของรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๗ ข้างต้น มาตรา ๘ กำหนดให้มีการตั้งคณะกรรมการกลาง (Central Board) มีอำนาจกระทำการในนามของคณะรัฐมนตรี โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและกิจการเกี่ยวกับศาสนาเป็นประธาน และมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศเป็นกรรมการของคณะกรรมการกลางนี้[๑]

๓.๑๐.๒.๔ การจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมือง

ในการออกประกาศเพื่อจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมืองจะต้องคำนึงเป็นไปตามหลักการดังจะกล่าวต่อไปนี้อย่างเคร่งครัด

)ก) การกำหนดข้อจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานนี้ออกได้ก็แต่โดยคณะกรรมการกลาง)Central Board) เท่านั้น

(ข) การจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานทำได้เท่าที่จำเป็นเท่านั้น

(ค) ระยะเวลาของการจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานจะต้องครอบคลุมเวลาให้น้อยที่สุด

(ง) เพื่อเป็นการตรวจสอบการกำหนดข้อจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานทุกครั้งก่อนประกาศจะต้องมีการตรวจสอบคำสั่งเบื้องต้นก่อนเสมอ

---

[๑] มาตรา ๗ แห่งรัฐบัญญัติการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๒๓ แห่งรัฐบัญญัติการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๒๕ แห่งรัฐบัญญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๘ แห่งรัฐบัญญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

(จ) หากพยานหลักฐานในการฟ้องร้องได้ถูกรวบรวมแล้วอย่างเพียงพอบุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานเหล่านี้ จะต้องถูกส่งตัวมายังอำนาจฝ่ายตุลาการโดยทันที

(ฉ) บุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานยังคงมีสิทธิตามรัฐธรรมนูญประการอื่นๆทุกประการ ตราบเท่าที่สิทธินั้นไม่ได้ถูกจำกัดโดยข้อกำหนดจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานนี้

(ช) หากภัยคุกคามตามมาตรา ๗ ได้หมดสิ้นลงแล้ว ข้อกำหนดจำกัดสิทธินี้จะต้องระงับลงทันที

(ซ) บุคคลใด ๆ ก็ตามเมื่อถูกจำกุมโดยกฎหมายนี้ หากต่อมาได้รับการปล่อยตัว บุคคลนั้นจะไม่พึงถูกจับกุมและถูกกุมขังโดยข้อหาเดิมอีก[๑]

๓.๑๐.๒.๕ หน้าที่และความรับผิดของคณะกรรมการกลาง

เพื่อให้เป็นการป้องกันรัฐจากภัยคุกคาม คณะกรรมการกลางมีสิทธิที่จะดำเนินการมาตรการต่าง ๆ ผ่านการประกาศข้อกำหนดได้ ประการแรก บุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานอาจถูกกุมขังได้ในระยะเวลาสูงสุดไม่เกิน ๙๐ วัน ทั้งนี้อาจมีการขยายระยะเวลาในการกุมขังได้แต่ไม่เกิน ๑๘๐ วัน[๑] ทั้งนี้ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการขังบุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานนี้เกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐(ก) คณะกรรมการกลางจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนที่จะสั่งขังบุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานเช่นว่านั้น[๑] ประการที่สอง ในกรณีที่มีความจำเป็น บุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐาน อาจถูกสั่งจำกัดการเคลื่อนไหวได้แต่ทั้งนี้ระยะเวลาในการควบคุมต้องไม่เกิน ๑ ปี[๑] โดยคณะกรรมการกลางสามารถที่จะสั่งจำกัดการเคลื่อนไหวของบุคคลดังกล่าวได้ โดยมีรายละเอียดเป็นไปตามที่กำหนดในมาตรา ๑๐(ข) ดังนี้

(ก) กำหนดพื้นที่อาณาเขตที่บุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิถูกจำกัดการเคลื่อนไหว

(ข) กำหนดสถานที่อยู่อาศัยสำหรับบุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิ

(ค) ในกรณีที่อาจมีความจำเป็น มีอำนาจไม่อนุมัติให้เดินทาง

(ง) ไม่อนุมัติให้ความครอบครองในวัตถุงบางประการได้[๑]

---

[๑] มาตรา ๙ แห่งรัฐญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๐ (ก) แห่งรัฐญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๐ แห่งรัฐญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๐ แห่งรัฐญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๐ แห่งรัฐญัติการคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

ในกรณีที่พิจารณาแล้วเห็นว่ามีเหตุจำเป็นที่จะต้องขยายระยะเวลาในการจำกัดการเคลื่อนไหวเช่นว่าดังกล่าว คณะกรรมการกลางมีหน้าที่ต้องให้ได้มาซึ่งความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีก่อนเสมอ ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา ๑๐(ข)[๑๓๐๑]

นอกจากนี้ คณะกรรมการกลางอาจสั่งบริการสาธารณะต่าง ๆ ให้ร่วมมือในการดำเนินการบางประการที่จำเป็นเพื่อดำเนินการในการจับกุมและกุมขังบุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิเช่นว่านั้นได้[๑] รวมไปถึงคณะรัฐมนตรีหรือคณะกรรมการกลางสามารถที่จะตรวจสอบและดำเนินการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งของการออกข้อจำกัด การจับกุม การคุมขังหรือการปฏิเสธสิทธิต่าง ๆ ดังนี้ (ก) จะต้องมีการดำเนินการตรวจสอบทบทวนทั่วไปทุกๆ ๖๐ วัน (ข) คำสั่งจำกัดการเคลื่อนไหวอาจเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกได้หากมีความจำเป็น (ค) คำสั่งจับกุมและการกักขังอาจเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกได้หากมีความจำเป็น (ง) คำสั่งปฏิเสธสิทธิบางประการอาจเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกได้หากมีความจำเป็น[๑] ทั้งนี้คณะกรรมการกลางต้องรวบรวมจัดทำรายงานสามัญเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินการในทุก ๆ ๙๐ วัน[๑] หากมีความจำเป็น คณะรัฐมนตรีสามารถใช้รายงานสามัญตามมาตรา ๑๗ เพื่อเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกคำสั่งใด ๆ ที่ออกโดยคณะกรรมการกลางเกี่ยวกับการออกข้อจำกัดการเคลื่อนไหว การจับกุม การคุมขังหรือการปฏิเสธสิทธิบางประการของพลเมืองได้[๑๓๐๕]

๓.๑๐.๒.๖ การคุมขังบุคคล

พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘ อนุญาตให้คณะรัฐมนตรีขยายระยะเวลาในการคุมขังหรือการออกข้อจำกัดสิทธิของบุคคลผู้ถูกจำกัดสิทธิได้จากหนึ่งร้อยแปดสิบวันเป็นสูงสุดสามปีได้[๑] อย่างไรก็ตาม กฎหมายได้ถูกแก้ไขในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยได้ลดระยะเวลาในการคุมขังบุคคลเป็นคุมขังได้ในแต่ละครั้งไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน และเมื่อรวมกันแล้วจะต้องไม่เกินสามปี[๑๓๐๗]

---

[๑] มาตรา ๑๓ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๖ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๗ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๘ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๑๕ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๒ กฎหมายว่าด้วยสภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ (State Law and Order Restoration Council-SLORC) ฉบับที่ ๑๑/๙๑ ประกาศ ณ วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๔

๓.๑๐.๒.๗ การอุทธรณ์

พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘ ให้สิทธิแก่บุคคลใดก็ตามที่ถูกจำกัดสิทธิตามกฎหมายนี้ที่จะยื่นเรื่องอุทธรณ์คำสั่งในขณะที่ตนถูกจำกัดสิทธิได้[๑] อย่างไรก็ตาม การอุทธรณ์สามารถทำได้โดยการยื่นเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีในเรื่องที่เกี่ยวกับการออกคำสั่งจำกัดสิทธิ การจับกุม การคุมขังหรือการปฏิเสธสิทธิบางประการที่ออกโดยคณะกรรมการกลางตามกฎหมายฉบับนี้ ทั้งนี้คณะรัฐมนตรีสามารถที่จะยกเลิกเปลี่ยนแปลงหรือรับรองคำสั่งเช่นว่านั้นได้หากมีความจำเป็น[๓๐๙]

๓.๑๐.๒.๘ ความผิดและบทลงโทษ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันรัฐจากภัยอันกระทบต่อความมั่นคง พ.ศ. ๒๕๑๘ กำหนดบทความผิดและบทลงโทษแก่บุคคลที่ดำเนินการฝ่าฝืน ต่อต้านหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ออกโดยบุคคลผู้มีอำนาจออกคำสั่งตามกฎหมายนี้ไว้ว่า จะต้องได้รับโทษจำคุกสูงสุดสามปี หรือปรับสูงสุดไม่เกินห้าพันจ๊าดหรือทั้งจำทั้งปรับ[๑] อย่างไรก็ตามเมื่อกฎหมายได้รับการแก้ไขปรับปรุงใน พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงได้เปลี่ยนโทษจำคุกให้สูงขึ้น จากเมื่อก่อนบุคคลอาจถูกโทษจำคุกได้สูงสุดไม่เกินสามปี เป็นอาจถูกจำคุกสูงสุดได้ไม่เกินห้าปี[๓๑๑]

๓.๑๑ กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (Law against corruption)

การทุจริต คือ การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบเพื่อประโยชน์ส่วนบุคคล[๑] ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และศีลธรรม โดยเฉพาะในประเทศตลาดเกิดใหม่ (emerging countries) หลาย ๆ ประเทศ[๑] หน่วยงานที่รับผิดชอบของประเทศเมียนมาได้เห็นถึงปัญหาที่มีที่มาจากหลายสาเหตุนี้เป็นปัญหาที่ส่งผลร้ายแรงต่อประชาชนและภาคธุรกิจของประเทศ การทุจริตอาจขัดขวางการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติของ

---

[๑] มาตรา ๑๙ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๒๐ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] มาตรา ๒๒ แห่งรัฐญัตติการิคุ้มครองรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘

[๑] รัฐบัญญัติฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ ฉบับที่ ๑๑/๙๑ ประกาศ ณ วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๔

[๑] Ivar Kolstad and Arne Wiig, 'Is Transparency the Key to Reducing Corruption on Resource-Rich Countries?' (๒๐๐๙) ๓๗(๓) World Development ๕๒๑, ๕๒๒

[๑] Antonio Argandoña, The United Nations Convention Against Corruption and its Impact on International Companies' (๒๐๐๗) Journal of Business Ethics ๗๔ ๔๘๑, ๔๘๑.

ประชาชน ตัวอย่างเช่นในอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ[๑] ระบบกฎหมายของเมียนมา พึ่งพาประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๐๔ (Penal Code (๑๘๖๑)) และ กฎหมายต่อต้านการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๕ (Anti-Corruption Law (๒๐๑๒)) ในการป้องกันและต่อสู้กับการทุจริต ตามที่ได้แสดงในแผนภาพด้านล่าง กฎหมายเมียนมาได้กำหนดให้การให้สินบนและการยักยอกทรัพย์สินของรัฐโดยเจ้าหน้าที่รัฐเป็นความผิดทางอาญา นอกจากนี้กฎหมายต่อต้านการทุจริตยังได้ตั้งคณะกรรมการขจัดการติดสินบน (Bribery Eradication Commission) ขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือหลักในการแก้ปัญหาการติดสินบน กฎหมายยังกำหนดให้ริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการติดสินบนด้วย และนอกเหนือไปจากการกำหนดโทษทางอาญาแล้ว ระบบกฎหมายเมียนมายังใช้ความโปร่งใสและอำนาจของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในอุตสาหกรรมน้ำมันและแก๊สอีกด้วย

[๑] Nico Schrijver, Sovereignty Over Natural Resources: Balancing Rights and Duties (Cambridge University Press ๒๐๐๘) ๓๐๘.

แผนภาพแสดงกรอบการต่อต้านการทุจริต

การกำหนดให้การทุจริตเป็นความผิดทางอาญา:

การให้สินบนและการยักยอกทรัพย์สินของรัฐ

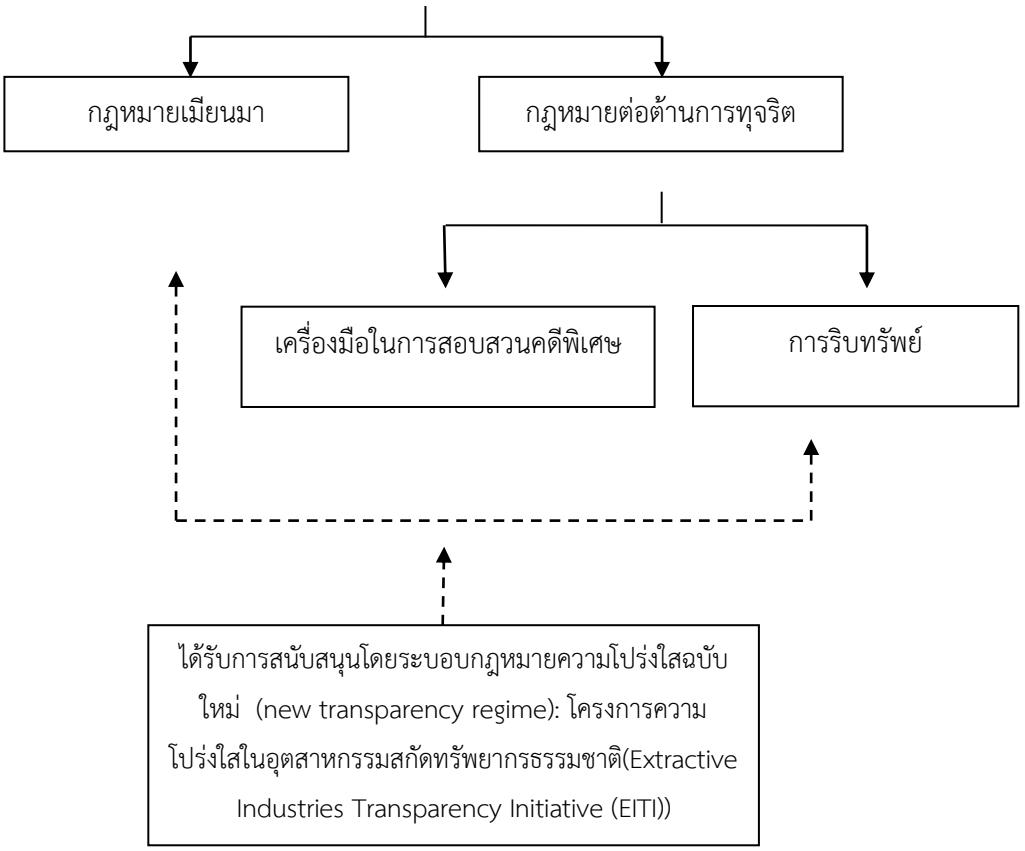

๓.๑๑.๑ กฎหมายอาญาว่าด้วยเรื่องการต่อต้านการทุจริต

ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๐๔ ของเมียนมาได้กำหนดฐานเรื่องการต่อต้านการทุจริตไว้ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้บัญญัติขึ้นในช่วงที่เมียนมาเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษและยังมีผลบังคับใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน กฎหมายได้กำหนดให้การรับสินบนและการให้ความสะดวกแก่การทุจริตเป็นการกระทำความผิดทางอาญา นอกจากนี้ยังกำหนดบทสันนิษฐานของการทุจริต และกำหนดความผิดที่เกี่ยวกับการยักยอกทรัพย์สินของรัฐ ทั้งยังมีมาตราเกี่ยวกับความผิด*อาญา*ว่าด้วยละเมิดทางความไว้ใจ (criminal breach of trust) ด้วย

๓.๑๑.๑.๑ การรับสินบน

ตามประมวลกฎหมายอาญาเมียนมามาตรา ๑๖๑ การรับสินบนเป็นความผิดทางอาญาในกรณีที่ข้าราชการ (public servant) หรือบุคคลที่คาดว่าจะเป็นข้าราชการ รับหรือได้มา หรือยินยอมที่จะรับหรือพยายามให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ส่วนตน (gratification) อื่นใดนอกเหนือไปจากค่าตอบแทนตามกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง

มาตรา ๑๖๑ บัญญัติว่า "ผู้ใดเป็นข้าราชการหรือบุคคลที่คาดว่าจะเป็นข้าราชการรับหรือได้มา หรือยินยอมที่จะรับ หรือพยายามให้ได้มา จากบุคคลใดก็ตาม เพื่อตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งผลประโยชน์ส่วนตนอื่นใดนอกเหนือไปจากค่าตอบแทนตามกฎหมาย โดยเป็นสิ่งจูงใจหรือเป็นรางวัลสำหรับการกระทำการหรือละเว้นจากการกระทำการอย่างใดในตำแหน่ง หรือสำหรับการแสดงหรือละเว้นจากการแสดงการใดที่เป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ เอื้อประโยชน์หรือขัดประโยชน์แก่บุคคลใด หรือจัดหาหรือพยายามจัดหาบริการหรือไม่ให้บริการแก่บุคคลใด ๆ กับรัฐสภาแห่งสหภาพ หรือรัฐบาล หรือ ข้าราชการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ"[๑] ๓ ๑ ๕

๓.๑๑.๑.๒ การอำนวยความสะดวกแก่การทุจริต

ตามประมวลกฎหมายอาญาเมียนมามาตรา ๑๖๒ การช่วยอำนวยความสะดวกแก่การติดสินบนเป็นความผิดทางอาญา ผู้ใดรับหรือได้มา หรือยินยอมที่จะรับ ผลประโยชน์ส่วนตนอื่นใดเพื่อเป็นสิ่งจูงใจหรือเป็นรางวัลสำหรับการชักชวนโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายเพื่อให้ข้าราชการกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง หรือเพื่อจัดหาหรือพยายามจัดหาบริการหรือไม่ให้บริการแก่ข้าราชการ

มาตรา ๑๖๒ บัญญัติว่า "ผู้ใดรับหรือได้มา หรือยินยอมที่จะรับ หรือพยายามให้ได้มา จากบุคคลใดก็ตาม เพื่อตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งผลประโยชน์ส่วนตนอื่นใด โดยเป็นสิ่งจูงใจหรือเป็นรางวัลสำหรับการชักชวนโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายเพื่อให้ข้าราชการกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง หรือเพื่อใช้ตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการในการเอื้อประโยชน์หรือขัดประโยชน์แก่บุคคลใด ๆ หรือจัดหาหรือพยายามจัดหาบริการหรือไม่

---

[๑] มาตรา ๑๖๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ให้บริการแก่บุคคลใด ๆ กับรัฐสภาแห่งสหภาพ หรือรัฐบาล หรือ ข้าราชการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ”

นอกเหนือจากเรื่องการอำนวยความสะดวกแก่การทุจริตโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายแล้ว มาตรา ๑๖๓ ยังกำหนดให้การช่วยอำนวยความสะดวกแก่การทุจริตโดยการใช้อิทธิพลส่วนบุคคลเป็นความผิดทางอาญาอีกด้วย

มาตรา ๑๖๓ บัญญัติว่า “ผู้ใดรับหรือได้มา หรือยินยอมที่จะรับ หรือพยายามให้ได้มา จากบุคคลใดก็ตาม เพื่อตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งผลประโยชน์ส่วนตนอื่นใด โดยเป็นสิ่งจูงใจหรือเป็นรางวัลสำหรับการชักชวนโดยใช้อิทธิพลของตน เพื่อให้ข้าราชการกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง หรือเพื่อใช้ตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการในการเอื้อประโยชน์หรือขัดประโยชน์แก่บุคคลใด ๆ หรือจัดหาหรือพยายามจัดหาบริการหรือไม่ให้บริการแก่บุคคลใดๆกับรัฐสภาแห่งสหภาพ หรือรัฐบาล หรือ ข้าราชการต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ”[๑] ๓ ๑ ๖

นอกจากจะได้กำหนดบทลงโทษผู้อำนวยความสะดวกแก่การทุจริตแล้ว ประมวลกฎหมายอาญายังกำหนดบทลงโทษแก่ข้าราชการที่สนับสนุนการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖๒ และ มาตรา ๑๖๓ ไว้ในมาตรา ๑๖๔ ซึ่งบัญญัติว่า

“ผู้ใดเป็นข้าราชการ สนับสนุนการกระทำความผิดตามมาตราสองมาตราข้างต้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ”[๑] ๓ ๑ ๗

๓.๑๑.๑.๓ บทสันนิษฐานการทุจริต

ตามประมวลกฎหมายอาญาเมียนมามาตรา ๑๖๕ ข้าราชการที่เรียกรับ รับ หรือยินยอมที่จะรับ เพื่อตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งสิ่งของอันมีค่าไม่ว่าจะโดยปราศจากการไตร่ตรองหรือ

---

[๑] มาตรา ๑๖๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[๑] มาตรา ๑๖๔ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ไตร่ตรองแล้วแต่ไม่เพียงพอ จากบุคคลใดที่ข้าราชการรู้ว่าเป็น จะเป็น หรือน่าจะเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องในกระบวนการใด ๆ หรือในธุรกรรมที่ดำเนินการไปแล้ว หรือกำลังจะดำเนินการโดยข้าราชการผู้นั้น หรือมีความเกี่ยวข้องกับข้าราชการผู้นั้น มาตรา ๑๖๕ บัญญัติว่า

"มาตรา ๑๖๕ ผู้ใดเป็นข้าราชการ รับหรือได้มา หรือยินยอมที่จะรับ หรือพยายามให้ได้มา เพื่อตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งสิ่งของอันมีค่าโดยปราศจากการไตร่ตรองซึ่งเมื่อไตร่ตรองแล้วจะทราบได้ว่าไม่เพียงพอ จากบุคคลใดก็ตามที่ข้าราชการรู้ว่าเป็น จะเป็น หรือน่าจะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการใด ๆ หรือในธุรกรรมที่ดำเนินการไปแล้ว หรือกำลังจะดำเนินการโดยข้าราชการผู้นั้น หรือจากบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองหรือข้าราชการผู้อื่นที่อยู่ใต้การบังคับบัญชา หรือจากบุคคลใดที่ตนเองรู้ว่าสนใจหรือเกี่ยวข้องกับบุคคลที่เกี่ยวข้องนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับ หรือทั้งจำและปรับ"[๑]

๓.๑๑.๑.๔ ความผิด*อาญา*ว่าด้วยละเมิดทางความไว้ใจ (Criminal breach of trust)

ภายใต้ประมวลกฎหมายอาญาเมียนมา การยักยอกทรัพย์โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกจัดให้เป็นการกระทำความผิดทางอาญาว่าด้วยละเมิดทางความไว้ใจ บุคคลจะทำละเมิดทางความไว้ใจได้ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้นเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลทรัพย์สิน หรือมีอำนาจควบคุมทรัพย์สิน ได้กระทำการยักยอกหรือถ่ายโอนทรัพย์สินมาเป็นของตนโดยไม่สุจริต หรือใช้หรือจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินนั้นโดยไม่สุจริตอันเป็นการขัดต่อกฎหมายที่กำหนดให้มีหน้าที่ที่ได้รับความไว้ใจ หรือหน้าที่ตามสัญญาโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายซึ่งบุคคลนั้นได้รับความไว้วางใจ หรือจงใจก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น[๑] นอกเหนือจากมาตรานี้แล้ว ยังมีมาตราที่เกี่ยวกับการละเมิดทางความไว้ใจโดยเจ้าหน้าที่รัฐโดยเฉพาะคือ

"มาตรา ๔๐๙ ผู้ใดได้รับความไว้วางใจให้ดูแลทรัพย์สิน หรือมีอำนาจควบคุมทรัพย์สิน โดยตำแหน่งหน้าที่เป็นข้าราชการ หรือในทางธุรกิจเป็นธนาคาร พ่อค้า ตัวแทน นายหน้า ผู้รับมอบอำนาจ หรือผู้แทน กระทำความผิดทางอาญาว่าด้วยละเมิดทางความไว้ใจ

---

[๑] มาตรา ๑๖๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[๑] มาตรา ๔๐๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

อันเกี่ยวกับทรัพย์สิน ต้องระวางโทษเนรเทศตลอดชีวิต หรือจำคุกไม่เกินสิบปี และต้องระวางโทษปรับ"[๑] ๓ ๒ ๐

๓.๑๑.๒ กฎหมายต่อต้านการทุจริต

๓.๑๑.๒.๑ สินบนภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริต

ระบบกฎหมายเมียนมามิได้เพียงแต่ใช้ประมวลกฎหมายอาญาในการต่อต้านการทุจริตเท่านั้น แต่ยังมีกฎหมายต่อต้านการทุจริตอีกด้วย ซึ่งกฎหมายสองฉบับนี้ไม่มีความขัดแย้งกันแต่จะทำงานคู่ขนานกันไป กฎหมายต่อต้านการทุจริต มาตรา ๓ นิยาม "การติดสินบน" และ "สินบน" ไว้เช่นเดียวกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖๑ ว่า

(๑) "การติดสินบน" หมายถึง การสัญญา เสนอว่าจะให้ หรือเจรจาหรือให้ โดยตรงหรือโดยอ้อม ซึ่งประโยชน์ในทางมิชอบ แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจผู้นั้นโดยตรง หรือบุคคลหรือหน่วยงานอื่น เพื่อให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้ได้มาหรือรักษาไว้ซึ่งธุรกิจหรือผลประโยชน์ในทางมิชอบอื่นใด

(๒) "สินบน" หมายถึง ค่าตอบแทนหรือสิ่งที่ได้รับมาโดยไม่ระบุราคาอันสมควรเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการติดสินบน หรือ เงิน ทรัพย์สิน ของขวัญ ค่าธรรมเนียมการบริการ สันทนาการ และผลประโยชน์อื่น ๆ ที่ผิดกฎหมาย"[๑] ๓ ๒ ๑

ระยะเวลาของโทษจำคุกของการติดสินบนที่กำหนดโดยกฎหมายต่อต้านการทุจริต ๒๓/๒๐๑๓ นานกว่าที่กำหนดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๖๑ โดยที่มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ และมาตรา ๕๗ กฎหมายต่อต้านการทุจริตได้แบ่งประเภทของข้าราชการไว้สามประเภท ซึ่งแต่ละประเภทจะได้รับโทษจำคุกเป็นระยะเวลาแตกต่างกัน

มาตรา ๕๕ บัญญัติว่า "ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง (Political Post Holder) ใดถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดฐานติดสินบน ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปีและปรับ"

---

[๑] มาตรา ๔๕๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[๑] มาตรา ๓(ก) และ (ข) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

มาตรา ๕๖ บัญญัติว่า “ผู้มีอำนาจ (Authorized Person) อื่นนอกเหนือจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดฐานติดสินบน ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีและปรับ”

มาตรา ๕๗ บัญญัติว่า “ผู้ใด นอกเหนือจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และผู้มีอำนาจ ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดฐานติดสินบน ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีและปรับ”

๓.๑๑.๒.๒ กรอบสถาบันของระบอบกฎหมายต่อต้านการทุจริต

ทั้งประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายต่อต้านการทุจริตกำหนดให้การติดสินบนเป็นความผิดทางอาญา อย่างไรก็ตาม กฎหมายต่อต้านการทุจริตยังได้จัดตั้งเครื่องมือในการสอบสวนคดีพิเศษเพื่อกำจัดการติดสินบนให้หมดไป จึงเกิดคำถามขึ้นว่า หน่วยงานพิเศษเหล่านี้ปฏิบัติงานอย่างไร และทำงานร่วมกันกับเครื่องมือในการสอบสวนที่มีอยู่เดิมเช่นตำรวจได้อย่างไร

(๑) หน่วยงานสอบสวนคดีพิเศษ (The Bureau of Special Investigation) และตำรวจ

ภายใต้ระบอบกฎหมายต่อต้านการทุจริตของเมียนมา หน่วยงานสอบสวนคดีพิเศษ หรือ BSI ทำหน้าที่สำคัญในการสอบสวนการทุจริต เกิดขึ้นด้วยการก่อตั้งเป็นตำรวจคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชน (People's Property Protection Police) โดยรัฐบาลอูนุ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งมีอำนาจครอบคลุมการสอบสวนโดยทำงานภายใต้การคำแนะนำของคณะกรรมการบริหารการสอบสวนคดีพิเศษ (Special Investigations Administrative Board) หน้าที่หลักของ BSI คือการสืบสวนการทุจริตในกลุ่มผู้นำทางการเมืองและลูกจ้างของรัฐบาล ตามที่นายโบหม่อง (Bo Maung) รองผู้อำนวยการหน่วยงานสอบสวนคดีพิเศษกล่าวไว้ว่า BSI สืบสวนการกระทำความผิดและรวบรวมหลักฐาน หลังจากนั้นจึงยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อดำเนินคดีต่อผู้ถูกกล่าวหา[๑]

[๑] Bo Maung, ‘Myanmar and Anti-corruption’ (The United Nations Asia and Far East Institute, April 2014) <http://www.unafei.or.jp/english/pdf /PDF_GG5 _Seminar/GG5 _Myanmar2.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘, ๒๒๒

นอกเหนือจาก BSI แล้ว กองกำลังตำรวจ (Police Force) ก็มีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนการทุจริตภายใต้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (Code of Criminal Procedure)[๑] นายซาน วิน (San Win) ผู้อำนวยการสำนักงานอัยการสูงสุดแห่งสหภาพกล่าวไว้ว่า คดีการทุจริตกรณีร้ายแรงเป็นความรับผิดชอบของ BSI และคดีการทุจริตอื่นๆ เป็นความรับผิดชอบของกองกำลังตำรวจเมียนมา[๒] หากคดียังไม่มีน้ำหนักมากพอที่จะฟ้องศาล และยังต้องมีการดำเนินการอื่นๆต่อคดีนั้นจะถูกส่งไปยังกรมของรัฐบาลเพื่อการดำเนินการต่อไป[๓]

(๒) คณะกรรมการขจัดการติดสินบน (The Bribery Eradication Commission)

เมื่อไม่นานมานี้ คณะกรรมการขจัดการติดสินบนถูกก่อตั้งขึ้นเป็นพิเศษภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริตเพื่อสืบสวนสอบสวนการกระทำผิดฐานติดสินบน คณะกรรมการทำหน้าที่จัดตั้งฝ่ายตรวจสอบเบื้องต้น (Preliminary Scrutinising Team) และฝ่ายสืบสวน (Investigation Team) และกำหนดหน้าที่ให้ทั้งสองฝ่ายเท่าที่จำเป็น[๔] คณะกรรมการมีหน้าที่รับเรื่องร้องเรียนและตรวจสอบเบื้องต้น และไม่รับคำร้องเรียนที่ไม่มีมูล[๕] คำร้องเรียนใดที่ต้องมีการดำเนินการต่อ คณะกรรมการต้องมอบหมายหน้าที่ให้ฝ่ายสืบสวนดำเนินการตามคำสั่งในการเข้าไปในสิ่งปลูกสร้าง ค้น และริบสิ่งของเพื่อใช้เป็นหลักฐาน[๖] เมื่อได้รับรายงานการสอบสวนหรือข้อมูลอื่นที่สำคัญแล้วพบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดฐานติดสินบนคณะกรรมการต้องออกคำสั่งให้หัวหน้าฝ่ายสืบสวนหรือหัวหน้าของเจ้าหน้าที่สืบสวน (Chief Investigator) ยื่นฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจ[๗]

๓.๑๑.๒.๓ กระบวนการภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริต

ภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริต อำนาจในการเริ่มต้นการสืบสวนเป็นของรัฐสภา กระบวนการแรกประธานาธิบดีหรือประธานสภาผู้แทนประชาชน (Pyithu Hluttaw) หรือประธานสภาผู้แทนแห่งชาติ (Amyothar Hluttaw) อาจมอบหมายให้คณะกรรมการทำการ

---

๑ เพิ่งอ้าง. ๓ ๒ ๓

๑ เพิ่งอ้าง. ๓ ๒ ๔

๑ เพิ่งอ้าง. ๓ ๒ ๕

๑ มาตรา ๑๕ (ก) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

๑ มาตรา ๑๕ (ฎ) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

๑ มาตรา ๑๕ (ฐ) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

๑ มาตรา ๑๘ แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

สืบสวนและรายงานผลที่เกี่ยวกับการติดสินบน[๑] สอง คือ ผู้แทนของสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้แทนของสภาผู้แทนแห่งชาติอาจยื่นเรื่องเกี่ยวกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ร่ำรวยผิดปกติจากการติดสินบน ใช้อำนาจโดยมิชอบในการแต่งตั้งตำแหน่งให้แก่บุคคลใดๆ หรือกระทำความผิดฐานติดสินบนไปยังสภาที่เกี่ยวข้องภายใต้กฎหมาย[๑] สาม คือ ประธานสภาที่เกี่ยวข้องสามารถแจ้งเรื่องเกี่ยวกับการติดสินบนหรือการใช้อำนาจโดยมิชอบไปยังคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง[๑]

ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการติดสินบนอาจส่งข้อมูลและคำร้องเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไปยังคณะกรรมการหรือสำนักงานคณะกรรมการ คณะทำงาน ทีมงาน ฝ่ายตรวจสอบเบื้องต้นและคณะกรรมการสอบสวน (enquiry committee) ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายฉบับนี้และส่งคำร้องเรียนดังกล่าวไปยังกรมที่เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดสินบนหรือผู้มีอำนาจที่ร่ำรวยผิดปกติจากการติดสินบน[๑] เมื่อได้รับคำร้องเรียนดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการหรือสำนักงานคณะกรรมการ คณะทำงาน ทีมงาน ฝ่ายตรวจสอบเบื้องต้นและคณะกรรมการสอบสวนหรือกรมและหน่วยงานใดๆที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการทันที[๑]

๓.๑๑.๒.๔ ทรัพย์สินอันเกิดจากการร่ำรวยโดยการติดสินบน (Property due to becoming rich by bribery)

ภายใต้กฎหมายต่อต้านการทุจริต รัฐอาจยึดทรัพย์สินอันเกิดจากการร่ำรวยโดยการติดสินบนได้ โดยในการยึดทรัพย์สินที่ผิดกฎหมายนั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้มีอำนาจแสดงรายการทรัพย์สิน หลังจากคณะกรรมการทำการตรวจสอบจากกรมที่เกี่ยวข้อง องค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้เป็นเจ้าของเงิน ทรัพย์สิน หนี้สินและสินทรัพย์ คณะกรรมการต้องออกประกาศรายชื่อผู้มีอำนาจที่มีหน้าที่ต้องรายงานบัญชีทรัพย์สิน[๑] ผู้มีอำนาจที่มีหน้าที่รายงานต้องแสดงรายชื่อบุคคลในครอบครัวที่มีเงิน ทรัพย์สิน หนี้สินหรือสินทรัพย์ในธุรกิจที่มีผู้มีอำนาจเป็นผู้ดำเนินการ ต่อคณะกรรมการปีละหนึ่งครั้ง[๑] รายละเอียดของการรายงานมีดังต่อไปนี้

---

[๑] มาตรา ๔๓ (ก) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๔๓ (ข) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๔๓ (ค) แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๔๕ แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] เพิ่งอ้าง. ๓๓๔

[๑] มาตรา ๔๗ แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] เพิ่งอ้าง. ๓๓๖

(๑) สำเนาเอกสารประกอบ แสดงวิธีการได้เงินหรือทรัพย์สินมา

(๒) สำเนาเอกสารประกอบ หากมีการโอนและขายทรัพย์สิน และหากมีการจ่ายภาษีเงินได้จากการขายนั้น และ

(๓) บัญชีเงินและทรัพย์สิน หนี้สินและสินทรัพย์ซึ่งได้มาจากในประเทศและต่างประเทศพร้อมกับเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์สำหรับเงินและทรัพย์สินนั้นตามอนุมาตรา (ก) และ (ข)[๑]

กรณีที่ผู้มีอำนาจผู้มีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการเงิน ทรัพย์สิน หนี้สินหรือสินทรัพย์เสียชีวิต ทายาท ผู้แทนตามกฎหมาย หรือผู้จัดการทรัพย์สิน (trustee) ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการเงินและทรัพย์สิน ของผู้เสียชีวิต ต่อคณะกรรมการ[๑] หากผู้มีอำนาจถูกตัดสินว่ากระทำความผิดฐานจงใจละเลยยื่นส่งเอกสารประกอบการแสดงบัญชีเงิน ทรัพย์สิน หนี้สินและสินทรัพย์ภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยคณะกรรมการภายใต้กฎหมายฉบับนี้ หรือยื่นเอกสารปลอมหรือปกปิดข้อมูล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและต้องระวางโทษปรับ[๑]

กระบวนการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินข้างต้นนั้นทำให้คณะกรรมการได้รับข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับทรัพย์สินอันเกิดจากการร่ำรวยโดยการติดสินบน ขั้นตอนต่อไปคือการนำข้อมูลไปใช้ คณะกรรมการต้องมอบหมายให้ฝ่ายตรวจสอบเบื้องต้นตรวจสอบและรายงานเกี่ยวกับเงินและทรัพย์สินของผู้มีอำนาจที่ร่ำรวยจากการติดสินบน[๑] ฝ่ายตรวจสอบเบื้องต้นที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการต้องยื่นผลการสอบสวนหลังจากได้รวบรวมหลักฐานที่จำเป็นตามกฎหมายแล้วต่อคณะกรรมการพร้อมด้วยความเห็นและระบุด้วยว่าเงินและทรัพย์สินดังกล่าวต้องถูกยึดหรือไม่[๑] หลังจากที่ตรวจสอบรายงานผลการสอบสวนของฝ่ายตรวจสอบเบื้องต้นแล้ว คณะกรรมการต้อง

(๑) หากหลักฐานเป็นความจริงว่าทรัพย์สินได้มาจากการติดสินบน คณะกรรมการต้องออกคำสั่งยึดเงินและทรัพย์สินมาเป็นทรัพย์สินของรัฐ

---

[๑] มาตรา ๔๕ แห่ง Anti-Corruption Law, Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๕๓ แห่ง Anti-Corruption Law, Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๖๓ แห่ง Anti-Corruption Law, Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๕๓ แห่ง Anti-Corruption Law, Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๕๒ แห่ง Anti-Corruption Law, Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

(๒) หากผู้มีอำนาจสามารถแสดงหลักฐานว่าได้ทรัพย์สินเหล่านั้นได้มาโดยถูกต้องตามกฎหมาย คณะกรรมการต้องคืนเงินและทรัพย์สินแก่ผู้มีอำนาจ[๑]

หากพบหลักฐานว่าบุคคลอื่นได้รับและโอนโดยถูกกฎหมายและสุจริต คณะกรรมการต้องคืนเงินและทรัพย์สินที่ถูกยึดแก่บุคคลนั้น ไม่ใช่แก่ผู้ต้องหา[๑]

๓.๑๑.๓ โครงการความโปร่งใสในอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (Extractive Industries Transparency Initiative (EITI))

ในบทที่ 2 ได้กล่าวถึงเครื่องมือทางกฎหมายอาญาที่ใช้การลงโทษทางอาญาและวิธีการบังคับตามกฎหมายอย่างเป็นทางการ เช่น ตำรวจ และ คณะกรรมการขจัดการติดสินบน ซึ่งถูกคาดหวังว่าจะทำหน้าที่ปราบปรามการติดสินบนและการทุจริตยักยอกทรัพย์สินของรัฐ อย่างไรก็ตาม ระบบกฎหมายเมียนมาได้มีการพัฒนาไปมากกว่าการรูปแบบความรับผิดทางอาญาอาญา แตยังมีการใช้ความโปร่งใสเป็นเครื่องมือในการจัดการแก้ปัญหาการทุจริตในอุตสาหกกรมน้ำมันและแก๊สควบคู่ไปกับการใช้กฎหมายอาญาด้วย ตัวอย่างในเรื่องนี้คือการนำโครงการความโปร่งในอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (EITI) มาใช้ ซึ่งมีลักษณะเป็น soft law หรือ กฎเกณฑ์หรือแบบแผนที่ไม่ได้มีผลผูกพันในทางกฎหมายโดยเคร่งครัด[๑]

๓.๑๑.๓.๑ ประวัติความเป็นมาของ EITI ในประเทศเมียนมา

เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ระหว่างการประชุมโต๊ะกลมกับเลขานุการต่างประเทศ EITI (EITI International Secretariat) นายอู โซ เทียน (U Soe Thein) ได้แสดงเจตนารมย์ของรัฐบาลเมียนมาในการที่จะเริ่มใช้ EITI[๑] หลังจากที่นายอู โซ เทียน และ นาย เทียน เส่ง (Thein Sein) ได้แถลงการณ์มาหลายครั้งเกี่ยวกับการเริ่มใช้ EITI ในเมียนมา ในที่สุดเมียนมาเข้าผูกมัดตนเองอย่างเป็นทางการในการเข้าเป็นประเทศผู้สมัคร EITI (EITI Candidate country) เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๒๐๑๒ โดยคำสั่งประธานาธิบดีฉบับที่ ๙๙/๒๐๑๒ (Presidential Decree

---

[๑] มาตรา ๕๓ แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] มาตรา ๕๕ แห่ง Anti-Corruption Law Pyidaungsu Hluttaw, Law No. ๒๓ (๒๐๑๓)

[๑] Piti Eamchamroonlarp, 'Combating corruption in the Petroleum Sector: Implementation of Extractive Industries Transparency Initiative (EITI)' (๒๐๑๕) ๔(๒) ; วารสารรามคำแหง ฉบับนิติศาสตร์ ๓๓-๗๐.

[๑] EITI, 'Myanmar reaffirms intention to implement the EITI' (EITI, ๑๘ July ๒๐๑๒) https://eiti.org/news-events/myanmar-reaffirms-intention-implement-eiti, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๐๑๕.

no. ๙๙/๒๐๑๒)[๑] และระหว่างการเยือนประเทศสหราชอาณาจักร ณ Chatham House เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ค.ศ.๒๐๑๓ ประธานาธิบดีเทียน เส่ง ยังได้แถลงการณ์โดยมีเนื้อหาที่คล้ายกับคำสั่งดังกล่าวข้างต้นว่า

> *“เรามีความประสงค์ที่จะเป็นผู้ลงนามเข้าร่วมในโครงการความโปร่งใสในอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ หรือ EITI เพื่อที่จะทำให้เกิดความโปร่งใสอย่างสูงสุด อีกทั้งเพื่อดึงดูดนักลงทุนรายใหม่ และเพื่อพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติของเรา เราต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการเกิดภาวะ ‘คำสาปทรัพยากร (resource curse)’ และเพื่อให้แน่ใจว่ารายได้จากทรัพยากรณ์ธรรมชาติจะถูกนำไปใช้เพื่อลดปัญหาความยากจนไม่ใช่เพื่อเป็นเชื้อเพลิงของการทุจริต”*[๑] ๓ ๔ ๗

เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ.๒๐๑๓ ประธานาธิบดีเทียน เส่ง ได้แถลงการณ์ซึ่งมีเนื้อหาคล้ายกับที่ได้แถลงไปที่ลอนดอน ในระหว่างการประชุมกับนาง แคลร์ ชอร์ท (Clare Short) ประธานของ EITI International โดยได้กล่าวว่า การใช้ EITI จะเป็นประโยชน์ที่จับต้องได้ต่อการปฏิรูปทางการเมืองและเศรษฐกิจที่กำลังดำเนินการอยู่:

> *“เราต้องการใช้ EITI เพื่อให้แน่ใจว่าจะพัฒนาและจัดการทรัพยากรด้วยวิธีการที่โปร่งใส เพื่อประโยชน์อันยั่งยืนต่อประชาชน การปฏิรูปทางการเมืองและเศรษฐกิจก็เป็นส่วนสำคัญในการเปลี่ยนผ่านประเทศสู่ระบอบประชาธิปไตย การเข้าเป็นสมาชิกของ EITI จะก่อให้เกิดผลที่จับต้องได้ต่อการปฏิรูปเหล่านี้”* [๑] ๓ ๔ ๘

---

[๑] Presidential Decree No.๙๙/๒๐๑๒, Notification No ๙/๒๐๑๒ (๑๔ ธันวาคม ๒๐๑๒)

[๑] Thein Sein, ‘Myanmar’s Complex Transformation: Prospects and Challenges’ (Chatham House, ๑๕ July ๒๐๑๓) <http://www.chathamhouse.org/ sites/files/chathamhouse/public/Meetings/Meeting%๒๐Transcripts /๑๕๐๗๑๓Sein.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘, ๓.

[๑] EITI, ‘Myanmar reaffirms intention to implement the EITI’ (EITI, ๑๘ July ๒๐๑๒) https://eiti.org/news-events/myanmar-reaffirms-intention-implement-eiti, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๐๑๕.

ในที่สุดประเทศเมียนมาก็ได้เข้าเป็นประเทศผู้สมัคร EITI โดยคณะกรรมการ EITI (EITI Board) เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ค.ศ.๒๐๑๔[๑] ตามมาตรฐาน EITI (EITI Standard) โดยเมียนมาต้องเผยแพร่รายงาน EITI ฉบับแรกภายใน ๑๘ เดือนแรกหลังจากการเข้าเป็นประเทศผู้สมัครและต้องปฏิบัติให้ได้ตามมาตรฐานอย่างสมบูรณ์ (validated) ภายในระยะเวลา ๒ ปี ๖ เดือนนับจากวันที่เป็นประเทศผู้สมัคร[๑] เนื่องด้วยข้อกำหนดเหล่านี้ คณะกรรมการ EITI จึงได้กำหนดให้เมียนมาต้องเผยแพร่รายงาน EITI ฉบับแรกภายในวันที่ ๒ มกราคม ค.ศ. ๒๐๑๖ และต้องปฏิบัติให้เป็นมาตรฐานสมบูรณ์ภายในวันที่ ๒ มกราคม ค.ศ.๒๐๑๗[๑]

๓.๑๑.๓.๒ วัตถุประสงค์และหน้าที่ของ EITI

กระบวนการทำรายงาน EITI ประกอบด้วย ผู้สอบบัญชีอิสระ (independent auditor) รวบรวมข้อมูลรายรับของรัฐบาลที่เก็บจากบริษัทอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติในระยะเวลาที่กำหนด[๑] และในทางกลับกัน ผู้สอบบัญชีอิสระมีหน้าที่รวบรวมข้อมูลรายจ่ายของบริษัทที่จ่ายให้แก่รัฐบาลในช่วงเวลาเดียวกัน[๑] หรืออีกนัยหนึ่งก็คือรัฐและบริษัทถูกกำหนดให้ต้องทำรายงานแยกกันให้แก่ผู้สอบบัญชี โดยรัฐทำรายงานรายรับและบริษัททำรายงานรายจ่าย[๑] ผลที่ได้จากกระบวนการนี้คือรายงาน EITI ซึ่งคาดว่าจะช่วยก่อให้เกินการอภิปรายเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ[๑] ตัวอย่างเช่น หากพบข้อมูลที่ไม่ตรงกัน และขาดเหตุผลที่น่าเชื่อถือในรายงาน องค์กรประชาสังคม (Civil Society Organizations (CSOs)) และประชาชนสามารถตั้งคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลเหล่านั้นได้[๑]

---

๑ EITI, 'Myanmar admitted as EITI Candidate' (EITI, ๒ กรกฎาคม ๒๐๑๔) <https://eiti.org/news/myanmar-admitted-eiti-candidate> สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๘.

๑ เพิ่งอ้าง.

๑ เพิ่งอ้าง.

๑ Christopher Gilbert Sheldon et al., Innovative Approaches for Multi-Stakeholder Engagement in the Extractive Industries (The World Bank ๒๐๑๓) ๒๖.

๑ เพิ่งอ้าง.

๑ Anwar Ravat and Sridar P Kannan (eds), Implementing EITI for Impact: A Handbook for Policy Makers and Stakeholders (The World Bank ๒๐๑๒) ๖๓.

๑ Clare Short, 'The development of the Extractive Industries Transparency Initiative' (๒๐๑๔) ๗(๑) JWELB ๑, ๑๓.

๑ Sheldon et al. (n[..]) ๒๖.

ตารางแสดงกระบวนการทำรายงาน EITI		
ขั้นตอน	**สิ่งที่ต้องทำ**	**การควบคุมตรวจสอบโดยกลุ่มผู้มีส่วนได้เสีย (Multi Stakeholder Group: MSG)**
การรวบรวมข้อมูล	บริษัทอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติเปิดเผยข้อมูลรายจ่าย และรัฐบาลเปิดเผยข้อมูลรายรับต่อผู้สอบบัญชี	กลุ่มผู้มีส่วนได้เสียแต่งตั้งผู้ดูแลอิสระ (Independent administrator)
กระบวนการเปรียบเทียบพิสูจน์ยอด (reconcile process)	ผู้ดูแลอิสระเปรียบเทียบพิสูจน์ยอดรายรับและรายจ่าย	- กลุ่มผู้มีส่วนได้เสียตรวจสอบร่างรายงาน EITI - กลุ่มผู้มีส่วนได้เสียอนุมัติและเผยแพร่รายงาน EITI ฉบับสมบูรณ์
การทำรายงาน	รวมถึงข้อมูลที่เป็นไปตามข้อกำหนด EITI (EITI Requirements)	
การใช้รายงาน	ประชาชน และ CSOs ของประเทศที่เข้าร่วม EITI จะได้ใช้รายงาน EITI ในการทำให้รัฐบาลมีจิตสำนึกในความรับผิดชอบ (hold the government accountable)	กลุ่มผู้มีส่วนได้เสียต้องตรวจให้แน่ใจว่ารายงาน EITI นั้นสามารถเข้าถึงได้โดยสาธารณะ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการให้ข้อคิดเห็น ใช้ภาษาที่สามารถเข้าใจได้ง่าย

ตามตารางด้านบน ผลลัพธ์ที่ได้จากกระบวนการ EITI คือ รายงาน EITI ซึ่งจะมีบทบาทในการจูงใจต่อการอำนวยความสะดวกในการอภิปรายถกเถียงของสาธารณะเรื่องการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ[๑] จากข้อมูลรายรับของรัฐ ประชาชนและกลุ่มประชาสังคมจะสามารถอภิปรายในระบอบประชาธิปไตยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการใช้และการจัดสรรรายรับจากน้ำมันและแก๊ส และการคลังสาธารณะ เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ในการพัฒนาประเทศ

[๑] The EITI Standard (revised January ๒๐๑๕) (n๓) ๖.

ปรับปรุงบริการสาธารณะ และการกระจายรายได้[๑] หากพบว่ามีข้อมูลที่ไม่ตรงกันระหว่างรายรับและรายจ่าย และขาดเหตุผลที่น่าเชื่อถือในรายงาน ประชาชนอาจต้องการให้รัฐบาลอธิบายเหตุผลนั้น[๑] นอกจากนี้ ด้วยสิ่งแวดล้อมที่มีความโปร่งใสมากขึ้นจะทำให้โอกาสที่เจ้าหน้าที่รัฐบริหารจัดการผิดพลาด และหาผลประโยชน์ส่วนตนจากรายได้รัฐเกิดขึ้นได้ยากมากขึ้น[๑]

๓.๑๑.๓.๓ ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง EITI และระบอบฐานความผิดอาญาที่มีอยู่เดิม

อาจจะกล่าวได้ว่า EITI ระบอบความโปร่งใส และประชนชนที่ได้รับข้อมูล จะช่วยต่อต้านการติดสินบนและการทุจริตรายได้ที่มาจากน้ำมันและแก๊สในประเทศเมียนมา ถึงแม้ว่าจะไม่อาจกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำผิดได้ หรือไม่สามารถลงโทษเจ้าหน้าที่รัฐที่ทุจริตได้โดยตรง แต่สามารถมีบทบาทในการต่อต้านพฤติกรรมการทุจริตและพิสูจน์ถึงพฤติกรรมเหล่านั้น เครื่องมือทางความโปร่งใสไม่จำเป็นต้องพึ่งพาศาลในการลงโทษผู้กระทำผิดเพราะว่าพลังในการต่อสู้กับการทุจริตมาจากประชาชน[๑] กล่าวคือประชาชนสามารถทำหน้าที่ตรวจสอบและตัดสินได้ควบคู่ไปกับสถาบันทางการของภาครัฐ เช่น BSI กองกำลังตำรวจ คณะกรรมการขจัดการติดสินบนและศาล ข้อมูลที่เปิดเผยโดยแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางอินเทอร์เน็ตสามารถทำหน้าที่เป็นพลังที่ดีทั้งทางด้านการเปิดเผยกิจกรรมที่น่าสงสัยและทำให้การหลบซ่อนกิจกรรมเหล่านั้นทำได้ยากขึ้นตั้งแต่แรกเริ่ม

---

[๑] Virginia Haufler, 'Disclosure as Governance: The Extractive Industries Transparency Initiative and Resource Management in the Developing World' (๒๐๑๐) ๑๐(๓) Global Environmental Politics ๕๓, ๕๙.

[๑] Sheldon et al. (n[..]) ๒๖.

[๑] Alexandra Gillies, 'Reputational Concerns and the Emerge of Oil Sector Transparency as an International Norm' (๒๐๑๐) ๕๔(๑) International Studies Quarterly ๑๐๓, ๑๐๓.

[๑] Paul Collier, 'Laws and Codes for the Resource Curse' (๒๐๐๘) ๑๑ Yale Hum. Rts. & Dev. L.J. ๙, ๒๗.

ตารางแสดงความสัมพันธ์ที่สนับสนุนซึ่งกันและกันของระบอบต่อต้านการทุจริตของเมียนมาและ EITI		
เรื่อง	**เครื่องมือทางกฎหมายอาญา**	**EITI**
ผลผูกพันตามกฎหมาย	มี	ไม่มี
หน้าที่	กำหนดให้เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาและมีโทษทางอาญา	ส่งเสริมความพร้อมใช้งานของข้อมูล
เครื่องมือสำหรับการสืบสวน	BSI กองกำลังตำรวจ และคณะกรรมการขจัดการติดสินบน	เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ต
ผู้ตัดสินพิพากษา	ศาล	ประชาชน
ผล	การลงโทษทางอาญา	การอภิปรายในระบอบประชาธิปไตย (Democratic debates)
ปฏิกิริยาต่อการทุจริต	ลงโทษและและพิสูจน์ถึงพฤติกรรมการทุจริต	พิสูจน์ได้ถึงพฤติกรรมการทุจริต

อย่างไรก็ตาม ตามที่ได้เน้นไว้ในแถวสุดท้ายของตารางด้านบน EITI และระบอบความโปร่งใสไม่สามารถแทนที่เครื่องมือทางกฎหมายอาญาแต่สามารถทำหน้าที่ควบคู่ไปด้วยกัน การลงโทษทางอาญาในระบอบกฎหมายที่มีความแข็งแกร่งจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการทำให้เครื่องมือทางกฎหมายอันเกี่ยวกับความโปร่งใสทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะมีการส่งเสริมระบบการทำงานของภาระรับผิดชอบ (accountability) แล้ว ความโปร่งใสก็ยังไม่ทำให้เกิดภาระรับผิดชอบได้โดยอัตโนมัติ[๑] เพื่อที่จะทำให้เกิดภาระรับผิดชอบได้อย่างสมบูรณ์ ข้อมูลที่โปร่งใสจะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับการบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษผู้กระทำความผิดทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ[๑] หากท้ายที่สุดแล้วรายงาน EITI ได้เปิดเผยถึงการยักยอกรายรับที่ได้มาจากน้ำมันและแก๊สแต่ระบบกฎหมายไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้ รายงาน EITI ก็ทำหน้าที่ได้

[๑] Ian Gary and Nikki Reisch, 'Chad's Oil: Miracle or Mirage' (Catholic Relief Services and Bank Information Center, ๑ February ๒๐๑๕) <www.bicusa. org/proxy/Document.๙๕๔๖.aspx> สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๐๑๕, ๙๐.

[๑] เพิ่งอ้าง. ๓ ๖ ๓

เพียงทำให้ประชาชนเมียนมารับรู้ถึงการที่รัฐบาลได้รับผลประโยชน์โดยผิดกฎหมายจากการสูญเสียของประชาชน

บรรณานุกรม

Alec Christie, “The Rule of Law and Commercial Litigation in Myanmar,” PACIFIC RIM LAW & POLICY JOURNAL 10(1), 2000.

"Russia, Myanmar Reaffirm Nuclear Cooperation," World Nuclear News, 26 March 2015, จาก http://www.world-nuclear-news.org/NN-Russia-Myanmar-agree-to-cooperate-26031501.html

[ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์] http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/633801

[ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์] จาก http://www.asean. ago.go.th/asean/index.php/1

“License to Rape”, จาก http://burmacampaign.org.uk/media/License_to_rape.pdf

“Myanmar Comprehensive Education Sector Review,” จาก http://www.cesrmm.org/index.php/en/documents/category/27comprehensiveeducationsector review-cesr-phasei-rapidassessmentreport?download=43:comprehensiveeducationsectorreview-cesr-phasei-rapidassessmentreport

“New Light of Myanmar Thursday 31 March 2011,” จาก http://www.burmalibrary.org/docs11/NLM2011-03-31.pdf

“Shan State, ” จาก http://www.khonkhurtai.org/index.php?option=com_content&view=มาตรา&id=๑๐๖:๒๐๐๙-๑๒-๐๒-๐๖-๕๐-๔๔&catid=๓๑:general &Itemid=๔๖

“The political changing in Myanmar” จาก http://www.tacdbburmese.org/web/index.php?option=com_content&view=มาตรา&id=๕๘:๒๐๑๐-๑๑-๑๖-๐๕-๔๒-๐๔&catid=๓๖:๒๐๑๐-๑๐-๒๑-๐๘-๐๖-๓๗&Itemid=๕๘

Acharya, A., & Boutin, J. K. (๒๙ February ๑๙๙๘). The Southeast Asia nuclear weapon-free zone treaty. Security Dialogue. จาก http://www. Amitava charya.com/sites/default/files/ The%20Southeast%20Asia%20Nuclear%20WeaponFree%20Zone%20Treaty.pdf

Alec Christie, ‘The Rule of Law and Commercial Litigation in Myanmar’ (2000) 10 (1) PACIFIC RIM LAW & POLICY JOURNAL 47, 47.

Alexandra Gillies, ‘Reputational Concerns and the Emerge of Oil Sector Transparency as an International Norm’ (๒๐๑๐) ๕๔(๑) International Studies Quarterly ๑๐๓, ๑๐๓.

Anton Khlopkov and Dmitry Konukhov. (๑๐ August ๒๐๐๙). Russia, Myanmar and Nuclear Technologies, Center for Energy and Security Studies, ceness-russia.org/ data/ doc/MyanmarENG.pdf; Mark Hibbs, "IAEA Probes Myanmar Data, Discourages New Research Reactors, August ๑๐, ๒๐๐๙,

Antonio Argandona, The United Nations Convention Against Corruption and its Impact on International Companies’ (๒๐๐๗) Journal of Business Ethics ๗๔ ๔๘๑, ๔๘๑.

Anwar Ravat and Sridar P Kannan (eds), Implementing EITI for Impact: A Handbook for Policy Makers and Stakeholders The World Bank, ๒๐๑๒.

Arendshorst, John. "Dilemma of Non-Interference: Myanmar, Human Rights, and the ASEAN Charter”, Nw. UJ Int'l Hum. Rts. 8 2009.

Association of Southeast Asian Nations. (2009) ASEAN Political-Security Community Blueprint, (Jakarta: ASEAN Secretariat), p.2.

Audrey Tan, “Myanmar's Transitional Justice: Addressing a Country's Past in a Time of Change" S. Cal. L. Rev 85, 2011.

Aung Hla Tun, ‘Burma Militatry’s Chief Says Armed Forces Will Respect Vote’ (*Irrawaddy*, 25 August 2015), from <http://www.irrawaddy.org/election/news/military-chief-says-armed-forces-respect-vote>

Aung-Thwin, Michael, and Aung-Thwin, Maitrii. A history of Myanmar since ancient times: traditions and transformations. Reaktion Books, 2013.

BBC, “Burma abolishes media censorship,” (BBC News, 20 August 2012), จาก http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-19315806

Bingham Centre for the Rule of Law, ‘Exercising Executive Power in Myanmar: Constitutional Options for Safeguarding the Rule of Law in Public Administration’ (Bingham Centre for the Rule of Law, November 2014) <http://www.biicl.org/documents/467_symposium_paper__dr_marcus_brand_constitutional_options_for_safeguarding
_the_rule_of_law_in_public_administration_nov_2014_english.pdf?showdocument=1
>

Birmanie : violences et apartheid contre les Rohingya [archive] - มาตรา du Ceri de novembre 2012, จาก http://archive.wikiwix.com/cache/?url=http%25 2 5 3 A%5 2 5 2 F%2 5 2 5 2 Fww.sciencespo.fr%2 5 2 5 2 Fceri%2 5 2 5 2 Ffr%2 5 2 5 2 Falterinter%2 5 2 5 2 Fbirmanie-violences-et-apartheid-contre-les-rohingyas

Bo Maung, ‘Myanmar and Anti-corruption’ (The United Nations Asia and Far East Institute, April 2014) <http://www.unafei.or.jp/english/pdf/PDF_GG5_Seminar/GG5_ Myanmar2.pdf

Bo Win, “Access to and Quality of Education: Education for All in Myanmar,” จาก http://yangon.sites.unicnetwork.org/files/2013/05/Final-UBW-presentation-12-2-12-UBW.pdf

Bowman, John Stewart. Columbia chronologies of Asian history and culture. Columbia University Press, 2013

Bradley, David. "Democracy in Burma?." Asian Studies Review 21.2-3, 1997.

Brendan, F., & Christopher, T. (2007). Poverty and biodiversity: measuring the overlap of human poverty and the biodiversity hotspots. Ecological Economics, 62(1), 93-101.

Burma Briefing No. ๑๒. Crisis in Shan State. published by Burma Campaign UK. ๒๐๑๑. จาก http://burmacampaign.org.uk/media/๑๒-Crisis-in-Shan-State.pdf

Burma's child soldiers return home to face a fresh set of challenges. http://www.theguardian.com/global-development/2014/oct/๐๒/burma-child-soldiers-army-recruitment

Burma's Lawyer Council, "Brief Survey of Development of Laws in Burma" Legal Issues on Burma Journal, 20, 2005.

Burma's Lawyer Council. "Modernization, Democracy and Constitutional Reform in Burma." Legal Issues on Burma Journal 1, 1997.

Christian W. Haerpfer et al, Democratization, Oxford University Press, ๒๐๐๙

Christopher Gilbert Sheldon et al., Innovative Approaches for Multi-Stakeholder Engagement in the Extractive Industries (The World Bank ๒๐๑๓) ๒๖.

Clare Short, 'The development of the Extractive Industries Transparency Initiative' (๒๐๑๔) ๗(๑) JWELB ๑, ๑๓.

Connie Ng, "Burma and the road forward: Lessons from next door and possible avenues towards constitutional and democratic development," Santa Clara L. Rev., 53, 2013.

CSS analysis in security policy. Myanmar: Limited reforms, continued military dominance. 2012. สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๐๑๕ จาก http://www.css.ethz.ch/publications/pdfs/ css_analysen_nr115_e.pdf

Displaced childhoods: human rights & international crimes against Burma's internally displaced children. a report by partners relief & development and free Burma rangers. http://burmacampaign.org.uk/images/uploads/Displaced_Childhoods.pdf

Donald M. Seekins, "Myanmar in 2008: Hardship, Compounded," XLIX, 1, ASIAN SURVEY, 2009.

EITI, 'Myanmar admitted as EITI Candidate' (EITI, ๒ กรกฎาคม ๒๐๑๔) <https://eiti.org/news/myanmar-admitted-eiti-candidate>

EITI, ‘Myanmar appointed EITI lead’ (EITI, December 2012), จาก http://eiti.org/news/myanmar-appoints-eiti-lead

EITI, ‘Myanmar considers EITI’ (EITI, 13 July 2012), จาก https://eiti.org/news-events/myanmar-considers-eiti

EITI, ‘Myanmar moving towards the EITI’ (EITI, 10 December 2013), from <https://eiti.org/news/myanmar-moving-towards-eiti>

EITI, ‘Myanmar reaffirms intention to implement the EITI’ (EITI, ๑๘ July ๒๐๑๒) https://eiti.org/news-events/myanmar-reaffirms-intention-implement-eiti.

Genocide watch, “Myanmar/Burma” จาก http:// www. genocidewatch. org/myanmar.html, สืบค้นเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘.

Global Finance, “Myanmar GDP and Economic Data,” จาก https://www.gfmag.com/global-data/country-data/myanmar-gdp-country-report

Gutter Peter, “Environment and Law in Burma,” Burma Lawyer’s Council.

Guyot, James F. "Myanmar in 1990: The unconsummated election." Asian Survey 1991.

Harcourt Butler, “Burma and its problem,” Foreign Aff 1, 1931-1932.

Houtman, Gustaaf. Mental Culture in Burmese Crisis Politics: Aung San Suu Kyi and the National League for Democracy. Vol. 33. Ilcaa, 1999.

http://apps.who.int/fctc/implementation/database/parties/myanmar cited 20 November B.E.2558.

http://www.mmtimes.com/index.php/component/content/article/8 6 - main/6687-leading-doctors-call-for-rethink-on-transplant-laws.html

Human right watch. sold to be soldiers: the recruitment and use of child soldiers in Burma. 2007. http://www.hrw.org/reports/2007/burma ๑๐๐๗/burma1007webwcover.pdf

Ian Gary and Nikki Reisch, ‘Chad’s Oil: Miracle or Mirage’ (Catholic Relief Services and Bank Information Center, ๑ February ๒ ๐ ๑ ๕) <www.bicusa.org/proxy/Document.๙๕๔๖.aspx>

Ian Holliday, “Voting and violence in Myanmar: nation building for a transition to democracy." Asian Survey 48.6 (2008): 1042.

Ivar Kolstad and Arne Wiig, ‘Is Transparency the Key to Reducing Corruption on Resource-Rich Countries?’ (๒๐๐๙) ๓๗(๓) World Development ๕๒๑, ๕๒๒

John V. Dennis, “ A review of national social policies Myanmar,” หน้า.7, จาก http://www.mekonginfo.org/assets/midocs/0002993-society-a-review-of-national-social-policies-myanmar.pdf

Josef Silverstein, “Myanmar: History," The Far East and Australasia, 1998.

K. Jonassohn &K. S. Björnson, Genocide and Gross Human Rights Violations in Comparative Perspective, Transaction Publishers, 1998, p. 262.

Khlopkov, A., & Konukhov, D., “Russia, Myanmar and nuclear technologies” center for energy and security studies, 29 (2011), จ า ก http://www.ceness-russia.org/data/doc/MyanmarENG. pdf

Khlopkov, A., & Konukhov, D., “Russia, Myanmar and nuclear technologies.” center for energy and security studies, 2011, จ า ก http://ceness-russia.org/data/doc/MyanmarENG.pdf

Khlopkov, A., & Konukhov, D., Russia, Myanmar and nuclear technologies. center for energy and security studies, 2011, 29, from http://ceness-russia.org/data/doc/MyanmarENG.pdf

Kurlantzick, Joshua. "Can Burma Reform?." FOREIGN AFFAIRS-NEW YORK-81.6, 2002.

Kyi, Aung San Suu. "Freedom from fear." Index on Censorship 21.1, 1992.

Kyi, Aung San Suu. ‘Speech to a Mass Rally at the Shwedagon Pagoda (26 August 1988)’ (Online Myanmar Library, May 2005), from <http://www.ibiblio.org/obl/docs3/Shwedagon-ocr.html

Lewa, C. North Arakan: an open prison for the Rohingya in Burma. forced migration review, ๒๐๐๙, 32: 11-13. จาก http://sayedarakani๔๘.webs.com/ rohingyaมาตรา๙.html

Los angeles times. Myanmar troops attack minority militia in north. August 30, 2009. จาก http://มาตรา๙.latimes.com/2009/aug/30/world/fg-myanmar-flighting30

Maung Aung Myoe, ‘A Historical Overview of Political Transition in Myanmar Since 1988’ (National University of Singapore, August 2007), from <http://www.ari.nus.edu.sg/docs/wps/wps07_095.pdf

McDaniel, Justin Thomas. *The Lovelorn Ghost and the Magical Monk: Practicing Buddhism in Modern Thailand*. Columbia University Press, 2013.

Melvin LM MBao and GG Komboni, ‘Promotion of good governance and combating corruption and maladministration: the case of Botswana’ (2008) 12 Law Democracy & Dev.

Michael F. Martin, “Burma’s 2010 Elections: Implications of the New Constitution and Election Laws” (Congressional Research Service, April ๒๐๑๐), จาก https://www.fas.org/sgp/crs/row/R๔๑๒๑๘.pdf

Michael Lockwood et.al, ‘Governance Principles for Natural Resource Management’ 23 (2010) 986, 987.

Ministry of Culture, “Government & Policy’ (Ministry of culture,2012)” จาก http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/culture.htm.

Ministry of Foreign Affairs, ‘Myanmar and ASEAN, Establishment’ (MOFA March 2015) <http://www.mofa.gov.mm/?page_id=322>

Ministry of Health, “Government &Policy,” จาก www. modins.net /myanmarinfo/ministry/health.html

Ministry of Health, “Health policy, Legislation and Plans,” จาก http://www.moh.gov.mm/file/HEALTH%20POLICY,%20LEGISLATION%20AND%20PLANS.pdf

Ministry of Health, Health policy, Legislation and Plans, available at http://www.moh.gov.mm/file/HEALTH%20POLICY,%20LEGISLATION%20AND%20PLANS.pdf

Mratt Kyaw Thu, “Police receive orders to reform National Intelligence Bureau, Myanmar time” จาก http://www.mmtimes.com/index.php/national-news/12757-police-receive-orders-to-reform-national-intelligence-bureau.html

Myanmar Online Data Information Network Solutions, “Government and Policy,” จาก http://www.modins.net/myanmarinfo/ministry/education.htm,

Myanmar-Kokang War, จาก http://transbordernews. in.th/home/?p=๗๒๙๓

Myint, Tun. "Democracy in global environmental governance: issues, interests, and actors in the Mekong and the Rhine," Indiana Journal of Global Legal Studies 10, 2, 2003.

Naing, S.Y., No end in sight amid season of slaughter. ๒๐๑๒. http://www.Bangkokpost.com/news/investigation/๓๒๗๕๕๙/no-end-in-sight-amid-season-of-slaughter

Naypyidaw Union Territory, from http://self.gutenberg.org/articles/naypyidaw_union_territory Retrieved 9 June 2015. ๒๕๕๘.

Network, gender equality. Myanmar laws and CEDAW, the case for anti-violence against Women Laws, January 2003. 2015. http://www.burmalibrary.org/docs20/ Myanmar_Law+CEDAW-en-red.pdf

Nico Schrijver, Sovereignty Over Natural Resources: Balancing Rights and Duties (Cambridge University Press ๒๐๐๘) ๓๐๘.

NTI, “Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty (CTBT)” จาก http://www.nti.org/treaties-and-regimes/comprehensive-nuclear-test-ban-treaty-ctbt/

Nwe, A. Gender Hierarchy in Myanmar. RAYS, 2009, 10: 131-139. “ http://cca.org.hk/home/ctc/ctc-xxvi-1/131-139_aye_nwe.pdf

Observers of democracy and democratisation generally choose, implicitly or explicitly, among four types of definitions: constitutional, substantive, procedural, and process-oriented. A constitutional approach concentrates on laws. Please see Tilly, Charles. Democracy. Cambridge University Press, 2007

OECD, Applying Strategic Environmental Assessment: Good Practice Guidance for Development Co-Operation OECD Publishing, 2006.

Office of the High Commissioner for Human Rights, ‘Fact Sheet No.2 (Rev.1), The International Bill of Human Rights’ (the OHCHR, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘) <http://www.ohchr.org/ Documents/Publications/FactSheet2ช2Rev.1en.pdf

Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Ratification Status for Myanmar, สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ from http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/TreatyBody External/Treaty.aspx?CountryID=119&Lang=en;University of Minnesota Human Rights Library, ‘Ratification of International Human Rights Treaties - Myanmar’ (UMN, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘) <http://www1.umn.edu/humanrts/research/ratification-myanmar.html

Oliver Holmes and Jason Burke, “Aung San Suu Kyi vows to lead Myanmar if her party wins election” (The Guardian, 7 October 2015), จาก http://www.theguardian.com/world/๒๐๑๕/oct/๐๗/aung-san-suu-kyi-vows-to-lead-myanmar-if-her-party-wins-election

Open Government Partnership, “What is the Open Government Partnership?” (Open Government Partnership, 2014), จาก http://www.opengovpartnership.org

Paul Collier, ‘Laws and Codes for the Resource Curse’ (๒๐๐๘) ๑๑ Yale Hum. Rts. & Dev. L.J.

Peter Malanczuk ‘Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)’ in Rudiger Wolfrum (ed), The Max Planck Encyclopedia of Public International Law 695

Piti Eiamchamroonlarp, ‘Combating corruption in the Petroleum Sector: Implementation of Extractive Industries Transparency Initiative (EITI)’ (๒๐๑๕) ๔(๒) ; วารสารรามคำแหง ฉบับนิติศาสตร์ ๓๓-๗๐.

Presidential Decree No.๙๙/๒๐๑๒, Notification No ๙/๒๐๑๒ (๑๔ ธันวาคม ๒๐๑๒)

Priscilla Clapp and Suzanne DiMaggio, “Sustaining Myanmar’s Transition: Ten Critical Challenges” (AsiaSociety, 24 June 2013), p.4, จ า ก http://asiasociety.org/files/pdf/Sustaining_Myanmars_Transition.pdf

Randall Peerenboom, ‘Human Rights and Rule of Law: What’s Relationship?’ (2004-2005) 36 Geo. J. Int'l L. 809, 813.

Report of the International Bar Association’s Human Rights Institute (IBAHRI). The rule of law in Myanmar: challenges and prospects. 2012. จ า ก https://www.google.co.th/url?sa=t&rct=j&q=&esrc= s&source=web&cd=5&cad=rja&uact=8&ved=๐CD8QFjAEahUKEwin9OCs85XHAhXPj04KHVZrBW4&url=http%3A%2F%2Fwww.ibanet.org%2FDocument%2FDefault.aspx%3FDocumentUid%3DDE๐EE11D-9878-4685-A20F-9A0AAF6C3F3E&ei =vxTEVeeYI8-dugTW1pXwBg&usg=AFQjCNHnAMTXDlGPqEwd04HcuULH38m DXA&sig2=bOwxKXEQnadwGV9Arr0i1A&bvm=bv.99804247,d.c2E

Rise in Cigarette Smoking Doesn't Bother Burma Government, The New York Times, “http://www.nytimes.com/1998/12/17/news/17iht-smoke.t.html,”

Robert Taylor, “The State in Myanmar,” NUS Press, 2000.

Sean Turnell, “Myanmar in ๒๐๑๐: Doors Open, Doors Close,” Asian Survey ๕๑(๑), ๒๐๑๑.

Seekins, Donald M. State and society in modern Rangoon. Routledge, 2014, p. 1, from http://samples.sainsburysebooks.co.uk/9781317601548_sample_819138.pdf

Selth, A. (2013). “Burma's Security Forces: Performing, Reforming or Transforming”. จ า ก https://www.griffith.edu.au/__data/assets/pdf_file/0011/559 127/Regional-Outlook-Paper-45-Selth.pdf

Simon Shuster. (7 December 2011). "Why Are Burmese Scientists Studying Missile Technology in Moscow?" Time, จาก http://content.time.com/time/world/มาตรา/0,8599, 2101404,00.html

Situation Analysis of Children in Myanmar เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๙, http://www.unicef.org/eapro/Myanmar_Situation_Analysis.pdf

Southalan, John. "Burma and the common law? An uncommon question." Legal Issues on Burma Journal 25, 2006.

Steinberg, D. I. "Moving Myanmar: the future of military prominence" (2013) จาก http://kyotoreview.org/issue-14/moving-myanmar-the-future-of-military-prominence/

Steinberg, David. "Globalization, Dissent, and Orthodoxy: Burma/Myanmar and the Saffron Revolution." *Georgetown Journal of International Affairs* 2008.

Th McCarthy, Stephen. "Ten years of chaos in Burma: Foreign investment and economic liberalization under the SLORC-SPDC, 1988 to 1998." Pacific Affairs 2000.

Thamilmaran, V. T. "Human Rights and Democracy: The Experience in Myanmar." Sri Lanka J. Int'l L. 8 1996.

The ASEAN Study Report: laws, provisions, rules, regulations, governance working system and practice in Ministry of Justice of Myanmar, from http://asean.moj.go.th/mini110/wp-content/uploads/2013/04/law.pdf

The Burma Fund UN Office, "Burma's ๒๐๑๐ Elections: a comprehensive report" (Burma Library Online, January ๒๐๑๑), p.๖-๗, จาก http://www.burmalibrary.org/docs๑๑/BurmaFund-Election_Report-text.pdf

๑The Human Rights of Stateless Rohingya in Thailand, from http://www.eoi.at/d/EOI%20%20Jahresberichte/Thailand/The%20Human%20Rights%20of%20Stateless%20Rohingya%20in%20Thailand(small).pdf, Retrieved 9 June 2015.

The international treaty establishing an individual complaint mechanism for the International Covenant on Civil and Political Rights (adopted 16 December 1966)

UNGA Res 2200A (XXI), 21 U.N. GAOR Supp. (No. 16) at 59, U.N. Doc. A/6316 (1966), 999 U.N.T.S. 302)

The Minister for National Planning and Economic Development, “The Millennium Development Goals Report of Myanmar,” จาก http://www.searo.who.int/entity/health_ situation_trends/documents/MMR_MDG_Report_2005.pdf?ua=1

The National Intelligence Bureau: NIB, from http://salweennews.org/home/?p=530

The republic of the Union of Myanmar National Biodiversity Strategy and Action Plan,” จาก http://www.cbd.int/doc/world/mm/mm-nbsap-01-en.pdf

The Republic of the Union of Myanmar, “Myanmar National Social Protection Strategic Plan,”จาก http://www.socialprotection.org/gimi/gess/RessourcePDF.action?ressource.ressourceId=50377

The Republic of the Union of Myanmar, “Myanmar National Social protection Strategic Plan”, จาก http://www.socialprotection.org/gimi/gess/RessourcePDF.action?ressource.ressourceId =50377

The Three Millennium Development Goal Fund, “Working together to save lives and improve health for all in Myanmar,” จาก http://www.3mdg.org/about-the-3mdg-fund

The United Nations, ‘Charter of the United Nations’ (the United Nations, กุมภาพันธ์ 2015)<http://www.un.org/en/documents/charter/intro.shtml>

The United Nations, Economic Aspects of Sustainable Development in Myanmar,” จาก http://www.un.org/esa/agenda21/natlinfo/countr/myanmar/eco.html

The World Bank, ‘What is Governance?’ (The World Bank) <http://web.worldbank.org/WBSITE/EXTERNAL/COUNTRIES/MENAEXT/EXTMNAREGTOPGOVERNANCE/0,,contentMDK:20513159~pagePK:34004173~ piPK:34003707~theSitePK:497024,00.html>

Thein Sein, 'Myanmar's Complex Transformation: Prospects and Challenges' (Chatham House, ๑๕ July ๒๐๑๓) <http://www.chathamhouse.org/sites/files/chathamhouse/ public/Meetings/Meeting%๒๐ Transcripts /๑๕๐๗๑๓ Sein.pdf>

Thein Sein, "President U Thein Sein Delivers Inaugural Address to Pyidaungsu Hluttaw," New Light of Myanmar, 2011.

Tilly, Charles. Democracy. Cambridge University Press, ๒๐๐๗

Tonkin, Derek. "The 1990 elections in Myanmar: broken promises or a failure of communication?." Contemporary Southeast Asia: A Journal of International and Strategic Affairs 29.1, 2007.

Treaty between the Government of the United Kingdom and the Provisional Government of Burma (London, 17th October, 1947), Article 1.

U Sein Than, Director General Supreme Court of the Union, Current Judicial System, Formation and Function of Courts in Myanmar, Paper presented at Keio University Law School, Japan, 5 December 2012.

U.S. Department of States, 'United States G8 Partnership with Myanmar on Extractives' (U.S. Department of States, 14 June 2013), from <http://www.state.gov/e/enr/rls/210632.htm>

UNICEF, et al. Situation analysis of children in Myanmar. 2012. http://www.unicef.org/eapro/Myanmar_Situation_Analysis.pdf

United Nation Treaty Collection, "Chapter IV: Human Rights" จาก https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=IV-1&chapter=4&lang=e#EndDec

United Nations Development Programme (UNDP), "Human Development Report 2014 Sustaining Human Progress: Reducing Vulnerabilities and Building Resilience," จากhttp://hdr.undp.org/sites/default/files/hdr14-report-en-1.pdf

United Nations Development Programme, “Promote gender equality and empower women,” จาก http://www.undp.org/content/undp/en/home/mdgoverview/mdg_goals/mdg3/

United Nations Development Programmes, “Achieve universal primary education,” จาก http://www.undp.org/content/undp/en/home/mdgoverview/mdg_goals/mdg2/

United Nations Development Programmes, “Combat HIV/AIDS, malaria and other diseases,” จาก http://www.mm.undp.org/content/myanmar/en/home/mdgoverview/overview/mdg6.html

United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization, “Public-Private Partnership in education pioneered with the launch of the Centre of Excellence for Business Skills Development in Myanmar,” จาก http://www.unescobkk.org/news/ article/public-private-partnership-in-education-pioneered-with-the-launch-of-the-centre-of-excellence-for-bu

United nations Educational, Scientific and Cultural Organization, “Myanmar: UNESCO Country Programming Document 2013-2015,” จาก http://www.unesdoc.unesco.org/images/ 0022/002237/223703E.pdf

United Nations. Treaty Series, No. 2015, p.163.

Venkat Iyer, Acts of Oppression: Censorship and the law in Burmam, 1999.

Virginia Haufler, ‘Disclosure as Governance: The Extractive Industries Transparency Initiative and Resource Management in the Developing World’ (๒๐๑๐) ๑๐(๓) Global Environmental Politics.

Walker, F.P. (January 28, 2015) Myanmar Ratifies Chemical Weapons Convention, จาก Arms Control Association Website: http://www.armscontrol.org/blog/ArmsControlNow/2015-01-28/Myanmar-Ratifies-Chemical-Weapons-Convention, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๘.

Wood, Ngaire. “The Challenge of Good Governance for the IMF and the World Bank Themselves.” 2000 28(5) World Development.

World Bank, “overview,”, จาก http://www.worldbank.org/en/country/myanmar/overview,

World Health Organization, “Global Health Observatory (GHO) data,” จาก http://www.who.int/gho/health_financing/total_expenditure/en/,

World Health Organization, “WHO Country Cooperation Strategy Myanmar 2014-2018 ,” จาก http://www.who.int/countryfocus/cooperationstrategy/ccs_mmr_en.pdf

World Health Organization, WHO-UNICEF Guidelines for Comprehensive Multi-Year Planning for Immunization,” จาก http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/100618/1/WHO_IVB_14.01_eng.pdf

World Nuclear Association. (October 2015). Nuclear Power in Vietnam, จาก http://www.world-nuclear.org/info/Country-Profiles/Countries -T-Z/Vietnam/

เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์, เมียนมาผ่าเมือง, พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น. ๒๕๕๓), น. ๒๙๐-๒๙๓.

เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์. เมียนมาผ่าเมือง. ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น. ๒๕๕๓, น. ๓๗๑-๓๗๒.

เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์, เมียนมาผ่าเมือง, พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น, ๒๕๕๓), น. ๔๗๙.

กระทรวงการต่างประเทศ (๒๕๕๓), แผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ,จาก http://www.oae.go.th/biae/download/AEC_2558ASEAN%20Political-Security%20Community%20Blueprint.pdf

กระทรวงต่างประเทศ. (๒๕๕๓) การลดอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้าง จาก http://www.mfa.go.th/ main/th/issues/๙๙๐๑-.html

ขจัดภัย บุรุษพัฒน์. ชนกลุ่มน้อยสัญชาติเมียนมา, (กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา, ๒๕๔๐), น. ๑๐.

ความกดดันทางประชากร (population pressures) คือ การที่ประชากร ไม่ว่าจะเป็นขนาด โครงสร้างอายุและเพศ การกระจายตัว หรือการเปลี่ยนแปลงประชากร มีสภาพเกินกว่าความสามารถที่จะรองรับของพื้นที่หนึ่ง (ข้อมูลจาก

http://www.popterms.mahidol.ac.th/Popterms/showmeanTH.php?id=p๐๐๑๙๓&keyword=POPULATION%๒๐PRESSURE)

คัทลียา เหลี่ยมดี, เมียนมา, (กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์, ๒๕๕๕), น.๑๑๗.

จินห์จุฑา มโนธรรม. (๒๕๕๔). กลไกการระงับข้อพิพาทในอาเซียน [ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์]. วารสารอาเซียนไฮไลท์, จาก http://www.mfa.go.th/ asean/contents/files/asean-media-center-20121203-180844-334785.pdf

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. เมียนมา ประวัติศาสตร์และการเมือง. กรุงเทพฯ : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. ๒๕๕๒, น. ๑๓๒-๑๙๔.

ดุลยภาค ปรีชารัชช, เนปิดอร์ ปราการเหล็กแห่งกองทัพเมียนมา, (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๕), น. ๑๓๗-๑๔๒.

ดุลยภาค ปรีชารัชช,จับกระแส: ยุทธศาสตร์การเมืองเมียนมา, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๕๔), น. ๓๓-๔๔.

ประเทศไทยกับอาเซียน, จาก http://www.education. dusit.ac.th/ASIAN/books/asian/๐๐๖.pdf

ประภัสสร์ เทพชาตรี. “ประธานาธิบดีเมียนมาเยือนสหรัฐฯ : นัยยะแห่งผลประโยชน์” บทความวิเคราะห์สถานการณ์ยุทธศาสตร์และความมั่นคงของอาเซียนรายสัปดาห์ ฉบับที่ ๓๕/๕๖ (๑๐ - ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๖), จาก www.thepchatree.blogspot.com.

พิมพ์เขียวประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๘ (ASEAN Political-Security Community Blueprint 2009 – 2015)

ศิววงศ์ สุขทวี.โรฮิงยา ชีวิตภายใต้อำนาจ จากชายแดนด้านตะวันตกของเมียนมาถึงไทย. วารสารสังคมวิทยามานุษยวิทยา ๓๓(๑): มกราคม - มิถุนายน ๒๕๕๗, น. ๒๐๓.

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา, (นนทบุรี: กรกรกการพิมพ์, ๒๕๕๗).

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐแห่งประเทศเมียนมา, (นนทบุรี: กรกรกการพิมพ์, ๒๕๕๗).

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) <http://www.unicef.org/thailand/tha/overview_๕๙๕๔.html เข้าถึงข้อมูลวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๙